

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

Η ΟΡΓΑΝΩΣΙΣ των πρώην τρελλών

Η κοινωνική της αποστολή

«Έχει ποτέ ο κόσμος εμπιστοσύνη, σ' έναν άνθρωπο, που βγήκε από το ψυχιατρείο; Ασφαλώς όχι, κι' αν ακόμη είναι εφωτισμένος με ιατρικό πιστοποιητικό, που βεβαιώνει ότι θεραπεύτηκε.

«Και όμως, γράφει σ' ένα άρθρο της η «Αμερικανική ψυχιατρική» Εντίθ Στέρν, δεν είναι όλες οι διανοητικές παθήσεις ανίατες. Υπάρχουν πολλές περιπτώσεις, που οι διανοητικές πάσχοντες ανακτούν πλήρως την υγεία τους. Σ' όλη τους όμως τη ζωή, δεν παύει να τους καταδιώκει η κοινωνική πρόληψη ότι «οποιοι τρελλάθηκαν μια φορά, εξακολουθεί πάντα να είναι τρελλός».

Το γεγονός αυτό συνεχίζει η Στέρν, ανάγκασε μερικούς πρώην τροφίμους του Ψυχιατρικού Ίνστιτούτου του Ίλλινόις να ιδρύσουν για την κοινωνική αυτοπροστασία τους, μία πρωτότυπη οργάνωση, που την αποκάλεσαν «Αναγέννησι».

Σήμερα η οργάνωσις αυτή έχει 750 μέλη, απ' τα οποία 150 είναι πρώην τροφίμοι του ψυχιατρικού και οι 650, οικείοι και φίλοι τους. Η ίδρυσις της έγινε πριν δέκα χρόνια από 30 θεραπευθέντας τρελλούς. Όταν οι 30 αυτοί πρώην τρελλοί, βγήκαν από το ψυχιατρείο, αντιμετώπισαν μία κατάσταση απ' την οποία κινδύνευαν να ξαντρελλαθούν. Ο κόσμος τους φοβόταν κανείς δεν τους έδινε δουλειά.

Η κατάσταση αυτή ήταν αφόρητη κι' άρχισαν να συναντώνται μεταξύ τους για να αλληλοβοηθούσαν. Σκέφθηκαν τότε ότι η συμπεριφορά των άλλων ανθρώπων, που... δεν είχαν πιστοποιητικό, δεν ήταν τρελλοί, δεν ωφείλετο σε κακία, αλλά σε πρόληψη. Αποφάσισαν λοιπόν να τους διαφωτίσουν.

«Ωργάνωσαν» στο Σικάγο, μία συγκέντρωση, στην οποία μαζεύθηκαν 500 σχεδόν περιεργοί ν' ακούσουν τι θα πούν οι πρώην τρελλοί. Αυτοί από τους τελευταίους οι πιο θορυβώδεις, μίλησαν στη συγκέντρωση αυτή, εξήγησαν την κατάσταση τους και ζήτησαν την ήπια αντίληψη και βοήθεια των ακροατών.

Η συγκέντρωση όμως αυτή δεν είχε κανένα άλλο αποτέλεσμα, εκτός από τα ειρωνικά μειδίσματα των ακροατών. Έν τούτοις οι πρώην τρελλοί δεν απογοητεύθηκαν. Με τη βοήθεια των γιατρών του Ψυχιατρικού Ίνστιτούτου του Ίλλινόις, ωργάνωσαν διαλέξεις και ραδιοφωνικές ομιλίες για να διαφωτίσουν την κοινή γνώμη. Η στάσις όμως των «λογικών» ανθρώπων δεν άλλαξε καθόλου και οι πρώην τρελλοί είδαν τότε ότι η διαφώτισις δεν άρκούσε.

Έπρεπε κάτι άλλο ακόμη να γίνει για να αποκατασταθούν στην κοινωνική ζωή. Ίδρυσαν λοιπόν την οργάνωσις της αυτοπροστασίας τους και αποφάσισαν να παρέχουν μεταξύ τους, ο ένας στον άλλον δουλειά. Ένας από αυτούς, ο Έντγκαρ Στρώγκ ήταν παπουττής. Άνοιξε υποδηματοποιείο και όλα τα άλλα μέλη άρχισαν μόνον σ' αυτόν να φτιάχνουν τα παπούτσια τους. Ένας άλλος ο Κίγκ, ήταν φωτογράφος κι' άνοιξε φωτογραφείο με πρώτη πελατεία τα μέλη της οργάνωσής.

Το ίδιο έγινε και με τα άλλα μέλη, που ταυτοχρόνως προσπαθούσαν να εύρουν τον κύκλο των εργασιών τους. Έτσι σιγά-σιγά, οι πρώην τρελλοί άρχισαν να εργάζονται και η εργασία τους αύξησε την αυτοπεποίθησις τους στη ζωή.

«Άρχισαν να κάνουν φιλική μεταξύ τους πάρτυ και σιγά-σιγά να καλούν σ' αυτά κι' όσους από τους γνωστούς τους είχαν το θάρρος και την τόλμη να παρευρεθούν σε διασκεδάσεις «τρελλών». Με τον τρόπο αυτό ανέκτησαν το θάρρος τους και δημιούργησαν στοιχειώδεις κοινωνικές σχέσεις. Για να τις σταθεροποιήσουν μάλιστα είχαν την έμπνευσι να κάνουν και τους φίλους τους, μέλη της οργάνωσής. «Ετσι η οργάνωσις, εκτός από τους πρώην τρελλούς, απόκτησε και τμήματα «φίλων των πρώην τρελλών» που δεν τους φοβόταν και ήθελαν να τους συναναστρέφονται και να τους βοηθούν. Τέλος η οργάνωσις έδωσε ένα ειδικό περιοδικό με τον χαρακτηριστικό τίτλο «Απωλεσθέν και Άνευρεθέν», που υπονοούσε το λογικό του ανθρώπου. Το περιοδικό αυτό με τη συνεργασία των ψυχιάτρων έπαιξε και παίζει οπουδήποτε ρόλο στη διαφώτισις της κοινής γνώμης, στην αύξησι του κύκλου εργασιών των πρώην τρελλών και στην εύρυσιν του κύκλου των εκτός της οργάνωσής φίλων τους.

Τα μέλη όμως της πρωτότυπου αυτής οργάνωσής δεν περιορίστηκαν μόνο στην αυτοπροστασία τους. Δεν έχασαν το τί τράβηξαν τα ίδια όταν πρωτοβγήκαν από το ψυχιατρείο και σκέφθηκαν ότι θα έπρεπε να βοηθήσουν εκ των προτέρων και τους άλλους ψυχοπαθείς, που θεραπευόμενοι θα έδιναν στην κοινωνία. Ωργάνωσαν λοιπόν ειδικές ομάδες αγοριών και κοριτσιών, που επικατέχονταν τους υπό αποθεραπείαν τροφίμους των ψυχιατρείων και τους παρέχουν τις πρώτες ήθικες και υλικές βοήθειες.

Σήμερα πια, η οργάνωσις αυτή των πρώην τρελλών έχει αναγνωρισθεί στο Σικάγο και όλος ο κόσμος την περιβάλλει με την εκτίμησι του για τις υπηρεσίες που προσφέρει σ' ένα μέρος της κοινωνίας. Φαντασθήτε όμως, καταλήγει η Στέρν, τι θέλουν κι' τι πιστι πρέπει να είχαν οι «τρελλοί» αυτοί για να μπορέσουν να σπάσουν τα δεσμά της κοινωνικής πρόληψης.

Ήταν σύμπτωσις;...

Πρωτότυπο διήγημα

—Θα σάς φανή πολύ παράξενο, είτε ο Ζουλιέν Ωμπρέ, το ότι, ενώ βρίσκομαι ανάμεσα σε κυνηγούς, έρχομαι να κατηγορήσω το κυνήγι. Η ιστορία μου όμως είναι αληθινή και θα υποχρεωθώ να την πιστέψετε. Ακούστε λοιπόν γιατί όρκισθηκα να μην ξαναπαίξω τουφέκι στα χέρια μου.

Ήμουν 10 χρόνια παντρεμένος. Η τρυφερότης της γυναίκας μου κι' η άφελής αγάπη της κορούλας μου, αποτελούσαν μια ατμόσφαιρα, στην οποία ζούσα ευχαριστημένος. Ήμασταν τόσο πολύ αγαπημένοι κι' οί τρείς, ώστε πιστεύαμε πως ήταν αδύνατο να μάς αγγίξει ή παραμικρή δυστυχία.

Ένα καλοκαίρι όμως, η κόρη μου η Ζανέτ έπαθε τύφο. Πάλεψε πολλές βδομάδες μεταξύ ζωής και θανάτου. Τέλος, οι περιποιήσεις μας υπερίσχυαν. Μία μέρα μάς είπε ο γιατρός:

—Τώρα είναι καιρός να πάτε την κόρη σας στην έρηξη. Της χρειάζεται απόλυτη ανάπαυσι και καθαρός αέρας, για να γίνει τελείως καλά!

Σε μία βδομάδα, φεύγαμε για ένα χωριό της Νορμανδίας, που βρίσκονταν κοντά στο δάσος. Νοικιάσαμε εκεί ένα σπίτι με ένα όμορφο περιβάλλον και μ' ένα πηγάδι τόσο βαθύ, ώστε ο ήλιος αντανάκλασε μέσα σαν ένα ασμένιο τάλληρο. Για να περνά την ώρα μου άρχισα να παίζω τακτικά κυνήγι.

Μία μέρα, ύστερα από πολλών ωρών πορεία, η τσάντα μου ήταν ακόμη εντελώς άδεια. Κουρασμένος έπιτέλους, πέταξα το όπλο μου σε μιάν άκρη και ξεπλώθηκα ανάμεσα στα χαμολάδα. Γύρω μου απλωνόταν βαθείς ήσυχια. Κι' όμως εγώ είχα άγριες διαθέσεις και δίφα αίματος, έπειτα από την κυνηγετική άποτυχία μου. Μέσα στη γαλήνια και μεθυσμένη από ζωή φύσι, εγώ συλλογίζομαι μόνο σκοτωμένα πουλιά και μικρά ζώα...

Ξαφνικά, ένα θρόισμα φύλλων μ' έκανε να γυρίσω το κεφάλι μου. Με μία ένστικτική κίνησι, άρπαξα το όπλο μου. Είδα τότε ν' αναπηδούν μέσα απ' τους βάλτους δυο ζώα τόσο ανάλαφρα, που θάλεγε κανείς πως είχαν φτερά.

Ήταν μία ελαφίνα με το παιδί της. Η μητέρα πήγαινε έμπρός, σαν να θέλει ν' ανιχνεύσει το δρόμο και να προλάβει κάθε κίνδυνο. Το ελαφάκι πηδούσε πίσω της, ξεγνοιαστό. Δεν μ' έβλεπαν, ούτε και μ' είχαν μυρίσει ακόμη.

Στάθηκαν για λίγο ακίνητα. Τα κύτταξα, συγκρατώντας την αναπνοή μου. Και μέσα στα μάτια τους, που ήταν μεγάλα και σχεδόν ανθρώπινα, διέκρινα τη μαγεία της σιγαλιάς και της ελευθερίας...

Όσο που δεν κυριαρχούσε κανείς οίκτος στην ψυχή μου. Σιγά και προφυλακτικά, ανασήκωσα το χέρι μου, έφερα το όπλο στον ώμο μου και σημάδεψα.

Είδε άραγε την κίνησί μου ή ελαφίνα;... Όπωςδήποτε, με μία απότομη κίνησι, ρίχθηκε μπροστά στο ελαφάκι της, για να το προστατέψει με το κορμί της.

Τη στιγμή εκείνη ήμουν έτοιμος να πείσω τη σκανδάλη. Μά το δάχτυλό μου δεν βρήκε την απαιτούμενη δύναμι. Η ευγενική και ήρωική εκείνη στάσι του ζώου μ' έκανε να σκεφθώ:

«Αν κάποιος άπειλούσε την κόρη μου, αν κάποια δυστυχία ήταν έτοιμη να πέσει πάνω στη Ζανέττα,

θα θυσιάζοταν κι' η γυναίκα μου, σαν αυτή την ελαφίνα, για να τη σώσει».

Άφισα τότε να πέση το όπλο μου και φώναξα σαν ν' άπευθυνόμουν σε ανθρώπους:

—Φύγετε! Φύγετε!

Τα δυο ζώα, τρομαγμένα, απομακρύνθηκαν τρέχοντας. Κύτταξα τότε το ρολόι μου. Ήταν 11 ακριβώς. Μόλις προλάβαινα να γυρίσω σπίτι μου για το μεσημέρι.

Στο δρόμο σκεπτόμουν διαρκώς το έπεισόδιο που μου είχε συμβεί. Ένοιωθα να με τριγυρίζει μία μεγάλη ευτυχία, που δεν είχα δοκιμάσει ποτέ όμοια, σ' όλη μου τη ζωή. Απολάμβανα μία αγνή κι' υπέροχη χαρά, σαν νάχα κάμει την ωραιότερη κι' ευγενικότερη πράξι της ζωής μου.

Όταν έφτασα στην πόρτα του σπιτιού μου, περίμενα να με υποδεχθούν οι φωνές και τα γέλια της κόρης μου. Μία παράξενη όμως σιωπή κυριαρχούσε σ' όλο το σπίτι.

Έτρεξα μέσα ανήσυχος. Στο πρώτο δωμάτιο βρήκα τη γυναίκα μου, που καθόταν κατάχλωμη, και κρατούσε στα γόνατά της την κόρη μας, ακόμη πιο άχρη. Με κύτταξαν κι' οι δυο τους χωρίς να λένε ούτε λέξι.

—Τί συνέβη;... φώναξα.

Η γυναίκα μου χαμογέλασε επίτελους και μου είπε:

—Ήσυχασε! Ευτυχώς, πρόλαβα εγκαίρως. Νάξερεις όμως τί φόβο πήρα!...

—Μίλα... μίλα γρήγορα!

Ενώ άρπαξα τη Ζανέττα στην αγκαλιά μου, η μητέρα της βρήκε τη δύναμι να μου εξηγήσει:

—Καθόμουν πρό μιάς ώρας κοντά στο παράθυρο και διάβαζα. Η μικρή έπαιζε κάτω απ' τα δέντρα, έμπρός στα μάτια μου. Δεν έλεγα ποτέ ότι θ' απομακρυνόταν περισσότερο. Ξαφνικά, εκεί που διάβαζα, αισθανθήκα ένα παράξενο σφίξιμο στην καρδιά. Κυττάζω άμέσως έξω και δεν έβλεπα τίς τη Ζανέττα. Τρέχω τότε στην αυλή, φωνάζω, μα δεν μου απαντά κανείς!

«Άμέσως μία προαισθήσι μ' έκαμε να σκεφθώ το πηγάδι... Τρέχω προς τα εκεί! Ω, τί φοβή!... Η Ζανέττα κρεμόταν με τα χέρια στο κενό απ' το ξύλο που είχε τοποθετημένο διαγώνια στο πηγάδι! Όλη της η δύναμι είχε συγκεντρωθεί στα μικρά της χεράκια... Ένα δευτερόλεπτο ακόμη και θάπεφτε! Ευτυχώς πρόλαβα και την άρπαξα εγκαίρως...

Η αγωνία κι' η χαρά πάλευαν μέσα στην ψυχή μου... Συγχρόνως όμως, θυμήθηκα την ελαφίνα με το ελαφάκι της...

—Τί ώρα ήταν, ρώτησα, όταν έσωσης τη Ζανέττα;

—Εκείνη τη στιγμή ακριβώς χτυπούσε 11 το ρολόι της εκκλησίας.

Στις έντεκα!... Την ίδια ώρα, λυπόμουν εγώ ένα ζώο. Κι' η Μοίρα λυπήθηκε το παιδί μου...

ΚΛΩΝΤ ΜΑΡΣΑΙ

Συζυγικά τερτίπια

Κάποιοι Έλντον Σάουνκινγκ. Άμερικανός, ζήτησε διαζύγιο γιατί η γυναίκα του είχε επικερήσι να βάλει μία μάγισσα να τον ύπνωτι, για να τον εξαναγκάσει να της παραδίδει ολόκληρο το μισό του!

Θησαυρός

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Ίδιοκτησία — Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ — Διεύθυνσις

ΓΡΑΦΕΙΑ ΣΑΝΤΑΡΟΖΑ 5 ♦ ΤΗΛ. 27-135.—29-967 ♦ ΤΙΜΗ ΔΡΧ. 2.000

ΚΟΖΕΡΙ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΑΓΑΠΕΣ στην άμμο

Στο μπάνιο έγινε η πρώτη γνωριμία τους. Η πρώτη και η τελευταία. Σας ενδιαφέρουν μήπως οι λεπτομέρειες; Είναι τόσο απλό να γνωριστούν δυο νέοι στην ακτή...

Ήταν τόσο ωραία εκείνη... Πλάσμα άδρό με μία φυσική κομψότητα που δεν χρειάζεται να υπογραμμισθεί από το φαλλίδι και το βελόνι του οικου ραπτικής. Τη διαπιστώνετε κι' έτσι που τη βλέπετε μέσα στο μαγιά της.

Στο αίμα της είχε την κομψότητα η νέα. Κάθε κίνησι, κάθε βήμα, κάθε χειρονομία της είχαν την αρμονία, το ρυθμό και την ομορφιά τους. Η φωνή είχε τη μουσικότητα της. Οι φράσεις της έδειχναν κοπέλλα με καλλιέργεια.

Δεν την ήξερε πως ήταν στην άλλη της κατάσταση. Παρ' όλο που θάλεγα στη φυσική της κατάσταση. Θέλω να πω με τη στολή της πώλεως. Ούτε εκείνη ήξερε το νέο με το ένδυμα περιπάτου. Τα μαγιά τους φορούσαν όταν γνωρίστηκαν.

—Κολυμπούμε; της πρότεινε το παιδί, όταν κουβεντιάζοντας έξοικειώθηκε αρκετά μαζί της. —Κολυμπούμε, συμφώνησε η άλλη.

Και πήραν μαζί τη βουτιά τους. Καλοί κολυμβητές κι' οι δυο τους. Το παλληκαρι όμως ήταν άφθαστο. Άγκάλιαζε με τ' ατσάλενα μπράτσα του τη θάλασσα και άνοιγόταν στο πέλαγο. Έβαζε τα δυνατά της να τον ακολουθήσει η κοπέλλα. Είχε άρχισει να κουράζεται. Το φιλότιμο όμως δεν την άφηνε να το μολογήσει και κάθε φορά που τη ρωτούσε τ' αγόρι «μήπως κουραστήκατε;» απαντούσε άρνητικά. Είχαν άνοιχτη πολύ. Μόλις διακρίνονταν τα κεφάλια τους από την ακτή. Άλλως τε, δεν ενδιαφερόταν και κανείς να τους ακολουθήσει. Κάποια στιγμή όμως, καθώς ο κολυμβητής στράφηκε προς τη συνοδό του, άντελήφθη να της φεύγουν οι δυνάμεις. Έσπευσε κοντά της. Στην ώρα. Σε λίγο ίσως να ήταν άργα. Την κράτησε σφιχτά από τη μέση, έγινε το σωσίβιο της, πάνω στο οποίο στρίχθηκε η νέα ως που να φθάσουν στα ρηχά.

—Λίγο ακόμα... —είπε εκείνη και τον κύτταξε με ευγνωμοσύνη —Λίγο ακόμα και θα την πθάναι. Δεν ξέρω τί μου ήρθε. Μία σκοτοδίνη. —Φταίω εγώ που σάς παρέσυρα τόσο άνοιχτά —άναγνώρισε ο νέος, — και το βλέμμα του την άγκάλιασε με τρυφερότητα. Ο κίνδυνος τους είχε φέρεи ακόμα πλησιέστερα τον ένα στον άλλο. Άγνωστοι μέχρι πρό ολίγου, γνωρίζονταν τώρα. Ήξερε πια το παιδί πόσο άπαλο ήταν το σώμα εκείνο, που κράτησε στα χέρια του και ήταν σε θέση η νέα να εκτιμήσει τη δύναμι του συντρόφου της. Ήταν πια η ώρα της άναχωρήσεως. Θάπαιρναν μαζί το λεωφο-

ρείο. Ο νέος φάνηκε άπρόθυμος. Ήθελε να παρατείνει την ώρα της παραμονής τους στην ακτή. Σα να προέβλεπε το κακό που τον άπειλούσε. Εκείνη έπέμενε. Μπήκε ο καθένας στην καμπίνα του, για να έτοιμασθή. Και σε λίγο η κατάπληξις.

Η τελευταία λέξι της «Βόγκ» έδγαίνε από τη μία καμπίνα. Η χάρις και η μεγαλοπρέπεια του «νιού λούκ». Το φανταχτερό έμπριμ με τις πλούσιες πτυχώσεις του. Το κύμα του άρώματος, το έπιμελημένο μακιγιάζ, η κοσμική κοπέλλα.

Κι' από την άλλη καμπίνα το εργατόπαιδο. Ο τεχνίτης με την ταπεινή φόρμα της δουλειάς, με την τραγιάσκα στο κεφάλι.

—Α! έκανε το κορίτσι.

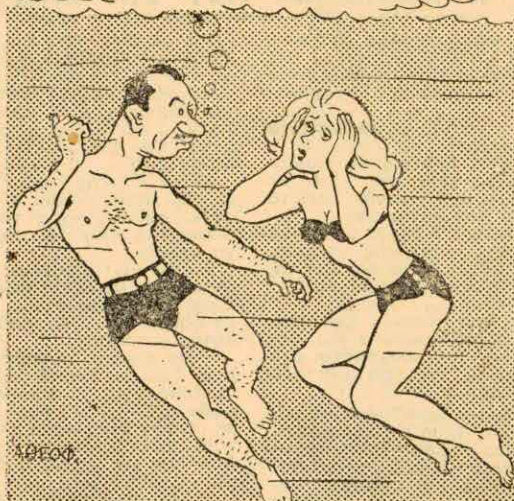
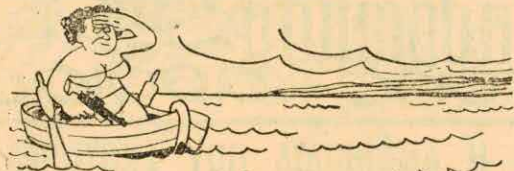
—Α! έκανε το αγόρι.

Για διαφορετικούς λόγους ο καθένας. Μία κολώνα πάγου τοποθετήθηκε άμέσως ανάμεσά τους. Ένοιωσαν την τρομερή απόστασι που τους έχώριζε. Πως δεν το είχε σκεφθεί εκείνος; Πως δεν το είχε φαντασθεί εκείνη; Και ήταν τώρα τόσο δύσκολη και των δυο τους η θέσι... Ο ένας έβλεπε στην άλλη την κοινωνικά ανώτερη του. Πως να σταθεί κοντά της; Η άλλη έβλεπε τον κοινωνικά κατώτερό της. Πως να θεμελιώσει ένα σύνδεσμο μαζί του; Το βεστιάριο έρχονταν ν' ανατρέψει το έργο της φύσεως και να σκορπίσει τους ψιθύρους δυο καρδιών.

Με πονεμένη τώρα την ψυχή και τραυματισμένη την περηφάνεια, ο νέος στέλνει μία έπιστολή γεμάτη θλίψι, για να ρωτήσει ποιός Θεός το θέλει να χωρίζονται οι δρομοί δυο ανθρώπων, που ένοιωσαν τόση κλεισι ο ένας στον άλλον... «...Είμαι ένας εργατικός νέος. Θα δουλέυα μ' όλη μου την ψυχή, για να την κάνω ευτυχισμένη. Δεν θα ζούσαμε, βέβαια, πλούσια. Θα ζούσαμε όμως χωρίς στερήσεις. Κι' εκείνη, όπως κατάλαβα, δεν είναι πλούσια. Υπάλληλος ο πατέρας της. Δακτυλογράφος είναι η ίδια σ' ένα γραφείο. Οι δυο μαζί θα κάνουν ένα ωραίο ζευγάρι. Άλλά, βλέπετε, εγώ είμαι εργατής...»

Είπε εργατής. Ένα πρόβλημα έλληνικής μορφής. Μας έτυχε νομίζω και άλλη φορά. Στον τόπο μας οι τάξεις δε χωρίζονται μόνο από την οικονομική θέσι που έχει ο καθένας. Χωρίζονται και από τα επαγγέλματα, και από το ντύσιμο... Άλλοι ο διαχωρισμός των τάξεων γίνεται από την καταγωγή και από την περιουσία. Σ' αυτές και από το είδος της απασχολήσεως. Διαμυσούσαμε άσυμβίβαστα. Διά πάλληλος Τραπεζίτης άποκομής το χειράνακτα τεχνίτη, που είναι βέβαιο ότι θα της εξασφάλιση μία σκετική άνετη ζωή και προτίπη για συντροφό της ένα άλλον χωρίς τέχνη, δίχως ειδικείσι, με άσπαθη θέσι και με μισθό πολύ καλύτερο από τις άπολαύς του εργατή.

Κατά ποιά λογική; Κατά ποιά δικαιοσύνη; ρωτά ο πικραμένος νέος. Και όμολογώ, ότι δεν έχω πρόχειρη την άπάντησι. Π. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

ΟΤΑΝ Η ΣΥΖΥΓΟΣ ΑΓΡΙΕΥΕΙ

Εκείνος: «Αν αγαπάς τη ζωή σου, κάτσε κει που κάθεσαι!...»

(Σκίτσο Α. Θεοφιλοπούλου)

Λυρικά τραγούδια

Τραγουδι αγάπης

Τί τα θέλεις; Τί γυρεύεις; Άν σου πω πόσο πόσο σ' αγαπώ, δεν με πιστεύεις. Κι' αν σου ψάλω τον γλυκύτερο σκοπό κι' αν άκούσης με τί πόθο σ' αγαπώ, δεν σε φτάνει... Κι' άποδείξεις μου γυρεύεις.

Με τα λόγια που μου λές με βασανίζεις κι' όλα μπρός μου τα κυττάζω θλιβέρα με πονάς μ' όσα μου λές και μ' άπελπίσεις λές και σ' έχουν βάλει για να μ' έμποδίσης να πιστέψω πως υπάρχει και χαρά...

Δεν μπορώ να καταλάβω τί γυρεύεις. Και τα μάτια σου τα αίνιγματικά, τα κυττάζω και θαρρώ πως κοροιδεύεις και νομίζω πως για κέφι με παιδεύεις όταν πάλι με κυττάς πιο στοργικά!...

Η καρδιά μου είναι τόσο πικραμένη τόσο μαύρη, τόσο άπίθανα βαρεία που έτσι μένει, σιωπηλή και πονεμένη σ' ένα τάφο αισθημάτων μου, θαμμένη δίχως φώς, χωρίς καμμία παρηγοριά...

Κι' όλο παίζεις... Το παιχνίδι σου μαζί μου τόσους μήνες, σαν αιώνας, διαρκεί μέσ' τα χέρια σου είναι τώρα κι' η ζωή μου και θα χάσω κάποια μέρα, την πνοή μου ψιθυρίζοντας μία λέξι έρωτική!...

Όμως δλ' αυτό, μία μέρα χαράπη τέτοια μέρα που κι' ο ήλιος θ' άνατείλη κι' άλλο κέφι, θα ξεχάσουν τη ντροπή και το στόμα σου μονάχο θα μου πη κάποια λέξι που δεν βγαίνει από τα χείλη...

Κάποια λέξι που έτσι, βγαίνει απ' την καρδιά κι' ανεβαίνει λίγο-λίγο παρά πάνω μία διαλέγει τη γλυκύτερη βροδυά ν' άκουστή στη φεγγαρόλουστη άμμουδιά, κι' ίσως τότε... την άκούω και πεθάνω!...

ΔΗΜ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ

Τα δρώματα της καρδιάς

Η ΑΜΦΙΒΟΛΙΑ ΠΟΥ ΣΚΟΤΩΝΕΙ

Ο θαλαμπλόος χτύπησε την πόρτα του γραφείου του αρχιτέκτονα Λουκά Φαρέ και τούδωσε το ταχυδρομείο.

— Είνε για μένα αυτά τα γράμματα;
— Είνε ένα για την κυρία.
— Δός μου το, είπε με αλλοιωμένη φωνή και τα χέρια του έτρεμαν.

Όταν ο Λουκάς απόμεινε μόνος άνοιξε το γράμμα, το διάβασε βίσιτικά και φιθύρισε απογοητευμένος:

— Τιποτα... τίποτα!
Με την αγωνία ζωγραφισμένη στο πρόσωπό του, άρχισε να πηγαίνει στο δωμάτιο. Ύστερα κτύπησε την ώρα.

— Έφτά μισοί, είπε δυνατά, έφτά μισοί κι' άκομα δεν γύρισε. Τώρα βγαίνει συνήτορα. Κι' όμως είναι πάντα η ίδια και υποφέρει... Αποφέρει κι' εκείνη. Ήμαρτε τόσο ευτυχισμένοι... τόσο ευτυχισμένοι τέσσερα χρόνια!... Κι' αν δεν υπάρχη τίποτα; Αν οι υποψίες μου, αν οι αμφιβολίες μου που με βασανίζουν είναι φανταστικές; Τότε, τότε... είμαι τρελλός, τρελλός!...

Ξαφνικά, έφτασε σε μία πολυθρόνα κι' έπιασε με το χέρι του το λαμπρό του.

— Θεέ μου! τί έχω;... Είχε νοιώσει ο' όλο του το κορμί ένα ρίγος, ένα δυνατό πόνο στο κεφάλι κι' απ' τα μάτια του πέρασε κάτι σαν φλόγα. Έμεινε ακίνητος, τρομαγμένος.

Έξαφνα άνοιξε η πόρτα και η κυρία Φαρέ, μία όμορφη μελαχροινή γυναίκα, μπήκε κι' έτρεξε κοντά του.

— Συχώρα με, αγάπη μου, γιατί ο' έκανα να περιμένεις τόσο πολύ, του είπε.

Πήγα σε δύο-τρία μαγαζιά. Έπειτα συνάντησα στο δρόμο την Άλίκη και μ' ανάγκασε να πάμε στο σπίτι της να πάρουμε ένα φλυτζάνι τσάι... Μα τί έχεις, αγάπη μου; Έου υποφέρεις... εξ αίτιας μου;

Μα ο Λουκάς, που το αίμα του είχε ανέβει στο κεφάλι, σπρώχνοντάς την με μίσος της είπε με παράξενη φωνή:

— Δεν είν' αλήθεια! Λές ψέμματα! Νομίζεις πως δεν ξέρω που ήσουν;... Αυτό το άρωμα;... Τι σημαίνει αυτό το άρωμα;...

— Μα είναι το συνθιγμένο μου άρωμα, Λουκά, είπε η γυναίκα του με άπορία και φόβο υαί. (Και προσπαθούσε να τον άγκαλιάσει κλαίοντας). Λουκά, αγάπη μου... Λυπήσου με... Είμαι η Μαρία, η Μαρία σου!...

— Λές ψέμματα!... Ξανάπε εκείνος σφίγγοντας τις γροθιές του.

— Λουκά, από καιρό νοιώθω να με τριγυρίζουν οι ύποψίες σου. Ός τώρα τα ύπομεινα όλα κλαίοντας γιατί το ξέρεις, η καρδιά μου είναι δική σου. Μα δεν άντέχω πιά!

— Λές ψέμματα! Ξανάπε εκείνος με λύσσα.

— Ω! Λουκά! Λουκά! Έτρεξε κοντά του, έπιασε το κεφάλι του με τα δύο της χέρια, μα είδε τότε με φρίκη πως απ' τα χείλη του έθγαιναν άφροί και πως το βλέμμα του ήταν άπλανές. Είχε πάθει άποπληξία.

Ο Λουκάς είχε έπιζήσει, με ούτε η έπισητή, ούτε οι περιποιήσεις μπόρεσαν να τον κάνουν καλά. Στα σαράντα του χρόνια, η ζωή του είχε τελειώσει. Το μισό του

σώμα ήταν νεκρό. Έβλεπε πιά απ' τον μάτι και η κουθέντα του ήταν άκατανόητη και μηδεμένη.

Μά, αλλοίμονο, η γυναίκα του είχε αντίληψη με άπελποία πως η άρρωστεια δεν είχε εξαφανίσει την τρέλλα του. Το μοναδικό μάτι του διατηρούσε την ίδια ύποψία και προσπαθούσε να μαντέψη απ' τους φίλους που τον έπισκέπτονταν ποιος ήταν ο φίλος της. Η άφοσίωση της γυναίκας του πήγε χαμένη. Η έμμενη ιδέα βασάνιζε το Λουκά. Στο τέλος ο άρρωστος δεν ήθελε να δη κανένα γνώριμό του και τον μετέφεραν στο γραφείο του, όπου καθόταν μόνος απ' το πρωί ως το βράδυ, σε μία φορδεϊά πολυθρόνα, θυσιζόμενος σε λήθαργο, ενώ η αιώνια αμφιβολία τον βασάνιζε.

Η γυναίκα του είχε υποφέρει τόσο, είχε αδυνατίσει και η ύγεια της είχε κλονιστή. Και μία μέρα ο γέρο-γιατρός, που ήταν παλιός φίλος του οποίου τη μάλωσε γιατί παραμελούσε τον εαυτό της, έπρεπε να φροντίξη για την ύγεια της, να βγαίνει λίγο έξω, να βάλει καμιά της φίλη, να ζή.

— Να ζώ! Και τί τη θέλω τη ζωή; άπάντησε η δύστυχη Μαρία στο γιατρό. Μα ο γιατρός σιγά-σιγά την έπεισε.

Τώρα η Μαρία έθγαίνε σκεδόν κάθε μέρα για καμμία ώρα. Ο καθορδός άέρας και η κίνησι της ξανάδωσαν με τον καιρό τις παλιές της δυνάμεις τα χρώματά της.

Ένα εξαίσιο μαγιάτικο άπόνεσμα, ο Λουκάς μόνος όπως συνήθως, κατάφερε να ζυγνήσξη απ' το λήθαργό του χάρις ο' έναν ανεξήγητο έρεθισμό των νεύρων του. Το βλέμμα του έλαμπε παράξενα το πρόσωπό του ήταν κατακόκκινο. Έσπρωξε την πολυθρόνα του ως το τραπέζι. Χρειάστηκε πολλή ώρα για να φτάση ως εκεί. Άνοιξε το συρτάρι, και πήρε το πιστόλι του.

Σε λίγο, η Μαρία όμορφη και όροσερή, μα μελαγχολική, μπήκε στην κάμαρα και βλέποντας τον άντρα της να κρατά το πιστόριο, τάχασε.

— Λουκά, αγάπη μου, τί κάνεις αυτό; φώναξε.

Μα δεν μπόρεσε να συνεχίσξη. Ο άρρωστος σήκωσε με μεγάλη προσπάθεια το πιστόριο και ούρλιαξε:

— Λές ψέμματα! Έπειτα σημάδεψε τη γυναίκα του και πίεσε τη σκανδάλη. Το χέρι του έτρεψε και η σφαίρα τρύπησε τον τοίχο. Ο Λουκάς έκανε μία προσπάθεια άκόμα, μα ξαφνικά βγήκαν άφροί απ' το στόμα του κι' έπεσε στο πάτωμα νεκρός.

— Θεέ μου! φώναξε η Μαρία, κλαίοντας με λυγμούς γιατί δεν με σκότωσε;

Για πολλόν καιρό, η Μαρία, άρρωστη, ξανάβλεπε την τελευταία αυτή σκηνή και σκεπτόταν με φρίκη πόσο ο' άντρας της με την έμμενη, την τρελή ιδέα του, την είχε άδικήσει. Πάντα του είχε μείνει πιστή. Μα όταν άνάρρωσε και οι δικοί της την πήγαν στην έξοχή, κοντά στη θάλασσα, η Μαρία ξαναβρήκε σιγά-σιγά την όμορφιά της και τις δυνάμεις της.

Ξανάχισε κι' ο χαμένος έρωτάς της έγινε άπέραντος οίκτος για τον άγαπημένο της και δύστυχο Λουκά, που τόσο είχε υποφέρει.

ΡΕΝΕ ΓΚΙΛ

ΘΕΑΤΡΙΚΑ παρασκήνια

Πικάντικο ρεπορτάζ

Ύστερα από άπουσία ενός έτους, γύρισε στην Άθήνα η γνωστή ήθοποιος Νανά Σκιαδά, που έλαβε, ως γνωστόν μέρος σε μία έκτακτη παράστασι του θιασού Μανωλίδου - Παππά στην Άλεξάνδρεια.

Η Σκιαδά έχει προτάσεις για να έμφανισθή σε διάφορα μουσικά θέατρα. Τελικά όμως φαίνεται ότι θα συνεργασθή με το «Ακροπόλ».

Στο ίδιο θέατρο, άρχισαν από προχθές οι δοκιμές μίας νέας έπιθεωρήσεως της συντροφικής τριάδας Άσημακοπούλου - Σπυροπούλου - Παπαδούκα, που θα διαδεχθή το «Έρως στο στρατοδίκειο».

Ιδιαίτερος, γίνεται λόγος, για ένα ντουέτο του Πέτρου Κυριακού με την Μπέμπη Δόξα, που παίζεται υπό... την θάλασσαν, όπως έπίσης και ένα άλλο νούμερο, στο οποίο θα έμφανίζεται επί σκηνής ο Τρούμαν, ο Στάλιν και η Ειρήνη.

Το «Ακροπόλ» θα παρουσιάσξη έπίσης και πολλά άλλα πρωτότυπα φωτιστικά έφε, χάρις σε πολλούς προβολείς που θα τοποθετηθούν σε διάφορα μέρη της πλατείας.

Η «Λυρική Σκηνή», ύστερα από περικοπή πολλών προσώπων, ξαναρχίζει αυτή την έβδομάδα τις παραστάσεις της, στο «Πειραϊκόν» Καστέλλας.

Η Έναρξιν θα γίνη με την όπερέττα του Σούμπερτ «Το σπίτι των τριών κοριτσιών», θα έπακολουθήσουν δε άλλες παλές έπιτυχίες, έως τον Σεπτέμβριο, όποτε το συγκρότημα θα μεταβή για σειρά παραστάσεων στη Θεσσαλονίκη.

Στην καινούργια έπιθεωρήσι του «Περοκέ» «Πόλεμος νεύρων», η νέα ντιζέζ Κούλα Ευστρατοπούλου, λανσάρει δύο καινούργια τραγούδια, από τα όποια το ένα έχει τον περιεργο τίτλο: «Είμαι ένα ψάρι έξω από το νερό»...

Ο θίασος των αδελφών Καλουτά, με τη συνεργασία των Κούλη Στολίγκα, Τάκη Κάσση, Λέλας Σκορδούλη, Έλλης Κανδυλάκη και των χορευτών Λάουρας - Σπυροπούλου, συνεχίζει τις παραστάσεις του, στο θέατρο «Έλλάς» της Κύπρου. Τις τελευταίες μέρες ανέβασε μία νέα όπερέττα του ήθοποιού Ν. Λώρη, με τον τίτλο «Η καρδιά του αλήτη», που είχε μεγάλη έπιτυχία.

Οι αδελφές Καλουτά, θα μείνουν στην Κύπρο έως το τέλος Ιουλίου, κατόπιν δε θα έπιστρέψουν στην Αίγυπτο για να εγκαινιάσουν το καινούργιο τους θέατρο, που όνομάσξη τελικά κατόπιν διαγωνισμού «Έτουάλ».

Ο θίασος θα ένισχυθη με πολλούς ντόπιους ήθοποιούς και με καρατερίστα τη γνωστή ήθοποιό Δέσποινα Παγιαγιωτίδου, που άναχωρεί αυτή την έβδομάδα στην Αίγυπτο.

Οι αδελφές Καλουτά θα παίξουν εκεί έως τον Οκτώβριο, κατόπιν δε θα έλθουν όριστικά στην Άθήνα, όπου σκοπεύουν να κτίσουν δικό τους θέατρο.

Τού μουσικού θιάσου, που φεύγει όριστικά αυτή την έβδομάδα για την Αίγυπτο, με την ένισχυσι του Γιαμίου Έργασίας, φέρεται ως ύποψηφία πρωταγωνίστρια η Ζαζά Μπριλάντη.

Η χορεύτρια Λιλή Μπερδέ, που ήλθε στην Άθήνα για λίγες μέρες, γυμνάζεται για το ρεσιτάλ της, που πρόκειται να δώση προσεχώς στο Παρίσι. Η Λιλή Μπερδέ, θα παρουσιάσξη έκτός από τους άλλους χορούς της και έναν έλληνικό, έμπνευσμένο απ' τη μυθολογία, με χορογραφία της κ. Έλλης Ζουρούδη.

Ο ΘΕΑΤΡΟΦΙΛΟΣ

Μαινιες φουόστες

Ξετρελλάθηκε η Άθήνα με τα μακριά φουστάνια, τα περίπου κρινολίνα... Κι' όλες οι γυναίκες τώρα συμμορφώνονται με φούρια με την μόδα την καινούργια που τα θέλει τα φουστάνια ως τη γη κάτω ν' άγγιζουν κι' έτσι λίγο και το δρόμο ελαφρά να τον σκουπίζουν.

Έτσι είπε το Παρίσι!

Η παλιά εκείνη μόδα πρέπει να ξαναγυρίση. Πρέπει η φούστα να σκεπάξη και τις γάμπες κι' αστραγάλους και τις φτέρνες και τους κάλους!

Και άφου έτσι το είπε και το θέλει το Παρίσι, ποιά γυναίκα ήμπορεί να του πάη λίγο κόντρα; Κι' έτσι τσούρμο οι Άθηναίες, οι μεσόκοπες κι' οι νέες που είναι πάντα του συρμού, βγήκαν στην όδον Έρμού και ύφασματα διαλέγουν - τα μεταξύ τα πιο φινά - για να φτιάσουν κρινολίνα!

Ξετρελλάθηκαν εκείνες, κι' έχουν οι άντρες παλαδώσει που βεβαίως δεν έγκρινουν του Παρί τα νέα γούστα που άπαιτούν άπαραίτητως μιά στη φτώχεια μας την τόση.

Έτσι θέλει το Παρίσι, που το έβαλε στο νου του όλους να μάς πατηρήση! - Και δεν είναι μόνο η φούστα τόσο ύφασμα που τρώει - πρό παντός σαν η γυναίκα τύχη να ναι πρώτο μπόι - πρέπει, σύζυγε καυμένη, να υπολογίσης χωρία κι' ένα δύο μισοφόρια, άπαραίτητα κι' εκείνα να στηρίζουν πρεπόντως τα κομψά τα κρινολίνα. Κι' έτσι τώρα για να ντύσης ένα ωραίο θηλυκό πρέπει νάχης φουκαρά μου, ιδικό σου έμπορικό!

Ετσι ντύνονται οι γυναίκες Μισοφόρια, φραμπαδέδες και κεντήματα, και πιέτες, και «φρού-φρού», κι' άλλους μελαδέδες.

Και τις βλέπουμε μπροστά μας γιαγιά μας! και θυμόμαστε αόθωρμήτως την καυμένη τη γαϊά μας! Όπου πές μές στην Άθήνα τέτοιες φούστες και πτι φούρ και ωραία καπελλίνα με λουλούδια και πτι άγορά έπίσης και θα έβγης, αν κάνης βόλτα, και στην άγορά έπίσης να ψωνίζουν σαφριδάκια μαρκήσιες Πομπαδόυρ!

Είν η μόδα η καινούργια όλο χάρι, κομψοτάτη... Αλλά τί θα έδω το μάτι, που είχε καλοσυνήθεισε έλευθέρως να έγκυπτη ο' ότι το μακρύ φουστάνι αϊφινιδίως μας καλύπτει; Το κοντό το φουστάνι άφηνε πολλά, ωραία αιλαιά!

Αλλά τώρα πότε και για αυτό, θαρρώ, καθήκον πριν το θέμα μου το κλείσω, το κοντό το φουστάνι να το άποχαιρέτησω

Τίτιο φουστάνι μου κοντό, χαριτωμένο που ήσουν όλο άφέλεια και αρκετά θρασύ, κι' όχι απανίως, μάλιστα, περίσσευε η μισή! Μας έδειχνες θεάματα πολύ σπουδαία όντως, μας έδειχνες άν έφευγε της κάλτσας κάνας πόντος, θεάματα που βλέπαμε μέσα στους δρόμους τζάμπα. Της φούστας τώρα της μακρύας ήρθε η άποκατάστασις. Αιλαιά ως κάτω έπεσε. Τελείωσε η παράστασις! Κι' έτσι τώρα το μάτι μας πιά δεν θ' αλλοιωρήσξη, γιατί έτσι αποφάσισε και θέλει το Παρίσι! Μία φούστα σικ θα βλέπουμε κομψή και έξαίσια, και για τα ύπολειπόμενα ζήτω η φαντασία!

Εμμοιογραφείας
Ομν. Τάτλια
ο Διονυσάκης Γ.

ΟΙ ΑΘΛΟΙ ΤΟΥ ΓΕΡΟ ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΥ

Ντερμπενδέρισσα

Είς καμθαρέ του "Αστεως μετέδην τας προάλλας, έπιθυμών πρωτοφανείς έρωτικές κραιπάλας μετά γυνής πολυπαθούς, ζορικού και μαγγίσισης εν άλλους λόγους, τοιγαρούν μετά... ντερμπενδέρισσας. Και πράγματι έμδάνισον γυνήν ωραιότατην, προκλητική μελαχροινήν, τοιγαροφουμαράτην, έχουσαν ύφος άναίδες και σώμα όντως τέλειον, χορεύουσαν λικνιστικώς, θεώδες τοιφετέλιον.

— Ω! Ντερμπενδέρισσα γυνή! της είπον μετά σθένους, — κι' ενώ άνέμενε ενθύος παντοειδείς έπαίνους — «μ' ή κόμπαζε! άνέκραζον και μ' ή ποσώς γεραίρης» «καθ' ο' τυγχάνω δόν-Ζουάν και μέγας... ντερμπενδέρης! Κάκεινη προφανέστατα σφοδρώς έρωτευθείσα και εκ της γοητείας μου εύθως μεροκλήθεισα, έόπευσε προς άπαλλαγνήν έρωτικού κιν-

(δύνου) να παραγγείλη πάραυτα πένδε φιάλας (οίνου). Και μεθυσθείσα άτυχώς εκ της οίνοπο- (αίας) μ' ή στερουμένη δε ποσώς θάρρους και (παρορσίας) κατέστη ώπερ λέγουσι διά τα πανγύ- (ρια) και σ' ον τοίς άλλους έθραυσεν έπτάκις (τα ποτήρια, πλ' ήν άπαντα ύπέμεινον, από σκαπού, (έν τούτοις, ότε εισήλθεν ζωηρός, νέος τριακοντού- (της) όστις με την «λεγάμενην» έφωγεν, ώ- (μ' ένα, κι' ενώ ο τάλας πλήρωσα, βαβαί, τά... (τεθραυμένα!... Ο ΓΕΡΟ - ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

Γεώργιος Σακελλαρόπουλος.

ΕΝΑ ΤΗΛΕΓΡΑΦΗΜΑ χωρίς περιεχόμενο

Δημοσιογραφικές αναμνήσεις του
συγγραφέα μας κ. Γ. ΠΟΛΙΤΗ

Ο Γεώργιος Σακελλαρόπουλος, που τον εκήδευσε με βαθύτατες εκδηλώσεις πένθους πριν λίγες μέρες η δημοσιογραφική οικογένεια, ήταν ένας καλόκαρδος και αγαθός άνθρωπος, άφωτισμένος μ' όλη του την ψυχή στο έπαγγελμα. Αν και οι Αθηναϊκές εφημερίδες του προσέφεραν πάντα επίσημες θέσεις — παλαιότερα δι-ετέλεσε και αρχισυντάκτης των «Αθηνών» του Πάπ, — η άδυναμία του ήταν ο ε-παγγελματικός τύπος. Τριανταπέντε, περίπου, χρόνια, ήταν ανταποκριτής του «Νεολό-γου» Πατρών και κάπου είκοσι χρόνια της «Μακεδονίας» Θεσσαλονίκης.

Ενώ ο ίδιος ήταν γεμάτος αγαθότητα, δεν χάνεσε τους πολύ ήρεμους ανθρώπους. Στις συζητήσεις του έκανε τον βλοσυρό, φώναζε, αγρίευε καμμιά φορά, αλλά γινό-ταν άμεσως αρνάκι. Η επιθυμία του ήταν να του αντιλέγουν, εν ανάγκη και να τον βρίζουν, όχι όμως να τον ακούν με άπα-θεια και χωρίς αντίρρησης.

Κάποτε η «Μακεδονία» ανέθεσε σ' έναν ήρεμώτατο συντάκτη της, άνθρωπο χωρίς νεύρα, να παίρνη τα τηλεγραφήματα Α-θηνών. Ο Σακελλαρόπουλος μετέδιδε τις ειδήσεις κι' ο άλλος έγραφε, χωρίς να κά-νη ποτέ μια παρατήρησι. Ήταν όλο γα-λαντομία.

— Ορίστε, κύριε Σαραντόπουλε, έλε-γε μόλις άρχιζε ή επικοινωνία, σάς ά-κούω...

— Τι μ' ακούς; Γράφε... Γράφε μα-ρέ! Εκραύγαζε ο Σακελλαρόπουλος, προσ-ποιητά όργισμένος.

— Μάλιστα, κύρ Γιώργη, ήταν ή στε-ρεότυπη απάντησις.

Κατά τη διάρκεια της μεταδόσεως συν-έβαινε καμμιά άνωμαλία. Κι' έπρεπε να θυμώση ο παραλήπτης του τηλεφωνήμα-τος. Αντιθέτως θύμωνε ο Σακελλαρόπου-λος, επειδή... δεν θύμωνε ο άλλος!

— Μα δεν έχεις νεύρα έσύ; φώναζε ά-πό την Αθήνα ο κύρ Γιώργης. Θύμωνε και καμμιά φορά, βρέ παιδί μου... Θα με τρελλάνης!

— Μην έννευρίζεσθε, κύριε Σακελλαρό-πουλε, δεν είναι τίποτε... άπαντούσε ή-ρεμώτατα ο άλλος.

Όπου ο Σακελλαρόπουλος αναγκά-σθηκε να καταφύγη στον διευθυντή της «Μακεδονίας» Ι. Βελλίδη, εύρισκόμενο έ-κείνες τις μέρες στάς Αθήνας και φου-μάροντα το ναργιλέ του έν ασυτηρή άπο-μονώσει σ' ένα καφενείο και να τον πα-ρακαλέση έπιμόνως να αναθέση σ' έναν άλλον συντάκτη να παίρνη το άθηναϊκό τηλεφώνημα.

— Δεν μπορώ να έργασθώ μ' αυτόν που έχεις τώρα, του είπε. Είναι ένας άνθρωπος δίχως νεύρα. Δεν θυμώνει ποτέ. Δεν υ-

έβρισε ούτε μια φορά. Δεν είναι κατά-στασις...

Έτσι τον μη έξοργιζόμενον συντάκτην αντικατέστησε άλλος εύεξαπτος. Ο κα-τάλληλος...

★

Ένα βράδυ — αυτή είναι πολύ παλιά υπόθεσις — ο Σακελλαρόπουλος, άφου συνέταξε ένα έκτενέστατο τηλεγράφημα προς το «Νεολόγο» Πατρών, ξεκίνησε από του Ζαχαράτου για το τυπογραφείο. Κα-τά κακή του τύχη, στο δρόμο συνάντησε έναν φίλο του, ο οποίος του έκανε μια σκανδαλώδη πρότασι:

— Έδώ κοντά είναι μια λέσχη, του είπε. Δεν πάμε να... κερδίσουμε καμμιά δε-κάρα;

Ο Σακελλαρόπουλος δεν ήταν χαρτο-παίκτης. Σπανιώτατα έπαιζε, έτσι για ξε-κούρασι. Γι' αυτό και απέκρουσε άμέσως την πρότασι. Ο φίλος του όμως επέμενε:

— Θα κερδίσουμε, άκου τί σου λέγω. Θα παίξουμε στον μπακαρά, όπου ή έπι-τυχία είναι εξασφαλισμένη 95 τοίς εκατό.

Τον έκλόνησε. Αλλά δεν είχε μαζί του, παρά τα χρήματα του τηλεγραφήματος. Κάπου είκοσι δραχμές.

— Δεν έχει σημασία, του έξηγήσε ο αισιόδοξος φίλος του, σε μια ώρα θα τα τριπλασιάσεις.

Κάθησε στο τραπέζι, έδγαλε το είκο-σάδραχμο κι' άρχισε να παίξει. Δραχμή, δραχμή. Όταν έχασε το πρώτο τάλληρο, έδγαλε με τρόπο από την τσέπη του το όγκώδες τηλεγράφημα κι' έσβυσε τόσες λέξεις, όσες αντιπροσώπευαν την αξία πέντε δραχμών. Σε λίγο έχανε και το δεύ-τερο τάλληρο. Ξανάδγαλε το τηλεγράφη-μα κι' έσβυσε άλλες τόσες λέξεις. Το σβύσιμο, όμως, εξακολούθησε έτσι που με-τά μισή ώρα δεν έμειναν στο τηλεγράφη-μα παρά ή διευθυνσις και ή ύπογραφή: «Νεολόγον - Πάτρας - Σακελλαρόπουλος».

Αδέκαρος ξεκίνησε για το τηλεγραφείο κι' έστειλε αυτές τις τρεις λέξεις. Ο δι-ευθυντής του «Νεολόγου» Παπανδρόπου-λος, αντίληφθηκε άμέσως περί τίνος έπρό-κειτο του έστειλε την έπομένη πρωί ένα άλλο τηλεγράφημα, που έλεγε τα έξης: «Ηνωίξα έλευθεραν πίστωσιν τηλεγρα-φείον. Έρεξης τηλεγραφήτε έκτενώς όλας ειδήσεις άνευ πληρωμής. Στόπ. Αξία τη-λεγραφημάτων καταλογίζεται ένταύθα».

★

Ένας από τους στενούς φίλους του Σακελλαροπούλου και συνεργάτης του ά-πό χρόνια πολλά ήταν ο πολιτικός συντά-

Τό διαβολοδηλυκό!...

Δυό σεβαστοί κύριοι, την περασμένη Κυριακή το πρωί περνούσαν από την πλατεία της Όμονοίας, όταν ξαφνικά είδαν μια δεσποινίδα να γλιστρά και να ζαλιώνεται φαρδεια - πλατεία στην άσφαλτο, με τα πόδια ψηλά!

Ο ένας άπ' τους κυρίους πην πλη-οίσαε άμέσως και την βοήθησε να ση-κωθεί λέγοντάς της:

— Δεσποινίς, χτυπήσατε; Βλέπετε λοιπόν ότι τα μακριά φουστάνια έχουν και τα καλά τους; Αν παρακολουθού-σατε και σεις τη μόδα... δεν θα κο-κινίζατε τώρα...

— Εύχαριστώ, μπάριμα του άπαντά ή δεσποινίς ειρωνικά εύχαριστώ για τις συστάσεις σας, αλλά δεν είμαι ούτε δεκατεσσάρων χρόνων όκωμια. Πώς να φορέσω μακρύ φουστάνι;

Ο «μπαρίμας» που είχε δεχθή κα-τάκαρδα την μαχαίρα για την ηλικία του γυρίζει και λέει στον άλλον (μπαρί-μας) δυνατά, ώστε να τον άκούση ή δεσποινίς:

— Του διαβόλου τα δηλυκά! Είδες πως τα καταφέρνουν; Τους λές να μα-κρύνουν το φουστάνι τους και κονταί-νουν την ηλικία τους!...

Ο ΦΑΚΟΣ

κτης του «Βήματος» Στ. Μούσης. Κάποτε ένας φίλος του του έστειλε από την Πελο-πόννησο μ' έναν χωρικό ένα κεφαλοτύρι. Ο φίλος του αυτός ήξερε το δεσμό του Σακελλαρόπουλου με τον Μούση. Είπε, λοιπόν, στο χωρικό, παραδίνοντάς του το κεφαλοτύρι:

— Θα πάς στη Στοά Πάππου, στο γραφείο του βάθους του πρώτου πατώμα-τος του κτιρίου που βρίσκεται στην άρχή της Στοάς και θα ζητήσεις τον κ. Σακελ-λαρόπουλο. Θα τον βρης εύκολα. Είναι πάντα με το Μούση.

Ο χωρικός έφτασε στο γραφείο, αλλά δεν έννοούσε να παραδώση το τυρί στον Σακελλαρόπουλο:

— Δεν είσαι σύ, του έλεγε. Γιατί έμέ-να μου είπαν να βρώ τον κ. Σακελλαρό-πουλο με το μούσι! Δεν είσαι σύ, άφου δεν έχεις μούσι!

Είδαν κι' έπαθαν όλοι οί παρευρισκό-μενοι, μεταξύ των όποιων και ο Μούσης, να έξηγήσουν στον άφελή χωρικό περί τί-νος έπρόκειτο.

Ο Σακελλαρόπουλος θύμωνε με τις φάρσες που του έκαναν. Αλλά θύμωνε πάρα πολύ, όταν δεν του έκαναν. Γι' αυ-τό, και ο αγαπητότερος φίλος του ήταν ο αρχισυντάκτης της «Μακεδονίας» Ι. Ίω-αννίδης, ο όποιος κατά τη διάρκεια της Κατοχής του έκανε μια ντουζίνα φάρσες την ήμερα. Έν τούτοις ο Σακελλαρόπου-λος δεν έννοούσε να πάη στο έστιατόριο, χωρίς την παρέα του Ίωαννίδη.

ΚΩΣΤΑΣ ΠΟΛΙΤΗΣ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Αναγνώστην Α.Α.: Δεν άρκει ν' αγαπάν κανείς τη δημοσιογραφία για να γίνει δη-μοσιογράφος. Χρειάζονται πολλά άλλα. Πάντως δοκιμάστε σε καμμιά τοπική έφη-μερίδα.

ΟΟΟ

Μία παραδειγματική εξιλέωσις

Πρό όλίγου καιρού πέθανε, σε ηλικία 70 ετών, ένας φύλακας του άσύλου άλπτών της άγγλικής πόλεως Πόρταμουθ. Τόσο οί τροφιμοί του άσύλου, όσο κι' οί διευθυντοί λυπήθηκαν πολύ γι' αυτή την άπώλεια. Α-κόμη πιο πολύ όμως σάστισαν, όταν ένας συμβολαιογράφος τους άνεκοίνωσε ότι ο μακαρίτης είχε άφισει με τη διαθήκη του κληρονόμους της μεγάλης περιουσίας του τους φτωχούς του άσύλου, όπου είχε ύπι-ρετήσει επί 40 χρόνια. Όστε ήταν λοιπόν πλούσιος ο άνθρωπος αυτός, που είχε έρ-γασθί ταπεινά στο άσυλο, χωρίς να ζητή-ση ποτέ την παραμικρή άμοιβή;...

Η αλήθεια άποκαλύφθηκε από μια γρά-πτή έκμυσθρέυσι, που είχε άφισει ο ίδιος. Το έτος 1903, ήταν 27 ετών και ζούσε στο Λονδίνο. Ήταν πλούσιος, ξένοισστος, ά-πολάμβανε έγωιστικά την εύτυχία του. Μία μέρα, είχε διώξει ένα ένοικιστή του, ά-νεργο, που δεν μπορούσε να του πληρώση το νοίκι. Τον είχε πετάξει στο δρόμο, μαζί με τη γυναίκα του και τα δυό παιδιά του, δίχως να συγκινηθή άπ' τις ίκεσίες του.

Ο χειμώνας ήταν δριμύτατος, το έτος εκείνο. Έπειτα λοιπόν από μερικές μέρες, οί τέσσερες δυστυχισμένοι βρέθηκαν νε-κροί, ζυλισμένοι, μέσα σε μια καλύβα των περιχώρων του Λονδίνου! Όταν το έμαθε ο υπεύθυνος του κοκού άισθάνθη-κε τόση φρίκη για τον εαυτό του, ώστε, για να εξιλεωθή, άποφάσισε να έργασθί ταπεινά σ' όλη την υπόλοιπη ζωή του για την άνεκούφιση των φτωχών. Και πραγμα-τοποίησε την άπόφασί του χωρίς να υπο-πτευθή ποτέ κανείς την αλήθεια.

Που κατήντησαν οί Γερμανοί

Ένα μέσον άποκρύψεως και λαθραίας μεταφοράς τροφίμων είναι στη σημερινή Γερμανία το φέρετρο όπου ένσποτίθενται οί νεκροί. Τελευταία, οί αστυνομικοί της πόλεως Σδέν, στη Σαξωνία, σταμάτησαν μια νεκρική πομπή κι' έρευνήσαν μέσα στο φέρετρο. Τι νομίζετε, λοιπόν, ότι βρη-καν κάτω από το νεκρό; Τρία σφαγμένα άρνιά, δέκα χήνες και εκατό κιλά λουκά-νικα! Ο έργολάβος που είχαν αναλάβει την κηδεία και οί άνθρωποι του, όπως άπο-δείχθηκε από τις άνακρίσεις, έκαναν μαύ-ρη αγορά και είχαν βρή αυτό το μέσον για να μεταφέρουν λαθραία τρόφιμα. Η άφαίρεσις των από τα φέρετρα γινόταν τη νύχτα από τους νεκροθάπτες που τα έ-κρυβαν στο όστεοφυλάκειο του νεκροτα-φείου και από εκεί τα μοίραζαν κρυφά σε διάφορα σπίτια. Φυσικά τα φέρετρα αυτά ήσαν πολύ εύρύχωρα.

(ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ)

Ο Άλφ-Φουάτ πασα νυρίζε στις έπαρχίες της Μ. Άσιας και αρπάζει δυστυχώς κοπέλλες για το χαρέμι του Σουλτάνου Αβδούλ Χαμίτ. Έτσι συναντά μια μέρα και τη Μαρία, την πεντάμορφη κόρη του Έλληνα άρχοντα Φωσάρ και την παίρνει μαζί του. Στην Πόλη όμως δεν την παρουσιάζει στο Σουλτάνο. Την κρατάει στο άρχοντικό του και κατ'οίκον να την κάνει να τον αγαπήσει. Έτσι γίνεται η πρώτη απ' τις γυναίκες του ή πιο αναμνηστική του με το όνομα Μεντιέ. Σε λίγο άποχτούν και μια κορούλα τη Ζεκίε. Οι Έλληνες και ιδίως τ' αδελφία της Μαρίας λυσσούν έναντιον της. Και μια βραδυά που οι γυναίκες του Φουάτ λευθοδρομούν στο Βόσπορο την τραυματίζουν θανάσιμα κι' αρπάζουν την Ζεκίε. Ο Φουάτ είναι τρελλός από απελπισία και παρακαλεί το νισιράτο να σώσει την λατρευτή του. Μα η αυστρία της άρρας Έλληνισσας δεν είναι δυνατή. Θα πεθάνει. Και στις τελευταίες της αυτές στιγμές περνούν απ' το μυαλό της τα περασμένα, η αγάπη της για το Φουάτ, τα πρώτα τους χάδια και γλυκόλογα.

3ον Την κύτταζε πολλή ώρα, σιγά σιγά, αρχίζοντας από τα μαλλιά της τα χρυσόγυρα και προχωρώντας άργα στα μάτια, τα γαλανά και ύγρα, στα χείλη που σιγότρεμαν, στο λαιμό, το χιονάτο, στο παρθενικό στήθος της, στη μέση της τη δαχτυλίδεια, στα μικρά, κομψά της πόδια.

— Τό ξέρεις πώς δεν έχω ιδη ποτέ μου πιο όμορφη γυναίκα; της είπε με φωνή βαθεία.

— Αυτό δεν το ξέρω, του αποκρίθηκε περήφανα. Ξέρω όμως πώς δεν έπρεπε να με πάρης από το σπίτι μου.

— Τότε δεν έπρεπε να είσαι τόσο όμορφη.

— Λένε πώς η όμορφιά είναι δώρο του Θεού. Άλλα για μένα είναι κατάρρα.

— Τόσο πολύ στενοχωρημένη είσαι;

— Δεν θέλω να πάω στον Αβδούλ Χαμίτ.

— Γιατί, πεντάμορφη μου;

— Γιατί έχω ακούσει, πώς έχει πάρα πολλές γυναίκες.

— Και τί σε νοιάζει εμένα; Θα είσαι κι' εσύ μια ανάμεσα στα ούρι αυτά του Παραδείσου του.

— Εγώ μεγάλωσα με άλλες ιδέες, Άλφ-Φουάτ-Πασσά, είπε η κοπέλλα περήφανα, μ' άλλους παθους, άλλα όνειρα.

— Με ποιά όνειρα, μικρούλα μου;

— Με το όνειρο να γίνω γυναίκα νόμιμη ενός άντρα, που θα μ' αγαπάει μονάχα εμένα.

Την κύτταζε και στη φυσιογνωμία του ζωγραφίζονταν ολοφάνερα ό θαυμασμός.

— Τόν είχες βρή κιόλας τόν άντρα αυτό; τη ρώτησε.

— Όχι, είμαι ακόμα μικρή, δέκα πέν-

τε χρονών. Θα μου τόν εύρισκε ο πατέρας μου στα δεκαοκτώ μου χρόνια.

Της έπιασε το χέρι. Η κοπέλλα το τράβηξε γρήγορα.

— Γιατί τραβάς το χέρι σου; τη ρώτησε. Τόσο πολύ μ' έχθρυσέσαι;

— Σε μισώ, γιατί θέλεις να με στείλεις στο Σουλτάνο.

Δίστασε μια στιγμή ο Φουάτ. "Επειτα με φωνή σιγανή τη ρώτησε:

— Κι' αν αποφασίσω να μη σε στείλω στο Σουλτάνο;

— Θα με στείλεις πίσω στον πατέρα μου; έκανε γρήγορα η μικρή.

— Όχι... Αν αποφασίσω να μη σε στείλω στο Σουλτάνο και να σε κρατήσω εγώ;

Τα μεγάλα της γαλανά μάτια τόν κύτταξαν μ' έκπληξη σ' αυτά του τα λόγια.

— Τί θα με κάνης εσύ; ρώτησε άθωα.

Πήγε πιο κοντά της, πέρασε το χέρι του γύρω στη μέση της και νικώντας την αντίστασή της την ανάγκασε να μείνει κοντά του.

— Θα σε κρατήσω εγώ, και θα σε κάνω γυναίκα μου, της ψιθύρισε.

Γύρισε το πρόσωπό της και τόν κύτταξε στα μάτια. Το αίμα ανέδοκατέβαινε όρμητικά στα μάγουλά της, στο στήθος της φούσκωνε τρικυμισμένο.

— Μα δεν έχεις κι' άλλες γυναίκες; του φώναξε.

— Έχω πέντε. Έσύ θα είσαι η τελευταία. Άλλη γυναίκα μετά από σένα δεν θα πάρω, στο όρκίζομαι. Έσύ θα είσαι η πρώτη στην αγάπη μου. Πες μου μονάχα, πεντάμορφη, νομίζεις πώς θα μπορέσης ποτέ να μ' αγαπήσης με την καρδιά σου;

Την άφησε από την αγκαλιά του και την κύτταζε τώρα μ' ένα ύφος ίκετευτικό που δεν της θυμίζει καθόλου το απότομο ύφος του της πρώτης στιγμής.

Έκπληξη, φόβος, ταραχή, ζωγραφίζονταν στο άγγελο πρόσωπό της Μαρίας Φωσάρ. Μα μέσα σ' όλα αυτά, και κάτι σαν άνειπωτη χαρά, σαν πρωτόγνωρο μέθυ.

Τόννοιωσε αυτό ο Άλφ-Φουάτ και συνέχισε ψιθυριστά με φωνή παλλόμενη:

— Μαρία! Το ξέρω πώς πρέπει να με μισής, να μούχης κακία. Κι' εγώ να ήμουν στη θέση σου τα ίδια θανονιώδα. Άν, πό την πρώτη στιγμή όμως που σε είδα, κάτι ακίρησε μέσα μου. Απόψε δεν κοιμήθηκα. Όλο έβλεπα μπροστά μου τα μάτια σου τα άννα και γαλανά, που ήταν τόσο γελαστά την πρώτη μέρα που τ' αντίκρισα, τότε που δεν τα συννεφιαζε ο φόβος. Κι' όσο συλλογίζομαι πώς έπρεπε να σε δώσω στο Σουλτάνο, κάτι σφιγγόταν μέσα μου. Μα δεν ταλμούσα να σκεφθώ να σε κρατήσω. Είσαι τόσο όμορφη, που είνε σε να κλέβω απ' τόν αυτοκράτο-

ρά μου τόν πιο πολύτιμο θησαυρό. Τώρα όμως, καταλαβαίνω πώς δεν μου βασταί η καρδιά να σε χάσω. Πες μου, θέλεις να μείνης κοντά μου και να προσπαθήσης να μ' αγαπήσης;

— Θέλω να γυρίσω στον πατέρα μου! του είπε ταραγμένη η κοπέλλα.

— Το λες με την καρδιά σου;

Τα καστανά του μάτια σπληνθήκαν στα δικά της γεμάτα έρωτα, γεμάτα άνειπώτες ύποψήσεις.

Η κοπέλλα κατέβασε τα μάτια της κι' αντί ν' αποκρίθη, άρχισε να κλαίει σιγά. Τότε αυτός πέρασε απαλά το χέρι του στη μέση της.

— Πεντάμορφη, της ψιθύρισε, δεν είνε βία ν' αποφασίσης. Μείνε στο παλάτι μου κι' αν μετά δεκαπέντε μέρες θέλεις να γυρίσης πίσω στον πατέρα σου, σου δίνω το λόγο μου, πώς θα σε στείλω εγώ ο ίδιος.

Δέκα πέντε ημέρες ψυχικής πάλης

Η Μαρία στριφογύριζε τώρα στο κρεβάτι της.

— Μη! της ψιθυρίζει με φωνή ραγισμένη ο Άλφ-Φουάτ. Μη, αγάπη μου. Δεν κάνει ν' αναδεύεσαι έτσι.

Αυτή άπλώνει τα χέρια της και ζώντας φανταστικά στα περασμένα χρόνια, στις ημέρες εκείνες που έκριναν όλη της τη ζωή, ψιθυρίζει βασανισμένα, σαν σ' όνειρο:

— Μη μ' αγγίζης! Δεν πρέπει... Δεν είνε σωστό!

Έτσι τούλεγε η Μαρία τις ημέρες εκείνες, όταν προσπαθούσε να της μάθι τα χάδια της αγάπης.

Μα κάθε φορά η φωνή της ήταν και πιο αδύνατη, και κάθε μέρα τα μάτια της τούλεγαν και πιο καθαρά πώς τα χείλη της δεν έλεγαν την αλήθεια.

Τί αγωνία! Δέκα πέντε μέρες δεν έκλεισε μάτι η κοπελλίτσα. Κλεισμένη όλομόναχη στο δωμάτιό της, δεν είχαν έναν άνθρωπο να πη τις σκέψεις της. Η Βασιλική την είχε αποχωρήσει από την πρώτη κιόλας ημέρα, φεύγοντας για το Γιλδίξ. Την άλλη μέρα της άνηγγειλε ο Άλφ-Φουάτ πώς η μικρή είχε γίνει δεκτή ως μαθητευομένη, να πούμε, στο Γιλδίξ. Ο' αναλόμβανε η μητέρα του Αβδούλ-Χαμίτ η Βολινδέ-Σουλτάνα να την διαταξιάγει μαζί με άλλα κορίτσια, ώπου να την κρίνει αξία να την εμφάνισι στον Πατισσά.

— Θέλω τη Βαγία μου, είπε τη δεύτερη μέρα η Μαρία στον Άλφ-Φουάτ. Που είνε η Βαγία μου;

— Δεν θα την δης, αν δεν αποφασίσης, της αποκρίθηκε γελώντας, θέλω να πάρης μόνη σου την απόφασί σου κι' όχι να κινή, όπως θα σ' όρμηγνέψι αυτή.

Αντί για την Αρχόντω, της έστειλε κοντά της τακτικά την Περαστώ. Ήταν μια μεσοκόπη γυναίκα, ελληνικής καταγωγής, που είχε έντελως ξεχάσει όμως την καταγωγή της. Ήταν τυφλά άφοσιωμένη στον Άλφ-Φουάτ και τόν θεοποιούσε.

— Δεν υπάρχει πιο καλός άντρας στη γη, πιο μαλακός αφέντης, έλεγε. Σαρανταπέντε χρόνια είμαι στα χέρια του, σανταπέντε χρόνια έζησα εύτυχισμένη. Είνε καλός με τις γυναίκες του κι' εδω μέσα δεν βλέπουμε τίς ζηλιές και τις κακίες που υπάρχουν σ' άλλα χαρέμια.

Έλεγε, έλεγε, χίλια καλά για τόν Πασσά, κι' η Μαρία έννοιωσε την καρδιά της να χτυπά. Ήταν εύτυχισμένη που άκουγε να τόν επαινούν. Τις νυχτες όμως, στο κρεβάτι της, όταν την κυκλωνε το σκοτάδι, έννοιωσε την απελπισία να της σκίζι την καρδιά.

— Πρέπει να φύγω! έλεγε και ξαναέλεγε μονάχη της. Δέ μπορώ θεληματικό να γίνω γυναίκα ενός άλλοπίστου. Άν με κρατούσε με τη βία, θα ήταν άλλο πράγμα. Αφού όμως μ' άφεινε έλεύθερη, πρέπει να φύγω!

Περνούσαν έτσι οι μέρες, ίσπανιστικές για την όλομόναχη παιδούλα. Κάθε φορά που έβλεπε την πόρτα ν' άνοιγι και να παρουσιάζεται ο Άλφ-Φουάτ, η καρδιά της σταματούσε για μια στιγμή. Τη δεκάτη πέμπτη μέρα έννοιωσε τα χέρια της να παγώνουν, μόλις τόν αντίκρισε. Καταλαβαίνε πώς είχε φτάσει η στιγμή να κρι-

ΟΙ ΦΡΑΙΟΤΕΡΕΣ ΚΝΗΜΕΣ

Σ' ένα πρόσφατο γαλλικό διαγωνισμό τών «φραιότερων κνημών» κέρδισαν τα πρώτα βραβεία οι τρεις αυτές χαριτωμένες υπάρξεις. Η μεσαία πήρε το πρώτο βραβείο.

θή ή τύχη της για όλη της τη ζωή.

Ο Άλφ-Φουάτ πήγε κοντά στο ντιβάνι όπου καθόταν τρεμμένη η μικρή. Έσκυψε, της έπιασε το κεφάλι με τα δυο του χέρια και την κύτταξε στα μάτια.

Η φωνή του ακούστηκε ραγιστά:

— Πεντάμορφη, το ξέρεις πώς σήμερα είνε η μεγάλη μέρα;

— Το ξέρω, του αποκρίθηκε ψιθυριστά. Πήρες την απόφασί σου;

Δίστασε αυτή. "Επειτα ψιθυριστά:

— Ναι, του αποκρίθηκε.

Έσκυψε πιο πολύ άπάνω της.

— Άκούω, είπε άχνα.

— Άλφ-Φουάτ... πρέπει να φύγω, πρέπει να γυρίσω στον πατέρα μου.

Δεν σηκώθηκε ο Πασσάς. Στα μάτια του μονάχα πέρασε μια άπεραντη θλίψη. Κι' η φωνή του ακούστηκε ραγισμένη:

— Το λες με την καρδιά σου ή μονάχα με τα χείλη σου;

— Λυπάμαι τόν πατέρα μου, πρέπει να φύγω.

Κι' ενώ είχε πάρει την απόφασί να του το πη σιασέρα, τα χείλη της τρεμούλιασαν και τα μαλλιά της βουρκώσαν.

Τότε αυτός άργα-άργα, οιστακτικά, κυτταζοντας την πάντα στα μάτια, έσκυψε και τη φίλησε στα χείλη.

Ανατριχίασε η κοπέλλα κι' έκανε να τρασηύη. Μα τα χέρια του τυλιχθηκαν γύρω στο κορμί της σουατά. Η αντίστασή της χαλαρώθηκε λίγο-λίγο. Μιά άπεραντη ευτυχία την πλημμυρίσε. Ίαλεψε ακόμα λίγες στιγμές, προφέροντας λόγια άσυνάρτητα:

— Δεν θέλω... όχι... είμαι Έλληνίδα... δεν μπορώ να γίνω γυναίκα σου.

Μα αυτός δεν την άκουγε. Γα χάδια του γίνονταν όλο και πιο τρελλά, τα φίλια του όλο και πιο καυτερα. Ώσπου έλειψε το κεφάλι της στον ώμο του, και ενώ παλλόταν ολόκληρη από αγάπη, πρόφερε σιγάρρα:

— Θα μείνω κοντά σου, θα γίνω γυναίκα σου.

— Μ' αγαπάς; τη ρώτησε με φωνή γεμάτη πυρετό.

— Σ' αγαπώ πιο πολύ κι' από την ψυχή μου, αφού ευσιάζω την ψυχή μου για χατήρι σου.

Τα χέρια της άρρωστης γαντζώνονταν στο στήθος του αγαπημένου της... το πρόσωπό της που καιεί, άκουμπάει στα χέρια του γεμάτο λατρεία. Ο Άλφ-Φουάτ μαντεύει πώς η έτοιμοθάνατη ζή πίσω την πρώτη ημέρα της αγάπης τους, και της ψιθυρίζει όπως τότε:

— Δεν θα μετανιώσης ποτέ, Μαρία, όπως και να ρθουνε τα πράγματα.

— Δεν θα μετανιώσω ποτέ, του αποκρίθηκε λαχανιασμένη. Ποτέ, όπως και να ρθουνε τα πράγματα.

Χωμένη στην αγκαλιά του, έκλαψε τότε πολλή ώρα. Έκλαψε από μετάνοια γι' αυτό που έκανε, από κάποιο άοριστο φόβο που της παγώνει τα χέρια κι' έκλαψε ακόμα γιατί η αγάπη της ήταν τόσο όρμητική που της ξεσάριζε την καρδιά.

Πόσο του χρωστούσε χάρη, που δεν την έκανε δική του εκείνη τη στιγμή, που την κρατούσε δονούμενη από αγάπη κι' άδυνατη στην αγκαλιά του. Πόσο φούντωσε η αγάπη της πιο καθαρία, πιο φλογισμένη, έπειδή τη σεβάστηκε. Όταν χόρτασε από τα φίλια της, την κάθισε στα γόνατά του σαν μικρό παιδί και της είπε:

— Άκου, αγάπη μου. Τώρα θα σου στείλω την Αρχόντω. Θάχης τη δύναμι να της πης πώς αποφάσισες έλεύθερα, με τη βέλπη σου να γίνης γυναίκα μου;

— Ναι, του αποκρίθηκε, άκουμπώντας το κεφάλι της μ' έμπιστοσύνη στον ώμο του.

— Άκουσε ακόμα κι' αυτό, κι' αποκρίσου μου μέσα από την καρδιά σου. Ο πατέρας σου άργα ή γρήγορα θα μάθι την αλήθεια πώς έγινες γυναίκα μου και δεν πήγες στο Γιλδίξ. Θάχης το θάρρος να πης και στον πατέρα σου την αλήθεια;

— Ναι, του αποκρίθηκε, ανατριχιάζοντας άθελα της η παιδούλα.

— Είσαι ακόμα έλεύθερη ν' αποφασίσης. Σκέψου το! Όταν γίνης γυναίκα μου δε θέλω πια να μ' άφης. Όταν μου όρκιστής πώς θα μείνης όλη σου τη ζωή κοντά μου πιστή κι' άφοσιωμένη γυναίκα μου δεν πρέπει να πατήσης τόν

ορκο σου. Γι' αυτό, σκέψου, αν σου στείλ η μήνυμα ο πατέρας σου, και σε φοβερίσ, και σε καταρραστή, θάχης το θάρρος πάλι να τού αντίσταθης;

— Σ' αγαπώ! του αποκρίθηκε άπλά.

Τότε την άφησε και της έστειλε την άλλη στιγμή την Αρχόντω.

Ο θρήνης της βάγιας

Η πιστή βάγια πήγε να τρελλαθή μόλις άκουσε την απόφασί της κοπέλλας.

— Μαρία! ξεφώνισε, τραβώντας τα μαλλιά της. Κόρη μου αγαπημένη! Με σφάζεις με τα λόγια σου αυτά. Έσύ να γίνης γυναίκα ενός άλλοπίστου; Έσύ, η τιμημένη, η κόρη του Φωσάρ;

Με μάτια βουρκωμένα της αποκρίνόταν η κοπέλλα:

— Αυτή ήταν η τύχη μου, βάγια. Η αγάπη πλημμύισε την καρδιά μου, χωρίς να το καταλάβω.

— Μα είσαι τόσο μικρή ακόμα! Δεν υπάρχουν Έλληνόπουλα ν' αγαπήσης; Τί ξέρεις εσύ από αγάπη;

— Ξέρω, πώς αν φύγω από τόν Άλφ-Φουάτ, δε πεθάνω!

— Σούκανε μάγια; Σε μάγεψε; Συφορά μου! Δεν συλλογίζεσαι πώς θα πεθάνουν ο πατέρας σου και τ' αδέρφια σου από τη ντροπή;

— Καλή μου βάγια θα πάς και θα τους πης πώς αν μ' αγαπούν πρέπει να με συγχωρέσουν. Αυτό να τους πης πώς αν ον θέλουν να με νικροφίλουν, πρέπει να παραδεχθουν πώς αυτή ήταν η μοίρα μου, πώς ο Θεός τα κανόνισε όλα έτσι.

Χτυπιόταν η δυστυχ η Αρχόντω, και δεν μπορούσε να της χωρέση στο μυαλό αυτή η απόφασί της κυράς της.

Η Μαρία ως τόσο άπορούσε με τόν έαυτό της που εύρισκε τη δύναμι να άνβιστάται τόσο στη βάγια της.

— Καλή μου, της έλεγε με καλωσύνη, ο Θεός που βάζι την αγάπη στις καρδιές τών ανθρώπων, ξέρε τί κάνει. Που έφερει πόσο καλό θα κάνω στους συμπατριώτες μου, τώρα που θα είμαι γυναίκα του ισχυρού Άλφ-Φουάτ; Λίγες Έλληνοπούλες είναν σουλτάνες, και ευεργέτησαν τους Έλληνες; Όλοι τις εύλογούν και κανείς δεν σκέπτεται πώς έζησαν ντροπισμένες.

— Μα θα μπορέσης να ζήσης εσύ μέσα στο χαρέμι; Να μοιράζεσαι την αγάπη ενός άντρα μ' άλλες γυναίκες;

— Πιστεύω στα λόγια του. Μου είπε πώς μένα θα μ' αγαπάει πιο πολύ απ' όλες.

— Ώσπου να σε κρατήση. Μετά θα γίνης κι' εσύ μια απ' όλες, μια δυστυχισμένη, και θα πάρη κι' άλλες, κι' άλλες, κι' άλλες.

— Όλους τους σκλάβανε με τη γοητεία της η νεαρή Μεντιέ-Χανούμ.

— Κουκου! της έλεγε τρελλός από άγνη ο άντρας της Μάγισσα είσαι και τα μάγεψες όλα εδω μέσα. Τα πράγματα

Είνε το τρίτο γκαρσόνι, που βγαίνει σήμερα νάκ-άουτ, με το παγαίνελα στο τραπέζι μας!...

(Σκίτσος Β Χριστοδούλου)

Είνε το τρίτο γκαρσόνι, που βγαίνει σήμερα νάκ-άουτ, με το παγαίνελα στο τραπέζι μας!...

(Σκίτσος Β Χριστοδούλου)

Είνε το τρίτο γκαρσόνι, που βγαίνει σήμερα νάκ-άουτ, με το παγαίνελα στο τραπέζι μας!...

(Σκίτσος Β Χριστοδούλου)

Είνε το τρίτο γκαρσόνι, που βγαίνει σήμερα νάκ-άουτ, με το παγαίνελα στο τραπέζι μας!...

(Σκίτσος Β Χριστοδούλου)

Είνε το τρίτο γκαρσόνι, που βγαίνει σήμερα νάκ-άουτ, με το παγαίνελα στο τραπέζι μας!...

(Σκίτσος Β Χριστοδούλου)

Είνε το τρίτο γκαρσόνι, που βγαίνει σήμερα νάκ-άουτ, με το παγαίνελα στο τραπέζι μας!...

(Σκίτσος Β Χριστοδούλου)

Είνε το τρίτο γκαρσόνι, που βγαίνει σήμερα νάκ-άουτ, με το παγαίνελα στο τραπέζι μας!...

(Σκίτσος Β Χριστοδούλου)

Είνε το τρίτο γκαρσόνι, που βγαίνει σήμερα νάκ-άουτ, με το παγαίνελα στο τραπέζι μας!...

(Σκίτσος Β Χριστοδούλου)

Είνε το τρίτο γκαρσόνι, που βγαίνει σήμερα νάκ-άουτ, με το παγαίνελα στο τραπέζι μας!...

(Σκίτσος Β Χριστοδούλου)

Είνε το τρίτο γκαρσόνι, που βγαίνει σήμερα νάκ-άουτ, με το παγαίνελα στο τραπέζι μας!...

(Σκίτσος Β Χριστοδούλου)

Είνε το τρίτο γκαρσόνι, που βγαίνει σήμερα νάκ-άουτ, με το παγαίνελα στο τραπέζι μας!...

(Σκίτσος Β Χριστοδούλου)

Είνε το τρίτο γκαρσόνι, που βγαίνει σήμερα νάκ-άουτ, με το παγαίνελα στο τραπέζι μας!...

(Σκίτσος Β Χριστοδούλου)

Είνε το τρίτο γκαρσόνι, που βγαίνει σήμερα νάκ-άουτ, με το παγαίνελα στο τραπέζι μας!...

(Σκίτσος Β Χριστοδούλου)

Είνε το τρίτο γκαρσόνι, που βγαίνει σήμερα νάκ-άουτ, με το παγαίνελα στο τραπέζι μας!...

(Σκίτσος Β Χριστοδούλου)

φαίνονται πιο όμορφα από τον καιρό που πάτησε το πόδι σου στο παλάτι μου, κι οι άνθρωποι πιο καλοί. Μάγισσα είσαι κουκούμ;

Πώς μιλούσαν οι ψυχές τους. Αυτό το ώραιο είχε η αγάπη τους, πως δεν ήταν μια σαρκική έλξη μονάχα. Πώς άπαν απ' όσα, δυο άνθρωποι είχαν αγαπηθεί. Και οι γυναικες έκαναν αγόρια.

Όλες του οι γυναίκες καταλάβαιναν πως η Έλληνίδα είχε κατακτήσει όλη την καρδιά του άφεντή τους και δεν είχε αφήσει τίποτα για τους άλλους. Η Έμινε όμως τους έδωσε το καλό παράδειγμα να το πάρουν απόφαση και να μη ζηλεύουν.

Όσο ήταν ο παράδεισος για τη Μεντιέ το σπίτι του Φουάτ αν δεν έμπαινε στη μέση ο πατέρας της.

Να φύγεις απ' τον άντρα σου

Λίγες ημέρες μετά το γάμο της η Μεντιέ έστειλε με την άδεια του συζύγου της την Αρχόντα στην Προύσα να πη τα νέα στους οικους της.

Έγραψε ένα γράμμα στον πατέρα της, γεμάτο λόγια τρυφερά για τον άντρα της, κι ευγενικά για τους δικούς της. Ζητούσε γονατιστή συγχώρεση κι όρκιζόταν να εργασθεί όσο μπορούσε πιο πολύ για τους συμπατριώτες της.

Περιμένα με καρδιοχτύπι την απάντησή του πατέρα της. Έλπιζε πως θα της έστελνε πίσω την Αρχόντα κι ακόμα πως θα έρχόταν ο ίδιος να γιορτάσει τον άντρα της και να της δώσει την ευχή του.

Πέρασε πολύς καιρός χωρίς να της δώσει σημείο ζωής ο πατέρας της. Και μια μέρα εκεί που περπατούσε στον κήπο του παλατιού, έπεσε στα πόδια της ένα γράμμα, χωρίς να καταλάβει ποιος το είχε ρίξει.

Ήταν από τον πατέρα της. Και περιείχε λόγια που φοβέριζαν και βροντούσαν σαν κεραυνός:

«Ανάσθι κορίτσι — μια σωτηρία υπάρχει για την ψυχή σου και για την τιμή της οικογένειάς μας — να φύγεις από τον αλλοπαίο άντρα σου, να γυρίσεις στο σπίτι σου».

Πόσο έκλαψε η νιόπαντρη γι' αυτό το γράμμα! Πώς ξεσηκώθηκε η καρδιά της στην άγρια πάλη που φούνταν μέσα της. Ήλθαν κι άλλα τέτοια γράμματα, και κάθε φορά η Μεντιέ είχε να παλέψει ξανά μέσα της, ώσπου να βρη την ίσορροπία της και την πεποίθησή πως δεν άμαρτάνει μένοντας πιστή στην αγάπη της.

Δεν έλεγε λέξη σε κανένα γι' αυτά τα γράμματα του πατέρα της κι ο Άλχη-Φουάτ ήταν ευχαριστημένος νομίζοντας πως οι δικοί της είχαν δείξει μονάχα την περιφρόνησή τους.

Περιστεράκι μου λευκό, της έλεγε, καλλίτερα έτσι. Τό φανταζόμουν πως δεν θάβελαν ν' αναγνωρίσουν την αγάπη μας, φοβόμουν μονάχα μη σ' ενοχλούσαν με παράπονα. Καλλίτερα έτσι. Θά ζήσης μονάχα για την αγάπη μας.

Έξη χρόνια έβγαλαν τα γράμματα του πατέρα της γεμάτα κατάρεις, ίκεσίες, φοβέρες, συμβουλές.

Στο τέλος μονάχα είχε θεαρρρέψει και μιλούσε γι' αυτό με την Έμινε. Στον άντρα της δεν έλεγε λέξη.

Μα ούτε μια φορά — μπορεί να το όρκειστή τώρα στον Υπερτάτο Κριτή που θα παρουσιαστή — ούτε μια φορά δεν μετανοίωσε για την αγάπη της. Ούτε μια φορά δεν έκανε ο άντρας της τα μάτια της να δακρύσουν. Κι όταν η δυστυχία κανενός Έλληνα της έφερνε δάκρυα στα μάτια, ο Άλχη-Φουάτ τα στέγνωνε άμέσως σφάζοντας το συμπατριώτη της.

Έτσι στη Σταμπούλ τ' όνομα της Μεντιέ-Χανούμ το εύλογουσαν άπειροι Έλληνες που είχαν γλυτώσει για χατήρι της από του Χάρου τα δόντια.

Περνούν από τα μάτια της έτοιμοθάνατης χίλιες στιγμές. Χίλιες στιγμές αγάπης, λατρείας. Χίλιες γλυκές στιγμές που κάθονταν οι τρεις τους, ο Άλχη-Φουάτ, η Μεντιέ κι η μικρή Ζεκίε, καμένοι από τον ήλιο κόσμο μέσα στους κήπους του πα-

λατιού, που ήταν πλημμυρισμένοι απ' τις ευωδιές των γιάσμιων.

— Τραγουδά, αηδονάκι μου χρυσό! της έλεγε ο Πασσάς.

Κι η φωνή της ύψωνόταν κρυσταλλένια στον ξαστερό ουρανό. Η φωνή της άδύνατη, ξεψυχισμένη, κάνει μια άποπτη αλυσίδα και τώρα, να τραγουδάει.

Ο Άλχη-Φουάτ ανατριχιάζει.

— Τραγουδάς, αγάπη μου γλυκειά;

Τό τραγούδι τρεμουλιάζει στα πανιά-σμένα χείλη της, τρεμοσβύνει.

Ο θάνατος της Μεντιέ

Τώρα ο θάνατος άπλώνει άργα τις μαύρες φτερούγες του άπάνω από το όνειρμένο παλάτι στις όχθες του Βοσπόρου.

Η Μεντιέ άνασαινει βαρεία, λαχανιασμένη. Λες και διάζεται η άποσωση τις ανάσες της, λες και την περιμένει άνυπόμονος ο Χάρος.

Δεν αναγνωρίζει πια τον αγαπημένο της άντρα, που της σκεπάζει τα χέρια με φιλία, δεν πανέ πια ούτε από τη μαχαιριά, ούτε από τον καημό της Ζεκίε.

Τα μάτια της μισανοίχτα κάτι άγναντεύουν μακριά. Τα χείλη της πότε-πότε προφέρουν άσυναίσθητα καμιά λέξη. Όλα σκοτεινιάζουν στο παλάτι, κι άς ανατέλλη η αύγη μέσα σε τριαντάφυλλα και σε χρυσάφια.

Κι όταν η πρώτη άχτίδα του ήλιου, μπαίνοντας από το στενό παράθυρο, χώνεται στις χρομές μπούκλες της έτοιμοθάνατης, η Μεντιέ άνασηκώνεται στο κρεβάτι της.

Κυττάζει γύρω της σά να βλέπη πρώτη φορά την κάμαρά της.

— Φουάτ, ψιθυρίζει μ' αλλόκοτη φωνή, που είναι η Ζεκίε;

— Τώρα θάρρη! άποκρίνεται αυτός, πνιγμένος στα δάκρυα.

— Όταν θάρρη δεν θα με βρη. Μα να της πής πως είναι χριστιανή. Κάτω από το στήθος της ένα... Φ... ο σταυρός...

Μόλις, άχνα άκούγονται τα τελευταία λόγια. Ο Φουάτ νομίζει πως είναι του πυρετού της παραληρημα.

Η Μεντιέ άναστενάζει βαρεία και γέρνει το κεφάλι πίσω στα μαξιλάρια της. Την άλλη στιγμή το παλάτι του Άλχη-Φουάτ αντίβουζει από τα μοιρολόγια.

Μαζεύονται όλες οι γυναίκες και την κλαίνει. Κι όσες την αγαπούσαν, κι όσες τη ζήλευαν, όλες την κλαίνει, γιατί η Μεντιέ ήταν καλή, και δεν είχε πικράνει καμιά καρδιά. Ο Άλχη-Φουάτ κλείστηκε στο δωμάτιό του και άπαγορεύει να τον ένοχλήσουν. Με το κεφάλι χαμένο στις χροφές του, προσπαθούσε να συγκρατήσει το μυαλό του, να πείσει τον εαυτό του πως στ' αλήθεια η Μεντιέ είχε πεθάνει. Το μυαλό του όμως όλο κι έφευγε, κι όλο πίστευε πως βρισκόταν σ' έναν τρομερό έφιαλτη, και πως από στιγμή σε στιγμή έπρεπε να ζυγίση. Σεβάστηκαν τη διαταγή του και δεν τον ένοχλίζουν πολλή ώρα. Όταν επιτέλους άνοιξε την πόρτα του είδε τους ανθρώπους που είχε στείλει για να βρουν τη Ζεκίε, να περιμένουν. Από

.....

Παλι από ραντεβού γυρίζεις...

τό ύφος τους κατάλαβε πως είχαν άποτύχει.

Ο Μουχτάρ έπεσε στα πόδια του.

— Άναν, Πασσά μου! Άνοιξε η γη, η θάλασσα και τους καταπτε. Ούτε βαρκα φαίνεται, ούτε πανί. Ο πολυχρονμένος μας ο Σουλτάνος έστειλε βασιλική φρεγάτα να τους καταδώξη. Ώς την αύγη άλώνιζε τη θάλασσα. Τους κατάπτε το σκοτάδι!...

Ο πόνος του για τη Μεντιέ είχε σβύσει αυτές τις ώρες τον καημό του για το χαμό της κόρης του. Τα λόγια του εύνουχου τον ζυγνύσαν καυτερό, άβάσταχτο.

Πριν προφτάση όμως να πη καμιά λέξη, η Περστώ η βάργία της Ζεκίε, ήλθε κλαίγοντας.

— Άφέντη, είπε, εγώ την έλυσα... εγώ τη νεκροτάλιστα. Και κύττα τι ήυρα στον κόρφο της.

Έδωσε στον Πασσά ένα χαρτί χιλιοδιπλωμένο και ματωμένο στις άκρες. Με χέρια τρεμουλιάστα τ' άνοιξε αυτός. Είδε γράμματα έλληνικά και τα μάτια του άστραψαν. Ήξερε καλά να διαβάξη έλληνικά, και χωρίς δυσκολία διάβασε τα γράμματα του πατέρα της Μαρίας, της γλυκειάς του Μεντιέ, το γράμμα όπου τη φεβέριζαν για τελευταία φορά, και την προστάζαν να φύγη από τον άντρα της.

Ένα μουγκρητό ξεφυγε από τα χείλη του Φουάτ.

— Αχ, οι δολοφόνοι! Τώρα τα ξερω όλα. Αυτοί μου τη σκότωσαν... Αυτοί.

Όποιοι τον είδαν εκείνο τη στιγμή, φοβήθηκαν πως θα σάλευαν τα λογικά του. Άφρο έβγαίνουν από το στόμα του, καθώς έδωσε τις διαταγές του.

— Γρήγορα! Όλες οι άμαξες να έτοιμαστούν, όλοι οι στρατιώτες μου να όπλιστούν. Οά πάτε στην Προύσα. Οά τους πιάσετε όλους, ζωντανούς ή πεθαμένους.

Τόν Άδαμάντιο Φωσράτ και τους έξη γιουούς του. Άλλοιμονό σας αν σας ξεφύγη κανένας. Οά το πληρώσετε με το κεφάλι σας...

Όταν έφυγαν οι άμαξες, ο Άλχη-Φουάτ ήσύχασε λιγάκι. Ή σκέφι πως είχε άνακαλύψει τους ένόχους της δολοφονίας της αγαπημένης του γυναίκας, τούφερνε κάποια πικρή γαλήνη στην ψυχή.

Πήγε κοντά στην πεθεμινή και παραστάθηκε σ' όλη τη νεκρική τελετή. Την έθαψαν με τιμές βασιλικές και την έκλαψαν ακόμα με δάκρυα βγαλμένα από την καρδιά τους. Οι άλλες γυναίκες ούτε τολμούσαν να ζυγώσουν τον Άλχη-Φουάτ, μετά την κηδεία. Μονάχα η Έμινε πήγε κοντά του κι άκούμπησε βουδά το χέρι της στο μπράτσο του.

Την κύτταξε αυτός θλιμμένα, και ψιθύρισε:

— Δεν θα γιάνω από αυτό τον καημό, Έμινε.

Δεν μίλησε η γυναίκα. Ανατρίχασε μονάχα, γιατί διάβασε στα μάτια του πως δεν ήταν κούφια τα λόγια αυτά, άλλα πως ο θάνατος της αγαπημένης του κι ο χαμός της μοναχοκόρης του, είχαν κλονίσει όλη του την ύπαρξη, είχαν μπη σαν μαχαίρι βαθιά στην καρδιά του.

Οι Φωσραάδες δεν βρίσκοντι

.....

Πέρασαν λίγες ημέρες. Ο Άλχη-Φουάτ, άμιλητος, σκοτεινός, κύτταζε όλη την ώρα το Βοσπόρο που άπλωνόταν μπροστά του, με τις μαγεμένες του όμορφιες. Οι ματιές του ήταν γεμάτες άπειρανη θλίψη, άλλα και φοβέρα. Ή φυσιογνωμία του είχε αλλάξει. Τα χείλη του σφιχτά, έδειχναν μια κακία που τρώαζε τις γυναίκες του και τις έκανε να μη τον ζυγνύουν.

Η Έμινε τον παρακολουθούσε με άνησυχία. Αυτή ήξερε καλά να διαβάξη στην ψυχή του. Όταν πρωτοπαντρεύτηκαν ο Φουάτ δεν ήταν ο γλυκός άνθρωπος που είχε γίνει τα τελευταία χρόνια. Τότε η ψυχή του ήταν μάλλον βαρβαρή, μ' όλη του τη μόρφωση, κι η καρδιά του σκληρή. Πολλές φορές τιμωρούσε χωρίς οίκτο τους σκλάβους του, πολλές φορές συλλογιζόταν να έκδικηξη φοβερά ανθρώπους που τύχαινε να τον βλάψουν.

Η Έμινε δεν ζήλευε όταν όμολογούσε και στον εαυτό της και στις άλλες γυναίκες, πως ο Άλχη-Φουάτ είχε γίνει άλλος άνθρωπος από τον καιρό που είχε άγαπήσει τη Μεντιέ. Ή έπιρση της Έλλη-

νοπούλας στον Πασσά ήταν όλοφάνερη και καταπληκτική. Τό ύφος του είχε γίνει μειλίχιο, η κούβεντα του άπαλη. Τα αισθήματά του είχαν πάρει όλα μια ευγένεια που ήταν άπιστευτη για τον όρμητικό Άλχη-Φουάτ, όπως τον είχε γνωρίσει η Έμινε.

Σε χίλια-δυο περιστατικά τό είχε αντίληψη αυτό η πρώτη γυναίκα του Φουάτ. Πολλές φορές, όταν τύχαινε να τιμωρήση σκληρά κανένα υπηρέτη, η Έμινε προσπαθούσε να τον μαλακώση. Μα ποτέ δεν τό κατάφερνε. Άρκούσε όμως ένας λόγος της Μεντιέ, για να τον κάνει άρνάκι. Γι' αυτό όλοι τη θεοποιούσαν την άμοιρη, έπειδη από τον καιρό που είχε πατήσει το πόδι της στο παλάτι, ή ζωή εκεί μέσα είχαν αλλάξει.

Δεν άκούγονταν πια κλάμματα από τις σκλάβες που χτυπούσαν, ούτε βογγητά από άντρες που βασάνιζαν. Ο Άλχη-Φουάτ καταλάβαινε πως η ψυχή της αγαπημένης του γυναίκας θάνοιωθε φρίκη μ' αυτές τις βαρβαρότητες και τις είχε καταργήσει.

Και με τις άλλες του γυναίκες ήταν πιο ευγενικός, πιο τρυφερός για χατήρι της Μεντιέ. Αυτό ήταν τό παράξενο, που ενώ αυτή είχε κερδίσει όλη του την αγάπη, πάλι οι άλλες ήταν κερδισμένες, έπειδη άλλοτε πλήρωναν συχνά με πολλά δάκρυα τις λίγες στιγμές ευτυχίας που τους χάριζε η αγάπη του Φουάτ. Κοντά στη Μεντιέ είχε ήθελε την τέχνη να κάνει ευτυχισμένη μια γυναίκα κι όπως έκανε ευτυχισμένη την αγαπημένη του, κατάφερε να κάνει τη ζωή γλυκειά και στις άλλες.

Αυτά συλλογιζόταν η Έμινε, εκείνο τό άνοιξιτικό δειλινό, που παρακολουθούσε από τη γωνία της κάμαρας τον Άλχη-Φουάτ, καθώς κύτταζε με μωρία φουρτουνασμένα προς τό Βόσπορο. Ή καρδιά της χτυπούσε άνησυχα. Δεν της άρεσε ή σκοτεινίλα πουζέπε στο μέτωπο του Πασσά, ούτε οι νευρικές κινήσεις των δακτύλων του, καθώς χτυπούσε άνυπόμονα τό πρεβέζι του παραθύρου.

Από την ημέρα του θανάτου της Μεντιέ ο Άλχη-Φουάτ δεν έκανε άπολύτως τίποτα. Είχε άφισει όλες του τις υποθέσεις κι ούτε και στο Γιλδίξ παρουσιαζόταν. Ήθελε αυτός μονάχος του να έκδικηξη, χωρίς τη βοήθεια του Σουλτάνου. Κι είχε αρκετή δύναμη για να έκτελέση μόνος του τα πιο φρικτά σχέδια έκδικήσεως που θα μπορούσαν να περάσουν από τό μυαλό του.

Περιμένα τους ανθρώπους του που θα γυρίζαν από την Προύσα. Κι έδλεπε κι όλο μπροστά στα μάτια του σιδεροδεμένους τον Άδαμάντιο Φωσράτ με τους έξη γιουούς του. Μονάχα στη σκέφι αυτή τα μάτια του άγρίευαν και τα χέρια του σάλευαν σαν να σφιγγόνταν γύρω από κάποιο λαιμό.

Κάντετε πια να νυχτώση εκείνη την ημέρα, όταν πετάχτηκε ο Άλχη-Φουάτ Βραχνά άκούστηκε η φωνή του:

— Έρχονται!

Η Έμινε σηκώθηκε κι έπηγε κοντά του.

— Ποιοί έρχονται, άφέντη μου;

— Νά, οι άμαξες... οι στρατιώτες μου.

Κι έδειξε μακριά στο δρόμο, κάποια σκοτεινά σημεία που η καρδιά του μάλλον παρά τό μάτια του είχαν μαντέψει πως ήταν οι άπεσταλμένοι του.

Σε λίγο πείστηκε κι η Έμινε πως πραγματικά αυτοί ήσαν.

Ο Άλχη-Φουάτ άρχισε να βηματίζει στο δωμάτιο, σαν λιοντάρι μέσα στο κλουδί του. Οι στιγμές αυτές του φαίνονταν άτέλειματες. Κι όταν επιτέλους οι άμαξες ζυγώσαν στο σπίτι του, δεν βάσταξε. Παραμερίζοντας κάθε έθιμοτυπία, έτρεξε τη σκάλα και κατέδρεχε τό δρόμο.

Οι στρατιώτες του στέκονταν κι όλος ακίνητοι. Ο έπικεφαλής προχώρησε προς τον Πασσά.

— Πού είναι τους; φώναξε ο Άλχη-Φουάτ, ρίχνοντας ματιές θηρίου προς τις άμαξες.

— Άφέντη μου, οι Φωσραάδες δεν βρίσκονται στην Προύσα.

— Μίλα καλά, δυστυχισμένε! Τό ξερείς πως παίζεις τό κεφάλι σου;

ΣΤΟ ΠΡΟΞΕΣ: Ή συνέχεια

ΠΡΩΤΟΤΥΠΟ ΑΘΗΝΑΪΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

17ον

Χτύπησε τό κουδούνι κι η Μίνα έτρεξε ν' άνοίξη. Ήταν μια γερόντισσα μ' ένα παιδάκι που κούτσαινε.

— Ά, ήλδεις; ρώτησε η κυρία Βότα σιγά. Καλά, καθώς και περιμένα.

— Θα μας δεχθί ο γιατρός; ρώτησε με άγωνία η γερόντισσα.

— Δεν ξερω τό έλπίζω.

Σε λίγο ξαναχτύπησε τό κουδούνι. Ήσαν κι άλλοι πελάτες. Ο Άργύρης ρώτησε τι συμβαίνει.

— Άργύρη, είπε η Μίνα κυττάζοντας τον άντρα της στο μύτια Σήκω γρήγορα και έτοιμάσου. Μέσα περιμένουν πολλοί άρρώστοι.

Ο Άργύρης άνασηκώθηκε από τό κρεβάτι του.

— Πως ήλθαν; ψιθύρισε. Διώξε τους, Μίνα διώξε τους!

Πήγε η Μίνα κοντά στο κρεβάτι και γονάτισε στο πόδια του Άργύρη.

— Άναμμένε μου... Ήξερες πόσο δυστυχισμένη είμαι που σε βλέπω έτσι.

— Τό ξερω, Μίνα, μα δεν μπορώ. Είμαι τασκισμένος άνθρωπος, πρέπει να πάρω την άπόφασή. Δεν ξερω για τι έπιμένεις.

— Γιατί εγώ ξερω πως ένα πελάτη να εξετάσης, θα γίνης άλλος άνθρωπος. Οά σε τραβήξει ή δουλειά, θα ξανωμής πτη ζωή. Οά ξεχάσης.

— Όλα θα μπορούσα να τό ξεχάσω. Άν ήταν μόνο τό κακό που σουκανά έσενά, θα έβαλα όλη μου τη ζωή θυσία για να στο ξεπληρώσω. Άλλα, είναι τό φταιξιμο μου, Μίνα. Αυτό ούτε με τό αίμα μου δεν θα μπορέσω να τό ξεπληρώσω ποτέ, Μίνα. Ποτέ δεν θα μπορέσω να ξανωμώ στη ζωή. Όσο και να μη μου τό δείχνουν, εγώ θα διαβάζω σ' όλα τό πρόσωπα τη μουφή, την περιφρόνηση.

— Άργύρη, έφταιξες πολύ. Άλλά, ξεχνάς δυο πράγματα. Πρώτα-πρώτα, πως σκεπαστήκαν όλα, και πως οι μέρες που περάσαμε και που περνάμε δεν είναι σαν τις άλλες. Ποιος δεν έφταιξε; Ποιος δεν βγñκε από τον εαυτό του αυτές τις δυστυχες ημέρες; Έπειτα, το δεύτερο, τό σπουδαιότερο. Ξεχνάς Άργύρη, πως έπαι τόπος ύπαρξής για σένα να εξελιχθής με τους ανθρώπους. Νά τους υπηρέτησης με την έπιστημή σου. Ποσο είναι χειρότερο, αν κι εσένα στην Έλλάδα; Πολύ λίγος. Είναι λιποτάξιο αυτό που κάνεις.

Ο Άργύρης είχε σηκωθεί από τό κρεβάτι και ντυνόταν.

— Τό λέω κι εγώ καμιά φορά στον εαυτό μου, είπε. Άλλά, πως να σου πω, Μίνα, δεν νοιώθω πως είμαι ο ίδιος άνθρωπος.

Πήγε κοντά του, τούπιασε απαλά με σταθερά τό μπράτσο.

— Άργύρη, σε ικετεύω. Κάνε μου μια χάρι. Πήγαινε να ιδής τους άρρώστους που

περιμένουν. Μονάχα σήμερα. Θά είναι για μένα μια άχτίδα φωτερή μέσα στη λυπή μου αυτή ή μέρα.

— Μα τι θα καταλάβεις από μια φωνή; Μια γνώμη μονάχα θά τους πω. Δεν πρόκειται όμως να μπω σε κανένα νοσοκομείο, να κάνω καμιά έγχείσησι αυτό να τό ξερης.

— Καλά, κάνε όπως καταλαβαίνεις. Άργύρη Μονάχα αυτή τη νάσι μη υποάρνηθης. Νά τους εξετάσης.

Με χείλη σφιγμένα άρνισε να έτοιμαζται ο Άργύρης. Σε λίγο άνοιξε διατακτικά την πόρτα του κώλ.

Μόλις εμφανίσθηκε στο κατόφλι, κατισάν βογγητό, σαν ίκεσία άκούστηκε από τό πλήθος των άρρώστων.

— Ο γιατρός.

Μπήκε ο Άργύρης στο γρατσιο του.

— Παρακαλώ, ποιος έχει σε σ'όρα;

Ή φωνή του έτρεμε. Και η πρώτη χορούλα με τό παιδάκι που κούτσαινε προσχώρησε προς τό γρατσιο βιαστικά.

Ή Μίνα έτρεξε κι έπεσε στην άγκαλιά του πατέρα της.

— Μπαμπά, τρέμω είμαι παγωμένη ολόκληρη.

— Μην κάνης έτσι παιδί μου.

— Πατέρα, είναι ή πιο κρίσιμη στιγμή. Κρίνεται ή ζωή του ολόκληρου. Άν τό βωάλη περά, σωθήκε.

Ξαναβγήκε στο κώλ και κύτταξε με άγωνία την κλειστή πόρτα. Φοβόταν ν' άνοίξη, μη παρουσιαστή ο Άργύρης έξωλος, να διώξη τους άρρώστους.

Ή πόρτα όμως άνοιξε σ' άνοιξη.

Επιτέλους, άνοιξε. Ή γονούλα βγñκε σπριζώντας τό παιδάκι που κούτσαινε.

Ή φωνή της ήταν γεμάτη έννομη-ήνη.

— Ευχαριστούμε γιατί έγυμνασθήκατε.

Κι ο δεύτερος άρρώστος μπήκε βιαστικά στο γρατσιο.

Ή Μίνα έπεσε σε μιά καρέκλα. Γοκρυα κούτσον στο μάγουλό της με βί το καταλάβαινε.

— Έλα, έλα, της ψιθύρισε ο πατέρας της. Αυτό ήταν τό πρώτο ήθια. Θά ιδά πως θα γλυκαθί και θά ξαναορίση.

Δυο ώρες πέρασαν έτσι. Ο ένας άρρώστος μετά τον άλλον έμπαιναν στο γρατσιο κι έβγαίνουν μετά κούμπηση από ευχαριστημένοι, με κάποια έλπίδα στη πρόωπή τους.

Όταν έφυγε κι ο τελευταίος άρρώστος, η Μίνα έβαλε τό χέρι της στη καρδιά της γιατί φοβόταν μη σπάση. Κι άποφασιστικά μπήκε κι αυτή στο γρατσιο.

Ο Άργύρης στέκονταν γυρισμένος προς την πόρτα, λες και την περιμένα.

Μόλις την είδε, προνώρησε προς αυτήν. Κυττάζονταν στα μάτια. Δεν είπαν τίποτε. Οι ματιές τους όμως μίλησαν. Κι ένας λυγρός χαράς, ευτυχίας βγñκε από τό στήθος της γυναίκας.

Σωριάστηκε σε μιά καρέκλα άκίανη με μίληση.

Ήθελε κοντά της ο Άργύρης, της έπιασε τό κεφάλι με τό δυο του νεύρα, με λαιτρεία.

— Μίνα! Γυναίκα μου! Σε ευχαριστώ. Πές μου, Άργύρη, θέλω να τ' άκούσω από τα χείλη σου.

— Μίνα, την έρχομένη εβδομάδα θα κάνω τρεις έγχειρήσεις.

Ή φωνή του ήταν βροννη με σταθερή.

Τούπιασε τα δυο του νεύρα τό φίλησε ενώ τα δάκρυα έσπεγαν βουδά στο μάγουλό της.

— Μίνα, γλυκειά μου γυναίκα, σ' έκανα τόσο να πονέσης. Δεν μπορώ να σου ύπασχεθώ πως δεν θα πονέσης κι άλλα. Μόνο πια εγώ ξερω. Πως τό φταιξιμο μου θά τό ξεπληρώσω, όπως θέλεις τό. Όλη μου ή ζωή θα είναι μια θυσία για τας φτωχολές, για τους άρρώστους.

— Όλη σου ή ζωή στη θυσία που θά κάνης, θά μ' έπνε έμμένο Άργύρη, κοντά σου. Κι αν ποτέ νιώθης βαριά τό γόος σου, θά είμαι εγώ δίπλα σου να σε βοηθώ να τό σηκώσης.

Άρνά την τραβήξε κοντά του. Την κύτταζε βαθιά στα μάτια. Έπειτα ζήτησε τό χείλη της.

Έξη μήνες ήταν παντρεμένοι. Κι ήταν τό πρώτο άληθινό φιλί τους.

ΤΕΛΟΣ

ΘΑΝΑΤΟΣ ΣΤΟ ΝΙΑΓΑΡΑ

Η τραγωδία δύο συζύγων

Έχουν συμβή πολλά δυστυχήματα στους περιηγητές καταρράκτες του Νιαγάρα. Καθένας όμως δεν μπορεί να συγκριθεί σε τραγικότητα με το δράμα που ξετυλίχθηκε μία ημέρα του Φεβρουαρίου του 1912.

Ήταν παγωνιά, το Κυριακάτικο εκείνο πρωί, παρ'όλο το δυνατό ήλιο που έκανε τον πάγο ν' ατμολογείται. Ένα πλήθος από περιηγητές κι από νεοσύμφωνους είχαν μαζευτεί για να θαυμάσουν το επιβλητικό θέαμα. Επί πολλές βδομάδες προηγούμενες, το ρεύμα του ποταμού είχε κατεβάσει πελώριους ογκοπαγούς, που είχαν συσσωρευθεί ψηλότερα απ' τους καταρράκτες κι είχαν σχηματίσει ένα είδος φυσικής «γεφύρας» απ' την αμερικανική ως την καναδική όχθη.

Βλέποντας ότι ο πάγος είχε πάχος 30 μέτρων περίπου, μία ομάδα από 50 επισκέπτες προχώρησε άφοβα πάνω στη γυαλιστερή επιφάνειά του. Οι ασυλλόγιστοι αυτοί περιηγητές, δείχνοντας στο Νιαγάρα πώς ήταν δυνατόν να περπατήσει κανείς πάνω στον πάγο, άφησαν κι έπεισαν, σαν μικρά παιδιά.

Ξαφνικά, ο πελώριος ογκος του πάγου έτρεξε, τραντάχθηκε, σαν να ξυπόλυσε ένας γίγας! Και χωρίστηκε σε μεγάλα κομμάτια, που άρχισαν να γλιστρούν πάνω στο ποτάμι!

Απερίγραπτες σκηνές φόβικης επακολούθησαν. Ευτυχώς, οι άνθρωποι που κινδύνευαν, δεν άπαιχαν πολύ απ' την όχθη, κι έτσι οι πιο πολλοί κατάφεραν να σωθούν, κολυμπώντας ή πηδώντας από ένα σε άλλο κομμάτι πάγου. Απομένει όμως πάνω σ' ένα ογκόπαγο ένα νέο ζευγάρι απ' το Τορόντο, κάποιος Στάντον με τη σύζυγό του. Αυτοί πανικοβλήθηκαν κι έκαμαν το λάθος να τρέξουν προς τη μακρυνότερη όχθη — την αμερικανική. Ένα όμως τεράστιο κύμα τους έκοψε το δρόμο. Γύρισαν τότε προς τα πίσω. Αλλά η γυναίκα γλύστρησε κι έπεσε, εξαντλημένη.

— Δεν μπορώ πιά!... φώναξε. Αφίστε με να πεθάνω εδώ...

Ο άντρας της επιχείρησε να την σηκώσει, είχε όμως χάσει κι αυτός τις δυνάμεις του. Ακούοντας τις απελπισμένες φωνές τους, ένα παιδί 17 ετών, ο Μπουρέλ Χήκοκ, που είχε ήδη σωθεί, ξανάπεσε στο ποτάμι και κολύπησε ως τον ογκόπαγο, για να βοηθήσει τους Στάντον.

Εν τώ μεταξύ είχε διαδοθεί αστραπιαία η είδηση της καταστροφής κι είχαν φτάσει στους καταρράκτες Αμερικανοί και Καναδοί πυροσβέστες και αστυνομικοί, καθώς και γιατροί, φορεία κλπ. Χιλιάδες άνθρωποι παρακολουθούσαν απ' τις όχθες την τραγωδία με κομμένη την αναπνοή...

Αφού ο ογκόπαγος έμεινε για λίγη ώρα σχεδόν ακίνητος, έπειτα άρχισε να παρασύρεται σιγά-σιγά απ' το ρεύμα. Όταν έφτασε στη μέση του ποταμού, έσπασε στα δύο. Το ένα κομμάτι, με τους Στάντον, διευθύνθηκε προς την αμερικανική όχθη, όπου το συγκράτησε μία ισχυρή τοπική δίνη του νερού. Το άλλο, με τον Χήκοκ, εξακολούθησε να κατεβαίνει προς τους καταρράκτες.

Απ' τις δύο γέφυρες που ζέδουν το Νιαγάρα, οι πυροσβέστες κι οι αστυνομικοί είχαν κρεμάσει σχοινιά ως την επιφάνεια του νερού. Όταν πλησίασε στην πρώτη γέφυρα, ο Χήκοκ πέταξε το σακκάκι του κι άρπαξε το ένα σχοινί. Μία χαρούμενη κραυγή βγήκε απ' τα στήθη των θεατών... αλλά έσβυσε άμεσα, γιατί το δυνατό τράνταγμα είχε πετάξει το Χήκοκ μέσα στο νερό.

Ωστόσο ο Χήκοκ συγκέντρωσε τις δυνάμεις του και κατάφερε, με ισχυρές «έλξεις», να υπερνικήσει την όρμη του ρεύματος και να βρεθεί κρεμασμένος απ' το σχοινί. Έξω απ' το νερό.

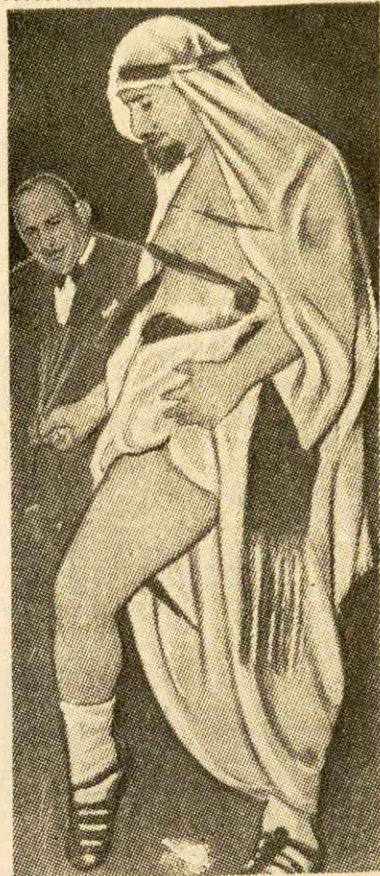
Αρχισαν τότε να τον τραβούν απάνω, σιγά-σιγά. Αλλά το ύψος ήταν μεγάλο — περίπου 50 μέτρα — κι ο Χήκοκ είχε μείνει πολύ μέσα στο παγωμένο νερό κι είχε πιά μούδιασει. Τα δάχτυλά του παρέλυναν...

Όταν είχε φτάσει πιά στα μισά του ύψους, δεν μπόρεσε να συγκρατηθεί περισσότερο κι έπεσε σαν πέτρα στο ποτάμι! Οι θεαταί τον είδαν με φόβη να προσπαθή να κολυμπήσει κι έπειτα να χάνεται για πάντα κάτω απ' το αφρισμένο νερό...

Σαν να περίμενε ο Νιαγάρας να τελειώσει η πρώτη πράξη της τραγωδίας, για ν' άρχισή τη δεύτερη και τελευταία, ο ογκόπαγος με τους Στάντον ξέφυγε τέλος απ' τη δίνη και παρασύρθηκε απ' το ρεύμα. Καθώς περνούσε κάτω απ' τη γέφυρα, ο Στάντον άρπαξε ένα κρεμασμένο σχοινί κι επιχείρησε να το δεθεί γύρω απ' τη μέση της γυναίκας του. Τα χέρια του όμως ήταν παγωμένα, μούδιασμένα, και το ρεύμα πολύ δυνατό... Όταν κατάλαβε πως δεν μπορούσε να σώσει τη σύζυγό του, άφισε το σχοινί, δίχως να σκεφθή ούτε μία στιγμή τον εαυτό του...

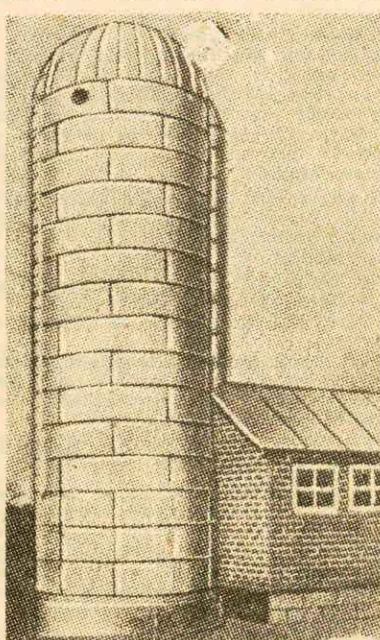
Καταλάβαινε πως δεν υπήρχε πιά καμιά ελπίδα. Ωστόσο δεν έχασε το θάρρος του. Βοήθησε τη σύζυγό του να σηκωθεί όρθια, την έσφιξε στην αγκαλιά του και τη φίλησε για τελευταία φορά. Έπειτα η νέα γυναίκα έπεσε γονατιστή. Ο Στάντον έβγαλε το σακκάκι του και της σκέπασε τρυφερά τους ώμους, γονάτισε δίπλα της και πέρασε το χέρι του γύρω απ' τη μέση της...

Είσι ενωμένοι χάθηκαν, έπειτα από λίγα λεπτά, στους όρμητικούς καταρράκτες...

Ο ΦΑΚΙΡΗΣ ΠΟΥ ΔΕΝ ΠΟΝΕΙ

Ένας παλιός μας γνώριμος, ο περιφημος φακίρης Ταχρά — υπέρος ξανυγύρισε στην ημερησία διαταγή. Δίνει κάθε βράδυ παραστάσεις στο Παρίσι, σε μία αίθουσα θεάτρου ασφυκτικώς γεμάτη, και κάνει τους θεατές ν' ορατίζουν με τη «νουμερά» του. Μεταξύ των άλλων διατρυπά όλο το σώμα του με καρφίτσες και μοχλίζει χωρίς ν' δείξη τον ελάχιστο πόνο.

«ΣΙΛΟ» ΑΠΟ ΑΛΟΥΜΙΝΙΟ

Τα νέα αυτά «σιλό» από αλουμίνιο κατασκευάζονται από ένα αμερικανικό εργοστάσιο και προορίζονται για τα μεγάλα αγροκτήματα. Οι δοκιμές απέδειξαν ότι παρουσιάζουν πολλά και σημαντικά πλεονεκτήματα: αντοχή, εύκολο στήσιμο και προφύλαξη απ' τα έντομα κι απ' τη φωτιά.

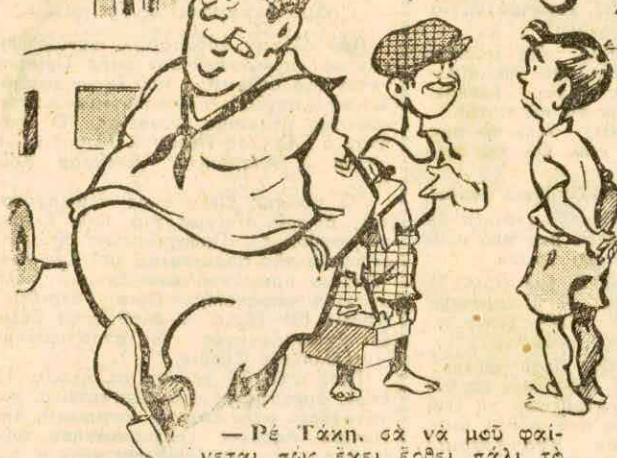

ΤΟ «ΕΡΩΤΙΚΟ ΚΥΝΗΓΙ»

Με εξαιρετική επιτυχία εξακολουθεί να παίζεται στο θέατρο «Μακέδο» από τον θίασο Λογοθετίδη ή οπαρταριστή κωμωδία του Λετράζ «Ερωτικό κυνήγι». Στην φωτογραφία, μία σκηνή του έργου με τον Λογοθετίδη, την Λία Λιδικού, την Μ. Ζαννή και τον Ντ. Δημόπουλον. Λαμβάνουν επίσης μέρος στο έργο οι κυρίες Νίτσα Τσαγανέα, Μωραϊτοπούλου και ο κ. Πλακούδης.

ΟΥΡΑΝΟΞΥΣΤΕΣ ΣΤΗΝ... ΑΘΗΝΑ!

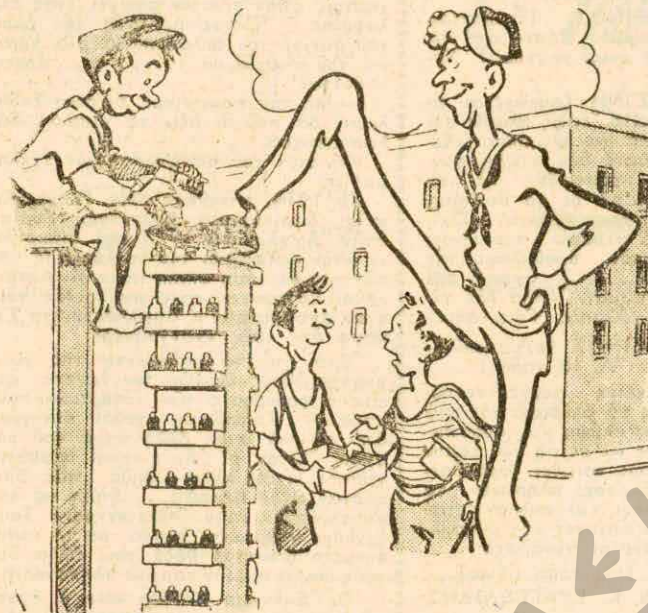
γμή κ. Β ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΥ

— Ρέ Τάκη, σά νά μευ φαίνεται πως έχει έρθει πάλι το Μισσούρι!...

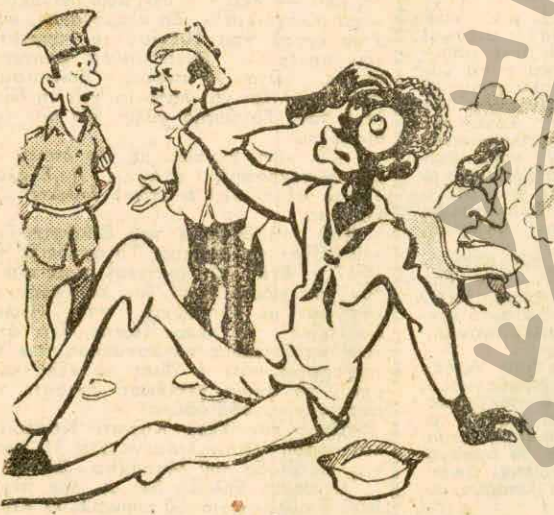
— Δοκίμασε τὸ κινεϋργιο κοκκινέλι στή γειτονία μου καὶ δηλώνει ἀπὸ σήμερ. Ἕλληνας ὑπήκοος!...

— Ἐφθίκε οὐρανοξύστη τὸ κασσαλάκι του καὶ τώρα κίνει χρυσές δουλειές με τοὺς Ἀμερικάνους!...

— Γιὰ νά δοῦμε, τελεσιπάντων, τ' εἶπε κι' αὐτὸ τὸ οὐίσκι!...

— Τ' ἤθελες νά κίνω, κύρ-ἀστυφύλακα; Τὸν ἔκανα τσακωτὸ μετὰ τὴ Βαγγελίτσα καὶ τοῦδωσα μιὰ καὶ τοῦ... ἀσπρίσα τὸ ματί!...

— Καὶ νά σκεφθῇ κανεὶς, ὅτι ἔλει αὐτεῖ, ἀνέχουν στὸ στέλε τοῦ... Βιρηνικοῦ!...

Δ.Κ. ΕΥΑΓΓΕΛΙΔΗ

Αργά!...

ΕΚΕΙΝΗ: Μιά ήρεμη και άπολη κοπέλα ως 28 χρονών με πρόσωπο μαρμαριμένο στη δροσιά της επιδερμίδας της. Ένα ριγυτό τσιτάκι της «Ούρα», προσπαθεί να παίξει το ρόλο του φουστάνιου άπα-νο της.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Τριανταπεν-τάρης, με τσακισμένα τα νειάτα στο αέριστο πρό-σωπο και με βαθιά σκαμ-μένα στο μέτωπό του τα μονοπάτια που χάραξαν οι σκέψεις για να περάσουν οι τόνοι.

ΣΚΗΝΟΓΡΑΦΙΑ: Ένα χαλαροπλάστειο στην πλα-τεία Αγάμων. Είπε δέκα το πρωί. Μόνοι πελάτες).

ΕΚΕΙΝΗ (συνεχίζοντας την κουβέντα): ... Γι' αυτό σε παρακάλεσα να ιδω-θούμε σήμερα το πρωί. Για να πάρουμε, επιτέλους, μια απόφαση. Δώδεκα χρόνια πέρασαν έτσι, Τάσσο. Το καταλαβαίνεις;

ΕΚΕΙΝΟΣ (Σα να προσ-παθί να συμφωνήσει στα σημεία που είχε ανώδυνα): Το καταλαβαίνω.

(Μικρή σιγή). ΕΚΕΙΝΗ: Τι θα γίνει, λοιπόν;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Τι να γί-ναι; Να παντρευτούμε;... Είμαι πρόθυμος. Μά, δυ-στυχώς, δεν μπορώ να κά-νω άπατη στον εαυτό μου και σε σένα. Το τραγούδι της Αγάπης, Νίνα, δεν δι-ευθύνεται σήμερα με τη μπαγκέττα του Έρωτα, μά με το μολύδι του λογιστού.

Έχω μισθό 750 χιλιάδες. ΕΚΕΙΝΗ: Και τετρακό-σιες εγώ;...

ΕΚΕΙΝΟΣ: ... Και τε-τρακόσιες εσύ. Ήρπια! Μας κάνουν ένα εκατόν πε-νήντα.

ΕΚΕΙΝΗ: Θα μάς φτά-νουνε να ζήσουμε. Πώς ζή-τουμε κάποιους; Θα κάνουμε κάθε δυνατή οικονομία. Κι' έπειτα, η κατάστασις θ' αλλάξει. Η ζωή θα γίνει καλλίτερη. Αν χειροτέρε-ψι, θα χειροτερέψη για ό-λο τον κόσμο.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Στάσου, μην παίρνεις φόρα. Θα μάς φτάνανε να ζήσουμε με σκληρές οικονομίες...

λειά να κάνει τώρα η αδερ-φή μου; Μήπως ξέρει γλώσ-σες, γραφομηχανή, λογι-στικά; Και τα γράμματα που ξέρει, δεν είναι αρκετά για να πάρη μια θέση, αν υποτίθεται πως θαύρισκε.

ΕΚΕΙΝΗ (σκληρά): Να πάη υπέρβητρα!

ΕΚΕΙΝΟΣ (Μ' άβυσση όργη): Έσύ θα της τόλε-γες αυτό; Έγώ, λοιπόν, δεν θα της το πω ποτέ!

ΕΚΕΙΝΗ: Μην το πής αγαπητέ μου. Θα πω εγώ το «ναί».

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ποιό «ναί»; ΕΚΕΙΝΗ: Το «ναί» σ' έ-να συνάδελφό μου που μου-κανε πρότασι γάμου.

ΕΚΕΙΝΟΣ (με ειρωνεία εξέλλη απ' το ανασπνέχο χτύπημα): «Α! Όστε... περί αυτού πρόκειται;

ΕΚΕΙΝΗ: Περί αυτού! Μάλιστα! Τι θέλεις να γί-ναι; Να καταθέσω τη ζωή μου θυσία στα πόδια μιας εγωίστριας μπαμπούρας κι' ένας άσυνειδητος εφτά-σκημου θηλυκού;

ΕΚΕΙΝΟΣ (τρέμοντας από θυμό): Χάσου απ' τα μάτια μου, γρήγορα! Χυ-δαία!

ΕΚΕΙΝΗ (σηκώνεται ά-πότομα): Έως κλάψω πο-λύ! Μά τα κλαμματα, ξε-ρεις ποτέ δεν στεγνώνουν, όταν προσπαθής να τα σκουπίσης με το βαμπάκι των άσπρων μαλλιών. Όχι, δεν θα γεράσω περιμένον-τας στον προθάλαμο της Ζωής!... Σ' αγαπώ και σε λυπάμαι. Αλλά δεν γί-νεται άλλοιως. Γεια σου.

ΕΚΕΙΝΟΣ (σιγά και ά-γρια): «Α, να χαθής!... (Έκείνη, φεύγει τεντώ-νοντας τα δάφια της για να μην κλάψι και προσπα-θώντας να πείσει τον εαυτό της πως νοιώθει άνακούφι-σι. Έκείνος, πληρώνει το γκαρσόνι και συλλογίζεται άποσο άπιστες και συχαμε-ρές είναι οι γυναίκες).

Κι' έχει τόσο άδικο). Δ.Κ. ΕΥΑΓΓΕΛΙΔΗΣ

Τ'ό γάλα και ο χειρής

Τ'ό γάλα και ο χειρής

Τ'ό γάλα και ο χειρής

Τ'ό γάλα και ο χειρής

Τ'ό γάλα και ο χειρής

Τ'ό γάλα και ο χειρής

Τ'ό γάλα και ο χειρής

Τ'ό γάλα και ο χειρής

Τ'ό γάλα και ο χειρής

Τ'ό γάλα και ο χειρής

Τ'ό γάλα και ο χειρής

Τ'ό γάλα και ο χειρής

Τ'ό γάλα και ο χειρής

Τ'ό γάλα και ο χειρής

Τ'ό γάλα και ο χειρής

ΟΙ ΦΥΛΑΚΕΣ της ατομικής ενέργειας

Δυο δυνάμεικοι άνθρωποι

Πρό όλγων εβδομάδων, συναντήθη-καν και συνεργάστηκαν στην Ουάσι-γκτον δυο άνθρωποι, που έχουν αναλά-βει τη διαφύλαξη των πολύτιμων μυστι-κών της ατομικής ενέργειας. Ο ένας ήταν ο Άγγλος Πέρσυ Σίλλιους κι' ο άλλος ο Αμερικανός Έντγκαρ Χού-δερ.

Ο πρώτος είναι τύπος περιεργότα-τος, σωστό αινίγμα για τους ξένους κατασκοπούς... Προηγούμενος ήταν δι-ευθυντής της αστυνομίας του Σέφιλντ. Έπειτα όμως του ανέτελλε μια άλλη μυστική αποστολή. Ποιά ακριβώς; Κανείς δεν ξέρει... Διαδίδεται όμως ότι έγινε άρχηγος της στρατιωτικής 'Ιντέλλιτζενς Σέρβις.

Πριν από 39 χρόνια, σε ηλικία 18 ετών, διωσμένος για περιπέτειες, κα-τατάχθηκε στην έφιππη αστυνομία της Νοτίου Αφρικής και κυνήγησε τους έγκληματιες. Δεν εδείχθηκε τότε ν' αν-τιμετώπιση όλους τους ίθαγενείς ενός χωριού, όπου είχε καταφύγει ένας δο-λοφόνος. Έκοψε μάλιστα την άκρη του αυτιού του φυλάχου με μια σφαί-ρα του πιστολιού του... για προει-δοποιήσει!

Με την παραμικρή έχθρική εκδή-λωση, θα σου τινάξω τα μυαλά! δη-λώσε ψυχρά. Κι' έτσι του παρέδωσαν τον έγκλη-ματία.

Το 1914, κινήθηκε τους Γερμανούς στις Αφρικανικές 'Εζούγκες. Γύρισε στην Αγγλία το 1923 και διακρίθη-κε στην καταδίωξη του έγκληματος. Α-πόκτησε δε τότε φήμη, ώστε οι Αμερι-κανοί κατέφυγαν στις συμβουλές του, όταν αποφάσισαν ν' απαλλάξουν το Σι-κάγο απ' τους γκάνγκστερς.

Ένα απ' τα καθήκοντα της νέας μυστηριακής θέσεως του λέγεται ότι είναι η φρούρηση των «ατομικών» μυσ-τικών. Ταξιδεύει σχεδόν συνεχώς, απ' τη μια στην άλλη άκρη του κό-σμου. Όταν οι Αμερικανοί δημοσιο-γράφοι είχαν πληροφορηθεί πως βρι-σκόταν στον Καναδά... έτρεχε να τον συναντήσουν στην Ουάσιγκτον! Τους δέχθηκε για πέντε λεπτά, με το συνη-θισμένο απότομο ύφος του, αλλά δεν τους έδωσε σχεδόν καμιά πληροφορία!

Ο Έντγκαρ Χούδερ είναι ο άρχι-γός της αμερικανικής Υπηρεσίας Αν-τικατασκοπείας. Έχει μπει ανύπαν-τρος, στα 53 του χρόνια. (Το έπαγγελ-μά μου — λέει — δεν μου επιτρέπει ναχω οικογένεια!). Ζη όλομύναχος, άφ' ότου έχασε πρό 10ετίας τη λατρευτή του μητέρα. Έχει μαύρα φλογερά μάτια, μύτη... μπόξερ, δυναμισμό που ξεχειλίζει και λατρεία για τη δου-λειά του. Το όραίο φύλον δεν τον έν-διαφέρει.

Η μόνη γυναίκα με την οποία έχω φωτογραφηθί, ήταν... η Σίρλεϋ Τέμπλ σε ηλικία 6 ετών! δηλώνει με χιούμορ.

Και στη δουλειά του άλλωστε δεν του λείπει το χιούμορ. Το απέδειξε το 1937, όταν οι μυστικοί πράκτορές του τον ειδοποίησαν ότι οι Γερμανοί έστελναν με υποδρόχιο στις Ηνωμ. Πολιτείες το Χέρρ Κάππε, ένα άπ-τους καλλίτερους κατασκοπούς των Υ-παγώρευσε τότε ο ίδιος το έξης κεί-μενο, το οποίο μετέδωσε κατόπιν το αμερικανικό ραδιόφωνο:

«Προς τον Χέρρ Κάππε. Κατοικία και τροφή εξασφαλισμένη για 10 χρό-νια, με έξοδα του Μπαρμπα-Σάμ». Ένοούσε δηλαδή ότι... τον περι-μενε η φυλακή για 10 χρόνια! Ο Κάπ-πε, άκουσε την προειδοποίηση, συνεν-νόηθηκε ραδιοφωνικά με τους ανώτε-ρους του στο Βερολίνο... και παρη-τήθη της αποστολής του.

ΣΟ ΚΙ' αν φέινεται παράξενο, είναι ωστόσο αληθινό: Αν δεν υπήρχαν τα... γραφικά βουνά της Σκωτίας, ο πρώτος μεγέθους κινηματογραφικός άστερας Μπόμπ Χόπ, θα ήταν ένας κοινός κορευ-τής σε κανένα πεμπτης κατηγο-ρίας επιθεωρησιακό θέατρο ή σε νυ-κτερινά κέντρα. Και να γιατί! Τα βουνά αυτά χάρισαν στους Έκω, τόζους το γέλιο και τη χαρά και τους έκαναν ανθρώπους πνευμα-τώδεις. Τα ανέκδοτα και τα άστεία τους είναι περίφθια.

Ο Μπόμπ λοιπ αγαπούσε τόσο πολύ τα άστεία αυτά, ώστε τα συγκέντρωνε τα ξμάθε, τα μελε-τήσε κι' έγινε ένα είδος άσθεν-τίας στο ακωτοέξικο πνεύμα! Κι' αυτό του άνοιξε το δρόμο για να γινι στην αρχή ένας κωμικός η-θοποιός επιθεωρήσεως κι' ύστερα ν' ανέβη στις ψηλότερες κορυφές της θεατρικής και κινηματογραφι-κής τέχνης.

Όταν έπαιζε κάποτε ο ένα θέατρο στο Νιουκαστλ, ο θεαάρχης τον παρακάλεσε μια βροσά να ά-νιχνιέται κάτι στο κοινό. Ο Μπόμπ άνκοντας έτσι τον κομφερανσιέ, άνκάτεψε με την άναγγελία με-ρικά ακωτοέξικα κωλομυούρια.

Το αποτέλεσμα ήταν καταπλη-κτικό! Οι θεαταί έσπασαν σε ά-κραπτα γέλια και παταγώδη χει-ροκροτήματα. Κι' έτσι πριν καλά-καλά τελείωση ο Μπόμπ είχε κι' άλλες συλλαβές στο μυαλό του, τι θα έκανε από εκεί και πέρα.

Παράτησε λοιπόν την ίδια βρο-δά το φίλο του τον Τζωρτζ Μπέρν, με τον οποίο ως τότε έκαναν πάν-τα μαζί κορευτικά νούμερα σε διά-φορα θεατράκια και πήγε πρώτο στο Κλνθελαντ κι' ύστερα στο Νη-τρώι.

Έπαιζε σε διάφορα συνοικιακά θέατρα έκανε νούμερα σε νυκτε-ρινά κέντρα και προσέβαλε έ-τσι, να τελειωτική στο είδος του. Όταν βελιωνόταν ότι το κοινό θω-σε, τραβήξε για το Σικάγο έχοντας πιά πεποίθησι ότι θα θριάμ-φουσε στα μεγάλα θέατρα. Τα πράγματα όμως δεν ήσαν τόσο εύ-κολα όσο τα νμήζε. Κανένας δεν δέχοντο ούτε να τον ά-κούση. Έμεινε έτσι άνεργος και υπέφερε πολύ.

Έφτασε να χρωστά 4.000 δολάρια... έλεγε άργότε-ρα ο Μπόμπ. Τα παπούτσια μου ήσαν τρύπια. Περνούσα μόνο με κουλούρια και καφέ... Όταν μια μέρα βρήκα ένα φίλο μου και μου πλήρωσε ένα πρόγευμα με βωδινι μπριζόλα, δεν ή-ξερα πως να τη φάω. Είχα... ξεκάσει αν έπρεπε να την κό-ψω με το μαχαίρι ή να τη... σουφλέω με το κουτάλι!

Όπωςόποτε η κατάσταση του ήταν τρανική. Αλλά δεν έ-χασε το θάρρος του. Μία ημέρα βρήκε έναν καλό ρόλο σ' ένα θεατράκι. Η έπιτυχία που σημείωσε τον βοήθησε ν' άνδειχθή και σε λίγο ύστερ από πολλές περιπέτειες έφτασε στη Νέα Υόρκη. Εκεί στάθηκε τυχερός, θριάμ-φουσε κυριολεκτικά σε μία επιθεωρηση.

Χάρη στη γλυκεία φω-νή που κληρονομώσε ά-πό τη μητέρα του, πέ-ρασε κατόπιν και στο ραδιόφωνο και με την ικανότητα του ως ηθο-ποιού κατέκτησε και το Χόλλυγουντ, όπου έπαιζε σε μία σειρά από τις κα-λύτερες ταινίες. Σημέ-ρα ο Μπόμπ Χόπ, είναι πιά ένας διάσημος κωμι-κός ηθοποιός, τραγουδι-στής και κορευτής. Ής πού να φτάση όμως εκεί, πέρασε πολλές στερή-σεις και αρκετά βάσανα. Παρά όλο αυτό είχε άναγ-κασθή ν' άγκιστραθεί το Λονδίνο όπου γεννή-θηκε, στις 9 'Ιουλίου 1907 για να μεταναστεύ-ση με την οικογένειά του στην Αμερική. Έν-καταστάθηκαν στο Κλν-θελαντ όπου ο Μπόμπ άρχισε να πνιγνιη στο σχολείο. Προτού τελειώ-ση τις σπουδές του, ζυ-πνισε μέσο του υιά φυ-λική κλιό για την καλ-λιτεχνία και άρχισε να 'εξισνι κλακέτες. Εύ-τυχώς όμως γι' αυτόν ο δάσκαλός του έφυγε για το Χόλλυγουντ κι' έτσι ο Μπόμπ άποχτησε να τε-λειώση το γυμνάσιο. Σκέ-φτηκε τότε πως θα υπο-ρούσε να νινι πυγμα-

Ο "τρελλός" του ΧΟΛΜΟΥΝΤ

Οι περιπέτειες του Μπόμπ Χόπ

τοπίας) κλπ. Τελευταία είδαμε τον Μπόμπ στο πρώτο του έν-χρωμο φίλμ («Η πριγκίπισσα και ο πειρατής») έγχρωμο δέ θά-είνε και «Ο κύριος Μπωκάρ» που θά ιδούμε του χρόνου.

Το 1937 ο Μπόμπ παντρεύτηκε την Ντόλορες Ρήντ που εί-νε και σήμερα η εύτυχισμένη σύζυγος του. Το ζεύγος έχει άποκτησει δυο παιδιά: τον Τόνυ και την Λίνα και έχει υιοθε-τήσει δυο άλλα παιδιά, που συμμερίζονται σήμερ την ευ-τυχία του ζεύγους που είναι από τα υποδειγματικά του Χόλ-λυγουντ.

Κινηματογραφικές πεννιές

* Ο φρέντερικ Μάρς θα είναι ο πρωταγωνιστής του φίλμ «Χριστόφορος Κολόμβος» που θά γυρισθί έγκωμο στο σταν-ντιο του Λονδίνου.

* Ο Τζαίμς Μάτζον σκοπεύει να γράψι και να γυρισθί υόνος του έ-να δικό του φίλμ, στη Νέα Υόρκη. Η φύλλικ Κάλβερτ θά είναι παρτε-νιά του στο φίλμ αυτό.

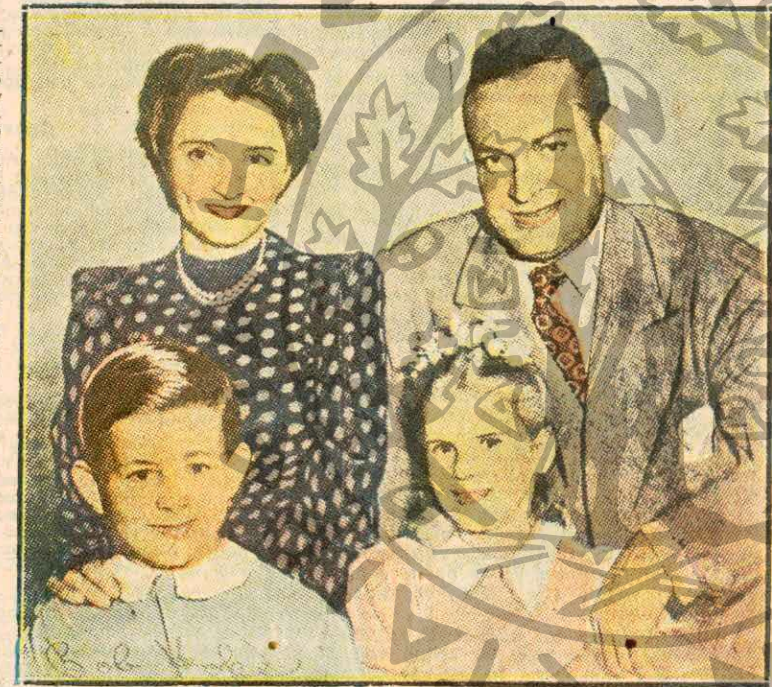
* Η Κόρριεν Μιράντο και ο νεός σύζυγός της Νταβιντ Σιμπάστιαν φεύ-νουν για το Μεξικό όπου θά γυρισθί ένα φίλμ νη δικό τους λογοφασαύ.

* Η Λάνα Τάσνερ θά-είνε η κυρία Μπωδ.ου στο ομώνυμο αμερικανι-κό φίλμ που θά γυρισθί βάσει του περιήμου μι-θιστοφάντος του Φλάμ-περ.

* Και το Λονδίνο όμως έτοιμάζει μια «Κυρία Μπωδ.ου» με σκηνοθετη-τόν Μπράιαν Ντέιβιντ Χέρστ. Τον ρόλο της ηρωίδας θά παίξη εκεί η Σάλλυ Γκροβι.

* Άνακατέφθηκαν ο ρυκελαιο στο «ράντο», της Σόνια Χέννι, στο Ο-ρεσόντ. «Ολοκληρώμε-νός θ' άτι πάνει αυτό τε κορίτσι νινετσι χρυσάφι!

* Ο Ντόνα Άντριους πρόκειται ν' άποχτηθί και τέταστο παιδί. Έχει ήδη δυο υιούς ηλικίας 14 και 2 ετών και μία κόρη 5 ετών.

Ο Μπόμπ Χόπ με τη γυναίκα του Ντόλορες και τα δυο παιδιά τους.

17

στηλωση τ' αὐτιά μου καὶ συνέ-
λαβα τὸ ἐνοχλητικὸ βούλημα.
Ἦταν διπλὸ. Τὰ κουνούπια ἦ-
ταν δύο. Βούιζε τὸ ἓνα κι' ὕ-
στερα, όταν κορυαζότανε, στα-
ματοῦσε κι' ἐπ' αὐτὴ δουλειά τὸ
ἄλλο.

— Ἐφτοσε ἡ τελευταία σας
ῥοὰ! εἶπα, κι' ἀρχισα νὰ τρο-
μπάρω.

Τρία λεπτά μου εἶχε πῆ ὁ
αἰματωμένος ἐνὶ τρομπάρω-
σα ἓνα τέταρτο. Μέσα στὸ σπί-
τι εἶχε γίνει ἓνα ποκνὸ σύννε-
φο. Πιάστηκε τὸ δεξί μου χέρι.
Κάθησα σὲ μιὰ καρέκλα νὰ ξε-
κουρασθῶ καὶ τέντωσα ξανά τ'
αὐτιά μου. Βαθεῖα καὶ ἀπόλυτη
σιγὴ. Φανερό πῶς τὰ κουνού-
πια εἶχαν ἀποβιώσει. Ὑστερ' ἄ-
πὸ λίγο ἀνοίξα τὸ παράθυρο
γιὰ νὰ μὴ καθαρός ἀέρας κι'
ἐπεσε νὰ κοιμηθῶ...

Δὲν εἶχαν περάσει οὔτε πέν-
τε λεπτά τῆς ῥοας καὶ τὰ μά-
τια μου μόλις εἶχαν πάρει νὰ
γλαυφώσουν, όταν ἀκούω τὸ δια-
βολικὸν «βζζζζ» ἀπάνω ἀπὸ
τὸ κεφάλι μου. Ἦταν ἓνα κου-
νούπι πού λές καὶ τόκανε ἐπι-
πτες γιὰ νὰ σπάει πλάκα εἰς
βάρους μου. Ἐγὼ τὸν ἔβλεπα. Τί
παίει νὰ πῇ αὐτό; Τὸ κουνούπι
κρύφτηκε ἀπ' ἐμὲ καμμία ἀ-
πὸ κρυφὰ γωνία, καὶ βῆκε ὕ-
στερα γιὰ νὰ κοροϊδῇ. Ἡ
μύτη μου ἦταν κανένας καινού-
ριος μουσιώφης πού μῆλκε ἀ-
πὸ τὸ ἀνοικτὸ παράθυρο; Πῆγα
μέ τὴ δευτέρη ἀποψή. Τινάχτη-
κα ἀπὸ τὸ κρεβάτι καὶ φώνα-
ξα ἀναγκασμένως:

— Τώρα θὰ ἴδῃς κι' ἐσύ!
Ἐκείσα τὸ παράθυρο κι'
ἀρχισα τὸ τρομπάρωμα.

Αὐτὴ τὴ φορά τρομπάρωσα ἴ-
σα μὲ μιὰ ῥοὰ. Ὁλόμωρε τὸ
σπίτι. Κι' ἀπὸς κλειστὰ ἄλλη
μιὰ ῥοὰ. Ἀεῖνε νὰ ἰδοῦμε τί
θὰ γίνῃ εἶπα. Ἀνοίξα τὸ πα-
ράθυρο καὶ αὐτὸς ὅταν μεθυ-
μένος ὡς τὸ κρεβάτι μου.
Ἀλλὰ δὲν ἐκείσα τὰ μάτια.
Εἶχα τὴν περιέργειαν νὰ ἴδῃ ἂν
κανένας κουνούπιος θὰ εἶχε
τὸ θάνατος νὰ εἰσβάλῃ στὸ ἐξυ-
γιασμένον δωματίον μου. Ἐνα
τέταρτο-τίποτα. Δόξα σοι ὁ
θεός. Τώρα μπορῶ νὰ κοιμηθῶ.

— Βζζζζ-βζζζζ-βζζζζ...

Κι' ἔβαλε τελεία. Κάπου κά-
θως τὸ ἄτιμο. Σπικώματα, κλει-
νὸν τὸ παράθυρο ἀρπάζω τὴν
τρομπά. Νὰ καὶ τοῦτη, νὰ καὶ
κείνη. Τρομπάρωσα ὅταν τρελ-
λός. Τὸ χέρι μου εἶχε ξεκλει-
δωθῇ πιά. Ὑστερα φάχνω κά-
μω νὰ βρῶ τὸ πτώμα τοῦ πεσόν-
τος ἐκθρόνου μου. Νὰ τοί... Ἀ-
κίνητο καὶ ἀψυχο. Ὑστε πῆ-
λως λοιπόν, ἀτιμοί!... Νὰ σὲ
λύσω; Ὁχι! Θὰ εὖ βάλλω ἀ-
πάνω στὸ τροπέζι, γιὰ νὰ κάνω
ἓνα ἐπιστημονικὸ πείραμα. Νὰ
ἴδῃ θ' ἀναστήθῃς ἢ θὰ σοῦ
θάβω τὰ κόλλυβα σου. Ἐτοί
θὰ προσφέρω καὶ μιὰ σπουδαία
ὕπνωση στὴν ἐπιστήμη.

Καὶ πέφτω. Καὶ περνοῦν εἰκο-
σι λεπτά. Καὶ ξαναρχίζει τὸ
«βζζζζζ». Καὶ πετῶμαι. Καὶ
πᾶω στὸ τροπέζι, καὶ φάχνω νὰ
βρῶ τὸ πτώμα τοῦ κύνωπος καὶ
δὲν τὸ βλέπω. Ὑστε ἔτσι, λοι-
πόν! Μούκανε τὸν ψόφιο!

Μὲ τὴν ἀπόφασιν νὰ ζητήσω
ἐξήγησιν, πᾶω στὸ φαρμακείον.
Ἐτοί κι' ἔτσι, κύριε φαρμακο-
ποιε.

— Ἰσως ἔχετε δικὸν παρα-
δεχταί κι' ἐκεῖνος. Τὰ κουνού-
πια συνηθίζουν καμμία φορά
στὸ Ντῆ-ντῆ-τῆ. Θὰ σὰς πιά-
ξω μιὰ ἰσχυρότερη σύνθεσι.

Μοῦ τὴ φτάνει καὶ μοῦ γε-
μίζει ἓνα ὀλόκληρο μπιντονάκι.

— Αὐτὴ ἡ σύνθεσι, μοῦ λέει,
μπορεῖ νὰ σκοτώσῃ καὶ ταῦρο!
Νὰ ραντίσετε ὅμως τοὺς τοί-
χους, τὰ ἐπιπλὰ τὸ πάτωμα, τὸ
ταβάνι, καὶ πάντα. Ὑστε, μό-
λις ἀκουμπᾷ τὸ κουνούπι νὰ
πέσῃ ἀμέσως νεκρό.

Συμμορφώθηκα τελείως μὲ
τὴν ὁδηγίαν τοῦ φαρμακοποιε.
Τέτοιο ράντισμα, οὔτε πυροδε-
στικὴ ἀντίλα δὲν τὸ καταφέ-
ρει. Ἦμουν πτώμα ὅταν ἐπε-
σε ν' ἀνοηθεῖ. Τὸ δεξί μου
χερὶ δὲν τὸν νιώθω καθόλου. Ἡ

ταν σὰν παράλυτο. Ἀλλὰ τὸ ἄ-
ποτέλεσμα πάλι τὸ ἴδιο. Αὐτὰ
τὰ διαβολικὰ κουνούπια, ἔ-
καναν τὸν ψόφιο κι' ὕστερα ἔ-
πεφταν μὲ μανία ἀπάνω μου,
ὅταν νάφεραν πῶς ἐγὼ ἤμουν
ὁ ἐκθρόνος τους. Γιὰ τὸ σάσου
λέω: Ὑπάρχει κι' ἓνα ἄλλο ἀκ-
αδία, πού δὲν τὸ δοκίμασε
καὶ νῆς ἀκόμα. Ἀνοήτως μιὰ δι-
αβόλου ἀκόμα πιο δυνατὴ, φώνα-
ζω τὸν ἐκθρόνον μου τὸν Πλά-
των, γδύνωμαι ὀλόκληρος τοῦ
δινῶ τὴν τρομπά καὶ τοῦ λέω:
— Ράντισέ με!

Ἦταν μιὰ πολὺ νόστιμη σκη-
νὴ, νὰ μὰς παίρῃς φωτογρ-
φία. Ὑστερα ὁ Πλάτων μου
εἶπε:

— Ἐγὼ φεύγω, γιατί δὲν μπο-
ρῶ νὰ σταθῶ ἐδῶ μέσα!...

Σάπλωσα καὶ περιμένα τ' ἀ-
ποτέλεσμα. Τὰ ἴδια καὶ χει-
ρότερα. Πᾶω στὸ φαρμακείον.
Τὴν πῆ δυνατὴ σύνθεσι παρα-
καλῶ. Τὴν παίρνω καὶ γυρίζω
στὸ σπίτι. Κλείνω πόρτες καὶ
παράθυρα βουλώνω κλειδαρό-
τρικες καὶ χαρμάδες κι' ἀρ-
χίζω ἓνα τρομπάρωμα πρωτο-
φανές στὴν παγκόσμια ἱστορία.
Ἐκανα σὰν τρελλός. Κι' αὐτὴ
τὴ φορά δὲν ἀνοίξα τὸ πα-
ράθυρο. Πῆγα κι' ἐπεσε στὸ κρε-
βάτι κατ' εὐθείαν. Ἦμουν τό-
σο κουρασμένος πού μὲ πῆρε
ὁ ὕπνος ἀμέσως.

★

Ὅταν ξύπνησα δὲν μπόρε-
σα νὰ σηκωθῶ. Τὸ κορμί μου εἶ-
χε παραλύσει. Τὸ κεφάλι μου
θαρῶ ὅταν μολύβι. Τὸ στομάχι
μου ἐπαναστατοῦσε. Καὶ τὸ
δεξί μου χέρι μοῦ πονοῦσε ἀ-
φάνταστα, ὅταν νὰ μοῦ τόκαν
κτυπήσει μὲ σφυρὶ στὸ στρα-
πέδο τοῦ Νταχάου. Συγκέντρω-
σα τίς λίγες μου δυνάμεις, ἀ-
νοίξα τὴν πόρτα τοῦ δωματίου
καὶ φώναξα:

— Ἐνα γιατρό, γρήγορα!
Καὶ λιποθύμησα!

★

Ὅταν συνήλα, ἦταν ὁ για-
τρός καὶ κατ' ἐνέργειαν ἀπάνω
ἀπὸ τὸ κεφάλι μου. Πόρτες καὶ
παράθυρα ὀρθάνοιχα.

— Τί ἐπαθε; μὲ ρώτησε ὁ
γιατρός!

— Δὲν ξέρω. Μὲ τὰ κουνού-
πια τὰ εἶχα...

Καὶ τοῦ διηγήθηκα τὴν ἱστο-
ρίαν.

— Ἐξάρθρωσις τῆς δεξιᾶς χει-
ρὸς καὶ ὀξεία νηπινοδληπτι-
ρίασι! δίδωμε τὸ δόκτωρ.
Λίγο ἀκόμα καὶ θὰ τὰ τινάξω
δυστυχισμένε!

— Καλὰ, εἶπα. Ἐγὼ νὰ πε-
θάνω ἀπὸ τὸ Ντῆ - Ντῆ - Τῆ.
Ἀλλὰ τὰ κουνούπια γιατί δὲν
φοφᾶνε;

— Γιατί τὰ κουνούπια ἔχουν
ἐξοικειωθῇ πᾶ μὲ τὸ Ντῆ - Ντῆ-
Τῆ εἰς ὅ τοῦ γιαντρός. Ἐγὼ νὰ
νηπινοδληπτοῦμαι. Ἐνὼ ὁ δικός
σου ὁργανισμός προσδλήθηκε
γιὰ πρώτη φορά. Ἀν δὲν τὸ
ρίχνουν ἔτσι, χριστιανὲ μου!...

— Καὶ τώρα τί γίνεται;

— Τώρα θὰ πᾶς λίγο ἐξοχὴ
γιὰ νὰ συνέλθῃς!

★

Καὶ στὴν ἐξοχὴ εἶχε κουνού-
πια. Ἀλλὰ παρατήρησα ἓνα
σπουδαῖο πρᾶμα. Μόλις ἓνα
κουνούπι ἔρχεται καὶ μὲ τσι-
μπάει πέφτει ἀμέσως νεκρό!...
Τὸ εἶπα τοῦ γιαντροῦ καὶ μοῦ
ἐξήγησε: (Τὸ αἷμα σου μὲ τὸ
Ντῆ - Ντῆ - Τῆ ἔχουν κάνει τὴν
πῆ ἰσχυρὴ σύνθεσι. Γι' αὐτὸ
καὶ φοφᾶνε τὰ κουνούπια μόλις
οὗ τοιμψοῦν. Εἰσαι εὐτυχὴς
ἀνθρώπος. Τώρα μπορεῖς νὰ
κοιμάσαι ἡσυχῶς!)

Λοιπόν, ἔτσι εἶνε. Κι' ἀφοῦ
εἶνε ἔτσι, προσφέρω τίς ὑπὲρ-
ρεσίες μου δωρεάν ὅσοι ὅσοι
ἔχει κουνούπια καὶ δὲν τὰ πιά-
νει τὸ τρομπάρωμα. Ὅποιος
κύριος λοιπόν, ἐπιθυμεῖ νὰ
γλυτώσῃ ἀπὸ τὰ κουνούπια, ἄς
μὲ καλέσῃ καὶ ζαπλῶνω στὸ
κρεβάτι του, γιὰ νὰ γίνῃ ἡ
δουλειά του. Ἀν καὶ θὰ προ-
τιμοῦσα νὰ ἦταν κυρία, ἢ
τουλάχιστον δεσποινίς!

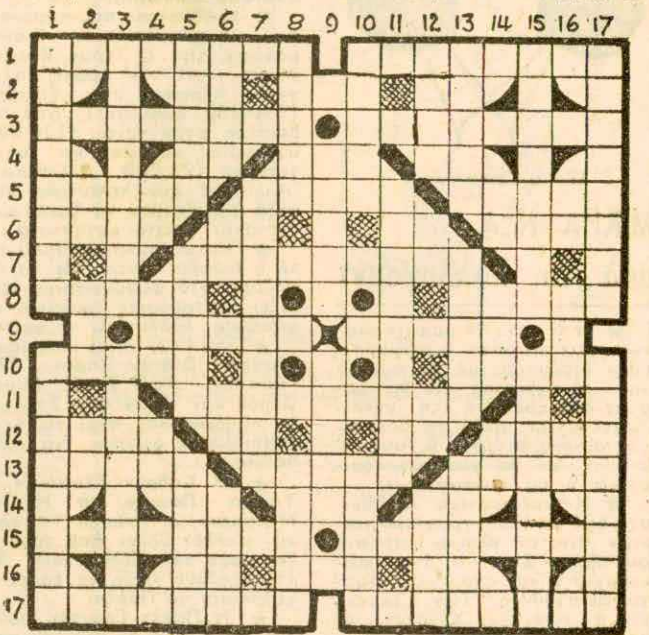
ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ ΑΡ. 181

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

- 1) Πόλις τῆς Μ. Ἀσίας, πατρίς τοῦ Λουκιανού. — Μονὰς βάρους καὶ χάλκινον νόμισμα τῶν Ρωμαίων.
- 2) Δύο συνεχόμενα σύμφωνα τοῦ ἀλφabetοῦ. — Μήτωρ... γνωστὸς ἀστέρας.
- 3) Περιήγηση Φλαμανδὸς μαθηματικὸς καὶ γεωγράφος. — Εὐρωπείη γῶνα.
- 4) Ὑπερβατικὸν τὸν μέλλοντα.

- 8) Ἡ ἀγρία ἐπιδεία (γκορτσά) καὶ ὁ καρπὸς τῆς (ἀρχ.). — Θεραπεία.
- 9) Ψυχολογία (γαλλ.). — Φειδωνταί (οὐδ.).
- 10) Ἀγνοεῖ τὸν οἶκτον καὶ τὴν λύπην (οὐδ. δημοτ.). — Τὸν παίρνωμεν στὰ δικαστήρια.
- 11) Δημοσιογραφία.
- 12) Τὸ ὠραιότερον δωμάτιον ἐνὸς σπιτοῦ (ξεν.). — Κτητικὴ ἀντιωμμία (πληθ.). — Ἀσφορικὴ ἀντιωμμία (γεν.). — Παράγωγον τοῦ γάλακτος.
- 13) Ἀναπνοή (δημοτ.). — Βασιλεὺς σὲ ἀσιατικὴ χώρα. — Μάρκα αὐτοκινήτων.
- 14) Νότα μουσικῆς. — Σύνθεσις (ἀρχ.). — Προσωπικὴ ἀντιωμμία.
- 15) Κατοικίδια πτηνὰ πού στὴν δημοτικὴ γλῶσσιν τὰ δύο πρῶτα τοὺς γράμματας. — Χωρισμός διαφόρων στοιχείων (αἰτ.).
- 16) Ἐρωτηματικὴ ἀντιωμμία (οὐδ.). — Περιήγηση ζωῶ. — Δεικτικόν.
- 17) Βραχύκανον ντουφέκι πού χρησιμοποιήθηκε κατὰ τὴν ἐπανάστασιν. — Αὐξήσις τῆς ἀποστάσεως μεταξὺ προσώπων ἢ πραγμάτων.

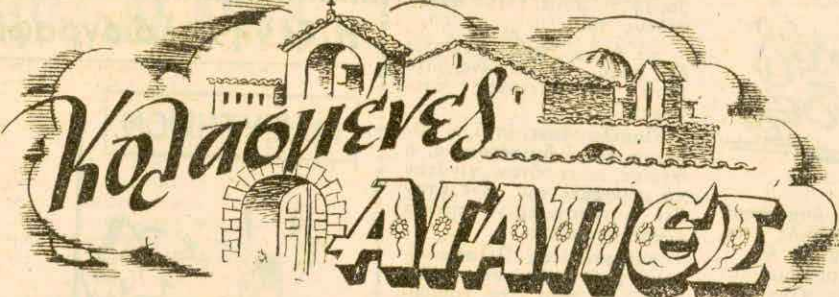

- Σιρλεῦ: στὰρ τῆς ὁδοῦ. — Φανερώσει ἀδυσφορία.
- 5) Μικρὸν ρεῦμα ὕδατος. — Μένει στὴν πόλιν. — Νουτιμίζει.
- 6) Ὅρος τῆς Μεσογείας στὸ ὁμόκλιον ὄρος τοῦ ὁποῦ ὁ Ἀριστομένης ἐπὶ 11 ἔτη ἤμυνετο κατὰ τὸν Σπαρτιάτην. — Συμφωνοὶ εἰς διπλοῦν. — Χοῖρος (ἀρχ.). — Τὴν γενεὰ ἢ μονοτονία.
- 7) Ποταμὸς τῆς Γαλλίας.
- 8) Καταλήγουσιν στὰ κρεοπωλεία. — Βρίσκονται στὸν Παράδεισον (θελ. καθαρ.).
- 9) Καρποφόρον δέντρο (καθαρ. γεν.). — Μεγὰλη γιορτή.
- 10) Στὰρ τῆς ὁδοῦ (ἐπών.). — Γιορτὴ τῶν ἀρχαίων.
- 11) Ἡ ἰδιότης τοῦ ἀνιάρου.
- 12) Ἀλλή διανομία τῆς λίμνης Τασάν τῆς Ἀθηνῶν. — Ὁχι (ξεν.). — Ἀσφορικὴ ἀντιωμμία (θελ.). — Τροφὴ ζωῶν (πληθ.).
- 13) Εἶνε καταλληλὴ γιὰ ταυρομαχίας. — Δημοτικὸν. — Μεγὰλης πόρτες (αἰτ.).
- 14) Νότα μουσικῆς. — Ποταμὸς τῆς Ἑλλάδος. — Ἀρβόρ (πληθ.).
- 15) Δὲν ἀπομακρύνεται ἀπ' τὴν ὁδὸ τῆς ἀρετῆς. — Ὁρσεῖρα τῆς Ρωσίας.
- 16) Ἀρβόρ. — Τὸ κρατοῦν οἱ μάγκες. — Θεὸς τῶν Αἰγυπτίων.
- 17) Ἡ ὁρασις εἶνε ἀσφαλὲς ἢ τὸ πολὺ τιμῇ. — Ὁ Ὀδυσσεὺς διέτρεξε μεγάλον κίνδυνον κι' ἀπ' αὐτὲς.

- ΚΑΘΕΤΩΣ
- 1) Ἡ μικρότερη τῶν τεσσάρων ἐπαρχιῶν πού ἀποτελοῦσαν τὴν Παλαιστίνην ἐπὶ Ρωμαίων. — Περιφορά ἀγίας εἰκόνας.
- 2) Ἐνωμένα στὸ «εὐδὸς». — Θεὸς τῶν ἀρχαίων. — 100 πετρ. μέτρα.
- 3) Τὸ καλύτερον εἶναι τῆς Παγέλης. — Ἡ ὠραιότατη γυναῖκα τοῦ τοῦ προέβησε μεγάλης σκοτοῦρας.
- 4) Τὸ ἀσπρὸν σῶμα μας κατὰ τοὺς ἀρχαίους Αἰγυπτίους. — Ὁμοῖα σὲ ἔκτασι. — Σύνθεσις.
- 5) Ὅπλο πού ἔχει ἀχρηστευθῇ. — Ἐρπετό μὲ πόδια. — Ἡθικὸ στόλισμα τοῦ ἀνθρώπου.
- 6) Πόλις τῆς Ἡπείρου. — Κτητικὴ ἀντιωμμία. — Συμφωνοὶ εἰς διπλοῦν. — Χρονικὸν διάστημα.
- 7) Θεὸς τῶν ἀρχαίων, γιὼς τοῦ Ἀπόλλωνος.

- ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ
- 1) ΤΥΠΙΚΟΝ — ΣΟΛ — ΣΟΜ. ΠΑ. 2) ΟΛΟΜΕΛΕΙΑ. 3) ΠΙΛΟΤΟΣ — ΚΕΡΑΜΙΔΙΑ. 4) ΣΟΣ — ΣΟΦΗ. 5) ΣΑΤΕΝ — ΣΕΡ — ΣΕΝΕΚΑΣ. 6) ΝΙΚΟΣ — ΜΑΚ — ΝΑΡΗ. 7) ΣΑΜΟΣ — ΚΙΜΑΣ — ΝΑΝΟΣ. 8) ΕΜΟΝ — ΠΥΡΑΜΙΔΕΣ. 9) ΛΕΪ — ΤΑΡΑ — ΑΝΙΑ — ΑΤΙ. 10) ΜΟΝΟΜΕΡΗΣ — ΟΝΟΣ. 11) ΡΑΣΟΝ — ΣΙΜΟΣ — ΕΚΑΛΗ. 12) ΕΞΙΝ — ΣΕΤ — ΑΒΑΤΟ. 13) ΦΥΛΑΚΕΣ — ΛΟΣ — ΕΠΙΟΣΩ. 14) ΑΣΑΝ — ΣΩΝ. 15) ΝΟΣΟΚΟΜΟΣ — ΣΠΙΤΙΚΑ. 16) ΟΝΟΜΑΣΤΟΝ. 17) ΣΠΑΘΙ — ΣΗΣ — ΑΝΑΘΗΜΑ.

- ΚΑΘΕΤΩΣ
- 1) ΤΑΠΗΣ — ΣΕΛ — ΡΕΦΕ. ΝΕΣ. 2) ΑΝΑΜΕΤΕΥΣ. 3) ΠΟΥ. ΤΙΜΟΙ — ΣΙΛΕΣΙΑ. 4) ΕΚΟΝ — ΜΟΝΑ. 5) ΚΟΤΙΝΟΣ — ΤΟΝ — ΚΑΚΟΙ. 6) ΟΛΟΣ — ΠΑΝ — ΜΕ. ΣΟΝ. 7) ΝΟΣΟΣ — ΚΥΡΟΣ — ΣΑΜΟΣ. 8) ΣΕΜΙΡΑΜΙΣ — ΝΟ. ΜΗ. 9) ΣΕΚ — ΡΑΜΑ — ΕΜΕΛ. ΣΑΣ. 10) ΟΛΕΣ — ΚΑΜΑΡΟ. ΤΟΣ. 11) ΛΕΡΟΣ — ΣΙΝΗΣ. ΣΩΣΤΑ. 12) ΙΑΦΕΘ — ΔΙΣ — ΟΠΟΝ. 13) ΣΑΜΗΝ — ΝΕΑ — ΕΒΕΝΙΝΑ. 14) ΕΝΑΣ — ΟΚΑΝ. 15) ΜΕΔΙΚΩΝ — ΑΝΑΤΟΜΙΚΗ. 16) ΟΝΟΜΑΣΤΟΝ. 17) ΣΠΑΘΙ — ΣΗΣ — ΙΣΗ — ΩΡΑΙΑ.

Οι άμαζόνες του Κέντωρ

Η συνήθεια τοῦ νὰ ἀποδίδουν στὸ Σατανὰ ὅλα τὰ παραστρατήμα-
τα πού γινόνταν στὰ μοναστήρια ἦταν
γενικὴ σκεδὸν κατὰ τὸν Μεσαίωνα. Μ'
αὐτὸ τὸν τρόπο εὗρισκαν μιὰν εὐκολὴ
ἐξήγησιν καὶ ἀλάφρωναν τοὺς πραγμα-
τικὸς ὑπευθύνους ἀπὸ ἓνα μεγάλο βάρ-
ρος, ἀφοῦ ἡ εὐθύνη τῶν μετοισαζόταν ἀ-
πὸ τὸ γεγονὸς ὅτι δὲν ἦσαν πιά κύριοι
τῶν πράξεων τῶν, μιὰ καὶ ὁ Ἄρχων
τοῦ Κακοῦ τοὺς εἶχε στὴν ἐξουσία του.
Ἀπὸ τ' ἄλλο μέρος, οἱ ἐκκλησιαστικοὶ
καὶ κοσμικοὶ ἀρχόντες εἶχαν μιὰ δι-
καιολογία γιὰ νὰ φαίνωνται ἐπιεικεῖς
καὶ νὰ συγκλύπτουν τὰ σκάνδαλα
πού, ἂν θὰ ἔπρεπε νὰ τὰ τιμωροῦν
πάντα, δὲν θὰ ἤξεραν ἀπὸ ποῦ νὰ ἀρ-
χίσουν καὶ ποῦ νὰ τελειώσουν. Ἀλλω-
στε, ὅχι λίγες φορές ἦταν οἱ ἴδιοι ὑ-
πεύθυνοι γι' αὐτὰ...

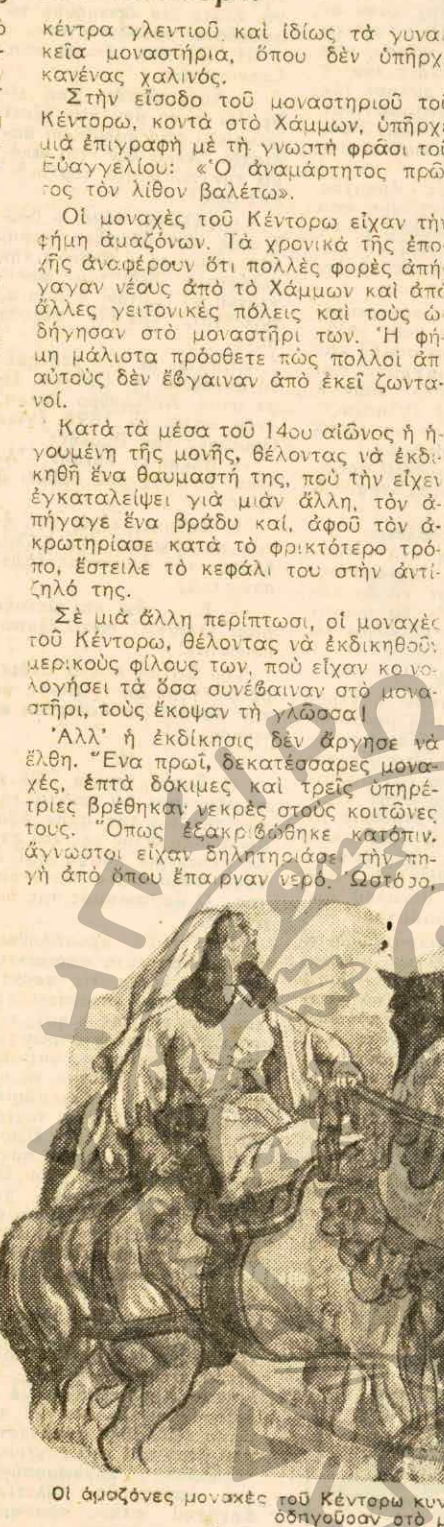
Ἐτοί, ἓνα παλιὸ ἀγγλικὸν χρονικὸ
ἀναφέρει τὰ ἑξῆς:

«Κοντὰ στὸ ἀθάβαιο τοῦ Μαλλα-
πρόν, βρίσκεται ἓνα μοναστήρι γυναι-
κῶν, στὴς ὄχθες ἐνὸς ποταμοῦ, πού
τὸ νερὸ τοῦ εἶνε γλυκὸ ὡς τὸ γάλα.
Ὅταν ἔρχεται, λοιπόν, τὸ καλοκαίρι,
οἱ νεαρὲς μοναχὲς ἀνεβαίνουν τὸν
μα τοῦ ποταμοῦ μέσῃ σὲ μικρὲς βάρ-
κες, πού τις στολίζουν μὲ λουλούδια.
Σ' ἓνα ὀριζόμενον σημεῖον, περιμένουν
οἱ μοναχοὶ τοῦ ἀθέβαιου καὶ, μόλις ἴ-
δουν τίς βάρκες νὰ πλησιάζουν, ρίχνου-
ν αὐτὰς μέσῃ στὸ ποτάμι καὶ κολυμποῦν
ὡς πού νὰ φτάσουν σ' αὐτὲς. Ἐπειτα,
οἱ βάρκες συνεχίζουν τὸ ταξίδι τοὺς
ὡς τὴ μικρὴ νησίδα τοῦ Μπράιν. Ἐκεῖ
οἱ μοναχοὶ καὶ οἱ μοναχὲς διασκεδά-
ζουν... περνώντας εὐχάριστες ὥρες».

Κάποτε, λοιπόν, οἱ διασκεδάσεις
αὐτὲς ἐξήγησαν τὸν πληθυσμὸν τῆς γύ-
ρω περιοχῆς, πού θέλησε νὰ διώξῃ τίς
μοναχὲς. Ἀλλ' ὁ ἡγούμενος τοῦ ἀθ-
εβαίου μετεστάθμευσε, μὲ ὅλους τοὺς
συντρόφους τοῦ στοῦ μοναστηρίου, τοὺς
τὸ ὠχύρωσε καλὰ καὶ τοιμάσθηκε γιὰ
νὰ ἀποκρούσῃ κάθε ἐπιθεσί!...

Τὸ περίεργον εἶνε ὅτι καὶ δύο ἀνώ-
τεροι κληρικοὶ πού πῆγαν ἐκεῖ γιὰ νὰ
κάμουν ἀνακρίσεις, βρῆκαν πῶς δὲν
ὑπῆρχε τίποτε τὸ ἀνώμαλον στὴν μονή
καὶ ὅτι ἄντρες καὶ γυναῖκες ζοῦσαν μὲ
μιὰ ἀξιοθαύμαστη ἁρμονία. Πράγμα,
πού, ἄλλωστε, δὲν εἶνε καθόλου δύ-
σκολον νὰ τὸ πιστέψωμε.

Στὴ Γαλλία ἐπίσης, ὁ ἀρχιεπίσκο-
πος τοῦ Ρουέν Ὁθων, πού ζοῦσε κατ'
τὸν 13ον αἰῶνα, ἀναφέρει ὅτι ἀπὸ τὴ
ἐπισκέψεως πού ἔκαμε στὰ μοναστήρια
τῆς δικαιοδοσίας του, διεπίστωσε ὅτι
τὰ περισσότερα ἀπ' αὐτὰ ἦσαν κέντρα
διασκεδάσεων. Τὸ ἴδιο λέει καὶ ὁ με-
ναχὸς Σαλιμπένε, πού ἔζησε κατὰ τὴ
ἴδια ἐποχὴ, μιλώντας γιὰ τὰ μοναστή-
ρια τῆς Ἰταλίας. Ἦσαν, παρατηρεῖ,

οἱ σύγχρονοι εἶπαν πῶς ὁ θάνατος
τοὺς ἦταν ἔργον τοῦ Σατανὰ, γιατί
τάχα εἶχε ληξεί τὸ συμβόλαιον τῶν
γλεντιῶν πού οἱ μοναχὲς εἶχαν ἀπο-
γράψει μαζί του.

Τὸ ἴδιο ἐλαφρόμυαλος ἦσαν οἱ μο-
ναχὲς τῆς μονῆς τοῦ Χόρν. Ἡ παρά-
δοξις τίς παρουσιάζει ὡς νεράιδες
καὶ, γιὰ ἀρκετὸ καιρὸ, οἱ σύγχρονοι
τίς πίστευαν γιὰ τέτοιες. Γιατί, ὅπως
ἀναφέρουν οἱ χρονικογράφοι τῆς ἐπο-
χῆς, γύριζαν ντυμένες ὀλόλευκα στὸ
γειτονικὰ δάση, παρουσιάζονταν ἑα-
φικά στοὺς κυνηγοὺς καὶ στοὺς δια-
βάτες καὶ τοὺς παρέσυραν μέσα σὲ
σπηλιές, πού αὐτὲς μόνο ἤξεραν τὴν
εἰσοδὸν τους.

Τι γινόνταν μέσα στὴς σπηλιές αὐ-
τὲς μπορεῖ νὰ τὸ φαντασθῇ ὁ καθέ-
νας. Οἱ δὴθεν Νεράιδες τοῦ δάσους
διψασμένες γιὰ ἔρωτα διασκεδάζαν ἐ-
πὶ ὥρες μὲ τοὺς κυνηγοὺς.

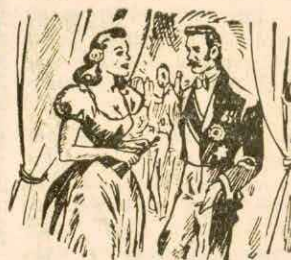
Οἱ σπηλιές ἦσαν βυθισμένες σχεδόν
στὸ σκοτάδι. Γι' αὐτὸ τὸ λόγο οἱ κυνη-
γοὶ δὲν μποροῦσαν νὰ καταλάβουν μὲ
τί εἶδους ὄντα εἶχαν νὰ κάνουν. Κι' ἐ-
κείνοι ὅμως πού ἐμάντευαν τὴν ἀλή-
θειαν προτιμοῦσαν νὰ προσποιηθοῦν τὸν
ἀφελὴ γιὰ νὰ μὴ χάσουν τίς ὑπέρο-
χες αὐτὲς διασκεδάσεις.

Οἱ μυστηριώδεις αὐτὲς σπηλιές τῶν
ἀμαζόνων ἦσαν στραμένες μὲ μα-
λακὸ χορτάρη, κλαδιά δέντρων κι'
εὐωδιαστὰ λουλούδια. Ὑπῆρχαν ἐπί-
σης ἐκεῖ μεθυστικά ποτὰ σὲ ἀφρόνιαν.

Στὴν κατάστασιν αὐτὴ ἔθεσε τέρμα
ὁ χωροδεσπότης τῆς περιοχῆς, κατὰ
τὰ τέλη τοῦ δεκάτου τετάρτου αἰῶνος.
Τίς συνέλαβε ὅλες μιὰ μέρα, τίς ἐ-
στιγμάτισε μὲ κατὰ αἶθερον στὸ μέ-
τωπο καὶ στοὺς δύο ὤμους καὶ κατό-
πιν τίς ἔκλεισε σὲ μιὰ ὑπόγειαν φυλα-
κὴ, ὅπου οἱ περισσότερες πέθαναν με-
τανοιώμενες.

Τὸ μοναστήρι τοὺς πυρπολήθηκε
ἀπὸ τοὺς ἐξαγριωμένους χωρικοὺς καὶ
ὅτι ἀπόμεινε ἱσοπεδώθηκε κι' εἶνε
χέρσο χωράφι.

Οἱ ἀμαζόνες μοναχὲς τοῦ Κέντωρ κυνηγοῦσαν καὶ ἀπάγαγαν νέους πού τοὺς
ὀδηγοῦσαν στὸ μοναστήρι τους...

Ζωντανές Ελμυρίδες

Λίγκα Χρυσοσπάθη

Η παράλληλος βίος και «άντιπαλος» της Σοφίας Τρικούπη — της αδελφής του Χαριλάου Τρικούπη — υπήρξε στην πολιτική ζωή του τόπου η «Ολίγκα Χρυσοσπάθη» ή περίφημη και πολυδιήγητη ανεψία του παλαιού πρωθυπουργού της Ελλάδας Θεόδωρου Δηλιγιάννη.

Όπως η Σοφία Τρικούπη, έτσι και η «Ολίγκα Χρυσοσπάθη», στα ίδια χρόνια, περίπου, έπαιξε μεγάλο ρόλο όχι μόνο στο οικογενειακό περιβάλλον του θείου της αλλά και στον κύκλο του μεγάλου κόμματός του που συναγωνίζετο το τρικουπικό κόμμα και το διεδεχτο, δασκίς έφθειρετο στην εξουσία.

Αυτές οι δύο Έλληνίδες, στην τελευταία εικοσαετία του περασμένου αιώνα, υπήρξαν, κυριολεκτικά, φαινόμενα γυναικών για την άπασα, ακόμα, «Αθηναϊκή κοινωνία» που δεν ήταν τότε συνηθισμένη στο σχηματισμό γυναικείων χαρακτήρων έξω απ' τη γαλήνη και τα όρια της οικογενειακής εστίας.

Αν δεν υπήρχε η «Ολίγκα» που παραστάθηκε κοντά στο θείο της ως τα τέλη του 1901, ο γερο-άρχηγος του παλαιού Έθνικού κόμματος, θα ζούσε μέχρι του θανάτου του, χωρίς νοικοκυριό και χωρίς συμπονετικό βοηθό.

Η τύχη του ήταν να μείνει ανύπαντρος ως το τέλος του βίου του και να περάσει όλη του τη ζωή, στην Αθήνα και στην Κηφισιά, με τις αδιάκοπες βοήθειες της αγαπημένης του ανεψιάς, έγγονης του στρατηγού του Αγώνος Κανέλλου Δηλιγιάννη.

Αλλά γιατί έμεινε ανύπαντρος ο γερο-Δηλιγιάννης; Και ο ίδιος ακόμα, στο έρωτμα αυτό, απαντούσε, συνήθως με χαριτολογήματα. Στα νειάτα του έκαμε μονάχα, ένα φεγγάρι, αρραβωνιασμένος. Ο ανεψιός του πρόεδρος Αλέξανδρος Ζαΐμης μάς διηγείται ένα καλοκαιρινό βράδυ στη Δεκέλεια, ότι ο μακαρίτης ο θείος του — του οποίου υπήρξε κάποτε και πολιτικός οπαδός — είχε αρραβωνιαστή παλαιότερα, με μια ωραιότατη Αθηναία, την αδελφή του Μιχ. Παπαρηγοπούλου, μεγάλου αυλάρχου του Γεωργίου Α'.

Αλλά ο αρραβώνας αυτός διαλύθηκε, χωρίς κανείς, έκτοτε, να μάθει το «γιατί». Και η Παπαρηγοπούλου «αντρεύτηκε», ύστερα, τον

Α. Ράινεκ που υπηρέτησε και σαν ύπασπιστής του βασιλέως Γεωργίου Α'.

Επί πολύ διάστημα κανείς δεν μιλούσε στον Δηλιγιάννη, για τον διαλυμένο αρραβώνα του. Αργότερα, όμως, στο περιβάλλον του στην Κηφισιά, όταν άνοιξε, ένα βράδυ, φιλική συζήτηση περί γάμου, μία από τις ωραιότερες κυρίες του κύκλου του, ρώτησε τον Δηλιγιάννη αψιδιαστικά: «Αλλά σεις, κύριε Πρόεδρε, γιατί δεν παντρεύτηκατε»;

Ο Γορτύνιος αρχηγός δεν ήταν απ' εκείνους που παρεδίδοντο εύκολα, στους αψιδιασμούς. Και της απάντησε άμεσως με το λεπτότατο χιούμορ του: «Γιατί δεν παντρεύτηκα, έγω, κυρία μου; Αλλά, ολίγον έλειψε να συμβεί και αυτό. Είχα, πράγματι, αρραβωνιαστή. Αλλά, όσον η ώρα του γάμου έπλησίαζε, τόνον ήσανόμην να έλαττούται το θάρρος μου!»

Υπήρχε, μήπως, σοβαρός λόγος; Ξαναρώτησε η κυρία. «Κανείς απόλύτως. Απλώς, η νύμφη ήτο ευτραφής, έγω δε ισχνότατος. Τούτο μ' έκαμε να διστάζω περί του αν θα ήδυνάμην ευδοκίμως να φέρω τα βάρη του γάμου!»

Κανείς απόλύτως. Απλώς, η νύμφη ήτο ευτραφής, έγω δε ισχνότατος. Τούτο μ' έκαμε να διστάζω περί του αν θα ήδυνάμην ευδοκίμως να φέρω τα βάρη του γάμου!

Εμεινε, λοιπόν, ο γερο-Δηλιγιάννης με μοναδική συντροφιά του βίου την ανεψία του «Ολίγκα Χρυσοσπάθη», η οποία και άφοσιώθηκε όχι μόνο στην περιποίησή του και διηύθυνε τα του νοικοκυριού του, αλλά και εξελίχθηκε σε άσυναγώνιστη βοηθό του, στη διευθύνσι του μεγάλου Δηλιγιαννικού κόμματος.

Δεν ήταν μικρή δουλειά αυτή. Η «Ολίγκα» κατόρθωσε μέσα σε πολύ λίγο χρονικό διάστημα, να γνωρίσει όχι μόνο τα πρόσωπα του κόμματος, αλλά και τους χαρακτήρες τους, και τις αδυναμίες τους και τις υποθέσεις των που έσυνήθισαν να διαχειρίζεται με σπανία, για μια γυναίκα, δεξιότητες και προσοχή. Πολύ συχνά, ο γερο-Πρόεδρος, όταν ήθελε να αποφύγει την ανάμιξή του στη

«Ολίγκα Χρυσοσπάθη»

βουλοφτολογία, έλεγε στους φίλους του:

— «Α... σας συνιστώ δι' αυτό, να συνεννοηθείτε μετά της ημετέρας ανεψιάς!»

Παρελάμβανε, έτσι, η «Ολίγκα» τον ενδιαφερόμενο, ο οποίος, είτε όταν γινόταν το ρουσφέτι του, είτε όταν δεν γινόταν, έμενε πάντα ευχαριστημένος.

Κάποτε ένας Πελοποννήσιος βουλευτής, που απειλούσε να πάει στο Τρικουπικό κόμμα, παραπονέθηκε στην «Ολίγκα», ότι ο θείος της δεν τον έκαμε ύπουργο, διότι δεν εκτιμούσε τα σπουδαία προσόντα του.

Η «Ολίγκα» έκαμε πώς εξοφλιάστηκε.

— «Αστεϊεύεσθε; του είπε. Ο θείος μου σας ξέρει καλά και σας πολυξέρει μάλιστα. Αλλά δεν είπε ακόμα την τελευταία του λέξη, για σας!»

Κατεπλάγη, τότε, ο βουλευτής και άλλαξε γνώμη, περιμένοντας να ακούσει την τελευταία λέξη του Δηλιγιάννη γι' αυτόν, η οποία, ένοιείται, και δεν έλεγχθη ποτέ.

Κάποτε, με την κεκτημένη συνήθεια, η «Ολίγκα», είπε στον Αλέξανδρο Ζαΐμη, όταν κατά το 1896 έγινε Πρόεδρος της Βουλής:

— Βλέπεις, λοιπόν, Αλέκο, αγάπες που σου χεί ο θείος!

Ο Ζαΐμης, τότε, που ήταν πανίσχυρος στα Καλάβρυτα, της απάντησε εμπιστευτικά:

— «Ε... όχι και μεταξύ μας «Ολίγκα! Αυτά εξυπακούονται!»

Τον Ζαΐμη συχνά ανέφερε ο γερο-Δηλιγιάννης με την φράση: «ο ημετέρος ανεψιός».

Η δυστυχημένη «Ολίγκα» έβυσσε και τα νειάτα της και τη ζωή της στην άφοσιώσι του θείου της και στο Δηλιγιαννικό κόμμα και έχασε, πολύ νωρίς, την υγεία της. Ο οργανισμός της δεν άνθεξε.

Στα 1901 προσβλήθηκε από αγίαρευτη αρρώστια και παρ' όλες τις φροντίδες και τις περιποιήσεις του θείου της και των σπουδαιότερων γιατρών της εποχής εκείνης, υπέκυψε στο μοιραίο. Πέθανε τη νύχτα της 1 Δεκεμβρίου 1901, αλλά στάθηκε τυχερή κατά τούτο: ότι δεν έζησε, για να πη το πικρό ποτήρι της δολοφονίας του Θεόδωρου Δηλιγιάννη, που τον εκτύπησε, με μαχαίρι, στα σκαλοπάτια της Βουλής, ο χαρτοπαίκτης Κωσταγερακάρης, την 31 Μαΐου 1905.

Πριν σκοτωθώ, όμως, ο θείος της έδωσε το υλικό και βγήκε ένα ωραίο βιβλιονάκι στη μνήμη της «Ολίγκας Χρυσοσπάθη», με ωραίο εξώφυλλο και με τον τίτλο «Ευλαβής ανάμνησις» που ήταν και μια ευγενική έκδηλωση ευγνωμοσύνης του επιφανούς πολιτικού αρχηγού στην προσφιλέστατη του ανεψία.

Δ. ΓΑΤΟΠΟΥΛΟΣ

Η ξένη γελοιογραφία

ΜΑΙΕΥΤΗΡΙΟΝ

— Κρατήστε ένα λεπτό αυτό, για να φέρω και τ' άλλα!...

— Έμπρός, Γιαννάκη, φεύγουμε. Πες αντίο στους φίλους σου!...

— Λέει ότι για να προσέχη το καπέλλο του και το παλτό του, του κλέψανε τη μύτρα του και το μεζέ του!...

ΖΗΤΕΙΤΑΙ ΑΙΜΑ

Για τους τραυματίες και τους ασθενείς

Ο Έρυθρος Σταυρός χρειάζεται αίμα. Είναι επιτακτική ανάγκη να παρουσιασθούν έθελονταί αιμοδοταί για να τον ενισχύσουν στο έργο του. Αίμα, άφθονο αίμα, χρειάζεται ο στρατός μας. Μόνο τον περασμένο μήνα χρειάστηκε 34 κιλά. Αίμα χρειάζονται επίσης οι ασθενείς των νοσοκομείων μας για να διασωθούν. Αίμα χρειάζεται ακόμη ο Σταθμός Α' Βοηθειών για να γλυτώσει από βέβαιο θάνατο το καθημερινά θύματα διαφόρων δυστυχημάτων.

Η κατάσταση συνεπώς είναι εξαιρετικά κρίσιμη, όσο δεν ήταν καμιά άλλη φορά. Για ν' αντιληφθείτε τη σοβαρότητά της θα σας αναφέρουμε μερικά γεγονότα. Ο στρατός σήμερα απορροφά τα 75% του διαθέσιμου σε άμπουλες αίματος, και πάλιν δεν είναι αρκετή η ποσότης. Στα νοσοκομεία επίσης παρέχονται με δυσκολία αιμοδοσίες όπως και στο Σταθμό Α' Βοηθειών. Υπάρχει δε κίνδυνος να διακοπούν τελείως οι αιμοδοσίες λόγω έλλείψεως αιμοδοτών!

Σήμερα υπάρχουν 494 έπαγγελματίαι αιμοδοταί. Από αυτούς ανήκουν στην Α' ομάδα 2 στη Β' 147, στην Γ' 55 και στην Δ' 290.

Κάθε αιμοδοτής μπορεί να δώσει κατ' ανώτατο όριο το 1110 από όσα αίμα έχει στο σώμα του, δηλαδή περί τα 800 γραμμάρια κάθε δύο μήνες. Η συνήθης όμως ποσότης είναι 300-450 γραμμάρια. Η αμοιβή του είναι 75.000 δραχμές.

Όπως είναι γνωστό η μεταγγίσις αίματος δεν γίνεται από οίονδηποτε άτομο. Παρετηρήθη δηλαδή ότι ο όρρος του αίματος ενός ατόμου μπορεί να επιφέρει συγκόλλησιν και διάλυσιν των αιμοσφαιρίων ενός άλλου ατόμου. Κατόπιν αυτού εδώ και τριάντα χρόνια, ύστερα από μακρές μελέτες, οι επιστήμονες Landsteiner, Jansky και Moss εξώρισαν τους ανθρώπους σε 4 ομάδες και καθώρισαν τη βλαπτική αιμολυτική δύναμη του όρρου του αίματος επί των αιμοσφαιρίων άλλου ατόμου. Καθώρισαν δηλαδή τα εξής: «Ατομα που ανήκουν στην Α' ομάδα μπορούν χωρίς κίνδυνο να δεχθούν αίμα ατόμων που ανήκουν στις άλλες τρεις ομάδες. Ατομα που ανήκουν στη Β' ομάδα μπορούν να δεχθούν αίμα της Β' και Δ' ομάδας. Αν δεχθούν όμως αίμα της Α' ή της Γ' ομάδας κινδυνεύουν ακόμη και να πεθάνουν από συγκόλλησιν ή αιμόλυσιν. Ατομα που ανήκουν στην Γ' ομάδα μπορούν να δεχθούν αίμα από άτομα της Γ' και της Δ' ομάδας όχι όμως και από άτομα της Α' και της Β' ομάδας.

Τέλος άτομα που ανήκουν στην Δ' ομάδα ενώ δέχονται μόνον αίμα από άτομα της ίδιας ομάδας μπορούν να δώσουν χωρίς κίνδυνο αίμα σε άτομα που ανήκουν σ' οποιαδήποτε άλλη ομάδα. Και επειδή δεν είναι τόσο εύκολος ο καθορισμός της ομάδας στην οποία ανήκει ένα άτομο γιατί χρειάζεται προηγουμένως προσεκτική εξέταση, για να είναι απόλυτα βέβαιοι οι γιατροί για την επιτυχία μιας μεταγγίσεως χρησιμοποιούν αίμα της Δ' ομάδας. Έτσι παρατηρείται τεραστία ζήτηση αίματος Δ' ομάδας.

Οι αιμοδοταί δεν κάνουν κανένα υπερστισμό, ούτε δαίται στην τροφή τους. Κάθε υγιής άνθρωπος, άλλωστε, μπορεί να δώσει μια ποσότητα αίματος, χωρίς να κλονισθεί και να πάθει καμιά διαταραχή ο οργανισμός του.

Συνήθως όμως δίνουν εκείνοι που υπερστίσις, ούτε δαίται στην τροφή τους. Κάθε υγιής άνθρωπος, άλλωστε, μπορεί να δώσει μια ποσότητα αίματος, χωρίς να κλονισθεί και να πάθει καμιά διαταραχή ο οργανισμός του.

Έχουν περισσότερο από το κανονικό, οι λεγόμενοι υπερτατικοί. Σύμφωνα με την υπόδειξη του γιατρού τους βγαίνουν κάθε δύο μήνες μια ποσότητα αίματος, που χρησιμοποιείται στις μεταγγίσεις.

Προηγουμένως οι αιμοδοταί εξετάζονται μικροβιολογικώς, παθολογικώς και ακτινοσκοπικώς, αν είναι τελείως υγιείς. Ο καθείς έχει το βιβλιάριό του, στο οποίο αναγράφονται οι αιμοδοσίες που έκαμε, καθώς και το ποσόν του αίματος που έδωσε. Επίσης παρακολουθείται από γιατρούς η κατάσταση της υγείας του, για να είναι τελείως υγιής σε περίπτωση αιμοδοσίας.

Οι πρώτοι σύλλογοι αιμοδοτών ιδρύθηκαν στο Λονδίνο το 1921. Οι Άγγλοι αιμοδοταί είναι όλοι έθελονταί. Και μέχρι σήμερα ακόμη δεν πληρώνονται για το αίμα που προσφέρουν.

Το 1935 έγιναν στην Ελλάδα 75 αιμοδοσίες με ποσότητα 22 κιλών αίματος. Το 1947 έγιναν 3.499 με ποσότητα 623.225 γραμμάρια αίματος, με επί πλέον 24 κιλά που διετεθήσαν για τις ανάγκες των στρατιωτικών νοσοκομείων.

Η ηλικία των αιμοδοτών πρέπει να είναι από 20-50 ετών. Ωστόσο υπάρχουν και αιμοδοταί μικρότερης ή και μεγαλύτερης ηλικίας, όπως ο κ. Ευτύχιος Ευτυχίδης που είναι σήμερα 66 ετών. Επίσης η κ. Ειρήνη Γρίδα, 64, έχει κάνει ως σήμερα 53 αιμοδοσίες από 450 γραμμάρια την κάθε φορά. Μα και οι μικρότερες αιμοδοτρίες πρέπει να υπολογίζονται σπουδαίως. Π.χ. η μαθήτρια Κική Ευδαίμονος, έχει δώσει ως τώρα 16 φορές αίμα της και η 18ετής Άδριανή Σταθάρη άλλες τόσες περίπου.

Στον πόλεμο του 1940-41 παρουσιάσθηκαν 1.200 έθελονταί αιμοδοταί.

Σήμερα ζητούνται και πάλιν αιμοδοταί. Και μέχρι της στιγμής παρουσιάσθηκαν ένας γυμνασιάρχης, δύο κληρικοί, ένας γιατρός και τέσσερες νέοι του Συλλόγου των Ζωϊτών. Είναι ανάγκη ωστόσο να τους μιμηθούν και πολλοί άλλοι.

Εκτός όμως της άμεσου αιμοδοσίας γίνεται και μεταγγίσις αίματος που φυλάγεται σε ειδικές άμπουλες, το «διατηρημένο αίμα» όπως λέγεται ή σε πλάσμα αίματος και βρίσκεται σε σκόνη. Στον τελευταίο πόλεμο οι Αμερικανοί δώσαν πρόθυμα το αίμα τους για το στρατό. Το αίμα αυτό τοποθετήθηκε σε άμπουλες σε σκόνη που διαλύεται την ώρα της μεταγγίσεως. Την μέθοδο αυτή την έσπουδασε ο Έλληνας Ιατρός κ. Γεωργίους Ειδικός Αποσταλείς στην Αμερική από τον Έρυθρο Σταυρό.

Τέτοιο αίμα διατηρημένο, όταν τελείωσε ο πόλεμος μας έστειλε η Αμερική περί τα 6.000 χιλιόγραμμα. Μα κι αυτό το ποσόν εξαντλήθηκε. Κοντεύουμε να μείνουμε δηλαδή χωρίς αίμα. Και είναι καθήκον κάθε υγιούς Έλληνα να προσφέρει το μικρό περισσεύμα του αίματός του για να σώσει τη ζωή ενός ομοίου του. Αυτή είναι η πασάκλησις του Έρυθρου Σταυρού που πρέπει να την προσέξουν όλοι οι Έλληνες. «Ας μιμηθούν, τον έθελοντή αιμοδοτή κ. Διον. Μαντά ο οποίος έχει δώσει 152 φορές το αίμα του, δωρεάν και τελευταίως μόλις έδωσε 900 γραμμάρια χωρίς να πάθει τίποτε κι' έσως έτσι τη ζωή πολλών ανθρώπων. Ας μιμηθούν τέλος τους Αμερικανούς που έδωσαν γυναίκες κι' άντρες — το αίμα τους, για την πατρίδα. Είναι μια βυσία που επιβάλλεται στον ευγενή ελληνικό λαό που ξέρει να κερδίζει πάντοτε τη νίκη. Ζητείται αίμα από τους Έλληνες. Και είμαστε βέβαιοι ότι θα σπεύσουν να το δώσουν προθυμωτάτα. Θ. Δ.

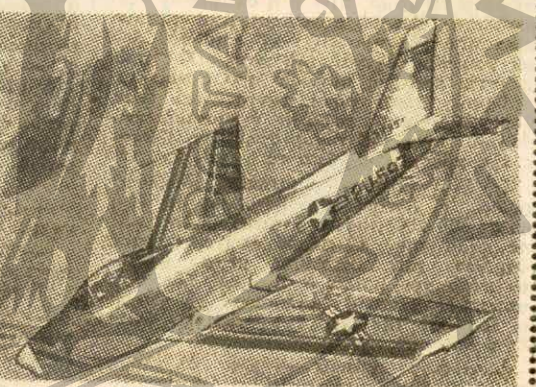
Ο ΜΙΚΡΟΤΕΡΟΣ ΘΑΥΜΑΣΤΗΣ ΤΟΥ ΛΙΟΥ'ΙΣ

Αυτός ο πιτσιρίκος είχε στοιχηματίσει ολόκληρο το περιεχόμενο του κομπόρα του (2 δολάρια) ότι ο αγαπημένος του μποξέρ Τζοε Λιούις θα νικούσε στο τελευταίο του μάτς. Ήταν βέβαιος για τη «φόρμα» του, γιατί του κουβαλούσε τα γάντια του, σ' όλες τις προπονήσεις του. Και κέρδισε το στοίχημα.

Η ΠΡΙΓΚΗΠΙΣΣΑ ΚΙ' Η ΤΣΙΓΓΑΝΑ

Απ' τα δυο αυτά κοριτσάκια που κορεύουν το όριστερό είναι η πριγκίπισσα Βεατρίκη κόρη της Τζουλιάνας της Ολλανδίας. Το δεξιό λένετα Καρμεν, είναι κόρη δυο Ισπανών τσιγγάνων χορευτών κι' έχει ένα καταπληκτικό και ποώρο χορευτικό ταλέντο.

ΟΛΟ ΚΑΙ ΠΙΟ ΓΡΗΓΟΡΑ

Η ταχύτης του νέου αμερικανικού καταδιωκτικού αεροπλάνου F-86 είναι τόσο μεγάλη ώστε χρειάζονται ειδικά όργανα για τη μέτρησή της. Τα όργανα αυτά υπολογίζουν την ταχύτητα του αεροπλάνου εν σχέσει με την ταχύτητα του ήχου στο ύψος εκείνο.

Το μοιραίο απόγευμα

Η Μαίρη έκανε την τουαλέττα της μπροστά στον καθρέφτη. Αυτό το γυαλί, που τις περισσότερες φορές μάς ξεγελάει και μάς δείχνει νεατά και όμορφες που δεν έχουμε, μά και μερικές φορές μάς λέει τη σκληρή αλήθεια. Μας φανερώνει τα πρώτα σημάδια που πέφτουν στα μαλλιά, τις ρυτίδες που χαραίνουν τα χρόνια καθώς περνούν. Η Μαίρη ήξερε πως δεν είναι πια εκείνη που ήταν εδώ και δεκαπέντε χρόνια. Τώρα είχε πατήσει πιά τα τριάντα οχτώ. Ο καθρέφτης της το λέει κάθε μέρα. Στον ίδιο καθρέφτη άλλοτε θαύμαζε και καμάρωνε την ομορφιά της, τα νεατά της, τη φρεσκάδα της, τη χαρι της, τη λάμψη των μαύρων ματιών της, το φειδίσιό της κορμί. Τώρα... Τώρα, ο καθρέφτης είναι ο ίδιος, μα όχι εκείνη. Το κορμί της έχει βαρύνει, γύρω απ' τα μάτια της μικρές χαρακιές έχουν σκάψει το δέρμα, και στα μαύρα μαλλιά της μπερδεύονται άσπρες τρέχες...

Όμως σήμερα πρέπει να γίνει όσο πιο όμορφη μπορεί, να φαίνεται πιο νέα απ' όσο είναι. Θα πάει στον Κώστα. Είναι ο φίλος της. Είναι φίλος της πριν παντρευτεί ακόμα. Δεν μπόρεσαν να παντρευτούν τότε. Έπρεπε εκείνη να πάρει άλλον. Το Σπύρο. Έτσι ήθελαν οι δικοί της, κι' αυτή δεν είπε όχι. Μα είχαν κάνει αυτή τη συμφωνία, εις βάρος του άνιπτου συζύγου. Να συνεχίσουν τις σχέσεις τους και μετά το γάμο. Είναι μία συμφωνία που χρειάζεται έλαφρη συνείδηση από τη γυναίκα που την προτείνει κι' από τον άντρα που την δεχεται. Μα ένας φίλος που αφήνεται από τη γυναίκα που συνδέεται μαζί της, γιατί αυτή παντρεύεται έναν άλλον, δεχεται με χαρά κι' εγωίστικη ικανοποίηση αυτή την ευχάριστη λύση. Κάποτε την προτιμά κι' από το γάμο...

Κι' έτσι γινόταν δεκαπέντε ολόκληρα χρόνια. Η Μαίρη είχε μοιράσει τη ζωή της σε δυο ανθρώπους. Στον άνδρα της και στο φίλο της. Σ' αυτόν έπληγαινε κάθε βδομάδα, μία ωριμένη μέρα. Κι' όλον αυτό τον καιρό ο Σπύρος, δεν είχε υποπευθί τίποτα. Άγαπούσε τη γυναίκα του και της είχε εμπιστοσύνη. Ούτε ήξερε καν τον παλιό της δεσμό.

Δεκαπέντε χρόνια — μία ολόκληρη ζωή. Κι' είναι τόσο συνήθισι η Μαίρη, ώστε ήταν βέβαιη πως έτσι θα κυλούσαν πολλά χρόνια ακόμα, χωρίς τίποτα να ταραχή τη ρουτίνα της ενοχής αυτής συνήθειας.

Στον Κώστα, λοιπόν, θα πήγαινε κι' αυτό το απόγευμα. Γι' αυτόν ετοιμαζόταν. Κι' αν λυπόταν και πικριανόταν που έλεπε την ομορφιά της να σβύνη σιγά

σιγά, ήταν γιατί ήθελε να φαίνεται πάντα νέα κι' όμορφη στο φίλο της. Μιάμιση ώρα στάθηκε μπροστά στον καθρέφτη. Ερίωσε με αγανάκτησι μερικές άσπρες τρίχες, βάφτηκε, προσπάθησε να κρύψει κάτω από τις κρέμες, τις πούδρες και τα ρούζ τις ρυτίδες... Καθώς τελείωνε μπήκε ο Σπύρος.

— Θα βγής έξω; τη ρώτησε.
— Ναι, απάντησε εκείνη με το πιο άβωο ύφος του κόσμου. Θα πάω στη μοδίστρα... Κι' ύστερα σε κανέναν κινηματογράφο.

— Καλά, είπ' εκείνος, όπως έλεγε πάντα. Έγώ έχω δουλειά στο γραφείο. Άντιο.
— Άντιο.

Πολύ αλλοιώτικος ήταν άποψη ο Κώστας. Είναι αλήθεια πως τον τελευταίο καιρό δεν τη δεχόταν με την ίδια θερμότητα και την ίδια χαρά που έδειχνε άλλοτε. Το είχε παρατηρήσει, του το είχε πη. Εκείνος εύρισκε διάφορες δικαιολογίες. Αυτή τη φορά όμως είχε ένα ύφος τόσο ψυχρό, τόσο στενοχωρημένο και τόσο επίσημο, που ένα κακό προαίσθημα δάγκωσε την καρδιά της Μαίρης.

— Κάτι έχεις, του είπε.
— Ναι, Μαίρη, απάντησε εκείνος. Είναι κάτι που σκέπτομαι να σου πω από καιρό. Δεν ωφελεί να το αναβάλλουμε. Πρέπει πια να χωριστούμε...

— Να χωριστούμε; επανέλαβε εκείνη. Της ήρθε το χτύπημα ξαφνικά. Έγινε άσπρη. Ο Κώστας όμως ήταν αποφασισμένος. Και συνέχισε:

— Είναι ένας δεσμός που κρατάει δεκαπέντε χρόνια... Κάποτε θα τελειώνει. Μαύ έδωσες πολλές χαρές και σ' ευχαριστώ γι' αυτό... Μα αρχίσουμε πια να γεράνουμε Μαίρη!

Κατάλαβε. "Ηθελε να της πη πως εκείνη είχε αρχίσει να γεράει. Γιατί αυτός στα σαράντα του χρόνια, ήταν ακόμα νέος και κρατιόταν περιφημα. Τα χρόνια περνούσαν πιο γρήγορα γι' τις γυναίκες... Μα έβγαζε και τον εαυτό του μέσα, γι' να της χρυσώσει το πικρό χαπύ.

— Άς ζήσουμε την υπόλοιπη ζωή μας με τις αναμνήσεις, εξακολούθησε εκείνος. Έχεις έναν άντρα καλό, που σου έχει εξασφαλίσει μία άνετη ζωή. Αφοσιώσου τώρα σ' αυτόν. Μην ξεχνάς πως έχεις κι' ένα παιδί. Ένα γυιο δέκα χρόνων... Αν μάθαινε καμιά μέρα ο άντρας σου πως...

Δεν είπε περισσότερα. Η Μαίρη είχε καταλάβει. Η ιστορία τελείωνε. Αυθόρμητα σηκώθηκε και κυτάχτηκε στον καθρέφτη. Τα δάκρυα έτρεχαν από τα μάτια της και χαραζαν δυο σκούρες γραμμές άπ' πάνω στην πουντρα του προσώπου της... Πόσο είχε γεράσει!...

Είπε ένα τελευταίο αντίο και κατέβηκε άργα τα σκαλοπάτια που δεν θα τα ξαναπατούσε πια. Βγήκε στο πεζοδρόμιο. Περιπατούσε με κλονισμένα βήματα. Κάθισε σ' ένα ξαχαροπλάστιχο... Προσπάθησε να συγκεντρώσει τις σκέψεις της. Και το πήρε απόφασι. Μία μέρα δεν μπορούσε παρά να γίνει αυτό που έγινε. Τώρα θα ήταν πια μία γυναίκα καθώς πρέπει, αφοσιωμένη στον άντρα της και στο άνιπττο παιδί της... Εύτυχώς είχε κάπου να στηρήσει τη ζωή της... Και τραβήξε γι' το σπίτι!...

— Από πού έρχεσαι; της είπε μ' ένα ψυχρό ύφος ο Σπύρος.

— Σου είπα... Από τη μοδίστρα! απάντησε η Μαίρη με κομμένη φωνή. Τότε ο άντρας της ξέσπασε:

— Ψέμματα λές! φώναξε, ενώ τα μάτια του πετούσαν φωτιές. Έρχεσαι από το φίλο σου!... Τα ξερω όλα!... Όλα!... Τ' ακούς; Τάραβα άργα, πολύ άργα, μα είμαι βέβαιος...

Δοκίμασε να τον διαψεύσει:
— Συκοφαντία! είπε.

— Συκοφαντία; Κι' αυτά εδώ τί είναι; Της πέταξε ένα μάτσο γράμματα που ξεχύθηκαν στο πάτωμα. Ήταν γράμματα του Κώστα. Γράμματα παλιά — όλα του τα γράμματα. Και δυο τρεις φωτογραφίες

του... Έρριξε μία ματιά τριγύρω. Το σπίτι — ντουλάπες, συρτάρια, σιφονιέρες, ρούχα — ήταν αναστατωμένα. Δεν ωφέλουσε ν' άρνηθη. Έπεσε στα πόδια του:
— Συχώρεσέ με, είπε, κλαίγοντας. Ότι κι' αν μου πής έχεις δική... Μα δεν πρόκειται να τον ξαναδώ... Ποτέ, ποτέ! Συχώρεσέ με...

— Να σε συγχωρήσω; Τι να συγχωρήσω; Μία ζωή δεκαπέντε χρόνων προδομένη!...

Εκείνη του άγκάλιασε τα πόδια, ταπεινωμένη, μετανοιώμενη.
— Συχώρεσέ με!

Ο Σπύρος ξαναπήρε το ψυχρό του ύφος και είπε άργα:

— Έχεις τρεις ώρες καιρό να μαζέψης τα πράγματα σου και να φύγης.

— Πού να πάω;
— Όπου θέλεις. Για μένα δεν υπάρχει πια!...

— Και το παιδί μας;
— Ούτε γι' αυτό υπάρχει πια! Όταν ξαναγυρίσω να μη σε βρώ εδώ...

Κι' έφυγε... Ήξερε το χαρακτήρα του. Δεν θα τη συγχωρούσε ποτέ. Και είχε δική...

Με άργα, κλονισμένα βήματα βαδίζει η Μαίρη σ' έναν έρημο δρόμο. Είναι περασμένα μεσάνυχτα, οι διαβάτες άραιδοί και βιαστικοί... Προσπαθεί να συγκεντρώσει τις σκέψεις της. Δυο σκληρά χτυπήματα σ' ένα μέρα! Λες κι' η μοίρα ήθελε να την τιμωρήσει γι' την προδοσία της. Ένοιαζε πως βρισκόταν στο κενό, χωρίς να στήριγμα να κρατηθή... Μόνη κι' έρημη, σαν το σκοτεινό δρόμο που περπατούσε. Ο Κώστας την έδιωξε. Ο άντρας της την έδιωξε. Το παιδί της δεν θα το ξανάβλεπε... Πού να πάη τώρα; Ποιά πόρτα να χτυπήσει; Και τί να πη; Μόνη και γερασμένη... Χωρίς να το καταλάβει, άνοιξε την τσάντα της και κυτάχτηκε στον καθρέφτη, κάτω απ' το φως κάποιου φαναριού. Θεέ μου!... Αυτή ήταν; Μέσα σ' λίγες ώρες είχε γεράσει ακόμα δέκα χρόνια...

Κι' όλο μία σκέψη στριφογύριζε στο μυαλό της: Τι νόημα θα είχε πια η ζωή γι' αυτήν; Ός εδώ ήταν. Θυμήθηκε... Μεσα στην τσάντα της είχε μία συνταγή που της είχε γράψει ο γιατρός. Κάποιο φάρμακο, γι' να της φερνή ύπνο. Πέντε σταγόνες κάθε βράδυ, της είχε πη. Μπήκε σ' ένα φαρμακείο που διενικτέρει. Έβωσε τη συνταγή, πήρε το μπουκαλάκι... Τράβηξε μακριά από την πόλη. Εκεί στάθηκε και της έφερε όλο το φάρμακο... Για να της φερνή ύπνο... Τον ύπνο τον παντοτεινό...

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

Φειδίαι... κονσέρβες

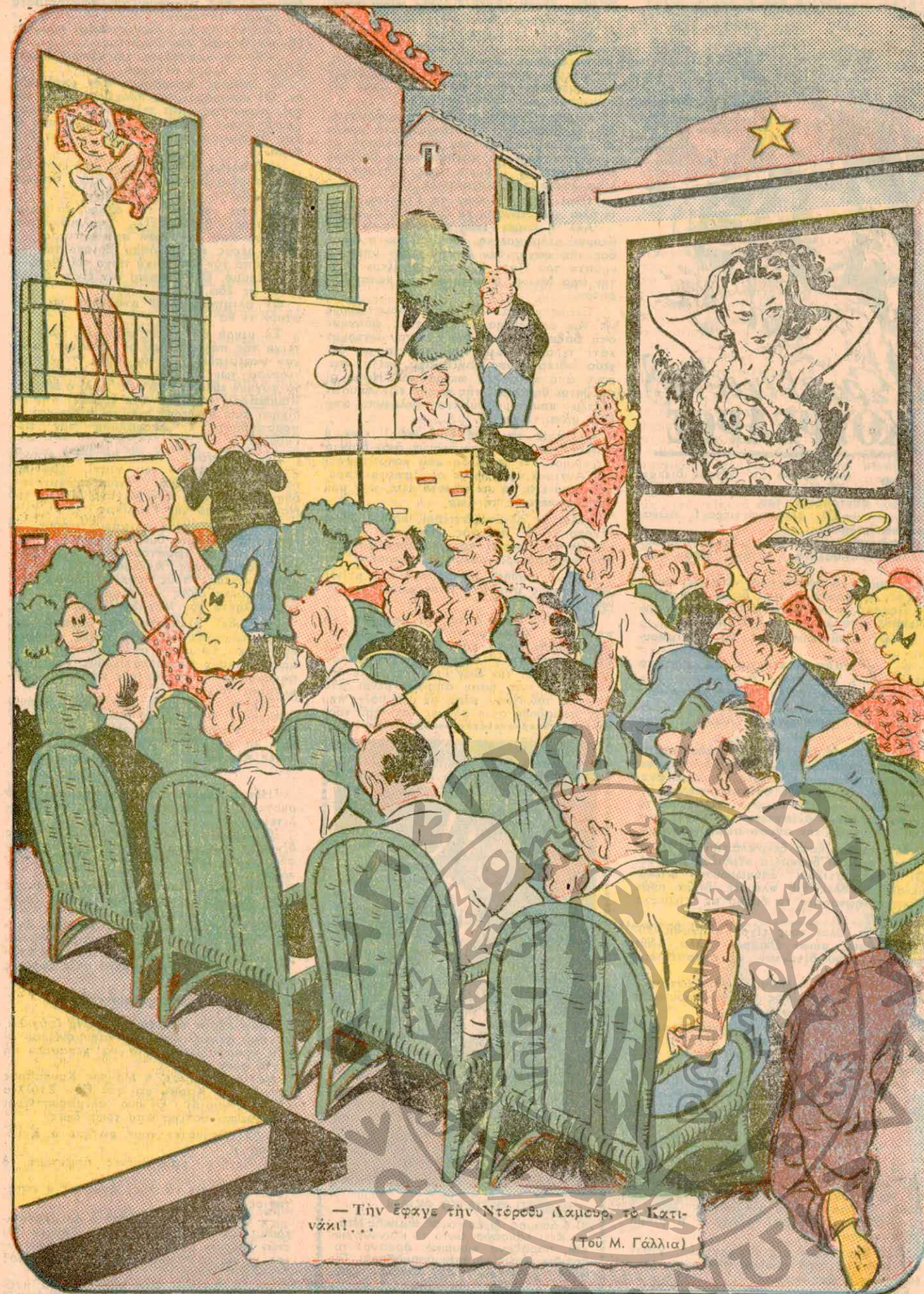
Δις χιλιάδες γεωργοί και φοιτητά πανεπιστημίων, ώπλισμένοι με δικάλες βλήκαν τελευταίως στο κυνήγι επί 3 βδομάδες, σε μία όρεινη περιοχή της Οκλαχόμα γι' να πιάνουν κροταλίες. Η λιακάδα είχε κάμει τα φειδία να ζετρυνώσουν απ' τις φωλές τους κι' έτσι οι κυνηγοί έσπασαν να πιάνουν 600 την ημέρα, ήκκουε μέχρι 1½ μέτρου και βάρους μέχρι 9 κιλών.

Αφού τα έκλεισαν σε κλουβιά, πούλησαν άρκετά σε ζωολογικούς κήπους καθώς και σε εργαστήρια που παράγουν όρμω κατά του δηλητηρίου των φειδιών. Τα παχύτερα όμως έσπετα έγιναν... κονσέρβες! Ποάνεσι από 15 χρόνια λειτουργούν στις δυτικές πολιτείες της Αμερικής εργοστάσια που κονσεβοδάρουν φειδία φωνάκια! Όσοι τα δοκίμασαν, βεβαιώνουν πως είναι νοστιμώτατα κι' ότι έχουν μία γεύσι κοτόπουλου!

Σήμερα χωρίς στην τελειοποίησι των αντίτοκων όρμων πεθαίνει μόνον 1 σε κάθε 100 ανθρώπους που τους δογκώνει κροταλίες. Πρώ 20 έτων, η αναλογία ήταν 15%.

Εκτός απ' τους ανθρώπους άλλοι φυσικοί έχθροι των φειδιών είναι οι αετοί κι' οι κουκουβάγιες.

Τα δακτυλίδια της ουράς του κροταλίου υποσούν να μήτσουν τα 30. Δεν αληθεύει όμως ο θρύλος ότι αυξανούν κατά ένα σε κάθε χρόνο της ζωής του.

— Την έφγες την Ντόρεθ Λαμπερ, το Κατινάχι!...

(Του Μ. Γάλλια)

Ο ΣΩΤΕΥΜΕΝΟΣ ΚΟΥΡΣΑΡΟΣ

19ον Μια ομάδα απ' αυτούς διέκρι-
νε τὸν Μαύρο Κουρσάρο καὶ τοὺς
συντρόφους του.

— Οἱ φλιμπουστιέροι! φώνα-
ξαν κατάπληκτοι.

Ἀπὸ ποῦ λοιπὸν εἶχαν ἔρβει οἱ φοβεροὶ
ἐκείνοι Ἀδελφοὶ τῆς Ἀκτῆς; Ἦσαν πολ-
λοὶ!

Σ' αὐτὰ τὰ ἐρωτήματα, κανένας, φυσί-
κα, δὲν μπορούσε νὰ τοὺς δώσῃ ἀπάντησι.

Ὡστόσο, ἡ τρομερὴ ἐκείνη κραυγὴ ἀν-
τηχοῦσε ἀπὸ δρόμο σὲ δρόμο:

— Οἱ φλιμπουστιέροι! Οἱ φλιμπου-
στιέροι!

Κι' οἱ Ἰσπανοὶ ἔτρεχαν ἀπ' ὅλα τὰ
μέρη.

Σὲ λίγο, καμμὶ πενήντα ἀπ' αὐτοὺς
εἶχαν συγκεντρωθῇ κι' ἐπετίθεισαν μὲ ἀ-
λαλαγμοὺς ἐναντίον τῶν Ἀδελφῶν τῆς
Ακτῆς.

Ἡ συμπλοκὴ ἄρχισε σκληρῇ, ἀδυσώπητῇ.

Ἀφού, κι' ἀπὸ τὰ δύο μέρη ἀδείσαν τὰ
γρυφερά τους — τέσσερες Ἰσπανοὶ σκο-
τώθηκαν, ἐνῶ κανεὶς φλιμπουστιέρος δὲν
πληγώθηκε — μὴν προφταίνοντας νὰ τὰ
ξαναγεμίσουν, ἀνέσπασαν τὰ ξίφη τους
καὶ συνέχισαν τὸν ἀγῶνα σῶμα με σῶμα.

Μ' ὅλο πού ἦσαν δεκαπλάσιοι οἱ Ἰσπα-
νοὶ μὲ μεγάλη δυσκολία κέρδιζαν ἐδάφος.

Οἱ φλιμπουστιέροι ὑποχωροῦσαν, πιεζό-
μενοι ἀπ' ὅλες τὶς πλευρές, βῆμα πρὸς
βῆμα, στρώνοντας τὸ δρόμο μὲ πτώματα
Ἰσπανῶν.

Ἦδη, ὅλοι τοὺς εἶχαν πληγώῃ, εὐ-
τυχῶς ὅμως μόνον ἐλαφρά. Ἀλλὰ, κάθε
χτύπημα, πού δέχονταν, τὸ ἀνταπέδιδαν
δεκαπλάσια.

Μ' ὅλη ὅμως τὴ λυσσώδη τους ἀντίστα-
σι, καταλαβαίνουν πὼς θὰ ἦταν ἀδύνατον
νὰ μὴν ὑποκύβουν στο τέλος...

Ἦδη, οἱ Ἰσπανοὶ τοὺς εἶχαν στριμώ-
ξει στὸν τοῖχο τοῦ Ναοῦ καὶ ρίχνονταν ἀ-
πάνω τους μὲ λύσσα. Κάθε δίοδος εἶχε
ἀποκοπῇ.

Ξαφνικὰ ὅμως, ὁ Πιέρ ἐνοίωσε τὸν τοῖ-
χο, πάνω στὸν ὁποῖο στηριζόταν, νὰ ὑπο-
χωρῇ κι' ἓνα τρυφερό χερί νὰ τὸν πιάνῃ
ἀπὸ τὸ μπράτσο...

Μέσα ἀπὸ τὶς φλόγες

Ὁ Πιέρ στράφηκε ἀπτόμα: Ἐνα ἄ-
νοιγμα εἶχε σχηματισθῇ στὸν κοντρὸ τοῖ-
χο τοῦ Ναοῦ, καί, μέσα ἀπὸ τὸ ἀνοιγμα
αὐτό, παρουσιάσθηκε ἡ Γαλιτὰ.

— Ἐλάτε γρήγορα! ψιθύρισε ἡ μικρὴ
πριγκίπισσα.

Δὲν ἦταν ὥρα γιὰ δισταγμούς, γιατί
οἱ Ἰσπανοὶ, πού ὅλοένα πληθύναν, γί-
νονταν πρὶ ἀπειλητικοί.

Ὁ ἓνας κατόπιν τοῦ ἄλλου, λοιπόν,
υπῆκαν μέσα στὴν κρυφὴ ἐκείνη εἴσοδο.

κι' ἡ μυστικὴ πόρτα ἐκλείσε πίσω τους.

Ὁ διάδρομος φωτιζόταν ἀπὸ τὸ χλω-
μὸ φῶς, πού ἔρριχναν τὰ χρυσὰ καντήλια,
τὰ κρεμασμένα ἀπὸ τὴν ὀροφή.

Προχώρησαν, ἀκολουθώντας τὴ Γαλιτὰ,
κατέβηκαν μιὰ στενὴ σκάλα καὶ βρέθηκαν
στὴ μυστικὴ κρύπτη τοῦ Ναοῦ, ὅπου ἀν-
τάμωσαν τὸν Ὑδόνικ.

Ὅταν τοὺς εἶδε, ὁ νεαρὸς φλιμπουστιέ-
ρος δὲν μπορούσε νὰ πιστέψῃ στὰ μάτια
του. Οἱ σύντροφοί του τὸν φίλησαν μὲ
συγκίνησι καὶ τὸν ρώτησαν πῶς βρέθηκε
ἐκεῖ μέσα. Ὁ Ὑδόνικ τοὺς ἐξήγησε μὲ
λίγα λόγια τὶς περιπέτειές του.

Ὅλοι εὐχαρίστησαν τὴ Γαλιτὰ, γιὰ-
τί ὅλοι χρωστοῦσαν τὴ ζωὴ τους σ' αὐτή.

Ἀλλ' ἡ νεαρὴ Ἰνδὴ πριγκίπισσα τοὺς
ἀκούγε μελαγχολικῇ. Μ' ὅλο πού ὁ θορυ-
βὸς τῆς μάχης δὲν ἔφτανε στὴν ὑπόγειαν
κρυπτὴ τοῦ Ναοῦ, ἡ Γαλιτὰ ἤξερε πῶς,
τὴν ὥρα ἐκείνη, ἡ πατρίδα τῆς καταστρε-
φόταν.

Ἐκαμὲ νόημα, στοὺς φλιμπουστιέρους
νὰ τὴν ἀκολουθήσουν καὶ τοὺς ὡδήγησε
στὸ βάθος τῆς αἰθούσας, ὅπου ὑπῆρχαν
κατὶ τεράστια κιώτια, γεμάτα μὲ ἀρ-
χαῖα ἰνδικὰ χρυσὰ νομίσματα καὶ μὲ σω-
ροὺς ἀπὸ πολυτίμα πετράδια. Ἦσαν οἱ
ἀμύθητοι θησαυροὶ τῆς φυλῆς τῶν Χρυσῶν
Ἀετῶν, πού τοὺς φύλαγαν ἡλότυπα ἀπὸ
ξένο μάτι.

— Πάρτε τα, εἶνε δικά σας! εἶπε ἡ
Γαλιτὰ μὲ φωνὴ πού ἔτρεπε ἀπὸ βαθειὰ
συγκίνησι. Ἡ πατρίδα μου καταστράφη-
κε. Ἀντὶ νὰ τὰ πάρουν οἱ Ἰσπανοὶ, προ-
τιμώτερο εἶνε νὰ τὰ πάρτετε σεις, πού μου
σώσατε κάποτε τὴ ζωή...

Ὅλοι οἱ φλιμπουστιέροι, καθὼς κι' ὁ
νεγρὸς κι' ὁ Ἰσπανὸς, ἐσπευσαν νὰ γε-
μίσουν τὶς τσέπες τους μὲ ὅσα μπορού-
σαν περισσότερα πολυτίμα πετράδια.

Μόνον ὁ Μαύρος Κουρσάρος εἶχε μείνει
ἀσυγκίνητος μπροστὰ στὸν ἀμύθητο ἐκεῖ-
νο θησαυρὸ.

Τὶ νὰ τὰ κάνῃ αὐτὸς τὰ πετράδια τὰ
πολύτιμα; Ὅλη του τὴ σκέψι δὲν τὴν ἀ-
πασχολοῦσε παρά μόνον ἡ ἀγωνία μήπως
δὲν κατορθώσῃ ν' ἀνακαλύψῃ τὸν ἀσπον-
δο ἐχθρὸ του, τὸν Βάν Γκούλντ. Οὔτε καν
λογαριάζε πῶς ἦσαν ἀποκλεισμένοι στὰ
ὕπογια τοῦ Ναοῦ, μέσα σὲ μιὰ πόλι, πού
εἶχε παραδοθῇ στὶς φλόγες, καὶ πού τοὺς

Τὶ νὰ τὰ κάνῃ αὐτὸς τὰ πετράδια τὰ
πολύτιμα; Ὅλη του τὴ σκέψι δὲν τὴν ἀ-
πασχολοῦσε παρά μόνον ἡ ἀγωνία μήπως
δὲν κατορθώσῃ ν' ἀνακαλύψῃ τὸν ἀσπον-
δο ἐχθρὸ του, τὸν Βάν Γκούλντ. Οὔτε καν
λογαριάζε πῶς ἦσαν ἀποκλεισμένοι στὰ
ὕπογια τοῦ Ναοῦ, μέσα σὲ μιὰ πόλι, πού
εἶχε παραδοθῇ στὶς φλόγες, καὶ πού τοὺς

Τὶ νὰ τὰ κάνῃ αὐτὸς τὰ πετράδια τὰ
πολύτιμα; Ὅλη του τὴ σκέψι δὲν τὴν ἀ-
πασχολοῦσε παρά μόνον ἡ ἀγωνία μήπως
δὲν κατορθώσῃ ν' ἀνακαλύψῃ τὸν ἀσπον-
δο ἐχθρὸ του, τὸν Βάν Γκούλντ. Οὔτε καν
λογαριάζε πῶς ἦσαν ἀποκλεισμένοι στὰ
ὕπογια τοῦ Ναοῦ, μέσα σὲ μιὰ πόλι, πού
εἶχε παραδοθῇ στὶς φλόγες, καὶ πού τοὺς

Τὶ νὰ τὰ κάνῃ αὐτὸς τὰ πετράδια τὰ
πολύτιμα; Ὅλη του τὴ σκέψι δὲν τὴν ἀ-
πασχολοῦσε παρά μόνον ἡ ἀγωνία μήπως
δὲν κατορθώσῃ ν' ἀνακαλύψῃ τὸν ἀσπον-
δο ἐχθρὸ του, τὸν Βάν Γκούλντ. Οὔτε καν
λογαριάζε πῶς ἦσαν ἀποκλεισμένοι στὰ
ὕπογια τοῦ Ναοῦ, μέσα σὲ μιὰ πόλι, πού
εἶχε παραδοθῇ στὶς φλόγες, καὶ πού τοὺς

Τὶ νὰ τὰ κάνῃ αὐτὸς τὰ πετράδια τὰ
πολύτιμα; Ὅλη του τὴ σκέψι δὲν τὴν ἀ-
πασχολοῦσε παρά μόνον ἡ ἀγωνία μήπως
δὲν κατορθώσῃ ν' ἀνακαλύψῃ τὸν ἀσπον-
δο ἐχθρὸ του, τὸν Βάν Γκούλντ. Οὔτε καν
λογαριάζε πῶς ἦσαν ἀποκλεισμένοι στὰ
ὕπογια τοῦ Ναοῦ, μέσα σὲ μιὰ πόλι, πού
εἶχε παραδοθῇ στὶς φλόγες, καὶ πού τοὺς

Τὶ νὰ τὰ κάνῃ αὐτὸς τὰ πετράδια τὰ
πολύτιμα; Ὅλη του τὴ σκέψι δὲν τὴν ἀ-
πασχολοῦσε παρά μόνον ἡ ἀγωνία μήπως
δὲν κατορθώσῃ ν' ἀνακαλύψῃ τὸν ἀσπον-
δο ἐχθρὸ του, τὸν Βάν Γκούλντ. Οὔτε καν
λογαριάζε πῶς ἦσαν ἀποκλεισμένοι στὰ
ὕπογια τοῦ Ναοῦ, μέσα σὲ μιὰ πόλι, πού
εἶχε παραδοθῇ στὶς φλόγες, καὶ πού τοὺς

Τὶ νὰ τὰ κάνῃ αὐτὸς τὰ πετράδια τὰ
πολύτιμα; Ὅλη του τὴ σκέψι δὲν τὴν ἀ-
πασχολοῦσε παρά μόνον ἡ ἀγωνία μήπως
δὲν κατορθώσῃ ν' ἀνακαλύψῃ τὸν ἀσπον-
δο ἐχθρὸ του, τὸν Βάν Γκούλντ. Οὔτε καν
λογαριάζε πῶς ἦσαν ἀποκλεισμένοι στὰ
ὕπογια τοῦ Ναοῦ, μέσα σὲ μιὰ πόλι, πού
εἶχε παραδοθῇ στὶς φλόγες, καὶ πού τοὺς

Τὶ νὰ τὰ κάνῃ αὐτὸς τὰ πετράδια τὰ
πολύτιμα; Ὅλη του τὴ σκέψι δὲν τὴν ἀ-
πασχολοῦσε παρά μόνον ἡ ἀγωνία μήπως
δὲν κατορθώσῃ ν' ἀνακαλύψῃ τὸν ἀσπον-
δο ἐχθρὸ του, τὸν Βάν Γκούλντ. Οὔτε καν
λογαριάζε πῶς ἦσαν ἀποκλεισμένοι στὰ
ὕπογια τοῦ Ναοῦ, μέσα σὲ μιὰ πόλι, πού
εἶχε παραδοθῇ στὶς φλόγες, καὶ πού τοὺς

Τὶ νὰ τὰ κάνῃ αὐτὸς τὰ πετράδια τὰ
πολύτιμα; Ὅλη του τὴ σκέψι δὲν τὴν ἀ-
πασχολοῦσε παρά μόνον ἡ ἀγωνία μήπως
δὲν κατορθώσῃ ν' ἀνακαλύψῃ τὸν ἀσπον-
δο ἐχθρὸ του, τὸν Βάν Γκούλντ. Οὔτε καν
λογαριάζε πῶς ἦσαν ἀποκλεισμένοι στὰ
ὕπογια τοῦ Ναοῦ, μέσα σὲ μιὰ πόλι, πού
εἶχε παραδοθῇ στὶς φλόγες, καὶ πού τοὺς

Τὶ νὰ τὰ κάνῃ αὐτὸς τὰ πετράδια τὰ
πολύτιμα; Ὅλη του τὴ σκέψι δὲν τὴν ἀ-
πασχολοῦσε παρά μόνον ἡ ἀγωνία μήπως
δὲν κατορθώσῃ ν' ἀνακαλύψῃ τὸν ἀσπον-
δο ἐχθρὸ του, τὸν Βάν Γκούλντ. Οὔτε καν
λογαριάζε πῶς ἦσαν ἀποκλεισμένοι στὰ
ὕπογια τοῦ Ναοῦ, μέσα σὲ μιὰ πόλι, πού
εἶχε παραδοθῇ στὶς φλόγες, καὶ πού τοὺς

Τὶ νὰ τὰ κάνῃ αὐτὸς τὰ πετράδια τὰ
πολύτιμα; Ὅλη του τὴ σκέψι δὲν τὴν ἀ-
πασχολοῦσε παρά μόνον ἡ ἀγωνία μήπως
δὲν κατορθώσῃ ν' ἀνακαλύψῃ τὸν ἀσπον-
δο ἐχθρὸ του, τὸν Βάν Γκούλντ. Οὔτε καν
λογαριάζε πῶς ἦσαν ἀποκλεισμένοι στὰ
ὕπογια τοῦ Ναοῦ, μέσα σὲ μιὰ πόλι, πού
εἶχε παραδοθῇ στὶς φλόγες, καὶ πού τοὺς

Τὶ νὰ τὰ κάνῃ αὐτὸς τὰ πετράδια τὰ
πολύτιμα; Ὅλη του τὴ σκέψι δὲν τὴν ἀ-
πασχολοῦσε παρά μόνον ἡ ἀγωνία μήπως
δὲν κατορθώσῃ ν' ἀνακαλύψῃ τὸν ἀσπον-
δο ἐχθρὸ του, τὸν Βάν Γκούλντ. Οὔτε καν
λογαριάζε πῶς ἦσαν ἀποκλεισμένοι στὰ
ὕπογια τοῦ Ναοῦ, μέσα σὲ μιὰ πόλι, πού
εἶχε παραδοθῇ στὶς φλόγες, καὶ πού τοὺς

Τὶ νὰ τὰ κάνῃ αὐτὸς τὰ πετράδια τὰ
πολύτιμα; Ὅλη του τὴ σκέψι δὲν τὴν ἀ-
πασχολοῦσε παρά μόνον ἡ ἀγωνία μήπως
δὲν κατορθώσῃ ν' ἀνακαλύψῃ τὸν ἀσπον-
δο ἐχθρὸ του, τὸν Βάν Γκούλντ. Οὔτε καν
λογαριάζε πῶς ἦσαν ἀποκλεισμένοι στὰ
ὕπογια τοῦ Ναοῦ, μέσα σὲ μιὰ πόλι, πού
εἶχε παραδοθῇ στὶς φλόγες, καὶ πού τοὺς

Τὶ νὰ τὰ κάνῃ αὐτὸς τὰ πετράδια τὰ
πολύτιμα; Ὅλη του τὴ σκέψι δὲν τὴν ἀ-
πασχολοῦσε παρά μόνον ἡ ἀγωνία μήπως
δὲν κατορθώσῃ ν' ἀνακαλύψῃ τὸν ἀσπον-
δο ἐχθρὸ του, τὸν Βάν Γκούλντ. Οὔτε καν
λογαριάζε πῶς ἦσαν ἀποκλεισμένοι στὰ
ὕπογια τοῦ Ναοῦ, μέσα σὲ μιὰ πόλι, πού
εἶχε παραδοθῇ στὶς φλόγες, καὶ πού τοὺς

Τὶ νὰ τὰ κάνῃ αὐτὸς τὰ πετράδια τὰ
πολύτιμα; Ὅλη του τὴ σκέψι δὲν τὴν ἀ-
πασχολοῦσε παρά μόνον ἡ ἀγωνία μήπως
δὲν κατορθώσῃ ν' ἀνακαλύψῃ τὸν ἀσπον-
δο ἐχθρὸ του, τὸν Βάν Γκούλντ. Οὔτε καν
λογαριάζε πῶς ἦσαν ἀποκλεισμένοι στὰ
ὕπογια τοῦ Ναοῦ, μέσα σὲ μιὰ πόλι, πού
εἶχε παραδοθῇ στὶς φλόγες, καὶ πού τοὺς

Τὶ νὰ τὰ κάνῃ αὐτὸς τὰ πετράδια τὰ
πολύτιμα; Ὅλη του τὴ σκέψι δὲν τὴν ἀ-
πασχολοῦσε παρά μόνον ἡ ἀγωνία μήπως
δὲν κατορθώσῃ ν' ἀνακαλύψῃ τὸν ἀσπον-
δο ἐχθρὸ του, τὸν Βάν Γκούλντ. Οὔτε καν
λογαριάζε πῶς ἦσαν ἀποκλεισμένοι στὰ
ὕπογια τοῦ Ναοῦ, μέσα σὲ μιὰ πόλι, πού
εἶχε παραδοθῇ στὶς φλόγες, καὶ πού τοὺς

Τὶ νὰ τὰ κάνῃ αὐτὸς τὰ πετράδια τὰ
πολύτιμα; Ὅλη του τὴ σκέψι δὲν τὴν ἀ-
πασχολοῦσε παρά μόνον ἡ ἀγωνία μήπως
δὲν κατορθώσῃ ν' ἀνακαλύψῃ τὸν ἀσπον-
δο ἐχθρὸ του, τὸν Βάν Γκούλντ. Οὔτε καν
λογαριάζε πῶς ἦσαν ἀποκλεισμένοι στὰ
ὕπογια τοῦ Ναοῦ, μέσα σὲ μιὰ πόλι, πού
εἶχε παραδοθῇ στὶς φλόγες, καὶ πού τοὺς

Τὶ νὰ τὰ κάνῃ αὐτὸς τὰ πετράδια τὰ
πολύτιμα; Ὅλη του τὴ σκέψι δὲν τὴν ἀ-
πασχολοῦσε παρά μόνον ἡ ἀγωνία μήπως
δὲν κατορθώσῃ ν' ἀνακαλύψῃ τὸν ἀσπον-
δο ἐχθρὸ του, τὸν Βάν Γκούλντ. Οὔτε καν
λογαριάζε πῶς ἦσαν ἀποκλεισμένοι στὰ
ὕπογια τοῦ Ναοῦ, μέσα σὲ μιὰ πόλι, πού
εἶχε παραδοθῇ στὶς φλόγες, καὶ πού τοὺς

Τὶ νὰ τὰ κάνῃ αὐτὸς τὰ πετράδια τὰ
πολύτιμα; Ὅλη του τὴ σκέψι δὲν τὴν ἀ-
πασχολοῦσε παρά μόνον ἡ ἀγωνία μήπως
δὲν κατορθώσῃ ν' ἀνακαλύψῃ τὸν ἀσπον-
δο ἐχθρὸ του, τὸν Βάν Γκούλντ. Οὔτε καν
λογαριάζε πῶς ἦσαν ἀποκλεισμένοι στὰ
ὕπογια τοῦ Ναοῦ, μέσα σὲ μιὰ πόλι, πού
εἶχε παραδοθῇ στὶς φλόγες, καὶ πού τοὺς

Τὶ νὰ τὰ κάνῃ αὐτὸς τὰ πετράδια τὰ
πολύτιμα; Ὅλη του τὴ σκέψι δὲν τὴν ἀ-
πασχολοῦσε παρά μόνον ἡ ἀγωνία μήπως
δὲν κατορθώσῃ ν' ἀνακαλύψῃ τὸν ἀσπον-
δο ἐχθρὸ του, τὸν Βάν Γκούλντ. Οὔτε καν
λογαριάζε πῶς ἦσαν ἀποκλεισμένοι στὰ
ὕπογια τοῦ Ναοῦ, μέσα σὲ μιὰ πόλι, πού
εἶχε παραδοθῇ στὶς φλόγες, καὶ πού τοὺς

Τὶ νὰ τὰ κάνῃ αὐτὸς τὰ πετράδια τὰ
πολύτιμα; Ὅλη του τὴ σκέψι δὲν τὴν ἀ-
πασχολοῦσε παρά μόνον ἡ ἀγωνία μήπως
δὲν κατορθώσῃ ν' ἀνακαλύψῃ τὸν ἀσπον-
δο ἐχθρὸ του, τὸν Βάν Γκούλντ. Οὔτε καν
λογαριάζε πῶς ἦσαν ἀποκλεισμένοι στὰ
ὕπογια τοῦ Ναοῦ, μέσα σὲ μιὰ πόλι, πού
εἶχε παραδοθῇ στὶς φλόγες, καὶ πού τοὺς

Τὶ νὰ τὰ κάνῃ αὐτὸς τὰ πετράδια τὰ
πολύτιμα; Ὅλη του τὴ σκέψι δὲν τὴν ἀ-
πασχολοῦσε παρά μόνον ἡ ἀγωνία μήπως
δὲν κατορθώσῃ ν' ἀνακαλύψῃ τὸν ἀσπον-
δο ἐχθρὸ του, τὸν Βάν Γκούλντ. Οὔτε καν
λογαριάζε πῶς ἦσαν ἀποκλεισμένοι στὰ
ὕπογια τοῦ Ναοῦ, μέσα σὲ μιὰ πόλι, πού
εἶχε παραδοθῇ στὶς φλόγες, καὶ πού τοὺς

Τὶ νὰ τὰ κάνῃ αὐτὸς τὰ πετράδια τὰ
πολύτιμα; Ὅλη του τὴ σκέψι δὲν τὴν ἀ-
πασχολοῦσε παρά μόνον ἡ ἀγωνία μήπως
δὲν κατορθώσῃ ν' ἀνακαλύψῃ τὸν ἀσπον-
δο ἐχθρὸ του, τὸν Βάν Γκούλντ. Οὔτε καν
λογαριάζε πῶς ἦσαν ἀποκλεισμένοι στὰ
ὕπογια τοῦ Ναοῦ, μέσα σὲ μιὰ πόλι, πού
εἶχε παραδοθῇ στὶς φλόγες, καὶ πού τοὺς

Τὶ νὰ τὰ κάνῃ αὐτὸς τὰ πετράδια τὰ
πολύτιμα; Ὅλη του τὴ σκέψι δὲν τὴν ἀ-
πασχολοῦσε παρά μόνον ἡ ἀγωνία μήπως
δὲν κατορθώσῃ ν' ἀνακαλύψῃ τὸν ἀσπον-
δο ἐχθρὸ του, τὸν Βάν Γκούλντ. Οὔτε καν
λογαριάζε πῶς ἦσαν ἀποκλεισμένοι στὰ
ὕπογια τοῦ Ναοῦ, μέσα σὲ μιὰ πόλι, πού
εἶχε παραδοθῇ στὶς φλόγες, καὶ πού τοὺς

ορόμους τῆς πλημμύριζαν ἑκατοντάδες
πάνοπλων Ἰσπανῶν...

Ἀπὸ τὴν ζοφερὴ ὀνειροπόλησί του τὸν
ἐδγάλε ἡ φωνὴ τῆς Γαλιτᾶς.

— Ἐλάτε, καπετάνιο, τοῦ εἶπε. Θὰ σὰς
δείξω ἓνα δρόμο σίγουρο...

Ὁ Μαύρος Κουρσάρος τὴν ἀκολούθη-
σε. Οἱ σύντροφοί του προχώρησαν κι' αὐ-
τοί, ρίχνοντας μιὰ τελευταία περίλυπη
ματιά στοὺς θησαυροὺς ἐκείνους, πού ἦ-
σαν ἀναγκασμένοι νὰ τοὺς ἐγκαταλεί-
ψουν...

Ἡ Γαλιτὰ τοὺς ὡδήγησε ἀπὸ ἓναν ἄλ-
λον ὑπόγειο διάδρομο, σὲ μιὰ δευτέρη
κρυφὴ πόρτα, πού τὴν ἀνοίξε.

Ὁ ἓνας κατόπιν τοῦ ἄλλου, οἱ φλιμ-
πουστιέροι βῆκαν ἐξῶ, ἀκολουθούμενοι
πάντοτε ἀπὸ τὴν Ἰνδὴ πριγκίπισσα.

Τὸ μέρος ἐκεῖνο ὅπου βρίσκονταν —
πίσω ἀπὸ τὸν ἐξωτερικὸ τοῖχο τοῦ Ναοῦ—
ἦταν ἔρημο. Οἱ Ἰσπανοὶ δὲν εἶχαν ἀκόμα
ἔρβει ἐδῶ.

Οἱ φλιμπουστιέροι στάθηκαν νὰ σκε-
φτοῦν τί θὰ κάνουν.

Σὲ μικρὴ ἀπόστασι ἀπὸ κεῖ, ἦσαν τὰ
τείχη τῆς πόλεως, πού οἱ Ἰσπανοὶ τὰ εἶ-
χαν γκρεμίσει, γιὰ νὰ μπουρὴν στὴν πρω-
τεύουσα τῶν Χρυσῶν Ἀετῶν. Μποροῦσαν
νὰ φύγουν εὐκόλα ἀπὸ κεῖ. Ἀλλ' ὁ Μαύρος
Κουρσάρος, πού δὲν εἶχε ξεχάσει τὴν ἐκ-
δικήσιν του, ἤθελε νὰ γυρίσῃ πίσω καὶ νὰ
προσπαθῇ ν' ἀνακαλύψῃ τὸν Βάν
Γκούλντ.

Δὲν πρόφτασε ὅμως νὰ πῇ τίποτα
στοὺς συντρόφους του, γιατί, ξαφνικὰ,
φάνηκαν πολυάριθμοι Ἰνδοὶ πολεμισταί,
ὀδηγούμενοι ἀπὸ τὸν Μεγάλον Ἱερέα τοῦ
Ναοῦ, τὸν θεῖο τῆς Γαλιτᾶς.

Μόλις εἶδε τοὺς φλιμπουστιέρους, ὁ
Ἰνδὸς ἐδγάλε μιὰ δυνατὴ κραυγὴ.

Ἀμέσως οἱ σωματοφύλακες τὸν ὤρμη-
σαν πάνω στοὺς Ἀδελφούς τῆς Ἀκτῆς,
κραδαίνοντας τοὺς κεφαλοθραύστες των.

Μιὰ σφαῖρα ὅμως τοῦ Καρμῶ ἔρριξε κε-
ραυνόπληκτον τὸν Μεγάλον Ἱερέα.

Οἱ Ἰνδοὶ, βλέποντας τὸν ἀρχηγὸ τους
νεκρὸ, τάχασαν καί, γιὰ λίγες στιγμὲς,
δείλιασαν. Τὸ μικρὸ αὐτὸ διάστημα ἦταν
ἄρκετὸ στοὺς φλιμπουστιέρους γιὰ ν' ἀ-
πομακρυνθοῦν, σπεύδοντας πρὸς τὰ γκρε-
μισμένα τείχη.

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ, μιὰ δυνατὴ ἐκρηξί-
ς ἀντήχησε. Ὁ Μεγάλος Ναὸς τῶν Χρυσῶν
Ἀετῶν τινάχτηκε στὸν ἀέρα, σκορπίζον-
τας, σὲ μεγάλῃ ἀκτίαν γύρω του, περὶ
στις πέτρες.

Ἦδη, ἡ νύχτα κόντευε νὰ καλύψῃ μὲ τὸ
σκοτεινὸ τῆς μανθῆς τὴν ἐρειπωμένη πό-
λιν.

Ὁ Μαύρος Κουρσάρος κατάλαβε πῶς
δὲν εἶχε πιά καμμίαν ἐλπίδα νὰ βρῇ τὸν
ἀδυσώπητο ἐχθρὸ του μέσα σ' ἐκείνη τὴν
κόλασι.

Ἀποφάσισε λοιπὸν ν' ἀπαχωρήσῃ μὲ
τοὺς συντρόφους του στὴν κοντινὴ ζούγ-
κλα κι' ἐκεῖ νὰ περιμένῃ...

Μέσα ἀπὸ τὰ γκρεμισμένα τείχη, βῆ-
καν ἀπὸ τὴν πόλι, ἀκολουθούμενοι πάντο-
τε ἀπὸ τὴ Γαλιτὰ, πού βάδιζε πλάι στὸν
Ὑδόνικ, ἀμίλητη, βυθισμένη στὶς ζοφερές
τῆς σκέψεις...

Οἱ αἰματωρεφῆχτρες

Προχώρησαν ἄρκετὰ μέσα στὴ ζούγκλα,
ὡς πού ἀ

ταξίδεψε για τον άλλο κόσμο, μ' αυτή τη «μικρή αφαίμαξη» που λές.

— Ήταν αδύνατος από το αίμα που χύθηκε από την πληγή του, και γι' αυτό πέθανε, παρατήρησε ο Βάν Στύλλερ. Καληνύχτα σας...

Ο Καρμύ κι' ο Βάν Στύλλερ ξαπλώθηκαν πλάι-πλάι, ενώ δίπλα τους έπεσαν να κοιμηθούν ο Ισπανός με τον Μόκο, και, λίγο πιο πέρα, ο Πιέρ, ο Υβόνικ κι' η Γαλιτά.

Η δύσκολη πορεία

Μόλις το φεγγάρι πρόβαλε στον ορίζοντα, ο Μαύρος Κουρσάρος ξύπνησε τους συντρόφους του, για να συνεχίσουν το κυνηγητό του έχθρου του. Ήταν άποφασισμένος να μην ξανασταματήσει πιά, προτού πετύχει το σκοπό του. Άλλ' έπρεπε να υπολογίσει και τα εμπόδια, που θα παρουσιάζονταν στο δρόμο του.

— Άλλοτε, ο μικρός όμιλος έπρεπε να κάνει το γύρο έκτεταμένων βάλτων, ή να περάσει βαθειά ποτάμια, όποτε αναγκαζόταν να κόβει μεγάλα δέντρα για να ζεύξει τις όχθες. Άλλοτε πάλι, έφταναν μπροστά σε μια μεγάλη έκταση από ύδροχαρή φυτά, και τα πόδια τους βυθίζονταν στο έδαφος.

Οι άνθρωποι αυτοί, που, μέρες τώρα, χωρίς σχεδόν να κοιμούνται, χωρίς να τρέφονται καλά, είχαν καταβάλει τόσες προσπάθειες, άρχισαν, πραγματικά, να νοιώθουν τις δυνάμεις τους να τους εγκαταλείπουν.

Όταν βγήκε ο ήλιος, αναγκάστηκαν να σταθούν λίγο, για να ξεκουραστούν, γιατί μόλις κρατιόντουσαν πιά στα πόδια τους, κι' επί πλέον ήταν νηστικοί δεκαπέντε ώρες τώρα, από τότε που είχαν μοιραστεί τον άγριόγατο, και λίγες γαλιέτες, που τους είχαν άπομεινει.

Έπρεπε λοιπόν να προσπαθήσουν να βρουν τίποτα φαγάσιμα. Άλλα δεν έβλεπαν κανένα ζώο, για να το σκοτώσουν, ούτε κανένα καρποφόρο δέντρο υπήρχε στην περιοχή αυτή.

Ευτυχώς όμως, ο Ισπανός κι' ο Μόκο διέκριναν, στην όχθη ενός βάλτου, κάποιο φαί, από κείνα που βγαίνουν, κάποτε, στην ξηρά, και μπήκαν να το πιάσουν. Το θήραμά τους δεν ήταν πολύ μεγάλο, αλλά τήφωσαν, το μοιράστηκαν και πήραν λίγες δυνάμεις, ώστε να μπορέσουν να συνεχίσουν το δρόμο τους.

Περπάτησαν έτσι ως το μεσημέρι, χωρίς να ανακαλύψουν καινούργια ίχνη των φυγάδων ούτε ν' ακούσουν κανένα πυροβολισμό, ή καμιά φωνή.

Σταμάτησαν έπειτα για λίγο κάτω από κάτι δέντρα, που οι μικροί καρποί τους, τρώγονταν. Έτσι ξαναπήραν δυνάμεις.

Κατά τις τέσσερες το απόγευμα, ανακάλυψαν, στις όχθες ενός ρυακιού, υπολείμματα φωτιάς, που οι στάχτες της ήταν ακόμα ζεστές. Αυτή τη φωτιά την είπαν, άραγε, άνθρωποι οι άνθρωποι του Βάν Γκούλντ ή οι Ινδοί;

Δεν μπορούσαν να το εξακριβώσουν, γιατί το έδαφος ήταν στεγνό και τα πόδια δεν άφιναν κανένα ίχνος. Ο ήλιος βστίλεψε, χωρίς να προφάσσουν ν' ανακαλύψουν καιμιά άλλη ένδειξη.

Ωστόσο, ήταν βέβαιοι πως, εκείνοι που παρακολουθούσαν, δεν μπορούσαν να είναι και πολύ μακριά. Άλλ' επειδή η νύχτα ήταν σκοτεινή, αναγκάστηκαν να σταματήσουν.

Η νύχτα αυτή υπήρξε, ασφαλώς, η χειρότερη από όλες όσες είχαν περάσει ως τότε μέσα στη ζούγκλα. Γιατί, εκτός από την πείνα, είχαν ακόμα και τα τσιμπήματα των κουνουπιών, που ήταν μυριάδες, σ' εκείνη την περιοχή.

Αλλά, μόλις ξεκίνησαν το πρωί, κι' έφτασαν στην άκρη του δάσους, βρήκαν μερικούς καρπούς, που τους επέτρεψαν να κατευθύνουν την πείνα τους. Ήδη, άρχισαν να ελπίζουν πως θα βρίσκαν και κανένα θήραμα, γιατί, από μακριά, έβλεπαν πουλιά να πετούν πάνω από τα δέντρα.

Περπάτησαν κάπου τέσσερες ώρες, ακολουθώντας τον Μαύρο Κουρσάρο, που δεν έδειχνε να έχη κουραστή καθόλου.

Ξαφνικά, ωστόσο, σταμάτησε, ακούγοντας ένα πυροβολισμό.

— Αυτή η τουφεκιά, είπε ο Ισπανός, δεν θαχη πέσει και πολύ μακριά. Το πολύ ένα μ' έναμυ μίλλι από δω που βρίσκμαστε.

— Κι' εγώ το νομίζω, παραδέχτηκε ο Μαύρος Κουρσάρος, κι' ελπίζω πως, σ' ένα τέταρτο της ώρας, θα συναντήσω, επί τέλους, τον δολοφόνο των αδελφών μου.

— Θέλετε μια συμβουλή, καπετάνιο; τόλμησε να ρωτήσει ο Ισπανός.

— Μίλησε.

— Ας δοκιμάσουμε καλύτερα να του στήσουμε μια παγίδα.

— Τι είδους παγίδα;

— Ας κρυφτούμε να τον περιμένουμε σε κανένα συδεντρο μέρος, για να τον αναγκάσουμε να παραδοθή μαζί με τους δικούς του, χωρίς να πολεμήσει. Πρέπει να ν' έφτα - όχτώ, καλύτερα ωπλισμένοι από μάς, που, επί πλέον, είμαστε κι' εξαντλημένοι...

— Δεν πιστεύω, ωστόσο, πως είναι πιο γενναίοι από μάς, παρατήρησε ο Μαύρος Κουρσάρος. Ωστόσο, δέχομαι τη συμβουλή σου. Θα μπορέσουμε, έτσι, να πέσουμε ξαφνικά άπάνω τους. Ετοιμάστε λοιπόν τα όπλα σας κι' ακολουθήστε με, χωρίς να κάνετε θόρυβο.

Ετοιμάσαν τα τουφέκια και τα πιστόλια τους κι' άρχισαν να προχωρούν μέσα από τις λόχμες, αποφεύγοντας, όσο μπορούσαν, να χτυπούν άπάνω στα κλαριά, ή να πατάν άπάνω στα ξερόφυλλα, που έτριζαν.

Μετά από τη βαλτώδη περιοχή, που είχαν περάσει, μπήκαν σ' ένα δάσος με μεγάλα δέντρα, όλων των ειδών, γεμάτα λουλούδια και καρπούς.

Μέσα σ' αυτό το δάσος και πάνω από τα δέντρα πετούσαν πολυάριθμα πουλιά: παπαγάλοι, τούκάν, «κάρας» και, μακρύτερα, ακούγονταν οι στριγγιές κραυγές των πιθήκων, για μεγάλη λύπη του Καρμύ, που, μολοντί βρισκόταν μπροστά σε τόσο κυνήγι, αναγκαζόταν να μην κυνηγήσει, γιατί, αν πυροδοτούσε, θα τους καταλάβαινε ο κυβερνήτης.

— Ας είνε, έλεγε ο φλιμπουστιέρος, όταν τελειώσουμε με το καλό, θα κυνηγήσω δώδεκα ώρες συνέχεια.

Έντελώς διαφορετικές ήταν οι σκέψεις του Μαύρου Κουρσάρου, που, συλλογίζόμενος μόνο την εκδίκησή του, σφύριζε, μέσα από τα δόντια του, σαν φίδι και πηδούσε τα διάφορα εμπόδια με την ευλυγισία τίγρεως, με τα μάτια καρφωμένα διαρκώς μπροστά, ελπίζοντας ν' ανακλύψη τον θανάσιμο έχθρο του.

Δεν στρεφόταν μάλιστα ούτε για να βεβαιωθεί, αν οι σύντροφοί του τον ακολουθούσαν, σαν να ήταν βέβαιοι, πως, αν παρουσιαζόταν ανάγκη, θα ήταν ικανός μονάχος του να εξοντώσει τη συνοδεία του προδότη. Θάλεγε κανείς πως, μ' όλη την κούρση των τελευταίων ημερών, είχε διατηρήσει όλο του το σφρίγος, όλη του τη δύναμη...

— Μη γυρίσεις, αγάπη μου... Θα σου εξηγήσω αργότερα.

Πολύ άργα

Ξαφνικά, ωστόσο, τον είδαν να σταματά, με το χέρι στο ένα χέρι, με το πιστόλι στο άλλο, σαν έτοιμος να δρμήσει... Δύο ανθρώπινες φωνές είχαν ακουστή σ' εκείνη την απόσταση.

— Ντιέγκο, έλεγε η μία απ' αυτές τις φωνές, αδύνατη και ικετευτική, δός μου ακόμα λίγο νερό... μια γουλιά μονάχα... προτού ν' κλείσω τα μάτια...

Κι' η άλλη φωνή, το ίδιο αδύνατη κι' αυτή, απαντούσε:

— Δεν μπορώ, Πέτρο, όχι, δεν μπορώ...

— Έφυγαν; ξαναρώτησε ο πρώτος.

— Ναι, όλα τελειώσαν πιά για μάς. Αυτοί οι άτιμοι οι Ινδοί με λάδωσαν βαρεία...

— Εγώ, Ντιέγκο, έχω τον πυρετό που με σκοτώνει...

— Όταν θα ξαναβρουν, όπως μάς τ' υποσχέθηκαν, θα είμαστε πεθαμένοι...

— Η λίμνη είναι πολύ κοντά... Ο Ινδός ξέρει που είναι... Υπάρχει εκεί πέρα μια βάρκα... Θάρρουν να μάς πάρουν...

— Α!... Τις εί;

Ο Μαύρος Κουρσάρος είχε δρμήσει ανάμεσα στα δέντρα, προς το μέρος απ' όπου έρχόνταν οι φωνές.

Δύο στρατιώτες βρισκόταν εκεί πέρα, κάτωχροι, ξαπλωμένοι καταγής.

Βλέποντας αυτόν τον ωπλισμένο να εμφανίζεται, μισοαναστηθήκαν, ψάχνοντας να βρουν τα τουφέκια, που είχαν στο πλευρό τους. Άλλα κι' ο ένας κι' ο άλλος ξαναπέσαν, γιατί δεν είχαν δυνάμεις.

— Αν κουνήθηκε, σας σκοτώνω! φώναξε ο Κουρσάρος.

Ένας από τους στρατιώτες, που είχε αναστηθή και πάλι, του απάντησε μ' ένα πονεμένο χαμόγελο:

— Ε, καμπαλλέρο, θα σκοτώνετε ετοιμοθάνατους...

Εκείνη τη στιγμή, έφτασε κι' ο Καταλανός, που, βλέποντας τους δυο στρατιώτες, φώναξε:

— Πέτρο!... Ντιέγκο!... Ώ! Καϊμένοι μου σύντροφοι!

— Ο Καταλανός!

— Ναι, εγώ είμαι, φίλοι μου... Πώς βρίσκεστε αυτού πέρα, σε τέτοια κατάσταση;

— Μας άφισαν, γιατί δεν μπορούσαμε να περπατήσουμε.

— Πού είναι ο Βάν Γκούλντ; ρώτησε ο Μαύρος Κουρσάρος.

— Ο κυβερνήτης; είπε εκείνος που λεγόταν Ντιέγκο... Έφυγε, θάνε κάπου δυο-τρεις ώρες τώρα...

— Μόνος του;

— Με τους δυο αξιωματικούς κι' έναν Ινδό, που μάς χρησίμευε για οδηγός.

— Σας άκουσα που μιλούσατε για τη λίμνη πρό όλίγου, επανέλαβε ο Μαύρος Κουρσάρος.

— Τον περιμέναν τον κυβερνήτη στην αντικρινή όχθη της λίμνης. Ο Ινδός ήξερε που υπήρχε μια βάρκα, για να τον περάσει αντίπερα...

— Τότε πρέπει να βιαστούμε, επανέλαβε ο Κουρσάρος, γιατί αλλιώς ο Βάν Γκούλντ θα μάς ξεφύγει και πάλι. Δρόμο, φίλοι μου, δρόμο!

— Καπετάνιο, είπε τότε ο Καταλανός, επιτρέψατέ μου να μην εγκαταλείψω τους συντρόφους μου. Η λίμνη είναι εδώ κοντά, έπομένως η άποστολή μου τελείωσε. Εγκαταλείπω ευχαρίστως την εκδίκησή μου για να μείνω κοντά σ' αυτούς τους δυστυχισμένους.

— Σε καταλαβαίνω, του είπε ο Μαύρος Κουρσάρος. Σε άφινω έλευθερον να κινήσεις, ό,τι θέλεις. Άλλα φοβάμαι πολύ μήπως η βοήθειά σου τους είνε άνώφελη.

— Μπορώ ίσως να τους σώσω.

— Ο Μόκο θα μείνει μαζί σου. Επίσης ο Υβόνικ, ο Πιέρ κι' η Γαλιτά. Έγώ κι' οι δυο φλιμπουστιέροι μου είμαστε άρκετοί, για ό,τι μάς μένει να κάνουμε.

— Θα ξαναϊδωθούμε στο Τζιμπραλτάρ, είπε ο Καταλανός. Σας τ' υποσχομαι, καπετάνιο.

— Οι σύντροφοί σου έχουν τρόφιμα;

— Μερικές γαλιέτες, απάντησε ο ένας από τους δυο στρατιώτες.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ! Η συνέχεια

Η ΠΕΡΡΟΥΚΑ ξαναδουρίζει!

Υπερβολές και έξωφρενισμοί του παρελθόντος

ΤΙΣ προθήκες πολλών παρισινών κομμωτηρίων έκαμαν τελευταία την εμφάνισή τους μικρές πινακίδες με τις λέξεις:

«Αγοράζονται μαλλιά, που να έχουν μήκος τριάντα τουλάχιστον εκατοστών».

Φαίνεται, πραγματικά, πως η εποχή μας γυρίζει με σταθερό βήμα στα παλιά. Μετά τις μακρές φούστες, οι περρούκες. Οι

Αμερικανίδες έχουν προηγηθή από τις Ευρωπαίες σ' αυτό το κεφάλαιο. Και όλα δείχνουν πως η μόδα της περρούκας θα γενικευθή σε λίγο.

Μερικές τουφέκες πρόσθετων μαλλιών δεν αποτελούν ίσως τίποτε το αντισυμβατικό. Ας εύχθούμε μόνο, να μην φτάσουμε στις υπερβολές του παρελθόντος...

Η περρούκα έχει μια ιστορία πολλών χιλιετηρίδων. Οι Αιγύπτιοι φορούσαν περρούκες από λεπτότατα άσημενια ή χρυσά νήματα. Οι Ρωμαίες δέσποινες

ζηλότυπες για τα όμορφα ξανθά μαλλιά των γυναικών της Γερμανίας και της Γαλλίας, πλήρωναν τεράστια ποσά για μια περρούκα καμωμένη απ' αυτά. Στους αρχαίους Φράγκους, τα μαλλιά αποτελούσαν σύμβολο δυνάμεως. Κι' εκείνοι, που ήταν φαλακροί έκοβαν τα μαλλιά των νεκρών και τα τύλιγαν σε μια σειρά από πλεξίδες στο κάτω μέρος του κρανίου που φορούσαν στο κεφάλι τους.

Έτσι, έδιναν την εντύπωση πως είχαν μαλλιά κι' ένέπνεαν γύρω τους την εκτίμηση και το σεβασμό.

Κατά το Μεσαίωνα, επίσης, οι περρούκες ήταν πολύ της μόδας, παρ' όλες τις απαγορεύσεις και τις απειλές της Εκκλησίας εναντίον εκείνων, ανδρών και γυναικών, που φορούσαν «μαλλιά νεκρών».

Αργότερα, κατά τον 16ον αιώνα, οι γυναίκες εξαφάνιζαν τελείως τα μαλλιά τους κάτω από τις περρούκες. Αναγκάζονταν μάλιστα να τα σφίγγουν, για να μην πιάνουν μεγάλο χώρο και το αποτέλεσμα ήταν ότι οι ημικρανίες και οι ζάλες αποτελούσαν τη συνηθέστερη ασθένεια των γυναικών κατά την εποχή αυτή.

Η μόδα επέβαλε σε λίγο τα μεγάλα μετωπά. Οι γυναίκες ξύριζαν τότε το μπροστινό μέρος του κρανίου και τα πλάγια, ως τους κροτάφους και στόλιζαν το πίσω μέρος του κεφαλιού τους με πλεωρίες και επιβλητικές περρούκες.

Κατά την περίοδο του Λουδοβίκου 13ου και του Λουδοβίκου 14ου, οι περρούκες έγιναν το απαραίτητο στέλισμα ανδρών και γυναικών και ξεπεράσαν σε όγκο κάθε άλλη εποχή. Τις έκαναν ιδίως πολύ ψηλές, για να μνησθούν το Βασίλειο.

Ήλιο, που ήταν αναγκασμένος να φορή πολύ μεγάλες περρούκες, για να κρύψει τα έξογκώματα, που είχε στο κεφάλι του.

Πολλοί νέοι και νέες, κατά την εποχή αυτή, ξύριζαν τα μαλλιά τους, για να τα αντικαταστήσουν με περρούκες.

Υπήρχαν, μάλιστα, πολλών ειδών περρούκες και οι κάτοχοί των φορούσαν τότε τη μία και πότε την άλλη, κατά τις περιστάσεις. Έτσι, μαθαίνομε για το διευθυντή της άστynomίας ντε Σαρτώ, που ήταν, ωστόσο, ένας άνθρωπος πολύ σοβαρός, ότι είχε μια για το σπίτι του, μια άλλη για την Αυλή, μια τρίτη για τα έρωτικά ραντεβού του με πέντε μικρές πλεξίδες, μια άλλη για να προκαλέσει τον τρόπο μεταξύ των κακοποιών, που οι πράκτορες του οδηγούσαν μπροστά του κλπ.

Ο υπερβολικός όγκος, που είχαν οι περρούκες της εποχής εκείνης, έγιναν αίτια να προκληθή έ-

Γελοιογραφία του 18ου αιώνα που σατυρίζει τους έξωφρενισμούς της γυναικείας κομμώσεως εκείνης της εποχής...

να χαριτωμένο επεισόδιο κατά τη διάρκεια μιας θεατρικής παραστάσεως.

Στο καμαρίνι μιας από τις γνωστότερες ηθοποιούς της εποχής εκείνης, της δεσποινίδος Βερντέ, βρισκόταν κάποιο βράδυ ένας πλούσιος τραπεζίτης.

Σε μια στιγμή, πήγαν να εידoποιήσουν την ηθοποιό, ότι έπρεπε να βγή στη σκηνή.

Η δεσποινίς Βερντέ έτρεξε άμέσως να κομη την εμφάνισή της, άλλ' έσπερνε μαζί της και την περρούκα του φίλου της, που είχε κρεμασθή από μια πόρπη του φορέματός της.

Και τότε συνέβη το εξής καταπληκτικό: Ο τραπεζίτης εμφανίσθηκε ξαφνικά στή σκηνή, με γυμνό το φαλακρό κεφάλι του και οι θεαταί τον άκουσαν να λήη στην ηθοποιό:

— Δώστε μου την περρούκα μου! Θα συναχθώ!

Σε μιαν άλλη περίπτωση, η ηθοποιός Μπαμπισόν κατόρθωσε, κατά την έναρξη της παραστάσεως ενός κωμειδουλίου του Φαβάρ, ν' αφαιρέση τις περρούκες όλων των μουσικών της ορχήστρας, τραδώντας τις με λεπτότατες κλωστές, που είχαν στην άκρη τους μικρά αγκίστρια.

Αναφέρεται, εξ άλλου, ότι ο τσάρος Πέτρος ο Μέγας είχε πάει κάποτε σε μια εκκλησία του Δαντσίγκ χωρίς περρούκα. Άλλ' αισθάνθηκε κρύο, και τότε, χωρίς να διστάση, άρπαξε την περρούκα του δημάρχου της πόλεως και την έβαλε στο κεφάλι του. Ο δυστυχισμένος δήμαρχος πλήρωσε μ' ένα γερό συνάχι την τιμή που του είχε κάμει ο Ρώσος αυτοκράτορας.

Κατά την εποχή του Λουδοβίκου 15ου και του Λουδοβίκου 16ου το μέγεθος της περρούκας για τους άντρες περιορίσθηκε σημαντικά. Αντίθετα, οι γυναίκες φορούσαν πλεωρίες περρούκας, στολισμένες με φτερά, τεχνητά άνθη, γιρλάντες κλπ.

Η Έπανάστασις εξαφάνισε τις περρούκες. Ωστόσο, οι φαλακροί, νέοι και γεροί, εξακολούθησαν να τις χρησιμοποιοούν για πολύ καιρό ακόμα. Γιατί, ως τα μέσα του 19ου αιώνα, έθεωρείτο άναρμόστο για έναν άντρα να εμφανίζεται χωρίς μαλλιά, ενώ αντίθετα, κανείς δεν παρεξηγείτο, αν του έλειπαν τα δόντια.

Και στην εποχή μας; Οι περρούκες που έκαμαν ως τώρα την εμφάνισή τους χρησιμοποιοούν κυρίως για να συμπληρώνουν τα φυσικά μαλλιά, όταν είναι λιγοστά. Οι κομμωταί κατορθώνουν, μάλιστα, να τα συνδυάζουν με μεγάλη τέχνη, ώστε να μην διακρίνεται η προσθήκη. Άλλ' η μόδα της περρούκας γενικεύεται ολοένα. Και κανείς δεν ξέρει ποιά θα είναι η εξέλιξη που μπορεί να πάρη στο μέλλον...

Μία από τις περιφημότερες κομμωτρίες του Χόλλυγουντ, η Έλλα Πάρκερ, παρουσίασε εδώ και λίγο καιρό στα σαλόνι του κομμωτηρίου της μερικές μοντέρνες περρούκες, με το σκοπό να λανσάρη τη μόδα της μεταξύ των «αστέρων».

Μερικές από τις περρούκες αυτές ήταν κατάσπρες, άλλες ήταν από λεπτά χρυσά νήματα, όπως οι αρχαίες αιγυπτιακές, κι' άλλες είχαν τα πιο έξωφρενικά χρώματα.

Το περιεργό δε είναι ότι όλες ήταν ωραιοτατες, κολάκευαν εξαιρετικά το πρόσωπο και άρεσαν άμέσως στους «αστέρες» και στις Αμερικανίδες που παρακολουθούσαν αυτή την επίδειξη. Όσο τώρα για τις προβλέψεις των ειδικών, είναι σ' αλήθεια άγνωστο. Όλοι σχεδόν έγραψαν ότι η νέα αυτή μόδα έχει ενθουσιάσει τις γυναίκες γιατί ταιριάζει με τη μακριά φούστα!

Μέθοδοι κακοποιών

Κάθε κακοποιός, αναλόγως της ειδικότητος του έχει και την ψυχολογία του. Ο φημισμένος εγκληματολόγος κ. Γαρδίκης αναφέρει ένα πλήθος σχετικών παραδειγμάτων στα επιστημονικά συγγράμματά του, που οι αστυνομικοί μας τα μελετούν με ιδιαίτερη προσοχή.

Ο ύπαστυνόμος κ. Ν. Χειλάς κι ο αρχιφύλακας κ. Γεωργίου, που θεωρείται ένα από τα καλύτερα λαγωνικά της ομάδας διώξεως πορτοφολάδων, μας ανέφεραν μερικές χαρακτηριστικές περιπτώσεις κακοποιών και τις συζητήσαμε τους, που είνε, μα την αλήθεια, ενδιαφέροντες.

Οι κλέφτες πορτοφολιών π. χ., οι «άσσοι» του επαγγέλματος κι όχι οι «ταϊκιρικιζήδες», δηλαδή οι άπειροι μικροκλέφτες, αποφεύγουν συνήθως τους ανθρώπους που φοράνε γυαλιά, γιατί τους φέρνουνε γρουσουζιά. Επίσης δεν κλέβουν τις ασημένιες γυναικείες. Διαλέτουν «καφούρη», το θύμα τους, ανάμεσα στους εύσωμους ανθρώπους. Οι εύσωμοι θεωρούνται από τους κλέφτες ότι είνε πλούσιοι, γι' αυτό άλλωστε είνε και καλοθρεμμένοι. Αυτοί δεν μπορούν «ν' ανθισθούν» (να καταλάβουν) εύκολα ούτε τον τσιλιαδόρο, τον άνθρωπο που βαστάει μπουζουριέρα στον κακοποιό, κρατώντας μιά εφημερίδα και κάνοντας ότι διαβάζει, είτε ένα δεματάκι ή ένα παλτό στο χέρι του. Συνήθως την «μπουζουριέρα» την χρησιμοποιεί ο ίδιος ο πορτοφολάς, για να σκεπάσει το ένα χέρι του, με το όποιο και θα δουλέψει!...

Ετσι τόσο το θύμα όσο κι ο «χαμομηλάκιος» ή ο «παπαρούνας» που θα τύχει μέσα σ' ένα τραμ, δηλαδή ένας αστυφύλακας, δεν θα τους πάρη είδησι πώς θα χτυπήσουνε το «λάχανο» ή την «τσιπούρα» (το πορτοφόλι) του κορόιδου.

Υπάρχουν πορτοφολάδες που μπορούν να κλέψουν και 15 πορτοφόλια την ημέρα. Το περίεργο είνε ότι τις περισσότερες επιτυχίες σ' αυτή τη δουλειά τις έχουνε οι άντρες. Οι γυναίκες δεν επιτυγχάνουν και τόσο στην κλοπή των πορτοφολιών. Σπάνιες είνε οι περιπτώσεις σαν αυτή που απασχόλησε τελευταίως τον διοικητή του Γ' παραρτήματος Ασφαλείας κ. Τσέκο με τη σύλληψη στο 7 τραμ, στην πλατεία Ρηγίλλης, της Ε. Αργ., της πιο όμορφης και πιο κομψής λωποδύτριας, που καταδικάσθηκε σ' έξη μηνες φυλάκι και βρίσκεται σήμερα στο «φρέσκο».

Οι πορτοφολάδες δεν είνε κακοτυμμένοι. Επίσης δεν είνε νεαροί στην ηλικία. Οι μικροκλέφτες, οι «ακρίδες» στις ούρες ή στα τραμ και στα λεωφορεία δεν είνε οι πιο

Επικίνδυνοι. Οι καλύτεροι πορτοφολάδες είνε συνήθως ηλικιωμένοι: 60 και 70 ακόμη έτων. Από της ηλικίας των 15 έτων εξασκούν το ευδοκίμον και προσοδοφόρο επάγγελμα του πορτοφολά.

Ένας τέτοιος «σεβάσμιος πορτοφολάς» είχε ταραξει κυριολεκτικώς τους επιβάτες των τροχιοδρομικών οχημάτων της οδού Πατισίων. Ήταν ντυμένος με εξαιρετική επιμέλεια, κρατούσε πάντα στο χέρι του ένα κομψό δεματάκι και παρά τα άσπρα του μαλλιά και την μεγάλη ηλικία του ήρνεϊτο με ευγένεια, να δεχθή να του παραχωρησουν θέσι να καθήσει. Προτιμούσε να στέκεται όρθιος και να στριμώχνεται με τους άλλους επιβάτες. Ωστόσο σε κάθε εμφάνισί του σημειωνόντουσαν κλοπές πορτοφολιών. Καί κανένας δεν τον υποφισκόταν.

Οι παθόντες κατέφευγαν, τέλος, στο αρμόδιο Τμήμα της Γενικής Ασφαλείας, όπου και τους δείχνανε ένα λεύκωμα με τις φωτογραφίες όλων των σεσημασμένων πορτοφολάδων κι εκεί με κατάπληξι ανεγνώριζαν τον σεβάσμιο και καλοντυμένο κύριο, ο οποίος και φυσικά δεν άργουσε να συλληφθή, για να περάσει μερικούς μηνες στη φυλάκι.

Μα η σύλληψη ενός έμπεριον κακοποιού δεν είνε και τόσο εύκολη δουλειά. Ο ειδικευμένος κακοποιός μελετάει προηγουμένως κάθε λεπτομέρεια της δουλειάς που θα κάνει. Χαρακτηριστικό παράδειγμα είνε ο Μ. Κ., που είνε σήμερα 70 χρονών. Είνε ο «άσσος» των διαρρηκτών. Όταν αποφασίση να διαρρήξει με τα «τσιράκια» του ένα σπότη ή ένα κατάστημα, επί ένα μήνα καταστρώνει προσεκτικά το σχέδιό του. Με χίλιες προφάσεις επισκέπτεται το σπότη, για να μάθη όλα τα κατάντοια. Μαθαίνει επίσης τις συνήθειες των ενοίκων, μελετάει χίλιους τρόπους, που μπορούν να εφαρμοσθούν και τέλος διαλέγει τον πιο απλό. Σκηνοθετεί δέ με τέτοιο τρόπο τη διάρρηξη, ώστε να νομίζει κανείς ότι έγινε από πρωτόπειρους διαρρηκτές. Επίσης αφήνει ψεύτη κα ίχνη, ώστε να ξεγελάσει τους αστυνομικούς. Όταν κάποτε οι αστυνομικοί τον ρώτησαν, γιατί κουράζεται τόσο πολύ και πονοφαλαίζει για να κάνει μιά δουλειά τους δήλωσε χαμογελώντας:

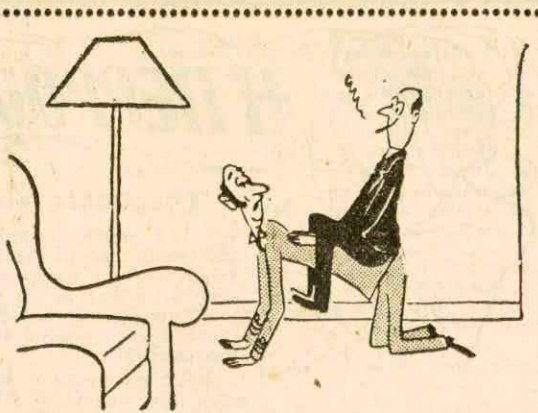
— Δίνω μιά μάχη και πρέπει να την κερδίσω. Καταστρώνω λοιπόν κι εγώ το σχέδιό μου σαν ένας καλός επιτελικός αξιωματικός!...

Μιά τέτοια περίπτωση είνε του Μπατ... που έφτιαχνε πλαστά σημειώματα διάφορων στρατιωτικών υπηρεσιών καθώς και ιδιωτών και είχε κατορθώσει, μετά την απελευθέρωσι, να παίρνει άλογα και μουλάρια, που είχαν επιταχθεί από διάφορους χωρικούς των Μεσογείων. Ο πλαστογράφος αυτός μάθαινε ποίος χωρικός είχε δώσει το αλόγο του στον πόλεμο ή στους κατακτητές, μάθαινε επίσης τα χαρακτηριστικά και το χρώμα του ζώου, έπειτα έμιμείτο το γραφικό χαρακτήρα του χωριάτη και πήγαινε να παραλάβη το άλογο δίνοντας τη σχετική απόδειξι. Όταν τέλος παρουσιαζόταν ο πραγματικός ιδιοκτήτης και ζητούσε τ' αλόγο του, του έδειχναν την απόδειξι παραλαβής με την υπογραφή του και ο δυστυχής πήγαινε να τρελλαθή από την στενωχόρια του!...

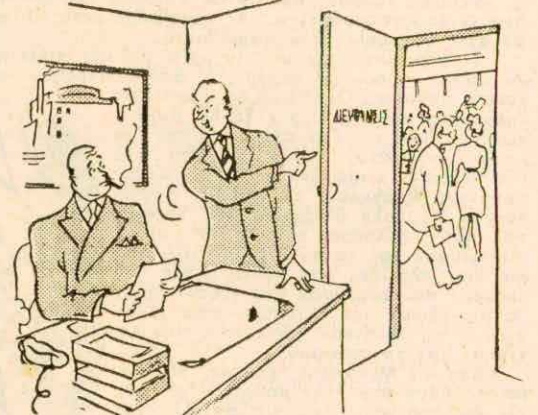
Μα όταν τέλος η Γενική Ασφάλεια επελήφθη αυτής της υποθέσεως ανέκαυσε ότι όλ' αυτά τα σημειώματα ήταν πλαστά κι έβαλε στο χέρι τον ζωοκλέφτη.

Αι μέθοδοι που μεταχειρίζονται σήμερα οι κακοποιοί είνε πραγματικά σατανικές και γι' αυτό πρέπει να έχη κανείς τα μάτια του δεκατέσσερα.

Θ. ΔΡΑΚΟΣ

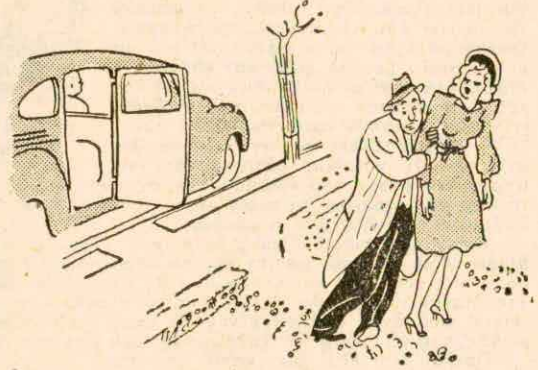

Ο υπηρέτης: Δεν νομίζετε, κύριε κόμη, ότι είσθε πια αρκετά μεγάλος γι' αυτά τα παιχνίδια;...

ΤΟΝ ΕΚΑΨΕ!

— «Αν δεν μου δώσετε αύξηση, θα πω σε όλους τους υπαλλήλους σας ότι μου... δώσατε!...

— Θα τα καταφέρω, Τάσο, να φτάσω και μόνη μου ως την πόρτα... Δεν είνε ανάγκη να με βοηθήσεις!...

ΧΩΡΙΣ ΛΟΓΙΑ

Η ιστορία σπάνια αναφέρει παραδείγματα τέτοιας «μεγαλομανίας» παραφροσύνης όπως ώρισμένων Ρωμαίων Αυτοκρατόρων. Κάποτε, ένας απ' αυτούς, ο περίφημος για τις τρέλλες του και τις ωμότητες του Καλιγούλας, αποφάσισε να καταλάβη τη Μεγάλη Βρετανία. Έπειδη όμως δεν είχε σκοπό και να δεινοπαθήσει, περιορίστηκε να εκστρατεύσει με μεγάλη πομπή ως τις ακτές του Ωκεανού. Εκεί, έβαλε τους δούλους του να... μαστιγώσουν τα κύματα και διάταξε τους στρατιώτες του να γεμίσουν τις περικεφαλαίες τους με κοχύλια. Έτσι, ήταν βέβαιος πως είχε κατανικήσει τον Ωκεανό, κι έπομένως και... τη Βρετανία!

Αλλά μιά τέτοια μεγάλη νίκη έπρεπε να γιορτασθή και με ανάλογο «θρίαμβο». Και πραγματικά: Η Ρώμη δεν είδε πιο μεγαλοπρεπή, αλλά και συγχρόνως πιο «σηκηνοθετημένη», πιο ανισόρροπη θριαμβευτική Αυτοκρατορική επιστροφή από εκστρατεία...

Ο Καλιγούλας είχε μαζί του τον Αντρίνιο, γιο ενός βασιλιά της Βρετανίας, που τότε σκάσει από τον πατέρα του κι' είχε καταφύγει στο Ρωμαίο Αυτοκράτορα, στον οποίο, μάλιστα, πρόσφερε κι' ένα περίφημο άλογο, για να κερδίση την εύνοιά του. Αυτό το άλογο ο Καλιγούλας το αγάπησε τόσο πολύ, όσο ποτέ δεν είχε αγαπήσει άνθρωπο — έκτος, φυσικά, από τον εαυτό του!

Έβαλε από τις φυλάκες διάφορους Γαλάτες αιχμαλώτους, τους διάταξε να άφισουν τα μαλλιά τους και τα γενειά τους και να μάθουν... βρετανικά, τους έβαψε τα κορμιά, τους αλυσόδεσε και τους παρουσίασε ως «ηγεμόνες της Βρετανίας», που, δηθεν, τους είχε συλλάβει.

Ήλθε λοιπόν η ημέρα του θριάμβου κι' οι εκατοντάδες χιλιάδες κάτοικοι της Ρώμης συγκεντρώθηκαν να ιδούν το θέαμα: Μπροστά, πήγαιναν μουσικοί και τραγουδούσαν κι' έπαιζαν διάφορα όργανα, εξυμνώντας τις νίκες του Καλιγούλα.

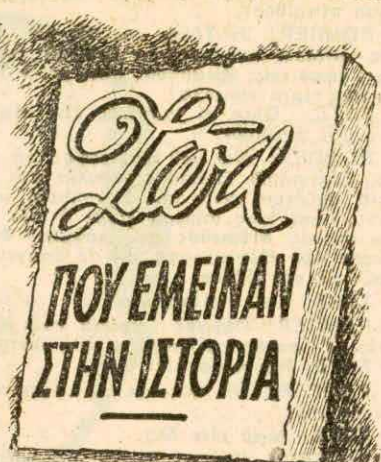
Έπειτα, ακολουθούσαν χρυσόστολιστα δόδια, που προσριζόνταν για τη θυσία. Κατόπι, πήγαιναν πολυάριθμα άρματα φορτωμένα με... «λάφυρα» του Ωκεανού! Ακολουθούσαν στρατιώτες, κρατώντας, πάνω σε κοντάρια, εικόνες, που παρίσταναν τις παλιτείες και τα κάστρα που, δηθεν, είχε κερδίσει ο Καλιγούλας. Πίσω απ' αυτούς, βαδίζαν, αλυσόδεμένοι, οι αιχμαλώτοι. Τέλος, πίσω από τους αιχμαλώτους, έρχονταν το άρμα του Καλιγούλα. Είχε το πρόσωπό του βαμμένο κόκκινο, ήταν στεφανωμένος με δάφνη και κρατούσε σκήπτρο με χρυσό άσπιδά. Πλάι του, προχωρούσε το άλογο, που του είχε χάρισει ο νεαρός Βρετανός — το ωραιότερο άλογο που είχαν ιδη ποτέ ως τότε οι Ρωμαίοι!

Γύρω από το λαμό του, φορούσε ένα περιδέραιο από μαργαριτάρια αμύθητης αξίας και, στη ράχη του είχαν βάσει μιάν ολόχρυση σέλλα.

Εσφινικά, σ' ένα νεύμα του Καλιγούλα, η πομπή σταμάτησε, και, μέσο στη βαθεία σιωπή, που απλώθηκε, ακούστηκε η βροντήρη φωνή του Αυτοκράτορος:

— Ρωμαίοι, το υπέροχο αυτό άλογο είνε από τη Βρετανία, κι είνε η κατ'ακρίβειά μου. Του δίνω τον τίτλο του Ρωμαίου πολίτη γιατί του αξίζει. Και το ονομάζω 'Ιγγιτάτος. Ζήτη ο 'Ιγγιτάτος!

Πλάι στο αυτοκρατορικό ανάκτορο, σύμφωνα με δια-

Ίγγιτάτος, το άλογο-θεός!

Ταγές του Καλιγούλα, είχε κτιστή, μέσα σε λίγες μέρες, ένα άλλο, πιο μικρό, αλλά αφάνταστα πολυτελές. Σ' αυτό το ανάκτορο, θα έμενε... ο Ίγγιτάτος, το αγαπημένο αυτοκρατορικό άλογο! Οι στυλοί του ανάκτορου αυτού ήσαν από ίσσιπ και πορφύριτη, κι' η αίθουσα, που θα χρησίμευε για σταύλος, φτιασμένη ολόκληρη από μάρμαρο, με περίφημα μωσαϊκά στο δάπεδο. Η φάνη ήταν από έλαφαντοκόκκαλο κι' η όροση από χρυσάφι!

Μέσα σ' αυτό το ανάκτορο του Ίγγιτάτου πήγαιναν, κάθε μέρα, για να υποβάλουν τα σέβη τους στο... άλογο, οι μεγαλύτεροι τιτλούχοι, οι ευγενέστεροι πατρίκιοι της Αυτοκρατορίας. Μπορούσαν να κάνουν κι' αλλιώς, ο Καλιγούλας είχε ανακηρύξει τον Ίγγιτάτο... ποντίφηκα της Ρώμης, τίτλο που μόνο οι αυτοκράτορες είχαν ως τότε! Το άλογο λοιπόν αυτό ήταν σχεδόν θεός!

Συχνά, ο Καλιγούλας προσκαλούσε, στο τραπέζι... του Ίγγιτάτου, τους σπουδαιότερους άρχοντες της Ρώμης. Κανένας δεν τολμούσε ν' απουσιάσει! Την τιμητική θέση στο συμπόσιο την είχε, φυσικά, ο Ίγγιτάτος. Δεξιά από τ' άλογο, καθόταν ο Καλιγούλας, κι' αντίκρου του ο δήμαρχος της Ρώμης Βιργίνιος.

Κάποτε, σ' ένα τέτοιο συμπόσιο, ο Καλιγούλας ξέσπασε, εσφινικά, στα γέλια. Όταν τον ρώτησαν γιατί γελάει, απάντησε:

— Σκέπτομαι ότι, μ' ένα μου νεύμα,

— «Ας πιούμε εις υγείαν του Ίγγιτάτου!» είπε ο Καλιγούλας, σηκώνοντας το κύπελλο, και το τέλος του.

μπορώ να διατάξω να σάς άποκεφαλίσουν όλους!

Οι συνδαιτημένες πάγωσαν, γιατί ήξεραν πως δεν κοστίζει τίποτα στον παραρφωνα εκείνον Αυτοκράτορα να δώσει μιά τέτοια διαταγή...

«Αλλ' ο Καλιγούλας περιορίστηκε να σηκώσει το κύπελλό του και να πη:

— «Ας πιούμε στην υγεία του Ίγγιτάτου!»

«Όλοι έσπευσαν να σηκώσουν τα κύπελλά τους και να ζητωκραυγάζουν το άλογο, έκτος από έναν: το δήμαρχο Βιργίνιο.

Ο Καλιγούλας το πρόσεξε κι' άλλαξε χρώματα.

Ο Βιργίνιος μου φαίνεται πως δεν ήπια στην υγεία του οικοδεσπότη! είπε χαμογελώντας παράδοξα.

Καί, δίνοντας στον Ίγγιτάτο ένα κύπελλο κρασί, τον άφισε να χώσει μέσα τη γλώσσα του κι' έπειτα το πρόσφερε στο δήμαρχο:

— Πιές, Βιργίνιε! του είπε. Ο Ίγγιτάτος σου κάνει την τιμή να σου δώση να πής από το κύπελλό του!

Ο Βιργίνιος ήπρε το κύπελλο, και, κάτωχρος από αγανάκτησι, το πέταξε πάνω στο... ιερό κεφάλι του αλόγου. «Όλοι έμειναν καρφωμένοι στις θέσεις των, παγωμένοι από τον τρόμο.

Σ' ένα νεύμα του Αυτοκράτορος, οι πραιτωριανοί έπιασαν το δήμαρχο και τον έσυραν στη φυλάκι.

«Αλλ' ο Καλιγούλας ήθελε να τον εξευτελίση περισσότερο. Διοργάνωσε λοιπόν μιά τεράστια συγκέντρωση στο Κολοσσαίο, κι' εκεί έσυραν, γυμνών και αλυσόδετο τον δήμαρχο της Ρώμης, μπροστά στον Ίγγιτάτο. Εκατοντάδες χιλιάδες λαού παρακολουθούσαν το θέαμα.

— Γονάτισε μπροστά στον Ίγγιτάτο, Βιργίνιε! διάταξε ο Καλιγούλας. Γονάτισε και παρακάλεσε τον να σε συχωρέση.

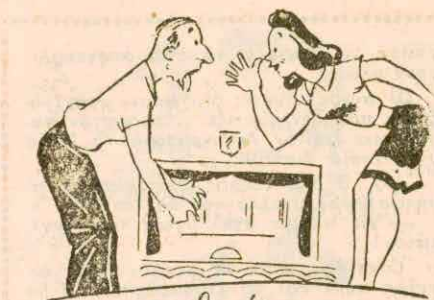
— Καίσαρ! απάντησε με βροντήρη φωνή ο Ρωμαίος δήμαρχος. Η τρέλλα σου ξεπέρασε κάθε προηγουμένο παράδειγμα! Σε παραβίνα στους υποθδνιους θεούς! Οι έκδικηται θα βγούν από την άμμο αυτή που σκορπίζω!

Καί, παίρνοντας μια χούφτα άμμο, τη σκορπίσε στον άνεμο!

Η κατάρα ήταν φοβερή κι' ο Καλιγούλας πάγωσε από τον τρόμο του. Ωστόσο, βρήκε τη δύναμη να κατέβη ο ίδιος μέσα στο στίβο και να καρφώσει το έγκλημα του στην καρδιά του Βιργίνιου!

Έπειτα ακούστηκε τα ματωμένα χέρια του στη λαμύρα του μ' ένα στεναγμό ανακουφισέως. Βέβαιος ότι δεν θα τον έπιανε η κατάρα.

Αλλά την ίδια εκείνη μέρα — 24 Ιανουαρίου 40 μ. Χ. — την ώρα που ο Καλιγούλας επέστρεφε στα Ανάκτορα του, μερικοί συγκλητικοί, που τον παρασύλλαγαν, έπεσαν απάνω του και του έδωσαν τριάντα μαχαίριες! Έπειτα έσυραν το πτώμα του στους δρόμους, υπό τις φρενιτιώδεις ιαχές του πλήθους, που είχε απαλλάγη, επί τέλους, από τον τυραννο! Τί απέγινε ο Ίγγιτάτος, το άλογο-θεός; Η ιστορία δεν αναφέρει το τέλος του.

Η ΚΑΜΟΥΔΙΣΙΑ ΜΑΣ

Το άνοιγμα του παραθύρου

ΠΡΟΣΩΠΑ:
ΡΟΜΠΕΡ ΚΟΥΣΛΕΝ: 30 ετών.
ΖΩΡΖ ΦΑΡΝΑΚ: 32 ετών. ΤΖΕΝΗ:
24 ετών.

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ

(Στο διαμέρισμα του Ζωρζ, Ο Ρομπέρ και ο Ζωρζ συζητούν. Ο δεύτερος είναι μυστικισμός του πρώτου. Ο Ρομπέρ όμως δεν θα μπορούσε να κάνει καλύτερη έκκληση γιατί ο Ζωρζ είναι καλός και ειλικρινής φίλος κι έχει μεγάλη πείρα στα έρωτικά ζητήματα. Έτσι οι συμβουλές του είναι πάντοτε πολύτιμες για τον κάπως δειλό Ρομπέρ. Το μόνο πράγμα που ο τελευταίος κρατά μυστικό είναι το οικογενειακό όνομα της φιλενάδας του).

ΖΩΡΖ (με περιέργεια): Την ξέρω τη μικρή;

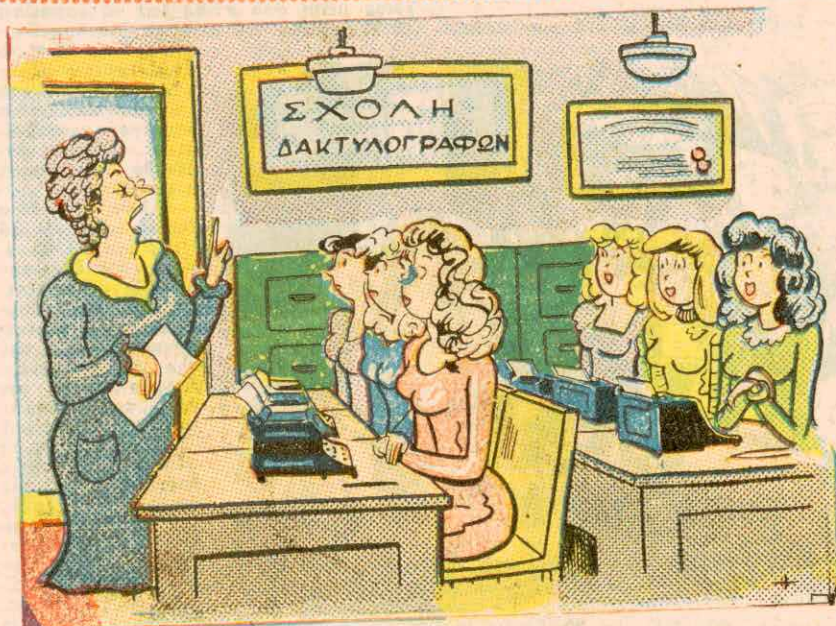
ΡΟΜΠΕΡ: Ίσως να την ξέρεις, είναι φυσικά από τον κύκλο μας. Δεν μπορώ όμως να σου πω περισσότερα.

ΖΩΡΖ: Δεν σε βιάζω...

ΡΟΜΠΕΡ: Μάθε ακόμη πώς είναι ένα σωστό κομφοτέρισμα. Είναι όμορφο σαν ένα άνοιξιότικο πρωί, έχει μάτια υπέροχα, μαλλιά θαύμα, ένα στοματάκι δαχτυλίδι, είναι έξυπνη, λεπτή, καλή, κομψή και πρό πάντων άθωα. Μάθε τέλος πώς την λένε Τζένη.

ΖΩΡΖ (με κάποιο δισταγμό): Έχω... πώς να στο πω, έχω γνωρίσει πολλές νέες κι αυτό το όνομα.

ΡΟΜΠΕΡ (ζωηρά): Αυτήν όμως μπορείς να βρεις βέβαια πώς δεν την γνωρίζεις.

— Καί νάχετε ύπ' όψι σας, ότι τὰ γόνατα τοῦ ποιοῦσταιμένου δὲν εἶνε ἡ καλύτερη θέσι, γιὰ νὰ καθόσαστε...

ΖΩΡΖ: Τί σέ κάνει νά τὸ λές αὐτὸ μὲ τόση πεποίθησι;

ΡΟΜΠΕΡ: Ἡ Τζένη μου δὲν εἶνε ἀπ' τίς γυναῖκες ποὺ κυνηγᾷς ἐσύ. Μὴ θυμῶνῃς, ξέρω τὸς θριάμβους σου, μὰ ἡ Τζένη εἶνε τίμια κοπέλλα!

ΖΩΡΖ: Ὅλες οἱ γυναῖκες εἶνε τίμιες ὅσο μὰς ἀγαπούν.

ΡΟΜΠΕΡ: Θὰ μοῦ ἐπιτρέψῃς νὰ μὴ σοῦ ἐπαντήσω. Θεωρῶ ἱεροσυλία μιὰ τέτοια συζήτησι γιὰ τὴν ἀγαπημένη μου. Ἐγὼ ξέρω πὼς σήμερα εἶμαι ὁ πιὸ εὐτυχισμένος ἄνθρωπος τοῦ κόσμου. Φαντάσου πὼς χθὲς πέρασα ὅλο τὸ ἀπόγευμα μαζί μὲ τὴν Τζένη.

ΖΩΡΖ: Καί ποῦ παρακαλῶ;

ΡΟΜΠΕΡ: Πήγαμε πρῶτα στὸ Μουσείο κι' ὕστερα καθήσαμε σ' ἓνα κέντρο.

ΖΩΡΖ: Καί σέ φτάνει αὐτό;

ΡΟΜΠΕΡ: Θὰ κάνουμε καὶ ἐξοχικούς περιπάτους.

ΖΩΡΖ: Αὐτὸ εἶνε ὅλο;

ΡΟΜΠΕΡ: Καί τί ἥδεις παραπάνω; Σοῦ εἶπα πὼς ἡ Τζένη δὲν εἶνε ἀπ' τὰ κορίτσια ποὺ πέφτουν στὰ δίχτυα σου.

ΖΩΡΖ (κάπως πειραγμένος): Ἀκουσε, φίλε μου, ἐγὼ φεύγω τὴν ἐρχομένη ἐβδομάδα γιὰ τὸ Ἀλγέρι. Πηγαίνω νὰ περάσω ἐκεῖ τὸ καλοκαίρι, κοντὰ σ' ἓνα θείο μου ποῦ θὰ κληρονομήσω μιὰ μέρα καὶ ποῦ ὅπως καταλαβαίνεις πρέπει νὰ περιποιούμαι πολὺ. Δὲν μπορῶ ὅμως νὰ φύγω πρὸ τοῦ σοῦ δώσω μιὰ καλὴ συμβουλή.

ΡΟΜΠΕΡ: Θὰ τὴν ἀκούσω ἐυχαρίστως. ΖΩΡΖ: Πρέπει νὰ φτάσῃς σ' ἓνα συμπέρασμα μὲ τὴν Τζένη σου. Ἀρκετὰ κράτησαν οἱ ρωμαντισμοὶ καὶ τὰ μυστεία. Πρέπει νὰ βλεπώσαστε κάπως διαφορετικά, σὲ μέρη πιὸ ἥσυχά ἀπ' τὰ δημόσια πάρκα.

ΡΟΜΠΕΡ (τρέμοντας σχεδόν): Δὲν θὰ τολμήσω ποτὲ νὰ τὴν προτείνω κάτι τέτοιο. Ἐξ ἄλλου, κι' ἂν ἀκόμη υποθέσωμε ὅτι ἡ Τζένη θὰ δεχόταν, ποῦ νὰ τὴν πάω; Ὅπως ξέρεις, ἐγὼ μένω μὲ τὴν οικογένειά μου.

ΖΩΡΖ: Μὰ τί σοῦ λέω τόσην ὥρα, κουτεντέ μου; Θὰ τὴν φέρῃς ἀπλούστατα ἐδῶ; Σοῦ παραχωρῶ τὸ διαμέρισμά μου καθ' ὅλο τὸ διάστημα τῆς ἀπουσίας μου. Θὰ σοῦ δώσω τὰ κλειδιά καὶ θὰ εἰδοποιήσω τὴ θυρωρὸ γιὰ νὰ σὰς περιποιήται... Ἀ, παρ' ὀλίγο νὰ ξεχάσω κάτι ποῦ ἔχει ἐξαιρετικὴ σημασία: Ἐδῶ στὸ σαλονάκι, τὸ πόμοιο τοῦ παραθύρου εἶνε χαλασμένο. Χρειάζεται μεγαλειότερη προσοχή γιὰ νὰ τ' ἀνοίξῃς καθε φορὰ. Ἐλὰ νὰ σοῦ δείξω τὸν τρόπο. Νά, ἔτσι, τὸ πατάς πρὸς τὸ βάθος δυνατὰ καὶ ὕστερα τὸ γυρίζεις

ἀπότομα. Τότε λειτουργεῖ πολὺ καλὰ. Πρόσεξε ὅμως γιὰτὶ διαφορετικὰ μπορεῖς νὰ παιδεύσῃς ὥρες χωρὶς κανένα ἀποτέλεσμα. Ἐλὰ νὰ δοκιμάσῃς κι' ἐσύ.

(Ὁ Ρομπέρ ἀρχίζει τίς προσπάθειες, παρ' ὅλον ὅμως ὅτι ἐπαναλαμβάνει δέκα φορές τὸ πείραμα, δὲν τὰ καταφέρνει καὶ πάλι τόσο καλὰ).

ΖΩΡΖ (ἀνυπόμονα): Καλὰ, καλὰ, ἔχεις ὅλον τὸν καιρὸ γιὰ νὰ βρῇς μόνος σου τὸν τρόπο. Σοῦ εὐχομαι καλὴ ἐπιτυχία καὶ κῦτταξε νάχῃς θάρρος. Θάρρος καὶ πάλι θάρρος! Αὐτὸ καὶ μόνο αὐτὸ σοῦ εἶνε ἀπαραίτητο!

ΣΚΗΝΗ ΔΕΥΤΕΡΑ

(Σ' ἓνα πάρκο. Ὁ Ρομπέρ καὶ ἡ Τζένη κάνουν ἓνα ἀπ' τοὺς συνηθισμένους ρωμαντικούς περιπάτους τους. Ἐχουν περάσει δέκα μέρες ἀπὸ τότε ποῦ ἔφυγε ὁ Ζωρζ κι' ὅμως ὁ Ρομπέρ δὲν τὸλμῇ ἀκόμη νὰ κἀν τὴν Τζένη τὴν πρότασι ποῦ τοῦ εἶχε συστήσει ὁ Ζωρζ. Σήμερα, ἐπιτέλους, ὕστερα ἀπὸ πολλοὺς δισταγμούς, τολμὰ νὰ ψιθυρίσῃ τὴν ἀγαπημένη του).

ΡΟΜΠΕΡ: Ἀγάπη μου, πόσο εὐτυχισμένος θὰ ἦμουν ἂν ἐρχόσουν νὰ ἴδῃς τὸ καινούργιο μου διαμέρισμα.

ΤΖΕΝΗ: Εὐχαρίστως. Ἄν εἶνε ὅμως μακριὰ, νὰ πάρουμε ταξί.

ΡΟΜΠΕΡ (κατ' ἰδίαν): Τὴν καὶ μὲν! Πόσο θάβια εἶνε αὕτη ἡ μικρούλα, οὔτε πηγαίνει τὸ μυαλό της στὸ κακό!... (Στὴν Τζένη): Δὲν εἶνε μακριὰ ἀπ' ἐδῶ ἀλλὰ καὶ πάλι μὲ ταξί θὰ πάμε. (Φωνάζουν ἓνα ταξί. Ὁ Ρομπέρ δίνει τὴ διεύθυνσι τοῦ διαμερίσματος τοῦ φίλου του).

ΣΚΗΝΗ ΤΡΙΤΗ

(Στὸ διαμέρισμα τοῦ Ζωρζ).

ΤΖΕΝΗ (μπαίνοντας ρωτάει μὲ κάποια ἀπορία): Ἐδῶ μένεις;

ΡΟΜΠΕΡ (κατασυγκινημένος, σχεδὸν τρέμει): Νά, ἀγάπη μου, προχθὲς μόλις μετακόμισα. Πές μου σ' ἀρέσει ἡ φωλίτσα μου... ἡ φωλίτσα μας;

ΤΖΕΝΗ (ἥρεμη, ψύχραιμη, κυττάει ἐρευνητικὰ γύρω της καὶ τέλος χαλάρει στὸ ντιβανὰκι ὅσο μπορεῖ πιὸ ἀναπαυτικά): Ὁραία εἶνε, πολὺ ὠραία!

ΡΟΜΠΕΡ: Καὶ τώρα μετ' ὅσων εἶνε νὰ λεπτὸ νὰ ἐτοιμάσω κάτι γιὰ νὰ δροσι-στούμε λιγάκι. (Πηγαίνει στὴν κουζίνα ἀλλὰ ξαναγυρίζει σὲ λίγο γιὰ νὰ πάρῃ δυὸ ποτήρια ἀπ' τὸν μπουφέ. Βρίσκει τὴν Τζένη ἰδρωμένη, νὰ προσπαθῇ νὰ κἀν ἄερα μ' ἓνα περιοδικό. Θυμάται τότε ἀμέσως τὴ συμβουλή τοῦ φίλου του καὶ πλησιάζει στὸ παράθυρο).

ΡΟΜΠΕΡ (χαμηλόφωνα): Νά πάρῃ ἡ ὀργή, ξέχασα νὰ ἐξασκηθῶ στὸ χειρισμὸ τοῦ χαλασμένου ἐλατηρίου! (Ἀρχίζει νὰ τρέμῃ φοβούμενος μήπως δὲν τὰ καταφέρει. Προσπαθεῖ, ξαναπροσπαθεῖ ἀλλὰ τίποτε).

ΤΖΕΝΗ (γελώντας): Τί ἀδέξιος ποῦ εἶσαι, καὶ μὲν! (Σηκώνεται καὶ πλησιάζει τὸ παράθυρο): Στάσου ἀπ' ἐκεῖ (χωρὶς καμμιὰ δυσκολία, πιέζει τὸ πόμοιο πρὸς τὸ βάθος τὸ γυρίζει ἀπότομα καὶ τὸ παράθυρο ἀνοίγει μὲ τὸ πρῶτο. Ὑστερα ἀπὸ τὴν ἐπιτυχία της, ἡ Τζένη παίρνει θριαμβευτικὸ ὕφος. Ὁ Ρομπέρ ὅμως τὸ χάνει καὶ τὴν κυττάει μὲ μάτια ὀρθανοίχτα).

ΡΟΜΠΕΡ (ψιθυρίζει χαμηλόφωνα): Ἐχω γνωρίσει πολλές μὲ τὸ ὄνομα Τζένη... Μήπως;

ΤΖΕΝΗ (χαμογελαστά τὸν ἐρωτᾷ τσαχπίνικα): Μὰ τί ἔπαθες, ἀγάπη μου;

ΡΟΜΠΕΡ: Μπα! τίποτε!... Πη... πηγαίνω νὰ φέρω τὰ ἀναψυκτικά... (Βγαίνοντας μονολογεῖ): Μοῦ χρειάζεται ἓνα γιὰ νὰ συνέλθω.

ΠΙΕΡ ΝΤΕ ΒΑΛΕΦ

Ἐπειδὴ τὴν ἤξερε

— Ἀ! Κολὰ ποῦ σὲ βρῆκα Πετράκη! Σήμερα νιορτάζει ἡ γυναῖκα μου... Σὺ ποῦ τὴν ἔβρεις δὲν μὲ συμβουλευεῖς τὴ δῶρο νὰ τὴς κάνῃς;
— Ἐνα γλωσσόδετη!

Ἡ Λίντα Νταρνέλ χρησιμοποιοῖ εἰδικὴ πούδρα γιὰ τὸ ἀλκαλικὸ δερμα τοῦ προσώπου της.

Τι δὰ κάμετε σὲ κάθε μιὰ σ' αὐτὲς τίς περιπτώσεις

Οἱ γιαιγάδες μας χρησιμοποιοῦσαν γιὰ τὴν ὁμορφιά τους δύο προϊόντα, τὸ ξύδι καὶ τὰ στεατικά ἄμωνιακά ἄλατα, πού, σιγά-σιγά, ὅμως ἔπεσαν σὲ ἀχρηστεία. Ἀλλ' οἱ ἐρευνητές των συγχρόνων βιοχημικῶν ἀπέδειξαν ὅτι τὰ εὐπερική αὐτὰ μέσα ἔφεραν πολὺ καλύτερα ἀποτελέσματα ἀπὸ ὅτι πολλὰ ἀπὸ τὰ σύγχρονα καλλυντικά.

Ποιὸς ἦταν ὁ ρόλος αὐτῶν τῶν δύο προϊόντων; Τὸ ξύδι, ἔδινε στὸ δερμα τὴν ἀπαιτούμενη δέυτητα. Ἀντίθετα, ὅταν ἡ δέυτης τοῦ δέρματος ἦταν πολὺ μεγάλη, ἡ χρῆσις στεατικῶν ἄμωνιακῶν ἁλάτων τὴν μετριάξει, αὐξάνοντας ἀντίστοιχα τὴν ἀλκαλικότητά της.

Οἱ δύο αὐτὲς λέξεις, δὲν ἔπρεπε νὰ τίποτε τὸ καινούργιο. Εἶνε γνωστὸν, ἄλλωστε, ὅτι ἡ διατήρησις τῆς ὑγείας ἀπαιτεῖ μιὰ ἰσορροπία μεταξὺ τῶν δέξων καὶ τῶν ἀλκαλικῶν στοιχείων τοῦ ὁργανισμοῦ. Κάθε διαταραχὴ αὐτῆς τῆς ἰσορροπίας διασάλευε τὴν ὑγεία καὶ πολλὰς φορές προκαλεῖ σοβαρώτατες ἀσθένειες.

Τὸ ἴδιο συμβαίνει καὶ μὲ τὴν ἐπιδερμίδα. Δὲν πρέπει νὰ εἶνε οὔτε πολὺ δένη, οὔτε πολλὴ ἀλκαλική. Πρέπει μὲ ἀπλούστερα λόγια νὰ ὑπάρχῃ μιὰ ἰσορροπία μεταξὺ δέυτητος καὶ ἀλκαλικότητος. Ἡ διασάλευσις αὐτῆς τῆς ἰσορροπίας καταστρέφει τὸ δερμα καὶ προκαλεῖ τὴν ἐμφάνισι διαφόρων δερματικῶν παθήσεων.

Ἡ ἐξέτασις τῆς δέυτητος ἢ τῆς ἀλκαλικότητος ἑνὸς δέρματος γίνεται μὲ τὴ βοήθεια εἰδικῶν «ἀντιδραστηρίων» καὶ «δῶς» τῆς βρωμοθυμόλης.

Τὰ ἀλκάλια, ὡς γνωστὸν, ἀποτελοῦν μιὰ μεγάλη κατηγορίαν χημικῶν συνθέσεων (σ' αὐτὴν ἀνήκουν ἡ ὀξεία ἢ ἄμωνια, τὸ λίθιον, ἡ πότασσα, ἡ βαρύτις, ἡ σόδιανή, ἡ τίτανος, ἡ μαγνησία κλπ.) ποὺ ἔχουν τὴν ιδιότητα νὰ προκαλοῦν ὀξυζωμένες χρωστικὲς μετατροπές, νὰ προσκινίζουν τ.χ. τὸ σιρόπι τῶν ἰων, νὰ κάνουν ἐρυθρὸ τὸ κίτρινο χρῶμα κλπ. Τὸ φαινόμενο αὐτὸ καλεῖται ἀλκαλικὴ ἀντιδράσις. Οἱ ἐκκρίσεις τοῦ δέρματος υποβάλλονται λοιπὸν, στὴν εἰδικὴ αὐτὴ ἐξέτασι καὶ ἀπὸ τὸ βαθμὸ τῆς ἀλκαλικῆς ἀντιδράσεως ποῦ παρουσιάζουν ἐξάγεται τὸ συμπέρασμα ἂν τὸ δερμα εἶνε δέυ ἢ ἀλκαλικό.

Κατὰ ἓνα γενικὸ κανόνα, τὰ ξηρὰ δερματα εἶνε δένα, ἐνῶ τὰ λιπαρὰ εἶνε ἀλκαλικά. Ὑπάρχουν, ὅμως, βαθμοὶ δέυτητος καὶ ἀλκαλικότητος, ποῦ μόνον ἡ χημικὴ ἐξέτασις τῶν ἐκκρίσεων τοῦ δέρματος μπορεῖ νὰ καθορίσῃ.

Ὁ μεγαλύτερος κίνδυνος γιὰ τὰ δένα δερματα εἶνε ἡ ἀποξηρανσις καὶ ἡ ρυτίδωσις. Τὰ ἀλκαλικά δερματα, ἀπὸ τ' ἄλλο μέρος, εὐνοοῦν τὴν ἀνάπτυξιν μικροβιακῶν ἐστιῶν, ἐξανθημάτων παντὸς εἴδους, ἀκμῆς κλπ.

«Ἐνα δερμα γιὰ νὰ εἶνε καλὸ καὶ νὰ παρουσιάξῃ ὅλα τὰ γνωρίσματα τῆς ὑγείας καὶ τῆς δροσερότητος, συμβου-

λεύει, ἡ διάσημη «γόνεσσα» τῆς ὁθονῆς Λίντα Νταρνέλ, δὲν πρέπει νὰ εἶνε οὔτε πολὺ δένο οὔτε πολὺ ἀλκαλικό. Ἡ ὑπεροχὴ τοῦ ἑνὸς ἀπὸ τὰ δύο στοιχεῖα τὸ καθίστα εὐπρόσβλητο ἀπὸ πολλὰς ἀσθένειες καὶ τοῦ ἀφαιρεῖ τὴ φρεσκάδα καὶ τὴν ὠραιότητά της».

Οἱ σύγχρονες παρατηρήσεις ἀπέδειξαν ὅτι τὸ δερμα εἶνε λιγώτερο δένο στὰ μέρη τοῦ σώματος ποῦ εἶνε λιγώτερο ἐκτεθειμένα στὸν ἀέρα, δηλαδὴ σ' ἐκεῖνα ποῦ σκεπάζονται ἀπὸ τὰ ἐνδύματα. Τὰ πολὺ συχνὰ πλοσίματα μειώνουν, ἐξ ἄλλου, τὴν δέυτητά της.

Αὐτὸ δὲν σημαίνει ὅτι τὰ καθημερινὰ λουτρά ἀντεδίκνυνται. Τοῦναντίον μάλιστα εἶνε ἀπαραίτητα γιὰ τὴν ἀποβολὴ τῶν τοξινῶν ποὺ ἡ ἐφίδρωσις συγκεντρώνει, στὴν ἐπιδερμίδα. Ἀλλ' ἔπειτα ἀπὸ ἓνα λουτρό, πρέπει νὰ ὑποβοηθῶμε τὸ δερμα γιὰ νὰ σχηματίσῃ ἀμέσως τὸ στρώμα τῆς δέυτητος ποῦ τοῦ εἶνε ἀπαραίτητο.

Ὅπως εἶπαμε, οἱ γυναῖκες χρησιμοποιοῦσαν παλαιότερα γι' αὐτὸ τὸ σκοπὸ τὰ καλούμενα ξύδα τοῦ ξέστρας, ποῦ τὰ ἀσωμάτιζαν μὲ διάφορες οὐσίες. Ὁρισμένα γάλατα τοῦ ξέστρας, ποῦ πωλοῦνται σήμερα στὸ ἐμπόριο, ἐπιφέρουν τὸ ἴδιο ἀποτέλεσμα.

Τὰ γάλατα αὐτὰ εἶνε κατάλληλα γιὰ τὰ δερματα ποῦ παρουσιάζουν μιὰ ἰσορροπία μεταξὺ δέυτητος καὶ ἀλκαλικότητος.

Ἀλλ' ἓνα δερμα μπορεῖ νὰ εἶνε πολὺ δένο ἢ πολὺ ἀλκαλικό.

Στὴν πρώτη περίπτωσι, θὰ διαλέξετε μιὰ κρέμα ποῦ νὰ ἔχῃ στὴ βάσι τῆς ἄμωνιακῆς στεατικῆς ἁλάτος. Ἐστὶ θὰ καταπολεμήσετε τὴν ὑπερβολικὴ δέυτητα τοῦ δερματός σας καὶ ὅ τὸ δώσετε βαθμὸ ἀλκαλικότητος.

Στὴ δεύτερη περίπτωσι, γιὰ νὰ καταπολεμήσετε τὴν ὑπερβολικὴ ἀλκαλικότητα τοῦ δερματός, θὰ χρησιμοποιοῦσε κρέμες, ποῦ νὰ ἔχουν στὴ βάσι τους γαλακτικὸ δέυ, ἐξαιρετικὰ ἀραιωμένο. Ἀλλὰ καὶ οἱ βασικὲς χρωστικὲς οὐσίες, τῶν ροῦζ, εἶνε δένης ἢ ἀλκαλικῆς προελεύσεως. Θὰ ἦταν καλὸ νὰ τὸ γνωρίζατε, γιὰ νὰ χρησιμοποιοῦσε ἐκεῖνες ποῦ ταιριάζουν στὸ δερμα σας, σύμφωνα μὲ τίς ἐνδείξεις ποῦ σὰς δώσαμε.

Ἡ φρεσκάδα τοῦ δερματος τῆς Λίντας Νταρνέλ διατηρεῖται, μὲ κρέμες ποῦ ἔχουν στὴ βάσι τους γαλακτικὸ δέυ.

ΑΣΠΡΙΣΑΝ σέ λίγες ώρες...

Μερικές χαρκτηριστικές περιπτώσεις

Κάποια κυρία Μπάρκερ κατέφυγε το 1943 στα αγγλικά δικαστήρια, ζητώντας αποζημίωση από το έργο του εργοστασίου όπου εργαζόταν, για ένα ατύχημα που είχε κάμει τα μαλλιά της να άσπρισουν μέσα σε μία νύχτα. Οι γιατροί, που είχαν εξετάσει τότε ως πραγματογνώστες, είχαν αποφανθεί ότι είναι αδύνατον να συμβεί τέτοιο πράγμα. Διάφοροι όμως Άγγλοι, που είχαν διαβάσει στις εφημερίδες την υπόθεση αυτή, έστειλαν για δημοσίευση άρθρα περίστατικών, που υπεστήριζαν την άποψη της κ. Μπάρκερ.

Ένας από αυτούς διηγείτο την περίπτωση του δεκαεννέως Μπίσον, που υπήρξε στην Αφρική και βρέθηκε μία μέρα, ολόμοναχος και άσπλος, μπροστά σε ένα τεράστιο λιοντάρι. Ο Μπίσον έμεινε σαν απολιθωμένος από τον τρόμο. Σε λίγα λεπτά όμως το θηρίο του γύρισε την πλάτη κι' απομακρύνθηκε μ' αδιαφορία. Όταν ο Μπίσον επέστρεψε στη μονάδα του, οι συνάδελφοί του είδαν ότι τα μαλλιά του είχαν άσπρισει τελείως.

«Η μητέρα μου μού είχε διηγήθει — έγραφε ένας άλλος αναγνώστης — για κάποια γνωστή της, που είχε πάει στο θέατρο, όφινοντας τα δυο παιδιά της στο κρεβάτι. Όταν έγυρισε, το σπίτι καιγόταν και τα παιδιά είχαν βρή το σκληρό θάνατο. Την ίδια νύχτα, άσπρισαν τα μαλλιά της δυστυχισμένης γυναίκας».

Θα παρατηρήσει ίσως κανείς ότι οι άφηγησης αυτές αφορούσαν περιστατικά που συνέβησαν σε άλλους. Η εφημερίδα όμως «Νέα Χρονικά» δημοσίευσε στο φύλλο της 3ης Ιουλίου 1943 ένα γράμμα από κάποιο Μοντρέ, που βεβαίωνε ότι, τον Ιανουάριο του 1941, είχε ζυγνήσει ένα πρωί με τα μαλλιά του κάτασπρα. Το προηγούμενο βράδυ, είχε κινδυνέψει για τέταρτη φορά να πέσει θύμα βομβαρδισμού.

Ένας άλλος, κάποιος Τζών Χούρρεν, είχε γυρίσει στο σπίτι του από την κηδεία της μικρής κόρης του, όταν έμαθε ότι ένα άλλο παιδί του είχε διαμελισθεί από ένα λεωφορείο. Την άλλη μέρα, τα μαλλιά του είχαν άσπρισει τελείως.

Κάποιος μαθητευόμενος μηχανουργός τρώαζε πολύ, γιατί, ενώ εργαζόταν στο εσωτερικό ενός καζανιού ατμομηχανής, οι συνάδελφοί του τον έκλεισαν εκεί μέσα γι' άστείο και φώναζαν κατόπιν ότι θ' άναβαν τις φωτίες. Μολονότι έμει-

νε μόνον ένα τέταρτο της ώρας φυλακισμένος, τα μαλλιά του είχαν γίνει κάτασπρα, όταν τον άπελευθέρωσαν.

Το ίδιο συνέβη σε μία γυναίκα, στο Μάντσεστερ, το έτος 1946, έπειτα από μια φοβερή σύγκρουση του λεωφορείου με το οποίο ταξείδευε.

Γενικώς, οι γυναίκες φαίνονται επιδεκτικότερες από τους άντρες στην απότομη λεύκανση των μαλλιών, πράγμα που δείχνει μάλλον ότι η μεταβολή αυτή έχει νευρική προέλευση. Πρό μηνών, παρατηρήθη μία τέτοια περίπτωση σε μία γυναίκα, που θεωρούσε επί χρόνια ότι ήταν νομίμως παντρεμένη. Όταν όμως ο σύζυγός της ζήτησε τη σύνταξή του, εξακριβώθηκε ότι η πρώτη σύζυγός του, που τη θεωρούσε νεκρή, βρισκόταν στη ζωή. Έμπρός στο αλυτο πρόβλημα που είχε δημιουργήσει ξαφνικά, τα μαλλιά της δεύτερης σύζυγου άσπρισαν σε μερικές ημέρες.

Μία εξακριβωμένη περίπτωση ήταν και του Άγγλου Τζών Λη, που είχε καταδικασθεί πρό ετών εις θάνατον. Τρεις φορές ο δήμιος επείχερσε να τον κρεμάσει, και τις τρεις όμως δεν άνοιγε η καταπακτή κάτω από τα πόδια του καταδίκου, ενώ λειτουργούσε περίφημα, όταν δεν πατούσε πάνω ο Λη! Την τρίτη φορά, οι βοηθοί του δήμιου επείχερσαν μάταια να άνοιξουν την καταπακτή, χτυπώντας την δυνατά με τα παπούτσια τους. Τέλος, ματαιώθηκε η εκτέλεσις κι' ο καταδικωμένος οδηγήθηκε πίσω στο κελλί του. Τα μαλλιά του στο μεταξύ είχαν άσπρισει από την αγωνία.

Όπως εξακριβώθηκε κατόπιν, το ξύλο της καταπακτής είχε φουσκώσει από μία νυκτερινή βροχή, κατά τέτοιον τρόπο, ώστε έφθιρμαζε πιο σφίχτα στο πλαίσιο της, όταν υπήρχε βάρος επάνω της.

Κι' άλλες όμως αιτίες, εκτός των δυνάτων συγκινήσεων, μπορούν να αλλάξουν το χρώμα των τριχών του ανθρώπου. Δυο τέτοιες περιπτώσεις δημοσιεύθηκαν σε ένα αμερικανικό ιατρικό περιοδικό του 1934. Η μία αφορούσε έναν άντρα, που το μισό μoustάκι του είχε γίνει ξαφνικά κάτασπρο, εξ αιτίας μιας βλάβης του αντίστοιχου ημισφαίριου του εγκεφάλου του. Τα μαλλιά του όμως δεν είχαν πάθει καμμία μεταβολή.

Ακόμη περιεργότερη ήταν η περίπτωση μιας νέας γυναίκας, που παρουσίαζε μία κανονική περιοδική αλλαγή του χρώματος των μαλλιών της, αποτέλεσμα μιας ψυχοπαθείας της. Όταν δηλαδή είχε εξάψεις, τα μαλλιά της γίνονταν σκουροξανθα, ενώ στην περίοδο της καταπτώσεως που έπακολουθούσε, κιτρίνιζαν οι τριχές της.

Τέλος, ο Νευρολόγος δόκτωρ Χέρμαν Στάιν διηγείται ότι, καθώς τον βεβαίωναν οι πελάτισσές του, σε κάθε έρωτική περίπτωση ή άλλη δυνατή συγκίνηση, τα μαλλιά τους αλλάζουν ελαφρά χρώμα και δεν διατηρούν πιά την περιμανάντ.

Οι αλλοιώσεις αυτές όφείλονται στην αδενική λειτουργία, ιδίως δε σε μεταβολές των επινεφριδίων άδενων, που επηρεάζονται άμεσα από τις συγκινήσεις. Σ. ΚΑΜΠΙΟΝ

☉☉

Ένας εκατοντούτης έβγαλε δέντια!

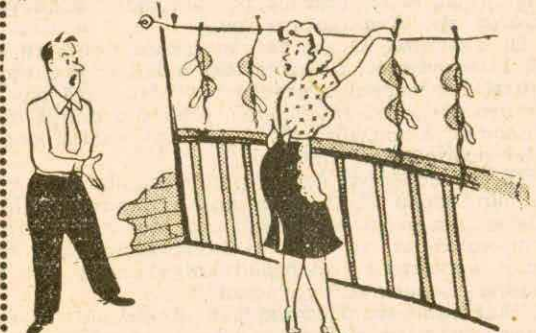
Ο θραγκόκο Καμπον Ντόχιλ, στο Ματάρα της Ισπανίας, ηλικίας σήμερα 100 χρόνων και ένας υνός, έβγαλε δυο καινούργια δόντια, για να επιβεβαιώσει ίσως το ότι οι γέροι ξανανιόνται παιδιά. Οι Ισπανοί γιατροί που τον εξέτασαν δεν κατόρθωσαν να βρουν μία ικανοποιητική εξήγηση αυτού του περιόρου φαινομένου που δεν συμβαίνει ωστόσο για πρώτη φορά.

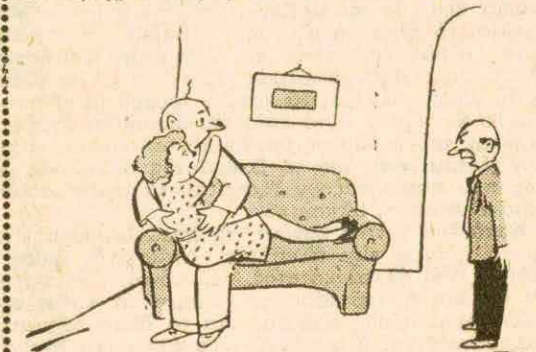
Ο υδραυλικός: Να με συμπαθάτε που άργησα!
— Μπα, δεν πειράζει... έμεις μία φορά δροισιτήκαμε!...

— Άρέσουν άραγε και στην κυρία σου τα χάρδια;...

— Γιατί τ' απλώνεις, βρε γυναίκα, όλα μαζί; Θα νομίζη ο κόσμος ότι είμαι πολύγαμος!...

ΠΕΡΙΤΤΗ ΕΡΩΤΗΣΙΣ

Ο σύζυγος: Μήπως σ' ένοχλεί αυτός ο άνθρωπος, χρυσή μου;

Ο μυστιογράφος και ο ποιητής φαντάστηκαν ο καθένας με το δικό του τρόπο τη ζωή της Μαριόν Ντελόρμ, της περίφημης σειρήνας του 16ου αιώνα.

Άλλ' η αλήθεια είναι ολότελα διαφορετική.

Η Μαριόν καταγόταν από πλούσια και άριστοκρατική οικογένεια. Ήταν κόρη του άρχοντος Ντελόρμ, βαρώνου της Μπαία, συμβούλου του βασιλέως και θησαυροφύλακος της Γαλλίας, και της Καμπανίας. Άλλ' είχε το ατύχημα να γεννηθή σε μία εποχή, που θυσίαζε πρόθυμα τις γυναίκες προς το συμφέρον των ανδρών. Η περιουσία του βαρώνου, μετά το θάνατό του, θα πήγαινε όλη στον πρωτότοκο γιο του, για να είναι

θρωποι που έφεραν τα μεγαλύτερα δνόματα της Γαλλίας έσκυβαν μπροστά στα βέλγητρά της. Κι' ανάμεσα σ' αυτούς ήταν ο βασιλικός πρίγκηψ του Κοντέ, ο δούξ του Βουκιγχαμ, ο καρδινάλιος ντε Ρισελιέ, ο στρατάρχης Μπρισάκ, ο δούξ του Γκραμμόν, τόσοι και τόσοι άλλοι...

Κάθε πρωί, οι γαλατάδες που μετέφεραν το γάλα για το καθημερινό λουτρό της σειρήνας, έφτιναν ούρα μπροστά στο μέγαρό της. Τα άρώματά της στοιχίζαν πενήντα χιλιάδες χρυσά σκούδα το χρόνο. Κι' ένα συνεργείο από μονίστες έρραβε διαρκώς φορέματα και άσπρόρ

Για τ' άρώματά της η Μαριόν Ντελόρμ ζόδευε πενήντα χιλιάδες χρυσά σκούδα το χρόνο...

Το φλογερό ειδύλλιο της με τον Σένκ Μάρς

σε θέσι να διατηρήσει την αίγλη του όνοματός των Ντελόρμ. Οι μικρότεροι γιοί του θα υπηρετούσαν στο στρατό ή θα γίνονταν κληρικοί. Όσο για την Μαριόν, θάμπαίνε σε μοναστήρι, όπως τόσα άλλα κορίτσια άριστοκρατικών οικογενειών.

Άλλ' η νέα ένοιωσε το αίμα να βράζει μέσα στις φλέβες της και δεν αισθανόταν καμμία διάθεση να κλείσει τα νείατα της και την όμορφιά της μέσα στο κελλί ενός μοναστηρίου.

Πώς θα μπορούσε, όμως ν' αντιδράσει στη θέλησι του πατέρα της και των δικών της;

Η Μαριόν κατόρθωσε με διάφορα προσχήματα ν' αναβάλει την ημέρα που θα ντυνόταν το ράσο της μοναχής. Άλλ' είχε συμπληρώσει πιά τα είκοσι χρόνια της κι' ο πατέρας της δεν ήθελε ν' άκούση να γίνεται λόγος για καινούργια άναβολή.

— Έχεις καιρό ως τα Χριστούγεννα, της είπε. Αυτή είναι η τελευταία παραχώρησις που μπορώ να κάνω.

Ήταν Μάιος. Κατά τις άρχες του αθηνώπου, η Μαριόν έδευε για το Παρίσι μαζί μ' έναν ευπατρίδη, τον κόμητα Ιάκωβο ντε Μπαρρώ, που είχε φιλοξενηθή για μερικές μέρες στον πυργό του πατέρα της.

Ο Μπαρρώ ήταν πολύ πλούσιος. Έγκατέστησε άμέσως τη Μαριόν σε ένα πολυτελές μέγαρο μ' ένα μεγάλο κήπο ολόγυρα, την στέλισε με κοσμήματα και της εξασφάλισε μία ζωή πριγκιπίσσης.

Της χάρισε τα πάντα, γράφει ένας σύγχρονος, εκτός από τ' όνομά του. Γιατί δεν θέλησε ποτέ να την κάμει γυναίκα του.

Οι σχέσεις τους δεν κράτησαν, άλλωστε περισσότερο από τρία χρόνια. Μία μέρα, ο ντε Μπαρρώ την έγκατέλειψε για τα μάτια μιας μικρής θεατρινούλας.

Η Μαριόν ρίχτηκε τότε σε μία θεοτρελή ζωή κι' έγινε σε λίγο διάσημη στο Παρίσι για τις κατακτήσεις και τα καπρίτσια της. Οι άν-

ρουχα γι' αυτήν. Γιατί δεν φορούσε δεύτερη φορά το ίδιο φόρεμα κι' άλλαζε τα γαντία της κάθε τρεις ώρες.

Άλλά, ξαφνικά, η μεγάλη αγάπη φούντωσε μέσα στην ψυχή της. Παραμέρισε τότε όλους τους θαυμαστές της για ν' άφοσιωθή στον Έρρικο Κουαφίε, μακήσιο ντε Σένκ-Μάρς, που ήταν γιός του Στρατάρχου-δούκος ντ' Εφφιά.

Ο νεαρός μαρκήσιος είχαν ένα άνωτατο αξίωμα στην αούλη κι' ήταν προσωπικός φίλος του βασιλιά Λουδοβίκου 13ου. Άλλ' αυτό δεν τον έμπόδιζε να μεταμφιέζεται κάθε βράδυ και να σκαρφώνη τους τοίχους του μεγάρου της Μαριόν, για να τρέξη κοντά της.

Έκείνο που φοβόταν ο Σένκ-Μάρς ήταν μήπως ο Ρισελιέ, που ήταν προσωπικός έχθρός του, μάθει τις σχέσεις του με την Μαριόν και χρησιμοποιήσει αυτό το έπιχείρημα, για να τον διαβάλλη στον βασιλιά Λουδοβίκο.

Άλλα τίποτε δεν μπορούσε να μείνη

μυστικό για τον τρομερό καρδινάλιο. Και, μία νύχτα, έβαλε τους ανθρώπους του να παραμονεύουν τον Σένκ-Μάρς την ώρα που θα προσπαθούσε να μπη στο σπίτι της Μαριόν και να τον πιάσουν.

Παρά τις διαμαρτυρίες του και παρό το γεγονός ότι έδωλεσε ποιος ήταν, ο έπι κεφαλής της περιπόλου αξιωματικός διέταξε να τον άφοπλίσουν και να τον δέσουν σ' ένα δένδρο.

Την άλλη μέρα, όλοι οι αούλικοί είδαν τον Σένκ-Μάρς δεμένο στον δένδρο έξω από το σπίτι της Μαριόν!

Ο έξευτελισμός ήταν πολύ μεγάλος κι' ο μαρκήσιος όρκισθηκε να εκδικηθή. Άρχισε τότε να συνωμοτεί εναντίον του Ρισελιέ, με σκοπό να τον άνατρέψη. Από τ' άλλο μέρος, παντρεύτηκε κρυφά τη Μαριόν.

Άλλ' ο καρδινάλιος δεν άργησε να μάθει τη συνωμοσία. Ο Σένκ-Μάρς συνελήφθη τότε και καταδικάστηκε σε θάνατο. Το κεφάλι του μαρκησιού έπεφτε σε λίγο κάτω από το τσεκούρι του δήμιου.

Το πλῆγμα για τη Μαριόν ήταν πολύ μεγάλο. Από εκείνη τη στιγμή η κρυφή σύζυγος του Σένκ-Μάρς άρχισε έναν λυσσαλέο πόλεμο εναντίον του Ρισελιέ.

Στο τέλος, όμως, διατάχθη η σύλληψις και η μεταφορά της στη Βασιλίλη. Άλλ' ο αξιωματικός που πήγε να εκτελέσει τη διαταγή, βρήκε τη Μαριόν νεκρή. Ένας κληρικός που προσευχόταν πλάι στο προσέφυλο της τότε ειπε ότι η όμορφη σειρήνα είχε πεθάνει ξαφνικά από άγνωστη αιτία.

Την άλλη μέρα, έγινε η κηδεία της. Και μεταξύ εκείνων που την παρακολούθησαν ήταν και η... ίδια η Μαριόν, μεταμφιεσμένη σε άντρα.

Γιατί, στην πραγματικότητα, δεν είχε πεθάνει, άλλ' είχε μεταχειρισθή αυτό το τέχνασμα για ν' άποφύγη τη σύλληψι.

Έπειτα από λίγο, η Μαριόν πέρασε στην Αγγλία, όπου φαίνεται ότι παντρεύτηκε άλλες δυο φορές. Μέχρι του θανάτου της όμως διατηρούσε την άνάμνησι του Σένκ-Μάρς.

Ο αξιωματικός της περιπόλου διέταξε ν' άφοπλίσουν τον Σένκ-Μάρς και να τον δέσουν σ' ένα δέντρο...

Ο «ΘΗΣΙΑΥΡΟΣ» στούς ΟΛΥΜΠΙΑΚΟΥΣ ΑΓΩΝΕΣ του Λονδίνου

Η συνεργάτις μας δημοσιογράφος ΚΑ ΕΛΛΗ Κ. ΠΟΛΙΤΗ ανέκωρσε εις Λονδίνον με ειδική δημοσιογραφική άποστολή, για να παρακολουθήσει τους Ολυμπιακούς Αγώνες. Η Κ. Πολιτή θα στείλη και στο «Θησαυρό» σειρά άνταποκρίσεων για τους αθλητικούς άγώνες και γενικά για τη σημερινή ζωή στην αγγλική πρωτεύουσα.

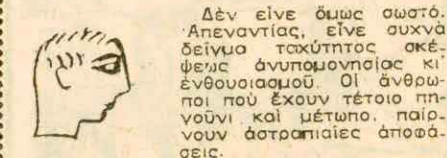
ΤΟ ΠΡΟΣΩΠΟ ΔΕΙΧΝΕΙ ΤΟΝ ΑΝΘΡΩΠΟ

Πώς θα μπορέσετε να μαντέψετε τον χαρακτήρα του

Δεν υπάρχει αμφιβολία, ότι το πρόσωπο φανερώνει πολλά στοιχεία του χαρακτήρα, της προσωπικότητας του ατόμου. Το σχήμα του, πρώτ' απ' όλα και κατόπιν ένα-ένα χωριστά τα διάφορα χαρακτηριστικά του, αποτελούν ένδειξεις για το είδος της προσωπικότητας, τις ψυχικές διαθέσεις, τα αισθήματα και την κατάσταση του οργανισμού ενός ανθρώπου. 'Επι-

σης, το χρώμα του και το χρώμα που έχουν τα μάτια και τα μαλλιά, είναι στοιχεία αρκετά ένδεικτικά για την εξακρίβωση του «τύπου» ενός ατόμου. Σ' αυτή τη βάση στηρίζεται η «φυσιογνωμική». Πολλοί όμως απ' τους κανόνες της απέδειχθησαν, με νεότερες έρευνες λανθασμένοι. 'Ωστόσο ο πολλός κόσμος εξακολουθεί να τους πιστεύει... Λένε π.χ. συνήθως ότι:

Ενα πηγούνι τραχηγμένο προς τα μέσα, δείχνει αδύνατο χαρακτήρα

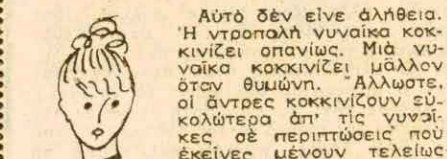

Οι κοντοί επιτυχάνουν περισσότερα απ' τους ψηλούς

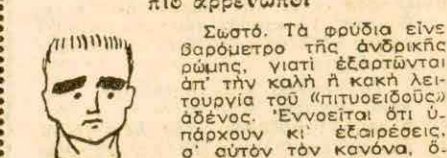

Και όμως, 'Υποτίθεται ότι ο κοντός τραβάει λιγότερο την προσοχή κι' ότι φτάνει δύσκολα στην επιτυχία. 'Αληθεύει όμως το αντίθετο. Οι κοντοί έχουν μεγαλύτερη φυσική ευκινησία, και γίνονται συχνά ένδοξοι ακριβώς γιατί φιλοδοξούν να διαλύσουν την προκατάληψη έναντι τους. Ο 'Αλέξανδρος, ο Κάισαρ, ο Νέλσον, ο Μόσαρτ, ο Μπαλζακ, ο Ναπολέων, ο Μιχαήλ Άγγελος, ο Τσώρτσιλ, ήταν όλοι κοντοί. 'Εξ άλλου οι κοντές γυναίκες είναι έλκυστικές. Μία νομική παρατηρία λέει ότι «οι άντρες θαυμάζουν τις ψηλές γυναίκες και παντρεύονται τις κοντές».

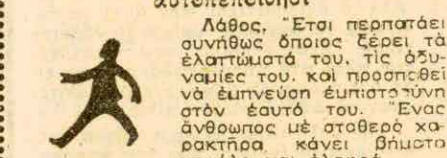
Η γυναίκα που κοκκινίζει εύκολα, είναι ντροπαλή

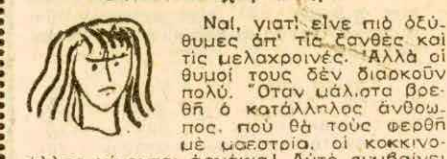
Οι άντρες με τα παχιά φρύδια είναι πιο άρρενωνοι

Το άποφασιστικό βάδισμα δείχνει αυτοπεποίθηση

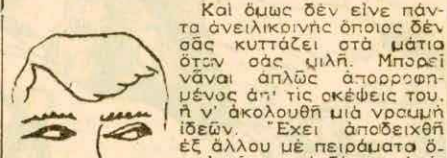

Οι κοκκινερόμαλλες γυναίκες έχουν επιθετικό χαρακτήρα

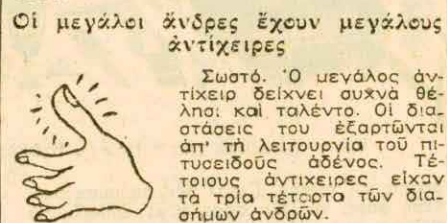

Μαλλες γίνονται άρνάκια! Αυτό συμβαίνει ωστόσο μ' όλες τις γυναίκες...

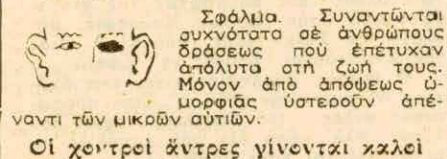
Μάτια που κυττάζουν άλλοι, δείχνουν ύπουλο χαρακτήρα

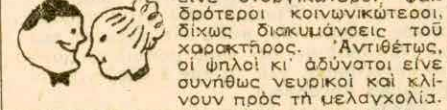
Οι μεγάλοι άνδρες έχουν μεγάλες αντίχειρες

Αυτιά μεγάλα κι' άπομακρυσμένα απ' το κρανίο σημαίνουν ηλιθιότητα

Οι χοντροί άντρες γίνονται καλοί σύζυγοι

Γιά να γελάτε

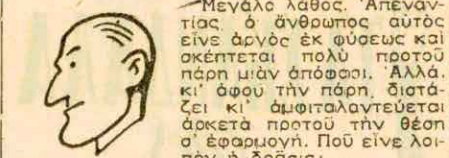
Μεταξύ συζύγων: -'Η μοίρα μου τώκε φαίνεται γραφτό να πάρω άντρα ηλίθιο! -Και βέβαια έπρεπε να βρεθί ένας ηλίθιος σαν και μένα για να πάρω έρενα τη στρίγγλα! *

Μεταξύ ληποδύτων: -'Εκαμα μία γερή υπάδα πάλι σ'ήμερα! -Τί; -Το μπουρλό ένα σερβιτόρο από έλεφαντόδοντα. -Μωρέ υπάδα και δεν είναι νύχιοι; -Τί λές βρέ κουτέ; Μπορούσε ποτέ ο έλεφας να φοράει φεύτικα δόντια; *

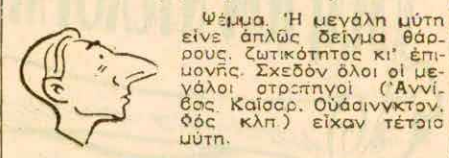
-Δεν ξέρεις φιλάττι μου, πόσο σε θαυμάζω που λαμβάνεις μέρος σε τέτοια κοντοέρτα. -Καυμένε, με κολακεύεις... Δεν είναι δα και τόσο οπουδία ή φωνή μου. -Καλέ, δεν πρόκειται για τη φωνή σου, αλλά για το... βάρος σου! *

Ο σύζυγος: Και δεν υπάρχει έλπις να γίνει χρονία ή αρρώστια της γιατρός μου; Ο γιατρός: Η γυναίκα σας δεν θα μπορούσε να υιλήσει επί μία έβδομάδα. Ο σύζυγος: Και δεν υπάρχει έλπις να γίνει χρονία ή αρρώστια της γιατρός μου; Ο γιατρός: Η γυναίκα σας δεν θα μπορούσε να υιλήσει επί μία έβδομάδα.

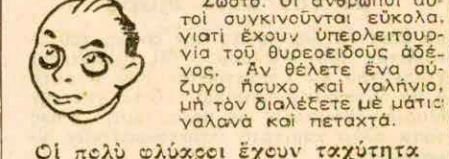
Ανεπτυγμένο σκαγέρι δείχνει άνθρωπο δρασέως

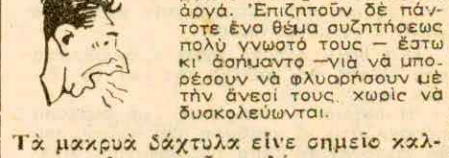
Όποιος έχει μεγάλη μύτη... τη χώνει στις ξένες δουλειές

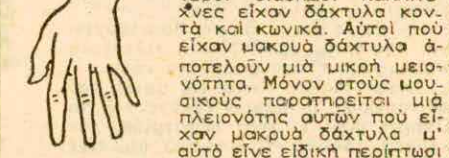
Μάτια πεταχτά δείχνουν ευερέδιστο χαρακτήρα

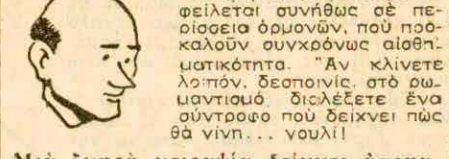
Οι πολύ φλύαροι έχουν ταχύτητα σκέψης

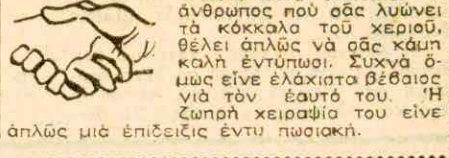
Τα μακρυά δάχτυλα είναι σημείο καλλιτεχνικών ταλέντων

Οι φαλκxροι είναι αίσθηματici

Μία ζωηρή χειραφία δείχνει άποφασιστικό χαρακτήρα

Απλώς μία επιδείξις εντύπωσης.

Οι έκβιασται ΕΝ ΔΡΑΣΕΙ

Τα σατανικά κέλπα τους

Ποιός άνθρωπος είναι αναμάρτητος; Ποιός δεν έχει κάποιο βάρος στη συνείδησή του, κάποιο μυστικό που ή αποκάλυψή του μπορεί να βλάψη την οικογενειακή γαλήνη του ή την κοινωνική του θέση;

Αυτή την απλή και σωστή σκέψη έκαμε ένας Νεοσορκέζος, κι' αποφάσισε να έπιφύλαξη, για να κερδίσει δίχως κόπο μερικές χιλιάδες δολάρια... Διάλεξε λοιπόν στην τύχη εκατό ονόματα και διευθύνσεις από ένα τηλεφωνικό κατάλογο κι' έστειλε στον καθένα ένα άνω-νωμο γράμμα, απειλώντας τον, να φανερώσει «το μυστικό» του, αν δεν του πλήρωνε 100 δολάρια. Για να κάνει μεγαλύτερη έντυψη το γράμμα του, το υπέγραψε με μία σταγόνα αίματος...

Φυσικά, δεν άργησε να πέσει στα χέρια της αστυνομίας. 'Εν τώ μεταξύ όμως, τρείς αξιοέστας πολίτες, του είχαν στείλει το ποσό που είχε ζητήσει, για να εξαγοράσουν τη σιωπή του...

Επειδή ακριβώς οι φιλήσυχoi άνθρωποι υπάρχουν εύκολωτερα, τους προτιμούν οι έκβιασται. 'Ενας απ' αυτούς ώστόσο έκαμε κάποτε τη γκάφα να έπιχειρήσει να έκβιαση τον περιόδο του γκάνγκστερ Τόρριο, υπαρχηγό του 'Αλ Καπόνε, και το πλήρωσε ακριβά. Ο Τόρριο είχε εγκαταλείψει πιά το έγκληματικό του στάδιο και ζούσε σαν ήσυχος νοικοκύρης στο Μπρούκλιν. Κάποιος λοιπός γνωστός του τον απείλησε ότι θα φανέρωνε το παρελθόν του στους καινούργιους κύκλους του, αν δεν του πλήρωνε 10.000 δολάρια. Τότε ο Τόρριο άπευθύνθηκε στον παλιό του εχθρό: την αστυνομία. Κι' ο έκβιαστας συνελήφθη, δικάσθηκε και καταδικάσθηκε αίστηρα.

'Ενας απ' τους περιφημότερους έκβιασμούς του αιώνα μας έγινε εις βάρος ενός 'Ινδού πρίγκιπος. Ο μαχαράγας του Κασμίρ είχε στείλει πρό έτών τον ανεψιό και διάδοχο του Χάρι Σίνγκ και κάμη το γύρο της Εύρώπης και να γνωρίσει το δυτικό πολιτισμό. Φυσικά, τον είχε εφοδιάσει με αρκετές εκατοντάδες χιλιάδες λίρες για τα έξοδα του.

Στο Παρίσι, ο νεαρός κι' ώραιος Σίνγκ γνωρίστηκε με κάποια κ. Ρόμπινσον, ζωτογράφο. Τού την είχε συστήσει ο υπάσπιστός του, Ένας 'Αγγλος λοχαγός. Δεν άργησε να συνδεθεί έρωτικά μαζί της. 'Αφού πέρασαν μερικούς ειδυλλιακούς μήνες στο Παρίσι, στις Κάννες και στο Λονδίνο, άποκαλύφθηκε ξαφνικά ότι ή κ. Ρόμπινσον δεν είχε πάρει διαζύγιο. Ο σύζυγος της παρουσιάσθηκε κι' απείλησε ότι θα κατήγγελλε στη δικαιοσύνη τις ένοχες σχέσεις της με το Σίνγκ.

Το σκάνδαλο θα ήταν τρομερό, για τον 'Ινδό πρίγκιπα που είχε αγιαστεί με μία γυναίκα όχι της τάξεώς του. Κινδύνευε να χάσει τα δικαιώματά του στο θρόνο... 'Αυτά του έπε ο υπάσπιστός του, όταν ο ξετρελλαμένος νέος ζήτησε τη συμβουλή του. 'Ετσι, ο Σίνγκ αποφάσισε να πληρώσει τις 300 χιλιάδες λίρες που ζητούσε ο σύζυγος ως «άποζημίωση». 'Υπέγραψε πράγματι δυο τσέκ 150.000 λιρών. Μόλις όμως είχε εισπραχθεί το πρώτο, παρουσιάσθηκε κάποιος άλλος και απέδειξε ότι αυτός ήταν ο πραγματικός Ρόμπινσον! Ο πρώτος ήταν ένας συννενοχός της κυρίας... Ο αληθινός σύζυγος ζήτησε το μερίδιό του απ' τον έκβια-

σμό. Κι' επειδή οι άλλοι δυστροπούσαν, φανέρωσε όλη την ιστορία. 'Απέδειχθη τότε ότι ο υπάσπιστος του πρίγκιπος ήταν συννενοχός των έκβιαστών κι' ότι είχε πάρει 40.000 λίρες για το ρόλο που είχε παίξει.

Ευτυχώς, ο Σίνγκ δεν έπληρωσε πια ακριβά την έρωτική του περιπέτεια. Διαδόθηκε άργότερα το θείο του στο θρόνο κι' έγινε ο σημερινός μαχαράγας του Κασμίρ.

Ο «βασιλεύς» των έκβιαστών ήταν κάποιος 'Αμερικανός, που έκανε αυτή την «έπιχειρήσι» επί 28 χρόνια και κέρδισε περί τα 2 εκατομμύρια δολάρια. Φυσικά, είχε μεγάλα έξοδα, γιατί ζούσε στα καλύτερα ξενοδοχεία των 'Αμερικανικών και ευρωπαϊκών λουτροπόλεων, του Λονδίνου και των Παρισίων. Κατάφερε δέ να μη συλληφθεί ποτέ, να μη μπει ούτε μία μέρα στη φυλακή!

Χαρακτηριστικό παράδειγμα των μεθόδων που έφάρμοζε, αποτελεί ή έξης περίπτωση: Κάποτε, έβαλε μια συννενοχό του να μπλέξει στα δίκτυα της κάποιοι τραπεζίτη. 'Η νέα αυτή ήταν μόνο 17 έτών, αλλά φαινόταν 20 ή 21. 'Αφού έγινε φιλενάδα του τραπεζίτη, του άνακοίνωσε σε λίγο καιρό, με προσποιητή άπελπισία, ότι ο άρραβωνιαστικός της είχε άνακαλύψει τις σχέσεις τους κι' ότι άπειλούσε να διαλύσει τους άρραβώνες τους. Πρόσθεσε δέ ότι ένα ποσό 50.000 δολλαρίων θα μπορούσε να τον έξυμνείση...

Ο τραπεζίτης κατάλαβε τον έκβιασμό, αλλά πλήρωσε τα χρήματά. Σε λίγες βδομάδες ή σπείρα του ζήτησε άλλες 100.000 δολάρια. Τότε ο τραπεζίτης κατέφυγε στην αστυνομία, ή όποια ύποπτευε ότι ήταν άνακατεμένος στην ύπαθεσι ο περιόδοτος άρχικέβιαστας και κατευχαριστήθηκε, γιατί παρουσιαζόταν έπιτέλους ή ευκαιρία να τον συλλάβει.

Την άλλη μέρα όμως, ένας άπεσταλμένος παρουσιάσθηκε στον τραπεζίτη, τού έδειξε το πιστοποιητικό γεννήσεως της νέας και τού δήλωσε ότι ή αν κατήγγελλαν για άποπλάνησι άηλίκοι. 'Εμπρός στον κίνδυνο που τον άπειλούσε, ο τραπεζίτης πλήρωσε όσα του ζήτησαν κι' άπέσυρε την καταγγελία του.

'Ετσι, γλύτωσε και πάλι ο άρχικέβιαστας. Τώρα έχει άποσυρθεί πιά απ' τις «έπιχειρήσεις» του και ξεκοκκαλίζει ήσυχά την περιουσία που σχημάτισε. Το άμερικανικό περιόδο, που άσχυλθηκε τελευταίως μ' αυτόν, δεν άνέφερε το όνομά του, γιατί ύπρχε κίνδυνος να διαχθεί για άποφωμισι, έφ' όσον δεν είχε άποδείχθει ποτέ τίποτε κατά του έκβιαστού!

Πρέπει να σημειωθεί ότι, πρό 100 έτών άκόμη, ο έκβιασμός δεν έθεωρείτο έγκλημα. Για πρώτη φορά το 1863 ψηφίσθηκε στη Γαλλία ένας νόμος που τον τιμωρούσε. 'Ακόμη και σήμερα δέ, σε μερικές άμερικανικές πόλεις, δεν ύπάρχει ειδική νομοθεσία κατά των έκβιαστών.

Γιατί τα χαμηλά σκουριάζουν, όταν έρχονται σε έπαφή με αχλά;

Αυτό όφείλεται στην άρκετά σημαντική αναλογία θείου που περιέχουν τα αχλά. (Ως γνωστόν τα χαλασμένα αχλά άναδίδουν μία πολύ άποάρεστη όσμη ύδροθετικού όξος). Το θειον έρχόμενο, λοιπόν, σε έπαφή με το μέταλλο, ένυστε μαζί του και σκουριάζει: μία μεγάλη σκουρία πάνω στα άποσμένα σκουη. 'Η σκουρία αυτή είναι ο καλούμενος θειούχος άργυρος.

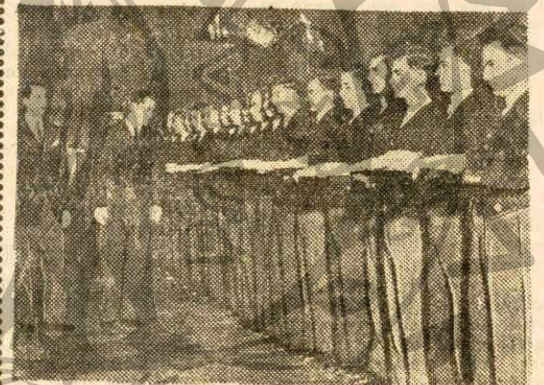
Ο «ΦΕΡΩΤΟΣ» ΓΙΑΤΡΟΣ

Ο γιατρός 'Ελαγουσεθ Νόρθ στη Βόρειο Καρολίνα χρησιμοποίησε έλικόπτερο, για να φέρει γρηγορώτερα στα άποκρινόμενα άγροκτήματα κι' να περιποιείται τους άσθενείς και τραυματίες, ή να τους παραλαμβάνει και να τους μεταφέρει σ' ένα ασκομείο.

ΠΟΙΟΥΣ ΠΡΟΤΙΜΑΤΕ;

Τρία ζεύγη διόμνων, που παρουσιάσθηκαν σε μία παρισινή γιορτή. 'Εχουν τρία κοινά γνωστάματα: τη χάρη, τη δειλία και... το πάθος! Το περιεργό είναι ότι και τα τρία ζεύγη άνήκουν στην ίδια γαλλική οικογένεια των Γκρενιέ. Είναι δέ μετεξέ τους συγγενείς. Οι Γκρενιέ είναι μία πολυμελές οικογένεια από τη Νορμανδία. Τα περισσότερα μέλη της είναι γαιοκτήμονες, που σπινρίζονται για την καλή υγεία τους και τη μικροβιοπάθειά τους. 'Αλλά τα ιδιαίτερα χαρακτηριστικά τους είναι ότι τα δίδωα παιδιά κάνουν συχνά την εμφάνισή τους στην οικογένειά τους.

ΤΑ ΓΑΝΤΙΑ ΤΩΝ ΤΑΞΙΩΤΩΝ

Η έπιθεώρηση των άπορων γαντιών των ταξίβ. των ενός μεγάλου Νεοσορκέζικου θεάτρου γίνεται απ' τον προστάμενο τους πριν από κάθε παράσταση. Πολλοί απ' αυτούς τους ταξίβτες είναι την ημέρα φοιτητά του Πανεπιστημίου.

ΕΠΙΣΤΗΜΗ & ΟΛΟΓΟΣ

Μία νέα μέθοδος θεραπείας τοῦ ἀλκοολισμού

Με παρκχεντήσεις στο νωτιαίο μυελό

Πολλά έχουν γραφεί για τὰ συμπτώματα, τὴ φύσι καὶ τὴ θεραπεία τοῦ ἀλκοολισμού. Ὁ διευθυντὴς ὁμῶς τοῦ Νοσοκομείου τῆς Πάρκ "Αβενιού τῆς 14 ὁρὸς καὶ καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου "Τζὼν Χόπκινς", δρ. Εντουαρτ Σπένσερ Κούουλς, παρουσιάζει τώρα μιὰ ἐντελὴς νέα ἀποφί καὶ νέα μέθοδο θεραπείας τοῦ χρονίου ἀλκοολισμού.

«Ἀντίθετα πρὸς ὅτι ἀπὸ πολλοὺς πιστεύεται, λέγει ὁ δρ Κούουλς, ὁ χρόνιος ἀλκοολικός δὲν εἶνε οὐτε διεφθαρμένος, οὐτε ἐγκληματίας, οὐτε κοινωνικὸς λεπρός, ἀλλὰ ἀπλῶς ὁρρωστος, ποὺ ἂν γίνῃ μιὰ καλὴ διάγνωσις τῆς ἀσθενείας του, μπορεῖ νὰ θεραπευθῇ ὁριστικῶς ἀπὸ αὐτὴν».

Τὸ πρόβλημα εἶνε πολὺ παλιὸ καὶ ἔχει ἀπασχολήσει γιὰτροὺς καὶ ψυχολόγους, γιὰτὶ πολλοὺς κόσμους μὴ μπορῶντας ν' ἀντιμετωπίσῃ τὶς ἀναποδιὲς τῆς ζωῆς, κυριευμένοι ἀπὸ μιὰ νευρὸς φόβου, ποὺ δημιουργεῖ ἢ ἐλλειψὶς ἀσφαλείας, καταφεύγει σὰν σὲ στῆριγμα, στὸ πιστό γιὰ νὰ ξεφύγῃ ἀπὸ τὶς λύπες καὶ τὶς ἀγωνίες του. Πολλοὶ — ἀκόμοι καὶ γιὰτροὶ — πιστεύουν ὅτι αὐτὸ ὀφείλεται σὲ ἐλλειψὶς ἠθικῆς ἀκεραιότητος, αἰσθημάτων εὐπρέπειας, αὐτοσεβασμοῦ καὶ βουλητικῆς δυνάμεως. Ὁ Κούουλς ὅμως υποστηρίζει ὅτι πρόκειται περὶ νοσηρὰς καταστάσεως τοῦ φλοιοῦ τοῦ ἐγκεφάλου, ποὺ προέρχεται ἀπὸ ἐρεθισμό καὶ ὄχι μόνον καὶ ποὺ προκαλεῖ συρροὴ ἐγκεφαλικῶν ὑγρῶν. Αὐτὸ αὐξάνει τὴν ἐνδοκρανικὴ πίεσι, σὲ βαθμὸ πολὺ μεγαλύτερον ἀπὸ τὸν κανονικόν. Μιὰ ἐξέτασις τοῦ νωτιαίου μυελοῦ, ἀποδεικνύει τὴν αὐξάνσιν αὐτῆς τῆς ἐγκεφαλικῆς πίεσεως στὸν ἀλκοολικὸ καὶ ἐπὶ πλεον ἀποδεικνύει ὠρισμένες χημικὲς ἀλλαγές.

Ἀκόμη καὶ ἂν κατορθώσῃ ὁ ἀλκοολικός νὰ συγκρατηθῇ καὶ νὰ μὴν πῇ γιὰ ἀρκετὸ διάστημα, πάλιν ἂν ἐξετασθῇ, ὁ βρεθῇ ὅτι ἡ ἐγκεφαλικὴ του πίεσις εἶνε 10-15 φορές μεγαλύτερη ἀπὸ τὴν κανονικὴ καὶ ὅτι ἡ γλομίνη καὶ ἡ λευκίνη τοῦ νωτιαίου μυελοῦ εἶνε πολὺ αὐξημένες καὶ προκαλοῦν μιὰ ἀντίδρασις πρωτεΐνης.

Ὅλα αὐτὰ ἀποδεικνύουν κατὰ τὸν δρ Κούουλς ὅτι ὁ ἀλκοολισμὸς εἶνε μιὰ χημικὴ-ἐγκεφαλικὴ ἀντίδρασις ποὺ δημιουργεῖται ἀπὸ τὸν ἐρεθισμό ποὺ προκαλεῖ τὸ ἀλκοὸλ στὸ φλοιὸ τοῦ ἐγκεφάλου. Πρόκειται δηλ. οὐσιαστικῶς γιὰ ἕνα εἶδος ἀλλεργικῆς ἀντιδράσεως ποὺ προκαλεῖται ἀπὸ τὸν ἐρεθισμό τῶν κυττάρων τοῦ ἐγκεφάλου, ποὺ ἀρχίζουν ἐπὶ νὰ σταῇ τὸν δημιουργοῦν ἕνα ἐγκεφαλικὸ οἶδημα, ποὺ αὐξάνει τὴν πίεσι καὶ ἐν συνεχείᾳ ἀλλοιώνει χημικῶς τὸν νωτιαῖο μυελόν.

Οἱ χημικοἐγκεφαλικές αὐτὲς ἀλλοιώσεις ἔχουν ὡς συνέπεια

τὴν ἀλλαγὴ καὶ αὐτῆς τῆς προσωπικότητος. Ὁ ἀλκοολικός χάνει τὸ αἶσθημα τοῦ αὐτοελέγχου καὶ τῆς αὐτοκριτικῆς, γίνεται σκυθρωπός, μελαγχολικός, τραχὺς στὸν τρόπον καὶ στὴν ομιλίᾳ, ὑφίσταται σεξουαλικὴ κατὰπτωσι, χρησιμοποιοῖ δόλια τεχνάσματα, ἀπαβάλλει τὸ αἶσθημα τῶν ἡθικῶν ἀξιών, δὲν διατάζει νὰ γίνῃ πλαστογράφος καὶ στὸ τέλος κατατάνει νὰ μὴν ἔχῃ συνείδησι καὶ νὰ μὴν εἶνε υπεύθυνος γιὰ τὶς πράξεις του.

Ἡ θεραπεία του δὲν μπορεῖ πιά νὰ εἶνε ζήτημα θελήσεως. Γιὰ νὰ ἀπαλλαγῇ ἀπὸ τὴν κατὰστασι αὐτὴ πρέπει τὸ κακὸ νὰ χτυπηθῇ στὴ ρίζα του: Νὰ ἐλαττωθῇ δηλ. ἡ ἐγκεφαλικὴ πίεσις καὶ νὰ ἐπανέλθῃ ὁ νωτιαῖος μυελὸς ἐπὶ τὴν κανονικὴ του χημικὴ σύνθεσι.

Γιὰ νὰ ἐπιτευχῇ αὐτό, κατὰ τὸν δρ Κούουλς, ἕνας τρόπος ὑπάρχει: Μιὰ σειρά παρακεντήσεων γιὰ τὴν ἀφαίρεσι μέρους τοῦ νωτιαίου μυελοῦ. Μὲ τὴν πρώτη κι ὅλας παρακεντήσεσι, λέγει ὁ Κούουλς, ἡ πίεσις τοῦ ἐγκεφάλου μειώνεται καὶ ὁ ἀλκοολικός ἀρχίζει νὰ μὴν ἀποζητᾷ τὸ πιστό. Οἱ παρακεντήσεις πρέπει κατὰ διαστήματα νὰ συνεχισθοῦν ἕως ὅτου διαπιστωθῇ ὅτι ἡ πίεσις καὶ ἡ σύνθεσις τοῦ νωτιαίου μυελοῦ ἐπανῆλθαν στὴν κανονικὴ, τὴ φυσικὴ τους κατὰστασι. Τότε ὁ ἀλκοολικός θὰ ἔχῃ θεραπευθῇ καὶ δὲν θὰ θέλῃ καθόλου νὰ πῇ.

Ταυτοχρόνως θὰ ἔχουν ἐξαφανισθῇ καὶ ὅλα τὰ συμπτώματα κακοῦ χαρακτήρος καὶ ὁ ἀνθρωπὸς θὰ ἀνακτήσῃ τὴν προηγούμενη προσωπικότητά του.

Ἡ παρακεντήσις, λέγει ὁ Κούουλς, δὲν προκαλεῖ σπουδαῖο πόνον, τὸ τσίμπημα μόνον τῆς βελόνας κι' ἕναν περαστικὸ ἐλαφρὸ πονοκέφαλο. Κατὰ τὰ ἄλλα εἶνε ἀκίνδυνη καὶ μπορεῖ νὰ γίνῃ καὶ στὸ σπῆτι. Καταλήγοντας ὁ Κούουλς, βεβαιώνει ὅτι γιὰ τὴ λύσι τοῦ μυστηρίου τοῦ ἀλκοολισμοῦ καὶ τὴν θεραπεία του, ἐργάζεται ἀπὸ τοῦ 1909 καὶ ὅλα τὰ πειράματά του τὸν ἐπίσαν ὅτι μόνον μὲ παρακεντήσεις εἶνε δυνατόν νὰ θεραπευθῇ ριζικῶς ἡ ἀλλεργικὴ αὐτὴ πάθησις, κατὰ τὴ γνώμη του, καὶ νὰ διαμσθῇ ὁριστικῶς ἡ ροπὴ πρὸς τὸ πιστό.

□□

Γιὰ νὰ ζήσουμε 100 χρόνια

Οἱ διάφορες ἐρευνες περὶ μακροβιότητος ἔχουν ἀποδείξει ὅτι δὲν ὑπάρχουν γενικὸι κανόνες γιὰ τὴν παράτασι τῆς ζωῆς. Ἐνας γέρος θαλερώτατος ἀκούη, βεβαιώνει ὅτι διαπρεπτοῖ εἶναι περὶ πολλοῦ γιὰτὶ δὲν ἔβαλε ποτὲ στὸ στόμα του ἀλκοὸλ ἐνῶ ἄλλος ἀποδίδει τὴ μακροβιότητά του στὸ ὅτι δὲν ἔτρωγε ποτὲ κρέας, κι' ἄλλος στὸ ὅτι ἐπιβεῖ κάθε μέρα ὁκάδες κορσά... Τελευταίως,

κάποιος Τζέιμς Κρέσγουελ, στὸ Σούσεξ τῆς Ἀγγλίας, δήλωσε ὅτι πέρασε τὰ 100 χρόνια γιὰτὶ διαβάσει πολὺ καὶ ξεχνάει ἑταίους μελοδὲς καὶ τὶς σκοτούρες. Ἐκεῖ διαβάσει ὡς σήμερα 10 χιλιάδες βιβλία!

Ἐξ ἄλλου, ὁ δόκτωρ Τζέιμς "Ολντφιλντ", ἕνας γέρος Ἀγγλος γιὰτὸς 83 εἰν δίνει μιὰ ἐπιστημονικὴ συνταγὴ μακροβιότητος: Ἡ ἀνθρώπινη καρδιά — λέει — εἶνε πλασμένη μὲ τὴν ἱκανότητα νὰ χτυπᾷ 2.500.000.000 φορές ἐν ὅλῳ. Κάθε τι λοιπὸν ποὺ ἐπιταχύνει τοὺς παλμούς της, ὅπως π.χ. ὁ καφὲς, τὸ ἀλκοὸλ, οἱ βίαιες ἀσκήσεις, οἱ συγκινήσεις ὁ ἔρως, κλπ., ἐξαντλεῖ γρηγορώτερα τὴ δυναμικότητά της καὶ συνεπῶς συντομεύει τὴ ζωὴ. Ἀνεπαισθήτως ἐπιβραδύνει τὸ ρυθμὸ τῶν παλμῶν, ὅλα ὅσα ἡ ἀναπνοή, ἡ χορτοφαγία, ἡ ἐγκράτεια κι' ἡ ψυχικὴ παρατηννοῦν τὴ ζωὴ. Ὅταν λοιπὸν ἡ καρδιά μας χτυπᾷ πάντοτε μὲ ταχύτητα 50 — 60 παλμῶν στὸ λεπτὸ, ἔχομε κάθε πιθανότητα νὰ φτάσουμε στὰ 100 χρόνια.

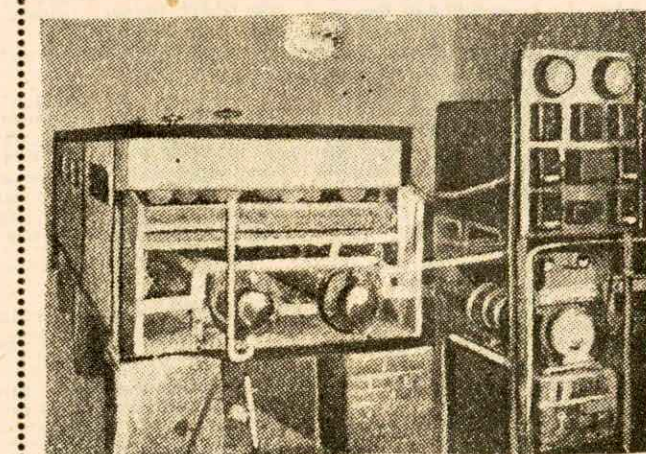
Προβλέψετε τὸ κέφι σας!

Ἐπειτα ζῶ μακρὰς παρρησιᾶς ποὺ ἔκαμε πᾶνν σὲ χιλιάδες άτομα ὁ δόκτωρ Χέρσευ τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Πενσυλβανίας, βεβαιώνει ὅτι μπορεῖ νὰ προβλεπθῇ καὶ τὸ κέφι τοῦ. Παρακολουθεῖτε τὶς μεταβολὰς τῆς διαθεσεως σας — λέει ὁ Ἀμερικανὸς ἐπιστήμων — παραλείποντας ὅμως τοὺς προσωρινούς παράγοντας ποὺ μποροῦν νὰ ἐπηρεάσουν τὴ γενικὴ σας κατὰστασι. Θὰ παρατηρήσετε τότε ὅτι οἱ ἡμέρες τῆς εὐδιαθεσεως καὶ τῆς κακοκεφίας σας παρουσιάζουν μιὰ ρυθμικὴ ἐναλλαγὴν.

Χαράζετε κατόπιν σ' ἕνα χαρτί μιὰ γραμμὴ ποὺ παριστάνει τὸ μῆδεν. Πάνω ἀπ' αὐτὴν σημειώστε τὴ λέξι "εὐδιαθεσία" (ποὺ σημαίνει νενικώτερα φαίδρτης, διαχυτικότης, ομιλητικότης, χαρὰ τῆς ζωῆς) κι' ἀπὸ κατὼ "δυσθυμία" (δηλαδὴ ἀνηρημδα κατὰπτωσις, μελαγχολία).

Κάθε βράδυ, σημειώνετε μὲ μιὰ κοκκίδα στὴν κατάλληλῃ θέσι τὸ ἐπικρατέστερο κέφι σας ὅλης τῆς ἡμέρας. Ἐπειτα ἀπὸ 3 μῆνες ἐξετάζετε τὸ ρυθμὸ ποὺ παρουσιάζουν οἱ ἐναλλαγές τῆς διαθεσεως σας. Κι' εἴτοι θὰ μπορεῖτε ποτὲ ἐξῆς νὰ προβλέψετε ποῖο θάνα τὸ κέφι σας κάθε μέρα.

Σὰς φαίνεται πολὺπλοκο τὸ σύστημα τοῦ δόκτορος Χέρσευ;

ΓΙΑ ΝΑ ΠΑΛΗΩΝΗ ΤΟ ΚΡΑΣ!

Τὸ μηχανήμα αὐτὸ λειτουργεῖ μὲ ὑπερυβρεθε ἀκτίνες καὶ χρησιμοποιεῖται γιὰ τὸ τεχνικὸν πάλινμα τῶν κρασιῶν, τὸ ὁποῖο γίνεται ἐπὶ σὲ λίγη ὥρα, ἐνῶ κανονικὰ 9 ἀπαιτοῦσε πολλὰ χρόνια.

Δὲν ἔχετε ὀδικο... Γιὰ οὐκ φθῆτε ὅμως πόσο μπορεῖτε νὰ ὠφεληθῆτε ἀπ' τὴν ἐφευρεσὴν τοῦ!

Ἡ ἄμυνα ἐνὸς ἐντόμου

Εἶνε γνωστὸν ὅτι ὠρισμένα ζῶα ἔχουν τὴν παράξενη ἱκανότητα νὰ παίρνουν ἀσυνήθιστα σκῆματα καὶ χρώματα γιὰ νὰ μὴ τὰ βλέπουν οἱ ἐχθροὶ τους ἢ γιὰ νὰ πλανοῦν ἐυκολώτερα τὴ λεία τους. Τελευταίως λοιπὸν, ὁ Ἀμερικανὸς ἐντομολόγος "Εντὼς Μπρινιελ", σὲ μιὰ ἐπιστημονικὴ ανακοίνωσι τοῦ ἀνέφερε μιὰ περὶερωτάτη τέτοια περίπτωση: Οἱ "βροῦκοι" ἕνας εἶδος νυκτοβίας πεταλοῦρας ἔχουν μιὰ δικαλωτὴ οὐρά, καὶ ὅταν καθοτᾷ πᾶνν καὶ κλαδία τῶν δέντρων, φαίνονται σὰν φύλλα δαρμένα ἀπ' τὴ θέαλα. Ἀν ὅμως περυσιασθῇ κάποιος κινδυνὸς ὡς ὅς τὸ ἐντομὸ ἀνασκήκνεται στὰ πτερυγία τοῦ πόδι, σπᾶνν ὠφθαλμὸν καὶ κινεῖ ἀπειλητικὰ τὴν οὐρά του, συνχρόνως δὲ βγάζει ἀπ' τὸ σπινθόριο μέρος τοῦ σώματος του μιὰ κοκκινωπὴ λουρίδα μὲ δυο σκούρα σημάδια σὰν μάτια. Ἐτοῦ μεταβάλλεται σ' ἕνα μικρότερος, ποὺ ἀπειλεῖ, μὲ ὀρθογώνιο στόμα, νὰ καταδρεχθῇ τὸν ἐχθρὸ του.

Ὡστόσο τὰ ἀμυντικὰ μέσα του δὲν περιορίζονται μόνον σ' αὐτὴ τὴν ἀκνηροθεσία. Μπορεῖ ἐπιπλέον νὰ ἐκτοξεύσῃ ἀπὸ τὸ κεφάλι τοῦ ἕνα ἐρεθιστικὸ ὑγρὸ, ἱκανὸ νὰ τυφλώσῃ ἕνα μικρὸ πουλί.

Ψάρι με τὸ ἀεροπλάνο

Μὲ τὴν ταχύτῃ ἀνάπτυξι τοῦ ἀεροπλάνου ὡς μεταφορικοῦ μέσου, χρειάσθηκε νὰ μελετήσουν οἱ εἰδικοί τὶς καταλλήλότερες συσκευασίες γιὰ τὴν προφύλαξι ὠρισμένων εὐμετεθλήτων εἰδῶν, ἰδίως δὲ τροφίμων. Γιὰ τὸ σκοπὸ αὐτὸ δοκιμάσθηκαν τὰ πῶ ἀσυνήθιστα ὑλικά. Ἀπεδείχθη δὲ τελικὰ καταλλήλότερο τὸ "πλιοφίλμ", ἕνα πλαστικὸ φύλλο ὁμοῖο στὴν ὄψι μὲ τὸ γνωστὸ σελλοφάν, ἀλλὰ πολὺ στερεώτερο κι' ἀνθεκτικώτερο στὸ νερό, στὴ μούχλα καὶ στὰ ἐντομα. Τὰ φρούτα καὶ τὰ λαχανικὰ μένουν φρέσκα μέσα σ' αὐτὸ καὶ δὲν χάνουν τὸ ἀρωμά τους. Εἰδικὰ δοχεῖα, φτιαγμένα ἀπὸ "πλιοφίλμ", χρησιμοποιοῦνται γιὰ τὴν ἀεροπορικὴ μεταφορὰ ψαριῶν.

Χάρις στὸ "πλιοφίλμ", ποὺ χρησιμοποιεῖται σήμερα εὐρύτατα στὴν Ἀμερικὴ τὰ ψάρια θάνατον στὶς διάφορες ἀγορές τόσο φρέσκα ποῦ... μυρίζουν θαλάσσια!

Ἡ ΕΠΙΣΤΗΜΗ

γιὰ τὸν ὕπνο

Περίεργες παρκτηρήσεις

Οἱ ἐπιστήμονες δὲν ἔχουν μπορεῖ νὰ ἐξηγήσουν τὴν περίπτωση ἑνὸς ἀνθρώπου, ποὺ κοιμήθηκε συνεχῶς ἐπὶ χρόνια — τὸ ἐνα τρίτον τῆς ζωῆς του! — καὶ ἐπὶνεσε ἐπιτελοῦς φρέσκος κι' εὐδιάθετος!

Εἶνε γεγονός ἀλλωστε ὅτι ἡ ἔπιστήμη ξέρει ἐλάχιστα πράγματα γιὰ τὸν ὕπνο. Μολοντὶ ἔχουν γίνῃ γύρω ἀπ' αὐτὸ τὸ ζήτημα περισσότερες ἐρευνες παρὰ ὅσες γιὰ τὴν διασπασί τοῦ ἀτόμου, δὲν ἔχει ἐξακριβωθῇ καν ἀκόμη μὲ βεβαιότητα γιὰτὶ κοιμομαστε.

Υπάρχουν διάφορες θεωρίες γιὰ τὴν προέλευσι τοῦ ὕπνου. Μιὰ ἀπ' αὐτὲς υποστηρίζει ὅτι ὁ ὕπνος εἶνε ἀποτέλεσμα ἐλαττώσεως τῆς ποσότητος καὶ τῆς ταχύτητος τοῦ αἵματος στὸν ἐγκεφαλόν. Οἱ ἀντιπαλοὶ τῆς ὁμῶς τόνίζουν ὅτι αὐτὴ εἶνε ἡ αἰτία τῆς λιποθυμίας κι' ὅτι ὁ ὕπνος διαφέρει πολὺ ἀπ' τὴν λιποθυμία.

Ἡ "χημικὴ θεωρία" παραδέχεται ὅτι, ὅταν εἴμαστε σὲ δράσι, ὁ ὀργανισμὸς μας παραγεί κάποια ἀγνοῦστη χημικὴ οὐσία, ποὺ μᾶς ἀποκοιμίζει. Ὅταν ὅμως τὸ σῶμα μας εἶνε ἀπόλυτα ἀναπαυμένο, σωματῶσι ἡ παραγωγή αὐτῆς τῆς χημικῆς οὐσίας, τὰ κύτταρα φορτίζονται πάλι μ' ἐνέργεια, ξυπνοῦμε καὶ ξαναρχίζομε τὴν κανονικὴν ζωὴ μας.

Οἱ ὁπαδοὶ τῆς "βιολογικῆς θεωρίας" φρονοῦν ὅτι ὁ ὕπνος ὀφείλεται σ' ἕνα βασικὸ ἐνστικτὸ τοῦ ἀνθρώπου. Οἱ ψυχολογοὶ πάλι τὸν ἀποδίδουν σὲ μιὰ ὑποσυνείδητὴ ἐπιστροφή στὴν παιδικὴ ηλικία.

Περίεργότερη ἀπ' ὅλες εἶνε ἡ θεωρία ποὺ ἀνεκοίνασε ὁ καθηγητὴς Μουενρά στὴ Γαλλικὴ "Ακαδημία Ἐπιστημῶν". Σύμφωνα μ' αὐτὴν, ὁ ὕπνος προκαλεῖται ἀπὸ ἕνα μυστηριώδες ἀέριο, ποὺ ὑπάρχει μέσα στὸν ἀέρα ποὺ ἀναπνεύομε! Ὁ καθηγητὴς ὠνόμασε τὸ ἀέριο αὐτὸ "ὕπνοφόρος", βεβαιώσε δὲ ὅτι ἡ ποσότης του εἶνε μεγάλη στὸν ἀέρα τῆς ἐξοχῆς, προφανῶς γιὰτὶ παραγεται ἀπ' τὰ φυτά. Δὲν μπορεῖ ὅμως νὰ τὸ ἀπομονώσῃ καὶ νὰ πειραχθῇ τὶς ιδιότητές του.

Ἐπίσης οἱ εἰδικοί διαφωνοῦν ὡς πρὸς τὶς ἀπαιτούμενες ὥρες ὕπνου. Μιὰ παλαιὰ ἀγγλικὴ παροιμία ἔλεγε ὅτι "ἔξω ὥρες εἶνε ἀρκετές γιὰ ἕνα ἄντρα, ἐπὶ γιὰ μιὰ γυναίκα καὶ ὀκτὼ γιὰ ἕνα ἡλίθιο". Στὴ σημερινὴν ἐποχὴ, δυὸ ἐπιστήμονες ἀσχολήθηκαν συστηματικὰ μ' αὐτὸ τὸ ζήτημα. Τὰ ἀποτελέσματα τῶν ἐρευνῶν τους διαφέρουν πολὺ μεταξὺ τους, πάντως ὅμως καταρρίπτουν τὴν κοινὴ ἀντίληψιν ὅτι χρειάζομαστε ὀκτὼ ὥρων ὕπνο κάθε μέρα.

Ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς δυὸ αὐτοὺς ἐρευνητᾶς, ὁ δόκτωρ Φούλλερ, εἶχε ὑπηρετήσει κατὰ τὸν πρῶτο πόλεμο στὰ ὑποβρύχια κι' εἶχε παρατηρήσει τότε ὅτι οἱ συνάδελφοί του μπορούσαν ν' ἀνθεῖνουν ὀλόκληρη βδομάδα μὲ ἐλάχιστον ὕπνο, διατηρώντας ὅλη τὴν ὑγεία τους καὶ τὴν σωματικὴν καὶ πνευματικὴ ἀποδοτικότητα τους. Πρόσεξε ἐπίσης ὅτι ὁ ὕπνος τῶν βρεφῶν καὶ τῆς γάτας εἶνε δια-

κεκομμένος. Συνεπερανε λοιπὸν ὅτι ὁ πολιτισμὸς ἔχει ἀπομακρύνῃ σιγά-σιγά τὸν ἄνθρωπο ἀπὸ τὸ φυσιολογικὸ πρόγραμμα τοῦ ὕπνου. Ἐκαμε δὲ τὴν ἐξῆς ἐνδιαφέρον πείραμα στὸν αὐτὸ τοῦ:

Ἐγκαταστάθηκε σ' ἕνα μοναχικὸ σπῆτι, στὴ Νεμπράσκα, κι' ἐπιδόθηκε σὲ μηχανικὲς καὶ μαθητικὲς μελέτες. Ὅταν ἐνοιῶθε ὅτι τὸ μυαλὸ του εἶχε κουρασθῇ καὶ δὲν τὸν ἐξυπηρετοῦσε πιά, ἐπέφτε στὸ κρεβάτι κι' ἀποκοιμόταν. Εἶχε γυνάσει δὲ τὴ βέλγη τοῦ οὕτως ὥστε, μόλις ξυπνοῦσε, σηκώνοταν ἀμέσως καὶ ξαναρχίζε τὴ δουλειά του. Ἐπειτα λοιπὸν ἀπὸ ἕνα μῆνα, διαπίστωσε ὅτι χρειάζοταν ὕπνο τέσσερες φορές τὴν ἡμέρα, ἐπὶ μισὴ ὥρα κάθε φορά, δηλαδὴ δυὸ ὥρες ἐν ὅλῳ στὸ 24ωρο. Συνέχισε ἐπὶ ἕνα χρόνον τὴν τακτικὴν αὐτὴ. Κι' οἱ συχνῆς ἰατρικὲς ἐξετάσεις στίς ὁποῖες ὑπεβάλλετο, ἀπέδειξαν ὅτι διατηροῦσε ὅλη τὴν ὑγεία του καὶ τὸ κανονικὸ βάρος του.

Ὁ δεύτερος ἐπιστήμων, ποὺ ἀναζητῆσε τὶς φυσικὲς συνθήκες τοῦ ὕπνου, ἦταν ὁ καθηγητὴς Νάταν Κλάιτμαν, τοῦ Πανεπιστημίου τοῦ Σικάγου. Αὐτὸς ἔζησε ἐπὶ ἕνα μῆνα μέσα σὲ μιὰ βαθύτα σπηλιά, μακριὰ ἀπ' τὸν ἥλιο κι' ἀπ' τὸν ἐξωτερικὸ κόσμον. Παρατήρησε τότε ὅτι ὁ "κύκλος" τοῦ ὕπνου του — δηλαδὴ οἱ ὥρες ποὺ ἀρχίζε νὰ νυστάξῃ, ποὺ κοιμόταν καὶ ποὺ ξυπνοῦσε — ἐπανάλαμβανόνταν κανονικὰ κάθε 28 ὥρες, κι' ὄχι κάθε 24.

Ὁ ἴδιος καθηγητὴς ἔβαλε διαφόρους φοιτητᾶς νὰ κοιμηθοῦν φορώντας ἀντισφουριγογινικές μάσκες, συνδεδεμένες μὲ εἰδικὰ ὄργανα μετρήσεως. Κι' ἐξακριβώσε ἑταί ὅτι ὁ βαθύτερος ὕπνος μᾶς ἐπιτυγχάνεται μιὰ ὥρα, περὶποῦ ἀφοῦ ἀποκοιμηθῶμε, κι' ὅτι κατόπιν, τὴν ὑπολοιπὴ νύχτα, γίνεται ἄλλοτε πῶς βαθὺς καὶ ἄλλοτε ἐλαφρότερος.

Διέψευσε ἐξ ἄλλου τὴ θεωρία ὅτι ἡ παρατεταμένη ἐλλειψὶς ὕπνου μὴν νὰ τρελλάνῃ τὸν ἄνθρωπον. Ὁ ἴδιος ἔμεινε ἀγρυπνῶς ἐπὶ 180 ὥρες, χωρὶς νὰ πάθῃ τίποτε ἢ πνευματικὴν τοῦ διαύγειαν.

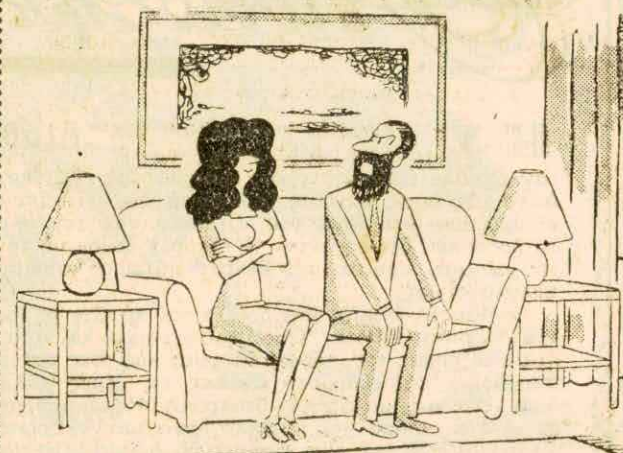
«Ὁ ὕπνος — λέει ὁ καθηγητὴς Κλάιτμαν — εἶνε ἀποτέλεσμα τῆς ἀνικανότητος μας νὰ μείνουμε ἐξυπνοί». Πρέπει νὰ ὁλοκληρώσῃμε ὥστόσο ὅτι δὲν λέει πολλὰ πράγματα αὐτὸς ὁ ὀρισμός.

Τὸ μεταξὶ κατὰ τοῦ νυκτοῦ

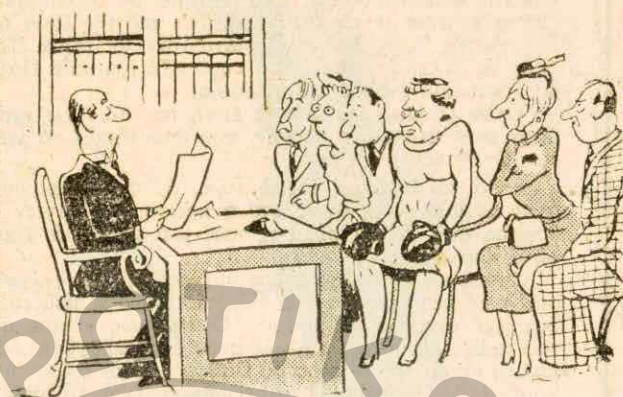
Τὸ νυκτοῦ δὲν μπορεῖ νὰ κοιμηθῇ ὅτι νικῆσε ὀριστικὰ τὸ νύκτα. Πράγματι, ἡ ἔννοια Μετεξοφρονῶν τῆς ἰατρικῆς ἀναγγελλεῖ ὅτι οἱ τεχνικοί τῆς βρῆκαν ἕνα τρόπο νὰ κάνουν λεπτότερες καὶ στερεώτερες ἀπ' τὸ νυκτοῦ τὶς φυσικὲς μεταστώτες κλωστές. Συνίσταται στὸ "βομβαρδισμὸν" τῶν κλωστικῶν μὲ ὑπερὸφωσφορὸς ἢ λεκτρικὰ κύματα κι' ἐπειτὰ τὴν ἐκθεοὶ τους σὲ ρεῖμα ἑστούς ἀέρος.

Μὲ τὴν εὐκαιρία αὐτὴ, οἱ ἀμερικανικὲς ἐφημερίδες ὑπενθυμίζουν ὅτι ὁ εφευρέτης τοῦ "νυκτοῦ", ὁ νεαρὸς δηλαδὴ Ἀμερικανὸς χημικὸς Καρότερς, ἐξανακλήθηκε κι' ἐκνευρισμένος ἀπὸ 9 ἐτὼν ἐρευνες, αὐτοκτόνησε σ' ἕνα ἐξοχόδοιο τῆς Φιλαδελφείας πρὶν γνωρίσῃ τὴν πρακτικὴν ἐπιτυχία τῆς εφευρέσεως του.

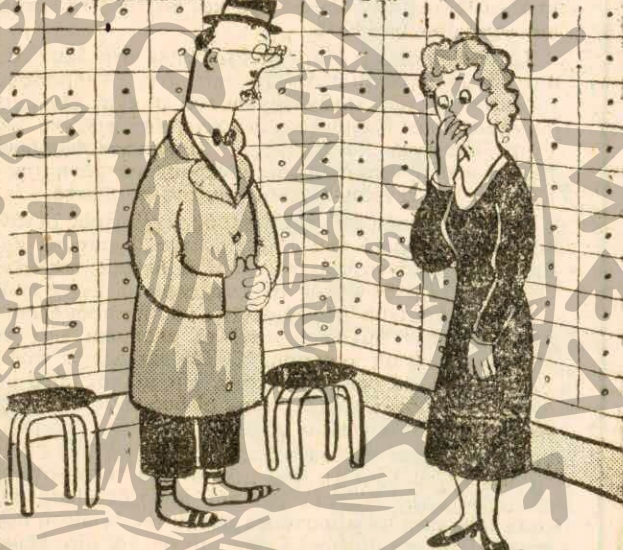
Τελωτοθεραπεία

— Ἄν δὲν ἀλλάξης τὸ χτένισμά σου, δὲν πρόκειται νὰ ξυρισθῶ ποτὲ! ...

Ὁ συμβολαιογράφος: "Ὅπως βλέπω κάποιος ἀπὸ σας θέλει νὰ προσβάλῃ τὴ διαθήκη! ...

ΥΣΤΕΡΑ ΑΠ' ΤΙΣ ΔΟΚΙΜΕΣ

Μὰ εἰσθε βέβαιοι ὅτι φόροῦσατε παπούτσια, δταν ἤρθατε...

Η Αισθηματική Αυτοβιογραφία

Η Μισελίνα Μασόν ήταν βέβαιη πως ο άντρας της, ο Μαρσέλ, θα γινόταν ο καλύτερος θεατρικός συγγραφέας της εποχής μας. Δυστυχώς όμως κανένας θεατρώνης δεν είχε ακόμα δεχθεί να ανεβάσει ένα έργο του. Περιμένοντας τον πλούτο και τη δόξα που δεν έρχονταν, ο Μαρσέλ ζούσε με τη γυναίκα του σε μιαν σοφίτα, στο δέκατο πάτωμα κάποιας λαϊκής πολυκατοικίας.

Ο Μαρσέλ έγραφε ένα δράμα που το είχε τιτλοφορήσει: «Το Μοιραίο Πάθος». Όσο μελαγχολικοί και απαισιόδοχοι ήταν οι ήρωές του, τόσο ο πνευματικός τους πατέρας ήταν αισιόδοξος και ευθυμικός. Εκείνες τις μέρες, μάλιστα, είχε λάβει ένα γράμμα απ' τον θεατρώνη Μορνέ, που τον κάλούσε να του μιλήσει για το άλλο έργο του: «Ερωτας με το μαστίγιο» που του είχε εμπιστευθεί ο νεαρός συγγραφέας.

— Κύριε, το έργο σας μ' ενδιαφέρει. Η δεύτερη μάλιστα πράξι είναι γραμμένη με πολλή τέχνη. Δυστυχώς όμως έχω αναλάβει τόσες υποχρεώσεις κι' έτσι δεν θα μπορούσα να τ' ανεβάσω, του είπε ο θεατρώνης όταν ο Μαρσέλ πήγε να τον συναντήσει.

Ο Μαρσέλ μετά βίας κέρδιζε τη ζωή του γράφοντας διηγήματα στα περιοδικά. Είπε ζήτημα αν άλλη γυναίκα θα τάζαγε πέρα με τα λίγα χρήματα που της έδινε ο άντρας της. Αυτός όμως δεν πολυσκοτιζόταν γι' αυτά. Τον ενδιέφερε να τελειώσει το δράμα του: «Το Μοιραίο Πάθος» που θα τον έκανε ένδοξο και πλούσιο.

Όταν λοιπόν τελείωσε το έργο του, το πήγε και το διάβασε στον θεατρώνη Άρνόν, που υποστήριζε τα νέα ταλέντα. Ο Άρνόν του είπε:

— Θα το ανεβάσα ευχαρίστως, αν η δεύτερη πράξι του ήταν το ίδιο καλή όπως και η πρώτη. Μη χάνετε όμως το θάρρος σας. Είμαι βέβαιος πως μία μέρα θα γράψετε ωραία πράγματα...

Ο Μαρσέλ έφυγε σά ζεματισμένος. Δεν ήταν λίγο ν' απορριφθεί κι' αυτό ακόμα «Το Μοιραίο Πάθος», που τόσες ελπίδες είχε στηρίξει πάνω του. Όταν όμως γύρισε σπίτι του, του ήρθε μία ιδέα: «Αφού στον ένα, σκέφθηκε, άρεσει η πρώτη πράξι του «Μοιραίου Πάθους», στον άλλον η δεύτερη πράξι, του «Ερωτός με μαστίγιο» κι' ένας τρίτος ενθουσιάστηκε με το φινάλε και τα «Παράξενα των Διαζυγίων» του τρίτου έργου μου, θα τους αναγκάσω να παίξουν κάτι δικό μου. Θα φτιάσω μία πρώτη τάξεως ρωσική σαλάτα με τις πράξεις αυτές των έργων μου και θα τους την σερβίρω όσο πιο γρήγορα μπορώ!»

Το ίδιο βράδυ ο Μαρσέλ στρώθηκε στη δουλειά. Έκανε μία βδομάδα να βγίη απ' το σπίτι του. Απορροφημένος με τη διασκευή των τριών έργων του σ' ένα, δεν έγραψε πιά διηγήματα και η Μισελίνα δεν είχε ούτε φράγκο για να ψωνίσει. Έτρωγαν κονσέρβες... Η κατάσταση όμως χειροτέρευε και η νεαρή γυναίκα άρχισε να χάνει την υπομονή της. Για να ξεγνάνει λιγάκι, έβγαίνει περίπατο.

Σ' έναν λοιπόν απ' αυτούς τους περιπάτους συνάντησε τον Ζάν, έναν παιδικό της φίλο που την αγαπούσε πολύ. Είχε αρκετόν καιρό να τον δει, γιατί ο άντρας της δεν τον χώνευε, ίσως επειδή αυτός τα κατάφερε κι' έγινε πλούσιος...

Ο Ζάν πρότεινε στη Μισελίνα να της προσφέρει τσάι. Εκείνη δέχτηκε άμέσως, γιατί το μεσημέρι είχε φάει τόσο λίγο ώστε να μη χορτάσει. Ο Ζάν κατάλαβε πως δεν πενούσε καλά, μα δεν είπε τίποτα. Της μίλησε μόνο για τα παλιά καλά χρόνια που πέρασαν οι δυο τους και της πρότεινε να φάνε την άλλη μέρα μαζί.

Όταν γύρισε στο σπίτι της, η Μισελίνα βρήκε τον Μαρσέλ να γράφει. Θέλησε να του μιλήσει για τη συνάντησή της με τον Ζάν, μα ο Μαρσέλ δεν την πρόσεξε. Τότε η Μισελίνα σκέφθηκε πως αν παρατούσε αυτόν τον εγωϊστή σύζυγό της που ζούσε με χίμαιρες, ίσως αυτός να μην έδινε καμιά σημασία στη φυγή της.

Την άλλη μέρα, όταν αντάμωσε τον Ζάν στο εστιατόριο, φαινόταν τόσο στενοχωρημένη, που ο παιδικός της φίλος κατάλαβε άμέσως πως της συνέβαινε κάτι το πολύ δυσάρε-

Αισθηματικό διήγημα

στο. Μετά το φαγητό έκαναν ένα περίπατο ως το Δάσος της Βουλώνης. Εκεί ο Ζάν τη ρώτησε με τρυφερότητα:

— Τι έχεις, Μισελίνα;
— Πήραμε σήμερα μία είδοποίηση ότι θα μās κάνουν έξωσι κι' αναρωτιέμαι πού θα πάμε... του απάντησε εκείνη.
— Ελα να σε πάω εγώ στους γονείς σου για κανένα μήνα και ύστερα βλέπουμε τι θα κάνεις.

— Αν φύγω θα είναι για πάντα. Δεν θα μπορέσω πιά να ξαναγυρίσω στον Μαρσέλ.

— Και πού μένεις τώρα μαζί του τί κερδίζεις; Άπλως θυσιάζεις τα καλύτερα χρόνια της ζωής σου, τα νειάτα σου και την ομορφιά σου.

— Θα σκεφτώ και θα σ' απαντήσω αύριο, είπε η Μισελίνα λίγο ταραγμένη.

— Ελα μαζί μου, της είπε ο Ζάν, χαϊδεύοντας το μισόγυμνο μπράτσο της, θα σε κάνω ευτυχισμένη. Είμαι πλούσιος.
— Θα σου πω αύριο, απάντησε η Μισελίνα κοκκινίζοντας.

★
Όταν γύρισε σπίτι της, η θυρωρός της είπε έξω απ' τα δόντια πως αν δεν πλήρωναν ως το μεσημέρι της άλλης μέρας, θα τους πετούσαν έξω απ' το σπίτι. Η Μισελίνα ανέθηκε λαχανιασμένη στη σοφίτα και είπε στον άντρα της:

— Αφού είσαι ανάξιος να τα καταφέρεις στη ζωή κι' αύριο μās πετάνε στους δρόμους, εγώ φεύγω. Δεν αντέχω πιά, δεν θέλω να υποστώ κι' αυτόν τον εξευτελισμό, έπειτα απ' τις στερήσεις που περνώ κοντά σου.

Ο άντρας της την άκουσε σά να μην καταλάβαινε τί του λέγε. Πήρε μονάχα το καπέλλο του και βγήκε απ' το σπίτι. Όταν έφυγε ο Μαρσέλ, η Μισελίνα πήρε την απόφασή της. Έγραψε στον άντρα της ένα παγερό αποχαιρετιστήριο γράμμα κι' έφυγε κι' αυτή για να μην ξαναγυρίσει. Το βράδυ που γύρισε ο Μαρσέλ, βρήκε το σημείωμά της κι' όταν το διάβασε σωριάστηκε στο ντιβάνι συντριμμένος. Ύστερα από αρκετή ώρα πρόσεξε πως υπήρχε κι' έν' άλλο γράμμα κάτω απ' την πόρτα. Το πήρε και τ' άνοιξε μηχανικά. Ήταν απ' το θεατρώνη Άρνόν που του έγραφε:

«Θερά συγχαρητήρια! Μπράβο σας! Το δράμα σας έχει θαυμασία πλοκή και είναι γεμάτο δράσι. Θεωρήστε την παρούσα μου ως συμβόλαιο μεταξύ μας κι' έλατε το ταχύτερο να σας μετρήσω όποια προκαταβολή θέλετε. Σας έσωκλείω μία έπιταγή έκατό χιλιάδων φράγκων για τυχόν άμεσες άνάγκες σας».

Ο Μαρσέλ κύτταξε με θλίψη το γράμμα. Ύστερα είπε μιλώντας με τον εαυτό του:

«Τι περίεργη πού είναι η ζωή. Έδω και τρεις ώρες αυτά τα χρήματα θα μπορούσαν να μās σώσουν. Τώρα η Μισελίνα έφυγε για πάντα. Μα κι' εγώ θα φύγω για πάντα, αφού ποτέ της δεν κατάλαβε πως αν πάλεψα τόσο για να πετύχω, το έκανα μονάχα για την αγάπη της».

Ο Μαρσέλ άρχισε να φράζει κάθε χαραματιά μ' έφημερίδες. Όταν τελείωσε, καρφίτωσε το γράμμα της Μισελίνας με το γράμμα του θεατρώνη, καθώς και την έπιταγή και τ' άφησε πάνω στο γραφείο του. Έπειτα άνοιξε τον σωλήνα του γκαζιού, ξαπλώθηκε στο ντιβάνι και περίμενε...

Η Μισελίνα όμως που δέ βρήκε το κουράγιο να φύγει για πάντα, γύρισε άργά στο σπίτι τους.

— Συχώρεσε με, του είπε σά διάβασε το γράμμα του θεατρώνη και είδε την έπιταγή, που λιγοψύχησα, Μαρσέλ. Συχώρεσε με, μα και ξαναγύρισα κοντά σου. Δεν θα σ' εγκαταλείψω ποτέ. Τώρα κατάλαβα πόσο σ' αγαπώ!

— Άνοιξε γρήγορα τα παράθυρα, είπε με σβυσμένη φωνή ο Μαρσέλ. Έχω άνοιξει το σωλήνα του γκαζιού...

— Εννοία σου, μην ανησυχείς, του απάντησε η Μισελίνα χαμογελώντας, το γκαζί μās το έχουν κόψει... γιατί δει πληρώσαμε το λογαριασμό!

Και τον αγκάλιασε με τρυφερότητα.

ΑΝΡΙΕΤ ΣΑΡΛΑΣΣΟΝ

τα στην οδό Ρουαγιάλ, διευθυνόμενος
πρός τα μεγάλα βουλευτήρια.

Όλη η παράξενη ιστορία του δύστου
χου ήθοιου, που είχε πάρει τη θέση του
στη ζωή, του ξαναρχόταν στη μνήμη. Και
χαμογέλασε, σκεπτόμενος ότι, μία που
είχε γίνει Μάριος Ντορβίλ, ήταν, αναγκα-
στικά, πεθερός του αδερφού του Ζωρζ
ντε Σαμπρενέ.

Απ' αυτή την παράδοση κατάστασι θα
δοκίμαζε τώρα να βγάλει ένα κέρδος, έ-
πιβάλλοντας σιωπή στους τελευταίους έν-
δοιασμούς της συνειδήσεώς του.

Φτάνοντας κοντά στην Όπερα, έψαξε
τις τσέπες του. Του έμεινε μία δεκάρα. Α-
γόρασε από ένα μικρό χαρτοπωλείο ένα
χαρτοφάκελλο και διευθύνθηκε στο κοντι-
νό ταχυδρομικό γραφείο.

Και, χωρίς να διστάσει αυτή τη φορά,
έγραψε το ακόλουθο γράμμα, προσπαθών-
τας να μιμηθεί το γραφικό χασοκλήρα και
το ύφος του μακαρίτη Ντορβίλ:

«Πρός την κυρίαν κόμησσαν ντε Σαμπρε-
νέ, το γένος Ντορβίλ.

«Κόρη μου,

«Αν η περίλαμπρη θέσις σου, δεν έ-
σδυσε από την καρδιά σου κάθε ανάμνη-
σι και κάθε συμπόνοια, δεν θ' άρνηθής ά-
σφαλώς να βοηθήσης τον άτυχον γεννητο-
ρά σου, που είνε θύμα της άχαριστίας
των συγχρόνων του.

«Βρίσκομαι στη μεγαλύτερη δυστυχία,
και κατάντησα στα έσχατα μέσα για να
ζήσω. Δεν θα όπισθοχωρήσω πιθανόν
μπροστά σ' ένα σκάνδαλο, αν άρνηθής να
με σώσης.

«Εγω άμεσα αν άγγκη έκατό φράγκων,
για να περάσω στο Βέλγιο, όπου με ά-
ναμένει ένα λαμπρό συμβόλαιον. Δώσε
αυτό το ποσόν στον έπιφέροντά, μέσα σ'
ένα φάκελλο. Θά κάνης έτσι μία καλή
πράξι για τον πατέρα σου, προς τον ό-
ποιον την όφειλεις, και θ' άποφύγης συγ-
χρόνως σοβαρές έννοιήσεις στο μέλλον.

Μάριος Ντορβίλ, ήθοποιός.

«Υ. Γ. Για να πεισθής για το γνήσιον
της υπογραφής μου, επισυνάπτω και το
έκλογικό μου βιβλιάριον, το όποιον σε πα-
ρακαλώ να μου έπιστρέψης, μαζί με το
χαρτονομίσμα».

Αφού τελείωσε αυτό το γράμμα, ό Ζάκ
ντε Σαμπρενέ πήρε, μέσα από τα χαρ-
τιά, που τά είχε παντοτε μαζί του, το έ-
κλογικό βιβλιάριο του μακαρίτη Ντορβίλ
και τόκλεισε μέσα στο φάκελλο.

Επειτα διευθύνθηκε προς την οδό
Σκριμπ, όπου ανάκαμψε, χωρίς δυσκο-
λία, το μέγαρο στο όποιο κατοικούσε ό
άδελφός του.

Έμενε τώρα να στείλν το γράμμα στην
ψευδοκόρη του... Γι' αυτό έπρεπε να βρη
ένα παιδί αρκετά έξυπνο.

Ένας μικρός παραγαιός περνούσε έ-
κείνη την ώρα, χαζεύοντας μπροστά στις
βιτρίνες.

Ο ψευτοήθοποιός τον έφώναξε:

— Για πές μου, μικρέ μου, θάθελες να
μου κάνης μία μικρή χάρι; Θά σε αντα-
μείψω καλά.

— Κόφο! είπε το χαμίνι, κυττάζοντας
με δυσπιστία τη θλιβερή εμφάνισι του
φτωχού ανθρώπου.

— Σε παρακαλώ! Θά σου δώσω ένα
φράγκο, αν πετύχης...

— Δεν άδειαίω!

— Θά σου δώσω δυό φράγκα!

Αυτή η υπόσχεσι κέντρισε την άπλη-
στία του παιδιού, που δεν ήταν συνηθι-
σμένο σε τέτοιες γεναιοδωρίες.

— Τι πρέπει να κάνω; ρώτησε πιο σο-
δαρά.

— Να πάς αυτό το γράμμα, έδω, μέσα
σ' αυτό το στίπι, στο πρόσωπο που γρά-
φει άπάνω στο φάκελλο.

— Έχει άπάντησι;

— Ελπίζω, και μάλιστα σοβαρή... Θά
σε περιμένω κάτω από κείνη την είσοδο...

— Καλά, δώσε το λεγόμενο.

Και το παιδί πήρε το γράμμα και διά-
δασε την έπιγραφη.

— Αποφύγε, αν μπορείς, να μιλήσης,
με τη θυρά, του άπάντησε ό Ζάκ.

— Συμφωνώ. Σε ποίο πάτωμα μένει
αυτή η κυρία;

— Στο δεύτερο, αν θυμούμαι καλά.
Εν πάση περιπτώσει, χτύπα το κουδού-
νι. «Αν δεν είνε σ' αυτό, θά σου πούνε
σε ποίο είνε.

— Κατάλαβα, άφεντικό!

Και, με ύφος αποφασιστικό, το χαμί-
νι μπήκε μέσα στο μεγαλοπρεπές μέγαρο
και, χωρίς να ρωτήσει τη θυρά, γλύ-
στρησε σαν φίδι στην πλατεία σκάλα.

Υστερα από λίγο, το παράδινο στά
χέρια ενός καμαριέρη, που τον διέταξε με
ύφος άπότομο, να περιμένη στο χώλ.

Η Λουίζα Ντορβίλ βρισκόταν μόνη, έ-
κείνο το βράδυ, μέσα στο μικρό σαλόνι,
όταν της έφεραν το παράξενο γράμμα.

— Αυτός! Ο πατέρας μου!... είπε
με δυσρέσκεια. Τι να κάνω τώρα; Αν του
άρνηθώ, κινδυνεύω να τον ιδώ να μου πα-
ρουσιαστή έδώ μέσα. Ευχαριστώ πολύ!

Πολύ άρραία εμφάνισι!... Ωστόσο...
δεν μου είνε τίποτα... Έγώ λέγομαι
Λεμπρετόν, κι' όχι Ντορβίλ... Ναι, άλ-
λά Λεμπρετόν δεν είνε Λουίζα Νταβέρ...

Κι' όσο γι' αυτό, ό πατέρας μου είνε σί-
γουρος... Έξ' άλλου, γράφει για πιθανόν
σκάνδαλο...

Αυτή η τελευταία σκέψι έκαμε τη νέα
γυναίκα να πάρη την άπόφασί της. «Α-
νοίξε ένα γραφείο, από πολύτιμο ξύλο,
πήρε ένα χαρτονομίσμα έκατό φράγκων,
τόβαλε μέσα σ' ένα φάκελλο μαζί με το
έκλογικό βιβλιάριο του ήθοιου, κι' έπει-
τα σήμανε το κουδούνι.

— Δώσε αυτή την άπάντησι στον άν-
θρωπο που περιμένει έξω, είπε στην καμα-
ριέρα της που παρουσιάστηκε.

Ο παραγαιός, παίρνοντας τον πολύτι-
μο φάκελλο, κατέθηκε τέσσερα-τέσσερα τα
σκαλοπάτια. Βρήκε τον Ζάκ ντε Σαμπρε-
νέ, κάτω από τη θολιά είσοδο, να τρέ-
μη από το κρύο. Ο δύστυχος λίγο έλειψε
να λιγοθυμήσει από τη χαρά του, όταν έ-
πιασε στα χέρια του το χαρτονομίσμα.

— Επί τέλους! ψιθύρισε. Μπορώ λοι-
πόν να ζήσω ακόμα!...

Και, τρέποντας από τη χαρά του, τρά-
βηξε το μικρό ως το ταχυδρομείο, όπου
αγόρασε μερικά γραμματόσημα, για ν'
αλλάξη το έκαστοφράγκο, κι' έπειτα τον
πληρώσε.

Όταν έμεινε μόνος, μπήκε σ' ένα κα-
πτελίο, για να φάη επί τέλους!

Την μεθεπομένη το πρωί, ντυμένος κα-
θαρά μ' ένα κοστούμι καινούργιο, που το
είχε αγοράσει τριάντα φράγκα, και κρα-
τώντας μία μικρή βαλίτσα, που περιείχε
λίγα άσπρόρουχα, έφυγε με τα πόδια
για το Άνζού.

Αυτή τη φορά θα πήγαινε κατ' ευθείαν
στον πύργο των Καστελντιέ, και θα πα-
ρουσιαζόταν με το όνομα Ντορβίλ, για
να ξαναϊδή, επί τέλους, τη γρηά μητέρα
του και να ζητήσει άπ' αυτήν τα μέσα για
να δημιουργήση μία καινούργια ζωή.

Ο άπότεμος σύζυγος

Η κόμησσαν ντε Σαμπρενέ ξαναδιάβα-
ζε για δεύτερη φορά το παράξενο γράμμα
του πατέρα της, όταν ένα ξαφνικό τριζι-
μο του παρκέτου την έκαμε να σηκώση ά-

— Έβαλα το φακίρη να φυλάη μη-
τυχόν έρθη η γυναίκα μου!...

πότομα το κεφάλι. Την ίδια στιγμή, η
πόρτα του μικρού σαλονιού άνοιξε και φά-
νηκε ό Ζωρζ ντε Σαμπρενέ.

Εκπληκτική και καταταραγμένη, η νέα
γυναίκα τσαλάκωσε το χαρτί με μία νευ-
ρική χειρονομία και θέλησε να τον κρύψει
βιαστικά μέσα στο κορσάκι της.

Άλλ' αυτή η άδέσια κίνησι δεν έξέφυγε
από το έρευντικό μάτι του τραπέζιτη.

— Τι κρύβεις, λοιπόν, αυτού, αγαπητή
μου Λουίζα; την ρώτησε με προσποιητό
καλοκάγαθο ύφος.

— Ω, τίποτα, τίποτα, φίλε μου. Είνε
έναν λογαριασμό της μοδίστρας μου...

— Άλήθεια; Κι' αυτό σε ταραίζει σε τέ-
τοιο σημείο, ώστε τα χέρια σου τρέμουν
και το πρόσωπό σου έγινε χλωμό, σαν να
σούν άρρωστη;

— Αγαπητέ μου Ζωρζ, δείχνεις μιάν ά-
συγχώρητη άδιακρισία, είπε η νέα γυναι-
κα, προσπαθώντας να ξεφύγη.

— Ασυγχώρητη πιθανόν, άλλ' εν πάση
περιπτώσει νόμιμη και άσφαλώς αναγ-
καία. Μου άρέσει να τα ξερω όλα.

— Άκόμα κι' αυτό που δεν σε άφορά;

— Έδώ μέσα όλα μ' ενδιαφέρουν, άπάν-
τησε ό τραπέζιτης με ύφος αυταρχικό.
Λοιπόν, δώσε μου αυτό το λογαριασμό
της μοδίστρας.

— Είσαι ζηλιάρης; έκαμε η Λουίζα
Ντορβίλ.

— Πιθανόν.

— Αυτό με κολακεύει φοδερά. Ωστόσο,
μην έξάπτεις. Αυτό το χαρτί, σου το έ-
παναλαμβάνω, δεν έχει κανένα ενδιαφέρον
για σένα.

— Ωστόσο έπιθυμώ να το ιδώ, είπε
σταθερά ό τραπέζιτης. Άφισε λοιπόν τις
υπεκφυγές. Πρέπει να ξερής, αγαπητή
μου, πως όταν θέλω κάτι, το θέλω για κα-
λά κι' έννοα να το έχω.

Και καθώς τόνιζε αυτά τα τελευταία
του λόγια, ό Ζωρζ ντε Σαμπρενέ πλησί-
ασε τη γυναίκα του. Τα μάτια του είχαν
πάρει τώρα μιάν έκφρασι σκληρότητος,
που εκείνη δεν την ήξερε.

— Λοιπόν, το χαρτί! διέταξε ξανά ό
τραπέζιτης.

Και, συγχρόνως, άπλωσε το χέρι του.

Η Λουίζα Ντορβίλ προσπάθησε να τον
άπωθήσει. Τότε της έπιασε άπότομα το
χέρι και σφίγγοντάς το, σαν να θέλε να το
σπάση, έπανάλαβε με φωνή σκληρή, δια-
περαστική:

— Δεν κατάλαβες;... Το θέλω!

Ο πόνος την έκαμε να βγάλη μιάν
μικρή κραυγή. Ήταν άνίκηνη ν' αντίστα-
θι άλλο.

— Είσαι κτηνώδης! του είπε. Θά το
θυμηθώ!

— Όπως θέλεις.

— Άφισε με. Θά σου δώσω αυτό το
χαρτί.

Της άφισε το χέρι κι' υποχώρησε ένα
βήμα.

Η Λουίζα Ντορβίλ, με τα μάτια γε-
μάτα δάκρυα, άναστατωμένη από τον ά-
πότομο τρόπο του συζύγου της, του έδω-
σε το τσαλακωμένο γράμμα.

Εκείνος το διάβασε κι' άμέσως η φυσι-
ογνωμία του πήρε άλλη έκφρασι. Ο θυμός
του εξαφανίστηκε, άφίνοντας τη θέση στην
άνησυχία και στην κατάπληξι.

— Του πατέρα σου; ψιθύρισε.

— Ναι, είνε από κείνον.

— Αυτός ό άνθρωπος λοιπόν ξέρει τη
διεύθυνσί σου;

— Καθώς φαίνεται, άφού μου έστειλε
αυτό το γράμμα.

— Τι του άπάντησες;

— Έδωσα τα έκατό φράγκα που ζή-
τησε.

— Έκανες άσχημα.

— Γιατί;

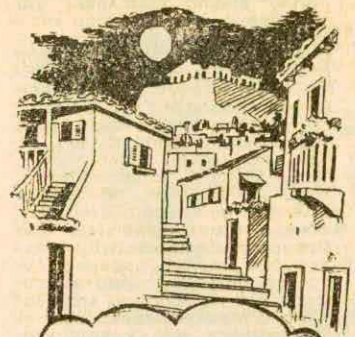
— Γιατί αυτή η έλεημοσύνη δημιουργεί
κακό προηγούμενο. Έπιτρέπει σ' αυτόν
τον παλιάνθρωπο να ξαναέρη.

— Αυτός ό παλιάνθρωπος είνε πατέ-
ρας μου! φώναξε η Λουίζα Ντορβίλ, πει-
ραγμένη.

— Υπάρχουν και συγγένειες που δεν ό-
μολογούνται! της άπάντησε ό τραπέζιτης
περιφρονητικά.

— Αγαπητέ μου, ό,τι δεν είνε άτιμω-
τικό, μπορεί να όμολογηθι.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεις

ΣΤΑ ΟΡΑΙΑ ΧΡΟΝΙΑ
της εποχής Αθηνών

Παπαδιαμάντης συνεργάτης
στο «Άστν» του Κακλομάνου

Η δημοσιογραφική ύπηρεσία του
μεγάλου διηγηματογράφου Άλεξάν-
δρου Παπαδιαμάντη στο «Άστν»
του Δημητρίου Κακλομάνου είνε
μία από τις ώραιότερες σελίδες
της ζωής του.

Πρέπει, προηγουμένως, να σημει-
ώσουμε, ότι ό Παπαδιαμάντης έρ-
γάστηκε σαν τακτικός συνεργάτης
όχι μόνο στο «Άστν», αλλά και
στην «Άκρόπολι» του Γαβριηλίδη
και σε μερικές άλλες εφημερίδες,
σαν μεταφραστής και διηγηματο-
γράφος.

Αλλά, γενικά, η παρουσία του
άδανātu άριστοτέχνη του έλληνι-
κού διηγήματος στο δημοσιογραφι-
κό έπάγγελμα ήταν έντελως ιδιότυ-
πη και άξια ιδιαίτερας προσοχής
της έρευνής. Και τούτο, γιατί ό Πα-
παδιαμάντης είχε δικές του άντι-
λήψεις για τα καθήκοντα για τη
ζωή και την έξωτερική εμφάνισι του
ανθρώπου και χωριστούς τρόπους,
πολύ άπλους, αλλά και διακριτι-
κούς, άπέναντι του κόσμου που αν
και τότε άπόφευγε, τον περιέβαλλε
στη ζωή του, θέλοντας και μη.

Πρώτα - πρώτα δ'ένε καμμία
άπολύτως, σημασία στον έαυτό του
και στην έξωτερική του παράστα-
σι. Κάποτε ό Γιά'νης Βλαχογιάν-
νης, που ήταν πάντα στο ντύσιμό
του αρκετά εύπρεπης και συνεδέε-
το πολύ φιλά κ' με τον Παπαδια-
μάντη, του είπε άπότομα καθώς συ-
νήθιζε:

— Να δώσης, Άλέξανδρε, να
σου καθαρίσουν και να σου σιδερώ-
σουν το σακάκι!

Ο Παπαδιαμάντης τον κύτταξε
καλά - καλά, τον πρόσεχε πολύ.
Και μάλιστα τον έλεγε και «προ-
στάτη» του. Και του άπάντησε με
δισταγμό:

— Φοβούμαι, μήπως άνοίξη στο
καθαριστήριο και δεν έχω άλλο!

Αυτά στον καιρό της μεγάλης
φτώχειας του Παπαδιαμάντη, όταν ό
Βλαχογιάννης έμεσολάβησε στον

Κακλομάνο για να τον
πάση στο «Άστν».

Ο Κακλομάνος δέχτηκε να
τον πάρη μεταφραστή
και είπε στο Βλαχο-
γιάννη:

— Πές του να έλθη
να μιλήσουμε!

Το «Άστν» τότε, που
άνηκε στον Κακλομάνο
και στον Όεμο Άννινο,
περνούσε την εποχή της
ακμής του. Ήταν το
έκλεκτό ημερήσιο φύλλο
της Παλίας Αθηνάς.

Πήγε ό Παπαδιαμάν-
Γιάννης Βλαχογιάννης

Δ. ΓΑΤ.

της — άφού μιλήσανε με το Βλαχο-
γιάννη — στο «Άστν». Ο Κακλα-
μάνος του μίλησε για τη μεταφρα-
στική δουλειά που θ' ανέλαμβανε
και για το μισθό που θα έπαιρνε
στην άρχη:

— Επί του παρόντος θα παίρνε-
τε έκατόν πενήντα δραχμές τον μή-
να, του είπε.

Κοντοστάθηκε ό Παπαδιαμάντης
και συλλογίζεταν, όπως συνηθίζε.
Και τότε ό Κακλομάνος, νομίζοντας
ότι του φάνηκε λίγο το ποσόν, του
είπε:

— Μήπως είνε λίγα;

Τότε, λοιπόν, άκούστηκε, η πιο
μοναδική άπάντησις, που θα μπο-
ρούσε να δώση άνθρωπος σε τέ-
τοια στιγμή:

— Πολλές είνε έκατόν πενήντα!
Με φάνουν έκατό! Ευχαριστώ!

Και έφυγε, χωρίς να προσέση
λέξι. Την ίδια μέρα έπιασε δου-
λειά. Πήγαινε στο γραφείο και ρι-
χνότανε στο γράψιμο, χωρίς να μι-
λή σε κανένα. Όσοι δεν τον γνώ-
ρίζαν, καθώς ήταν κακοντυμένος,
μπορούσαν να τον πάρουν και για
υπνέτη του γραφείου. Υπάρχει,
μάλιστα και ένα άσαιο ανέκδοτο,
σχετικό με τη συνήθειά του αυτή.

Κάποια μέρα έφτασε, έξω άπ'
τα γραφεία της εφημερίδας, ένα
κάρρο φορτωμένο με χαρτί. Ο καρ-
ροτσιέρης φώναζε να κατέβουν να
πάρουν το χαρτί αλλά κανείς δεν
τον άκούγε.

Θυμωμένος, τότε, ανέβαινε στα
γραφεία με το καμουτσίκι στο χέ-
ρι, ψάχνει και στο τέλος βλέπει τον
Παπαδιαμάντη, σε μιάν άκρη, κακο-
ντυμένο και άφοσιωμένο στο γρά-
ψιμο.

— Βρέ σύ, του φώναζε. Το κο-
ρόδο κανείς; Δεν έρχεσαι να κου-
βαλήσης το χαρτί άπάνω;

Παράτησε, τότε, κι' ό Παπαδια-
μάντης τα χαρτιά του κι' έφυγε,
χωρίς να πη σε κανένα τίποτε, για
να ξαναγυρίση την άλλη μέρα!

Στο 1891, όταν ό Παπαδιαμάν-
της έγραψε το περίφημο ποίημά
του για το θάνατο της Βασίλοπού-
λας Άλεξάνδρας στη Ρωσία, έγι-
νε δημοφιλέστατος για τους ώραι-
ους στίχους που άρχιζαν:

«Λόγγος κι' όρμάνι γύρω στο παλάτι
και το φυλάνε άόρατο σπαθιά
κι' Εκείνη άποκοιμήθηκε βαθιά
και δεν τη βλέπει άνθρωπος μάτι».

Κάποιος λοιπόν, θαυμαστής του,
τούστειλε ένα συχαρητήριο γράμμα
στο γραφείο του «Άστεως». Έλη-
σμόνησε, όμως, να βάλη γραμμα-
τόσημα και η ταχυδρομική ύπηρε-
σία έβαλε τη σφραγίδα «Είσπρα-
κτέον τέλος».

Ο διανομέας πήγε και ζήτησε
στα γραφεία του «Άστεως» τον
Παπαδιαμάντη και παραδίδοντας
το γράμμα, του είπε:

— Θά πληρώσετε τριάντα λε-
πτά!

— Για παιά δουλειά; ρώτησε ό
Παπαδιαμάντης.

— Ο άποστολεύς δεν έβαλε
γραμματόσημο!

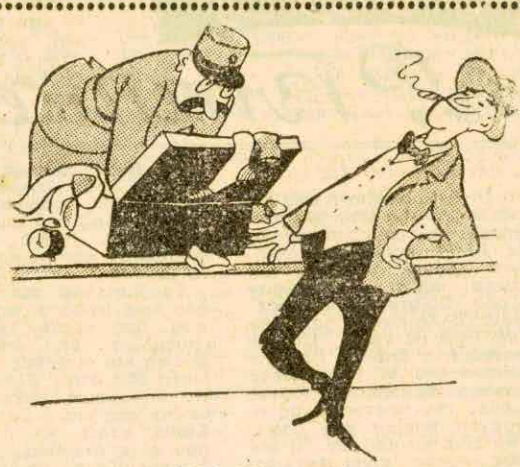
Στο μεταξύ άνοίξε το γράμμα ό
Παπαδιαμάντης και μόλις διά-
δασε τα συχαρητήρια

έλασε με την καρδιά
του. Έπειτα έδωσε
το τριάντα λεπτά, λέγον-
τας:

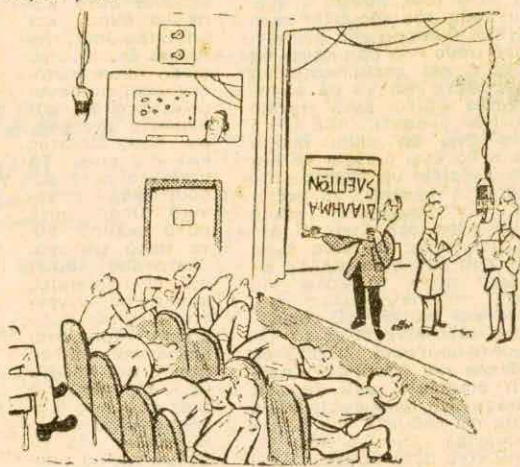
— Πρώτη φορά πλη-
ρώνω... συχαρητήρια!

Το ίδιο βράδυ, στο
ταβερνάκι του «Αη-Φί-
λιππα», το διηγήθηκε στο
Μητσάκη, ό οποίος του
άπάντησε γελώντας:

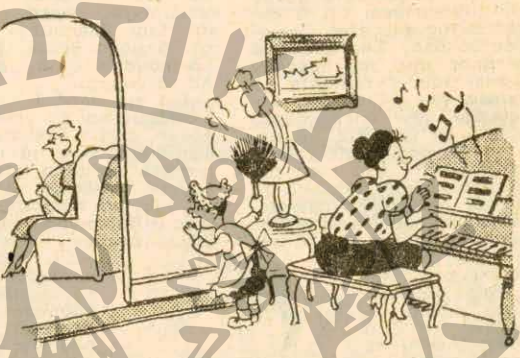
— Δεν είνε κακή δου-
λειά, Άλέξανδρε. Γιατί
νάχουν τα θέατρα κ' ά-
κα και να μην έχουμε
και μεις;

ΣΤΟ ΤΕΛΩΝΕΙΟ
— Έχετε τίποτε άλλο να δηλώσετε,
— Βέβαια. Έμεινα κατενθουσιασμένος άπ' το
αξίδι μου.

ΧΩΡΙΣ ΛΟΓΙΑ

ΕΒΑΛΕ ΤΗΝ ΥΠΗΡΕΤΡΙΑ ΝΑ ΠΑΙΖΗ!

— Πόση ώρα άκόμη πρέπει να κάνω μάθημα
πιάνου, μαμάς...

«Όλοι άπ' το θάλασμο: Με συγχωρής,
πρέπει να σ' άφήσω, γιατί κάποιος περιμένει να
τηλεφωνήση!»...

Η ΘΕΛΙΣ της Ντανιάς

Κουβεντούλες

Μου ζητάτε, αγαπητή μου φίλη, τη συμβουλή μου για την περιπτώσει που σας παρουσιάστηκε. Είσαθε καθώς μου λέτε, τριάντα χρόνια καπέλλα και ως τώρα πολλοί φλερτάρισαν μαζί σας. Είχατε και μικροπειπέτες αλλά κανείς ποτέ δεν σας ελπίστηκε σε γάμο. Έτσι απογοητευμένη από τη ζωή και διψασμένη για ν' αποκτήσετε οικογένεια δεχθήκατε τούτες τις μέρες την πρότασι ενός ηλικιωμένου κυρίου που ασφαώς θα είναι 60 χρόνων. Ο άνθρωπος αυτός είναι έντιμος, πλούσιος, έχει λαμπρά αισθήματα και μόλις σας είδε σας συμπάθησε και σας ζήτησε από τους γονείς σας.

Μα τόσο τους γονείς σας όσο κι' εσάς σας τρομάζει αυτή η μεγάλη διαφορά της ηλικίας. Είναι το μόνο που σας κάνει να διατάξετε και σκεφθήκατε να μου γράψετε και να με ρωτήσετε πως κρίνω έναν τέτοιο γάμο. Μου γράφετε: «Σε 5 - 6 χρόνια εγώ θα είμαι ακόμη νέα και θα έχω διαθεσι να κάνω τη ζωή μου να βγαίνω στον κόσμο, στα θέατρα, να ταξιδεύω, να βρίσκω, τέλος πάντων μέσα στη ζωή. Ο άντρας μου όμως θα είναι ένας γέρος που δεν θα έχει άλλες φιλοδοξίες παρά το καλό του φαγητό τις παντούφλες του, την ψυχία του σπιτιού του».

Όλα αυτά είναι όπως τα λέτε, καλή μου φίλη. Έχετε σε όλα δική και αφού μου ζητάτε τη συμβουλή μου θα σας την δώσω. Μη περιμένετε όμως να σας πω «καμώτε το» ή «μη το κάμετε». Εκείνο που θα σας πω είναι αυτό μονάχα: «Ότι αν αποφασίσετε ένα τέτοιο γάμο θα τον αποφασίσετε μόνον με την προϋπόθεσι ότι ο άνθρωπος αυτός θα είναι συμπαθητικός σε όλα: Σας αρέσει ο χαρακτήρας του, σας αρέσουν οι τρόποι του, εκτιμάτε τα αισθήματά του. Όταν όλα αυτά συμβαλλουν υπέρ αυτού σκεφθήτε αν μπορείτε να κάμετε τη «θυσία». Γιατί βέβαια αν παντρευτήτε ένα τόσο μεγάλο οντάρο χρόνια άνθρωπο θα στερείστε από πολλά πράγματα τόνε αυτού σας. Το δέχσεσθε;

Πρέπει να βάλετε καλά στο μυαλό σας ότι δεν θα έχετε στο πλάι σας έναν άνθρωπο που θα μπορεί να σας κάνει τη ζωή που θα ζητούν τα νεύρα σας. Μη νομίζετε όμως ότι μόνον μια τέτοια ζωή φέρνει την ευτυχία. Στο χέρι σας είναι ν' αδιωκώστε μαζί του μια ζωή που να έχει και ενδιαφέρον και πολλά θέλητρα.

Αυτά είχα να σας πω.
ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

Η μόδα

Όλες οι Ναιάδες της ακτής έλασαν τα μέτρα τους εφέτος και δεν παραδίδονται πια με το απροσβέβιστο αν-καλιόματά του ήλιου. Δεν ξεροψώνονται σαν άλλοτε, δεν θυσιάζουν την επιδερμίδα τους, δεν θυσιάζουν τα μαλλιά τους.

Για όλους αυτούς τους λόγους η μόδα λανοάρισε εφέτος μεγάλα φανίνα καπέλλα για τις πλάς που μοιάζουν βεβαίως με... ταψία, αλλά προστατεύουν και το πρόσωπο και τα μαλλιά.

Τα καπέλλα αυτά γίνονται από λινό ύφασμα, από όργαντινα από κρετόν, ή και από μουσολίνα. Δεν αποκλείονται φυσικά και οι φάβες. Έμεις μάλιστα εδώ στην Ελλάδα έχουμε τις θαυμάσιες φάβες που γίνονται στα νησιά μας (Μύκονο, Σίφνο κτλ.) και που είναι ακριβώς ό,τι χρειάζεται για τα παραθαλάσσια μέρη και γενικά για την έσοχη.

Πολλές φορές τα μεγάλα αυτά καπέλλα έχουν και μπριντες όπως την παλιά έσοχη, που είναι πρακτικώτατες γιατί τις δένουμε κι' έτσι δεν φοβόμαστε τον άνεμο όσο δυνατόν και αν είναι. Τα καπέλλα αυτά φυσικά έχουν κανονικά μπόρ ούτε πολύ σκληρά ούτε πολύ μαλακά. Υπάρχουν όμως και οι περιφημες καπλές που γίνονται με μπόρ πολύ σούπλ και στερεώνονται πολλές φορές στο κεφάλι με τη βοήθεια μιας εσάρπας ή ενός φουλαριού. Ακολουθώντας θα ιδούμε πολλά υπερέ από λινό ή πικέ για τις απογευματινές ώρες κι' έτσι βλέπουμε ότι η μόδα θέλει να ικανοποιήσει όλα τα γούστα.

Για τις πλάς Ι-δικιόρως και εν γένει για την έσοχη, ως μη ξεχνούμε ότι τα ωραιότερα είναι τα πολύ χρωματιστά καπέλλα ώστε ως διαλέγουμε αναλόγως τα υλικά μας.

Όσο για τις αυτοκινητοδρομίες ο Παρισινός Οίκος Σκιαπαρέλλι έφευρε ντυαλιά του ήλιου τα οποία έχει συνδυάσει ωραιότατα με μια ύμωρη εσάρπα που προστατεύει το κεφάλι από τις καυστικές ακτίνες του ήλιου. Επίσης λανοάρει για τα απογεύματα ένα καπέλλακι είδους Ναπολιτανικού από κίτρινο λινό γαρνιρισμένο με σούτας και άσπρες φράντζες.

Η Μαριέλ Ροσάς λανοάρει επί ο ης μια φάβα Ιταλίας με μεγάλα μπόρ που προστατεύει το πρόσωπο και πίσω σπώνεται λίγο με τη βοήθεια μιας λευκής κ κορδέλλας γκρό - γκρόν.

Ο Λουσιέν Λελόγκ, λανοάρει ένα είδος καπέλλου - καλόττας γαρνιρισμένου με σάχια μεγάλα, που μπαίνουν γύρω - γύρω σαν κορδέλλες.

Ένα από τα ωραιότερα καπέλλα

που λανοάρισθηκαν εφέτος στο Παρίσι ήταν, καθώς πληροφορούμεθα αυτό το οποίο εφορούσε η δούκισσα του Κέντ όταν εμφανίστηκε σε μια συν-κέντρωσι διπλωματική μαζί με την πριγκίπισσα Ασπασία της Ελλάδος.

Το ντύσιμο στις πλάς

Με την απόφασι που πήραν οι γυναίκες να μη παραδίδονται πια στα αγκαλιάσματα του ήλιου επόμενον ήταν να μεταβληθεί και το ντύσιμο στις πλάς.

Τα τωρινά λοιπόν μαγιώ δεν αφήνουν τόσο ακάλυπτο το σώμα σαν άλλοτε και αυτό γιατί οι γιατροί απέφρασαν ότι το πολύ ξεγυμνωμα στον ήλιο έχει κάποτε ολέθρια αποτελέσματα για την υγείαν μας. Κατά γενικών κανόνων πρέπει τα πλευρά και η πλάτη να είναι προφυλαγμένα, το ίδιο δε και το στήθος. Έτσι τα μόνα που μένουν ακάλυπτα είναι τα πόδια και τα χέρια.

Αυτά μπορούν άφοβα ν' αντιμειπωθούν τον ήλιο αλλά με σχετική φρόνησι, γιατί η νεώτερα επιστήμη δεν εγκρίνει τις πολλές ηλιοθεραπείες. Πολλά έχουν λεχθεί για εγκαύματα που είχαν ολέθρια αποτελέσματα. Ας είμαστε λοιπόν προσεκτικοί.

Τα εφετεινά κοστούμια για τη θάλασσα δεν είναι μονόχρωμα μαγιώ. Γίνονται από επιμεινέ υφάσματα και συνίστανται σε κορσάκι, κανονικό και σορτ. Πάνω απ' αυτό το κοστούμι μπαίνει ένα φορεματάκι λινό ή μια φούστα μόνον και ζακετούλα λινή και να το ντύσιμο μας για την πλάς.

Με αυτά όλα δεν θέλουμε ν' α-ποούμε ότι θα βά-λουμε σε άκροπια τα περιονία μας μαγιώ. Μόνον αν είναι πολύ ντεκολτέ δε εκτιθέμεθα λιγότερο στον ήλιο, για τους λόγους υγείας που αναφέραμε παρα πάνω.

Δελτιομέτρες

Συνηθίζονται πολύ τα μακρύα πέταινα γάντια για τα βράδια, από πεταί μāt πολύ σούπλ και πολύ λεπτό, που εκ πρώτης όψεως φαίνεται σαν μετάξι.

Πεταλουδίτσες φιλινγκράνέ από άσπρο ή κίτρινο μέταλλο που φοριούνται για στολισμό στα φορεματά, στις μπλουζές στις τουαλέτες.

Μια ωραία γραβάτα από μεταξωτό σκωτσέζικο συμπληρώνει το ταγιεράκι μας.

Θα ιδούμε ωραιότερες κρέπ ντε οιν μπλουζές γαρνιρισμένες με πιετίτσες και λευκό κέντημα ενίοτε δε και με δαντέλλα.

Λανοαίστηκε και ένα νέο είδος καπέλλου για τη βροχή. Είναι κανονί με το πίσω μπόρ μεγαλύτερο και κατεβαστό, έτσι που να βοηθά την τοποθέτησι ενός αδιάβροχου μαντηλιού που περιβάλλει το καπέλλο και κατα-

λάνει σε δέσιμο στον λαιμό. Άλλο επίσης καπέλλακι για την βροχή έχει το μπόρ πίσω μεγαλύτερο και καταλάνει σε δύο πāt που φτάνουν εμπρός στο λαιμό και κομπώνουν. Έτσι προστατεύουν εντελώς λαιμό και κεφάλι από τη βροχή.

Όλες οι τελευταίες τάσεις γίνονται από νάυλον σε χρώματα μπλέ, λευκό, μπέ, γκρό. Είναι δε πρακτικώτατες, γιατί ως γνωστόν, το νάυλον είναι κάτι που καθαρίζεται πολύ εύκολα όταν λερωθή με ένα βρεγμένο βαμπεράκι. Οι τάντες από νάυλον παρουσιάζονται σε διάφορα σχήματα σουρωτά και σε διάφορα μεγέθη, αλλά οι πρακτικώτερες είναι οι «παπικώτες» που κρεμιούνται στον ώμο.

Φορέματα

Τέλος πάντων γενικεύθηκαν οι μακρές φούστες. Κι' οι γυναίκες έσπευσαν να τις φορέσουν για να μη φανούν καθυστερημένες. Λέγεται όμως ότι θα τις εγκαταλείψουν πολύ γρήγορα.

Το φάρδος της φούστας είναι τόσο ώστε όταν στριφώνεται αυτή που την φορεί να μοιάζει σαν ομπρέλλα. Το φάρδος αυτό επιτυγχάνεται με κλόρ κοψι, με σολέιν πιέτες με λέςες κτλ.

Έχομε όμως και τις φούστες που σχηματίζονται από αλλεπάλληλα βολάν τοποθετημένα σε σκάλες.

Η αλληλογραφία μου

Δ.Π.: Τα φλούδια καρυδιών πρέπει να είναι πράσινα από φρέσκα καρυδιά δηλαδή ο εξωτερικός τους φλοιός. Γι' αυτό προσδιορίζεται και η εποχή αυτής της συνταγής. Όταν λοιπόν έρθη η εποχή των φρέσκων καρυδιών μπορείτε να δοκιμάσετε.

Σε βιλ λιάνα Η.Π.Κ.: Σας αρέσουν τα μπάνια, αλλά δεν βέλετε να κοκκινίξετε το πρόσωπό σας. Ξγουρίνετε εξ' αλλού τα μαλλιά σας και η υγρασία σας τα χαλά. Όλα αυτά όμως διορθώνονται. Το μόνον πρώτο να είναι μεγάλο καπέλλο που να σας προσφυλάει το πρόσωπο, και το δεύτερο με μια λαλή περμανάντ. Όσο για το πρόσωπό σας συνιστώ αυτήν την λαισίον: Eau des roses 500 gr. teinture de benzoin 4 gr.

Λίαναν: Δυστυχώς για τον λαιμό δεν υπάρχει τρόπος. Τα χέρια και τα πόδια μπορούμε και να τα ξυρίσουμε και να αφαιρέσουμε τις τρίχες με κλάφιμο όπως έχω περιγράψει τόσες φορές. Άλλα στο λαιμό και το χέλιος μόνον αποτρίχωνει δι' ηλεκτρισμού μπορεί να γίνει.

Η λια κτίδα: Για το πρόσωπο να προτιμάτε μίαν καλή κρέμα νυχτός και για τα μαλλιά Πετρόλ Κανά.

Καστανήν Α.Γ.Κ. 21: Πολύ καλός αυτός τον οποίον αναφέρετε. Η συνταγή της κρέμας σας επίσης καλή. Οι ρυτίδες θα φύγουν μεμιάς που γίνεται αντίθετα προς τις ρυτίδες.

Μενάλη Κρητικόπουλα: Θα σας συμβούλευα να προμηθευθήτε μια καλή αμερικανική κρέμα, σαν αυτές που έφεραν τελευταίως οτς Αθίνας και να κάνετε έλαφο μασάζ όπου υπάρχουν ρυτίδες. Όσο για τα μαλλιά σας χραισώπιζετε Πετρόλ Κανά και θα μεγαλώσουν. Για την δυσωδία του στομάχου σας ρωτήστε έναν καλό ν παθολόγον γιατί διόλου απίθανον να προσέχεται από το στομάχι.

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

Ο Άνρ Ντανβάλ είχε ένα φαρμακείο στην οδό Μωμπεζ στο Παρίσι...

Η υπόθεσι Ντανβάλ άναστατάσε δυο φορές, το 1878 και το 1922 το Παρίσι. Και, όπως είχε συμβεί με τον περίφημο Ντρεφούς, συγγραφέας, δημοσιογράφος, επιστήμονες και μαζί μ' αυτούς η κοινή γνώμη του Παρισίου και όλης της Γαλλίας είχε διαίρεθη σε δυο στρατόπεδα: εκείνους που διακήρυσαν την αθωότητα του Ντανβάλ κι' εκείνους που υποστήριζαν την ένοχλή του. Κι' ωστόσο, ο άνθρωπος αυτός ήταν ένα τραγικό θύμα της μοίρας. Το μόνο πράγμα, που μπορούσε να του καταλογίσω κανείς ήταν πως είχε ψυχρό ύφος και απότομους τρόπους. Το γεγονός αυτό έκανε όλους να τον βλέπουν με άσχημο μάτι. Πολλοί, μάλιστα, τον έχθρευονταν, χωρίς να έχουν άριστη αιτία γι' αυτό.

Ο Άνρ Ντανβάλ είχε ένα φαρμακείο στην οδό Μωμπεζ στο Παρίσι. Ήταν το καλύτερο και το πλουσιότερο της περιοχής. Και γι' αυτό όλοι το προτιμούσαν, παρά την ύποδοχη που έκανε ο ιδιοκτήτης του στους πελάτες του.

Τα φερσίματά του είχαν γίνει παροιμιώδη. Συνέβαινε π.χ. να μη μία γυναίκα στο φαρμακείο του για να ζητήσει ένα φάρμακο για τον πονοδόνο. Ο Ντανβάλ άνοιγε ένα ντουλάπι, έβγαζε από κεί ένα μπακαλάκι και το έβαζε πάνω στον παγκό.

Θα μου κάνη καλό, ρωτούσε η γυναίκα.

Ο Ντανβάλ, χωρίς ν' απαντήσει τίποτε, έπαιρνε το μπακαλάκι και το ξαναβάζε στη θέσι του.

Η συνέβαινε να μη στο φαρμακείο του ένας έργατης που είχε κόψει το χέρι του και να του ζητήσει τη συμβουλή του.

Ο Ντανβάλ τον έπιανε από τους ώμους, τον έβγαζε έξω και τούδειχνε την ταμπέλα που κρεμόταν στην πρόσοψι του καταστήματός του.

Εδώ είναι φαρμακείο, του έλεγε. Ο γιατρός κάθεται παρακάτω.

Γι' αυτό, η είδησις ότι ο Ντανβάλ έπρόκειτο να παντρευτεί ξέσπασε σαν βόμβα στη συνεισία. Κι' όλοι συμπνοούσαν εκείνη που θα έκανε τη ζωή της μαζί μ' αυτό τον αγριάνθρωπο.

Η ύψη λεγόνταν Ματθίλδη Ζαρρύ. Οι γονείς της ήταν χωρικοί που είχαν πλουτίσει εαφνικά, κι' είχαν εγκατασταθή στο Παρίσι, με την επιθυμία να βρουν έναν καλό σύζυγο για την κόρη τους. Οι άπλοικοί αυτοί άνθρωποι ενθουσιάστηκαν λοιπόν, στη σκέψι πως θα έκαναν γαμπρό έναν επιστήμονα, όπως ήταν ο Ντανβάλ.

Οι γάμοι του φαρμακοποιού με τη Ματθίλδη έγιναν στις 20 Ιανουαρίου

Μιά τραδιμή δικαστική πλάνη

Η άπιστευτη περιπέτεια του φαρμακοποιού Ντανβάλ

λεγε ο Ντανβάλ. Πάσχει από τύφο! Είναι βέβαιος γι' αυτό!

Το γεγονός είναι ότι η δυστυχισμένη Ματθίλδη πέθανε έπειτα από μερικές ημέρες.

Άλλ' άμέσως άρχισαν να κυκλοφορούν περιέργες φήμες. Ο θάνατος της Ματθίλδης δεν μπορούσε να είναι φυσικός. Κάποιος θάπρεπε να την έχη δηλητηριάσει. Και ποιος άλλος θα το έκανε αυτό εκτός από το σύζυγό της;

Είναι αλήθεια ότι ο ψυχρός και δυστροπος Ντανβάλ είχε δείξει μεγάλη λύπη για το θάνατο της γυναίκας του κι' ήταν ένα πραγματικό ράκος κατά την ημέρα της κηδείας της. Άλλα γιατί δεν θα μπορούσε να προσποιηται;

Οι φήμες αυτές κίνησαν, στο τέλος, την προσοχή του εισαγγελέως, που διατάξε την έκταφη και την εξέτασι του πτώματος.

Η εξέτασι των σπλάγχων της δυστυχισμένης Ματθίλδης απέδειξε την ύπαρξη ίχνος άρσενικού μέσα σ' αυτά.

Οι γνώμες των γιατρών διασέθηκαν άμέσως. Άλλοι υποστήριζαν πως η ποσότης αυτή ήταν η κανονική, εκείνη, δηλαδή, που βρίσκεται σε κάθε ανθρώπινο οργανισμό, κι' άλλοι πως ήταν μεγαλύτερη από την κανονική.

Η δεύτερη γνώμη υπέστησε και ο Ντανβάλ σύρθηκε στο δικαστήριο. Άλλα είχε ένα ακαταμάχητο επιχείρημα για να υποστηρίξει την αθωότητά του.

Γιατί θα σκότωνε τη γυναίκα μου; είπε. Για να σφετερισθώ μήπως την περιουσία της; Άλλα δεν είχα αποκτήσει παιδιά μαζί της. Δεν είχα, συνεπώς, να κερδίσω τίποτε από το θάνατό της...

Άλλα το δικαστήριο δεν έδωκε προσοχή στα λόγια

του κατηγορουμένου. Και τον καταδίκασε στην ποινή των ισodίων καταναγκαστικών έργων. Τη στιγμή που οι χωροφύλακες τον οδηγούσαν έξω από την αίθουσα των συνεδριάσεων, ο Ντανβάλ φώναξε:

— Η καταδίκη μου είναι άδικη! Είμαι άθώος!

Αυτά συνέβαιναν το 1878.

Σαραντά τέσσερα χρόνια αργότερα, το 1922, ένας Γάλλος δημοσιογράφος, ο Ζάκ Ντύρ, που είχε επισκεφθή τη Γουάνη, βρήκε εκεί τον Ντανβάλ. Ο παλιός φαρμακοποιός της οδού Μωμπεζ είχε ξαναπαντρευτεί τώρα, είχαν αποκτήσει τρία παιδιά από τη δεύτερη γυναίκα του και είχαν επιτύχει την άδεια ν' ανοίξη ένα φαρμακείο στην άποικία αυτή των καταδίκων και των άποκλήρων της μοίρας.

Ωστόσο, ο Ντανβάλ δεν ήταν ευτυχισμένος.

— Η γυναίκα μου είναι ένας άγγελος, είπε στον Ντύρ, τα παιδιά μου με αγαπούν κατ' μέτρον και με κερδίζουν από το φαρμακείο μου περισσότερο από όσα κερδίζα στο Παρίσι. Άλλα δεν θα μπορούσα να ξεχάσω ποτέ την άδικία που μου έγινε. Εγώ ένας δολοφόνος... Εγώ ένας δηλητηριαστής...

Ο Ντύρ συγκινήθηκε από τα λόγια του κι' όταν γύρισε στο Παρίσι, άνακίνησε με την εφημερίδα του την υπόθεσι Ντανβάλ.

Στο μεταξύ, η τοξικολογία είχε κάμει σημαντικές προόδους. Και οι ειδικοί που έμελέτησαν τον παλιό φάκελλο συμφώνησαν όλοι ότι τα ίχνη του άρσενικού που βρέθηκαν μέσα στα σπάγχνα της Ματθίλδης Ντανβάλ ήταν πολύ λιγώτερα από την ποσότητα που θα μπορούσε να προκαλέσει το θάνατό της και ότι η παρουσία των δεν είχε τίποτε το αντίκανονικό ή το ύποπτο.

Ο Ντανβάλ άποκαταστάθηκε τότε με Προεδρικό διάταγμα.

Ο δυστυχισμένος έκανε σαν τρελλός, όταν έμαθε την άποκατάστασί του.

Έπειτα από 44 χρόνια, είχε ξαναγυρίσει στην κοινωνία!

— Τώρα μπορώ να περπατώ με το κεφάλι ψηλά, έλεγε.

Και έκλαιγε όπως ένα μικρό παιδί...

— Η καταδίκη μου είναι άδικη! Είμαι άθώος! φώναζε ο Ντανβάλ...

ΓΙΑΓΙΑ, βοηθήστε με! Μόνο σεις μπορείτε να με καταλάβετε... Όλοι, ως κι αυτός ο πατέρας μου, με σπρώχνουν προς το μέρος του...

— Η αγάπη ενός βασιλιά είναι τρομερό πράγμα, παιδί μου!

— Γιαγιά, δεν μπορώ ν' αγαπήσω τον Ερρίκο της Ναβάρρας! Πρώτα-πρώτα, είναι γέρος!... Κι' έπειτα, πρέπει να ξέρετε πως βρωμάει όπως ένα ψόφιο σκυλί...

— Αυτό δεν εμπόδιζε τις ωραιότερες γυναίκες της Γαλλίας να πέσουν στην αγκαλιά του!

— Εγώ, όμως, δεν θα το κάμω ποτέ!

— Δεν θα το έλεγε, ίσως,

Ο Ερρίκος είδε την Τουανόν αν δεν αγαπούσε κάποιον άλλον...

— Γιατί να σ'ας το κρύψω, γιαγιά!... Αγαπώ τον ξάδελφό μου Κάρολο Ντυπλεσσί... Τον λατρεύω... Είναι νέος, ωραίος και δυνατός... Υπήκουσα μία φορά τον πατέρα μου και δέχθηκα να γίνω γυναίκα ενός ανθρώπου, που δεν αγαπούσα... Αλλά τώρα αυτός ο άνθρωπος πέθανε... Είμαι ελεύθερη πιά! Και δεν θα ακούσω και δεύτερη φορά τον πατέρα μου, που θέλει να με κάμω έρωμένη ενός βασιλιά!

— Άλλ' η έρωμένη ενός βασιλιά είναι κάτι περισσότερο κι από βασιλίτσα! Ο Ερρίκος ο 4ος θα σε νυμφίον, καθώς και όλη σου την οικογένεια, με πλούτη, δόξες και τιμές...

— Και πρέπει να γίνω δυστυχισμένη, για να ευτυχίσουν οι δικοί μου;

— Ωστόσο, δεν μπορείς ν' αρνηθείς. Η αρνήσις σου θα προκαλούσε την όργη του βασιλιά και αλλοίμονο τότε στην οικογένειά μας!

— Ο' άρνηθώ, γιαγιά! Αν δεν παντρευτώ τον Κάρολο, θα σκοτωθώ!

— Μην λες κουταμάρες! Αφσέ με να λικεθώ... Θα βρώ κάποιο λύσι. Αλλά, στο μεταξύ, μην δειχνάς πως πρέπει να φαίνεσαι καλή στο βασιλιά Ερρίκο... Γοητεύσε τον αλλά φρόντισε να κρατήσεις τις απόστάσεις... Μία ξυπνη γυναίκα ξέρει να υπόκειται πολλά, αλλά να μη δίνει τίποτε. Έτσι, θα κερδίσεις με καιρό και θα ιδούμε τι πρέπει να κάμωμε.

Η Αντουανέτ ντε Πόνς ακολουθούσε τις συμβουλές της γιαγιάς της. Και έπαιξε τόσο καλά το ρόλο της, ώστε έκαμε τον Ερρίκο να είναι ένθουσιασμένος μαζί της.

Μία γυναίκα είναι όπως μία πολιορκημένη πόλις, σκεφτόταν ο βασιλιάς. Αντιστέκεται για κάμποσον καιρό, αλλά στο τέλος πέφτει... Το ίδιο θα γίνει και με τη μικρή Τουανόν. Ας κάμωμε υπομονή...

στην αγκαλιά του συζύγου της...

νή... Μου φαίνεται, άλλωστε, πως κερδίζω ολοένα έδωσας...

Και ο καιρός περνούσε. Μία μέρα, τέλος, η όμορφη Τουανόν είπε στο βασιλιά, συνοδευόμενος τα λόγια της με ένα χαμόγελο, που σήμαινε πολλά:

— Μεγαλειότατε, είμαι χήρα και ξέρετε με πόσο ασχημομάτι ο κόσμος κι' αυτοί ακόμη οι αλκιροί σας βλέπουν τις χήρες... Αν ήμουν παντρεμένη, οι κακές γλώσσες δεν θα μπορούσαν να πουν τίποτε... Καί, ίσως, τότε...

— Διάβολε! φώναξε ο Ερρίκος, χτυπώντας το μέτωπό με το χέρι του. Πώς δεν το είχα σκεφθεί τόσον καιρό;... Θα βρούμε έναν καλό σύζυγο, γλυκεία μου Τουανόν...

Και έκαμε, να την σφίξει στην αγκαλιά του.

Άλλ' η νεαρή χήρα κατάρθωσε με μεγάλη τέχνη ν' αποφυγή την περίπτωξί του.

— Η γιαγιά μου, είπε, μουμίλησε για κάποιον Κάρολο Ντυπλεσσί, που φαίνεται πως βρίσκεται σε μεγάλες οικονομικές στενοχώριες...

— Είναι ευπατρίδης;

— Είναι μόνο βαρύνος του Μανκούρ...

— Θα τον κάμω κόμητα του Μπωμόν και βασιλικό ιππότη! Είσατε ευχαριστημένη;

— Πολύ, μεγαλειότατε. Αλλά πρέπει επίσης να πείσετε τον πατέρα μου...

— Αύριο κιόλας θα καλέσω τον μαρκήσιο ντε Πόνς και θα τον κάμω να καταλάβει, ότι η επιθυμία μου είναι να γίνετε σύζυγος του κόμητος ντε Μπωμόν.

— Σας είμαι ευγνώμων, μεγαλειότατε!

Την άλλη μέρα — ήταν η

17 Φεβρουαρίου του 1592 — ο Ερρίκος ο 4ος υπέγραψε το διάταγμα της άπονομής στον Κάρολο Ντυπλεσσί του τίτλου του κόμητος ντε Μπωμόν κι' έδωσε εντολή στον ιδιαίτερο θησαυροφύλακα του να του καταβάλει το ποσόν των διακοσίων χιλιάδων χρυσών σκούδων.

— Θα του καταβληθούν όλα τόσα, είπε στον μαρκήσιο ντε Πόνς, την ημέρα των γάμων του με την κόρη σας. Αυτή είναι η επιθυμία μου!

Ο μαρκήσιος ντε Πόνς έκαμε μία βαθειά υπόκλιση

Ο Ερρίκος είδε την Τουανόν αν δεν αγαπούσε κάποιον άλλον...

— Γιατί να σ'ας το κρύψω, γιαγιά!... Αγαπώ τον ξάδελφό μου Κάρολο Ντυπλεσσί... Τον λατρεύω... Είναι νέος, ωραίος και δυνατός... Υπήκουσα μία φορά τον πατέρα μου και δέχθηκα να γίνω γυναίκα ενός ανθρώπου, που δεν αγαπούσα... Αλλά τώρα αυτός ο άνθρωπος πέθανε... Είμαι ελεύθερη πιά! Και δεν θα ακούσω και δεύτερη φορά τον πατέρα μου, που θέλει να με κάμω έρωμένη ενός βασιλιά!

— Άλλ' η έρωμένη ενός βασιλιά είναι κάτι περισσότερο κι από βασιλίτσα! Ο Ερρίκος ο 4ος θα σε νυμφίον, καθώς και όλη σου την οικογένεια, με πλούτη, δόξες και τιμές...

— Και πρέπει να γίνω δυστυχισμένη, για να ευτυχίσουν οι δικοί μου;

— Ωστόσο, δεν μπορείς ν' αρνηθείς. Η αρνήσις σου θα προκαλούσε την όργη του βασιλιά και αλλοίμονο τότε στην οικογένειά μας!

— Ο' άρνηθώ, γιαγιά! Αν δεν παντρευτώ τον Κάρολο, θα σκοτωθώ!

— Μην λες κουταμάρες! Αφσέ με να λικεθώ... Θα βρώ κάποιο λύσι. Αλλά, στο μεταξύ, μην δειχνάς πως πρέπει να φαίνεσαι καλή στο βασιλιά Ερρίκο... Γοητεύσε τον αλλά φρόντισε να κρατήσεις τις απόστάσεις... Μία ξυπνη γυναίκα ξέρει να υπόκειται πολλά, αλλά να μη δίνει τίποτε. Έτσι, θα κερδίσεις με καιρό και θα ιδούμε τι πρέπει να κάμωμε.

Η Αντουανέτ ντε Πόνς ακολουθούσε τις συμβουλές της γιαγιάς της. Και έπαιξε τόσο καλά το ρόλο της, ώστε έκαμε τον Ερρίκο να είναι ένθουσιασμένος μαζί της.

Μία μέρα, τέλος, η όμορφη Τουανόν είπε στο βασιλιά, συνοδευόμενος τα λόγια της με ένα χαμόγελο, που σήμαινε πολλά:

— Μεγαλειότατε, είμαι χήρα και ξέρετε με πόσο ασχημομάτι ο κόσμος κι' αυτοί ακόμη οι αλκιροί σας βλέπουν τις χήρες... Αν ήμουν παντρεμένη, οι κακές γλώσσες δεν θα μπορούσαν να πουν τίποτε... Καί, ίσως, τότε...

— Διάβολε! φώναξε ο Ερρίκος, χτυπώντας το μέτωπό με το χέρι του. Πώς δεν το είχα σκεφθεί τόσον καιρό;... Θα βρούμε έναν καλό σύζυγο, γλυκεία μου Τουανόν...

Και έκαμε, να την σφίξει στην αγκαλιά του.

Άλλ' η νεαρή χήρα κατάρθωσε με μεγάλη τέχνη ν' αποφυγή την περίπτωξί του.

Έτσι, ένα απόγευμα του Σεπτεμβρίου, έφτασε στον πύργο του Ντυπλεσσί, συνοδευόμενος από μία μικρή ακολουθία.

— Η κυρία κόμησσα είναι στον κήπο, του είπαν οι υπηρέτες.

— Τόσο το καλύτερο! φώναξε ο Ερρίκος. Πηγαίνα να την βρώ μόνος μου... Θέλω να της κάμω μία μικρή έκπληξι...

Και προχώρησε χαρούμενος κάτω από τα πυκνά δέντρα.

Ξαφνικά, άκουσε φωνές. Καί, κυττάζοντας ανάμεσα στα φυλάματα, διακρίνε την Τουανόν, που βρισκόταν στην αγκαλιά του συζύγου της.

— Αγαπημένε μου, του έλεγε, δεν αγαπήσα, ούτε θ' αγαπήσω ποτέ άλλον άντρα. Απ'ότι την εποχή που ήμουν μικρό κοριτσάκι, ακόμη, το όνειρό μου ήταν να γίνω δική σου...

— Φοβούμαι την εκδίκησι του βασιλιά, όταν θα καταλάβει το παιχνίδι που του έπαιξε, απάντησε ο Κάρολος.

— Ο βασιλιάς είναι μεγαλόψυχος, είπεν η Τουανόν. Θα καταλάβει και θα συγχώρηση.

Ο Ερρίκος δεν περίμενε ν' ακούση τίποτε άλλο.

Ξαναγύρισε άμέσως στον πύργο, αλλά, προτού φύγει από εκεί, άφησε δυο διατάγματα πάνω στο τραπέζι. Με το ένα άνόμαζε τον κόμητα ντε Μπωμόν διοικητή των Παρισίων και με το άλλο την κόμησσα ντε Μπωμόν πρώτη κυρία επί των τιμών της βασιλίσσης.

Όταν έπειτα από λίγον καιρό, είδε την Τουανόν στο Παρίσι, της είπε:

— Είσατε η πιό έντιμη γυναίκα της αυλής μου. Καμιά άλλη δεν θα μπορούσε να εκπληρώσει το ρόλο της κυρίας επί των τιμών της βασιλίσσης όσον σεις... Δεχθήτε αυτή τη θέσι, γι' ανάμνησι της... παλιάς φιλίας μας...

Και έφυγε βιαστικά, για να κρύψει δυο δακρύα, που έτρεχαν από τα μάτια του.

ΜΑΡΙΑ - ΔΟΥΪΖΑ ΛΟΡΙΑΝ

© ©

Βιομηχανία τριδύμων

Ο θάνατος είχεν όρισει από έρεκτον καιρό ένα έπαθλο 5.000 πεστών για τις μπότες που θα έφεραν στον κόσμο τριδύμα.

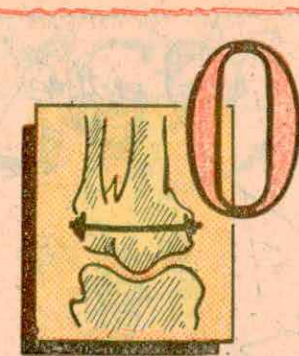
Η άστυνομία της Βαρκελώνης ανακάλυψε, λοιπόν, τελευταία μία σπείρα που «έβιομηχανοποιούσε» τριδύμα, με τη συνδρομή των διευθυντών τριών από τις μεγαλύτερες καιτεχνικές κλινικές της πόλεως. Κατά το διάστημα των τριών τελευταίων μηνών, περισσότερες από 180 μπότες είχαν παρουσιάσει στις αρχές τριδύμα που ήταν όλα ψεύτικα και είχαν εισπράξει το έπαθλον των 5.000 πεστών, που τις μοιράζονταν με τους γιατρούς της κλινικής και τις άλλες μπότες από τις οποίες δανείζονταν προσωρινά τα μωρά τους, για να τα εμφανίσουν σαν δικά τους...

Η Τουανόν και ο Κάρολος Ντυπλεσσί, που ήταν τώρα κόμης του Μπωμόν, ακολουθούσαν τη συμβουλή της μαρκήσιας. Κι' έφυγαν άμέσως μετά το γάμο τους για τη Νορμανδία...

Ο Ερρίκος του κάκου περίμενε την επιστροφή της Τουανόν. Καί, στο τέλος του δεύτερου μηνός, αποφάσισε να πάει ο ίδιος να την βρει.

Η άλλη μέρα — ήταν η

Για την άλληλογραφία του προέδρου Τρούμαν άπασχολούνται μονίμως 22 πρόσωπα. Κατά τις ημέρες, όμως, της άφιξης του αεροπορικού τσινδρομίου οι 22 αυτοί τακτικοί υπάλληλοι ένιαχύνονται με άλλους 50 έκτακτους.

πουλίου διατηρήθηκε ζωντανό τρεφόμενο με όρρο αίματος.

Αφού λοιπόν τα κύτταρα μένουν στη ζωή μακριά απ' τον οργανισμό τους γιατί δεν θα εξεκολλουθούν να ζουν αν έρχονταν σ' επαφή με μία ζωντανή σάρκα που θα τους παρέχει άφθονο θρεπτικό υλικό; Σ' αυτή την απλή σκέψι σπριχίθηκε η τεχνική της μεταμοσχεύσεως. Απδεικίθη δέ ότι, σε πολλές περιπτώσεις ο μεταμοσχευόμενος ιστός κολλάει γερά στη νέα του θέσι κι' ότι σκληματίζονται στο έσωτερικό του αίμοφορος άγγεια για τη διατροφή του. Όπως θα ιδούμε και πιο κάτω, οι μεταμοσχεύσεις επιτυγχάνουν πολύ εύκολωτερα στα καλύτερα ζώα, παρά στον άνθρωπο.

Η πιό κοινή είναι η μεταμοσχεύσις δέρματος, σε περιπτώσεις έγκαυμάτων ή πληγών. Το δέρμα αυτό πρέπει απαραίτητως να ηγερχεται απ' το ίδιο άτομο ή από διδυμο άδελφό του. Κερίται συνήθως από ένα μέρος του σώματος, όχι πολύ όρστο και με αρκετή επιφάνεια, ως επί το πλείστον επί την εμπροσθία πλευρά του μηρού. Για το κόψιμό του χρησιμοποιείται τώρα μία τελειοποιημένη συσκευή ο «δερματόμοτος», με την οποία συζημίζεται με ακρίβεια το μέγεθος και το πάχος του κομματιού του δέρματος.

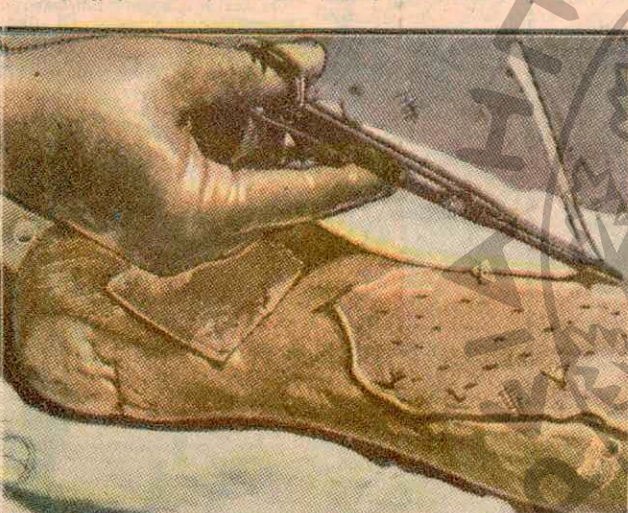
Το κομμάτι αυτό ράβεται στη νέα του θέσι, κι' η φυσική επούλωση συμπληρώνει τη χειρουργική επέμβασι, αφήνοντας μόνο μία αδιόρατη ουλή.

Συγχρόνως στο μέρος απ' όπου αφαιρέθηκε το δέρμα, σκληματίζεται καινούργιο. Η επούλωση αυτή γίνεται εύκολα και γρήγορα, γιατί η πληγή είναι έντελως επιφανειακή και καθαρωτάτη — συνήθως οι μολύνσεις επιδερμίδων την επούλωση — κι' οι γύρω ιστοί είναι υγιείς κι' όχι αλλοιωμένοι από έγκαυμα.

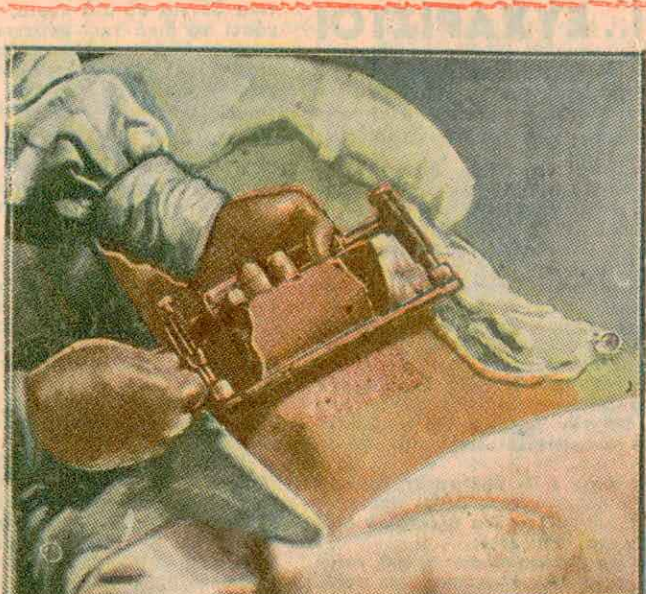
Όταν το αρχικό τραύμα είναι πολύ βαθύ και φθάνει σχεδόν ως το κόκκαλο, χρειάζεται να σκεπασθί με παχύτερο κομμάτι δέρματος. Στην περίπτωση αυτή, το δέρμα που μεταμοσχεύεται, δεν βρίσκεται από κάτω του αρκετά αίμοφορα άγγεια για τη διατροφή του. Τρέφεται μόνον απ' την περιφέρεια του, ανεπαρκώς, και συνεπώς μαυρίζει και πεθαίνει.

Γι' αυτό, σε τέτοιες περιπτώσεις το μεταμοσχευόμενο δέρμα δεν κόβεται τελείως απ' την πρώτη του θέσι, αλλά μένει επί ένα χρονικό διάστημα ένωμένο με τη μία πλευρά του κι' εξεκολλουθεί να τρέφεται όπως πρώτα. Μόνον όταν συμπληρωθί τελείως η επούλωση στη νέα θέσι του, ο χειρουργός το κόβει έντελως απ' την παλαιά.

Οι πλαστικές έγχειρήσεις του προσώπου είναι ακόμη λιγότερες, γιατί υπάρχουν στο μέρος αυτό πολυάριθμοι μικροί

Τα μεταμοσχευόμενα κομμάτια δέρματος εφαρμόθηκαν πάνω στην καθορισμένη πληγή. Θα στερεωθούν εκεί μ' ένα σφιχτό επίδεσμο, κι' η επούλωση θα συμπληρωθί σε μερικές βδομάδες, ενώ αλλέως θα απαιτούσε ολόκληρους μήνες και θα παρουσίαζε κινδύνους μολύνσεως.

Το κόψιμο υγιούς δέρματος για μεταμόσχευσι με τον «δερματόμοτο» γίνεται με άπολυτή ακρίβεια και με μεγάλη ευχέρεια.

μύς. Το μεταμοσχευόμενο δέρμα πρέπει να έλεγγί με προσοχή. Π. χ. το τριχωτό δέρμα του μηρού είναι ακατάλληλο για μεταμόσχευσι στη μύτη. Συνήθως χρησιμοποιείται δέρμα του λαμού για το σανάκι και τα μάγουλα, του τραχήλου για τα φρύδια του ένος βλεφάρου για το άλλο, κλπ. Οι ρφές γίνονται ανάλογα προς την κατεύθυνσι των μυϊκών ίνών, ούτως ώστε να μην έμποδίζουν τους φυσικούς μορφασμούς.

Έτσι ξαναβρήκαν μία φυσιογνωμία πολλοί τραυματίαι του πολέμου.

Στις μεταμοσχεύσεις των όστων, τα δυο κομμάτια ένος σπασμένου κόκκαλου ένώνονται μεταξύ τους μ' ένα άλλο κόκκαλο, πρόσθετο, παρμένο από άλλο μέρος του σώματος, κι' έτσι συγκροτούνται στην κανονική θέσι ως ότου κολλήσουν φυσικά. Γίνεται δηλαδή, ότι και με το γύψο στα κάπναγμα, με τη διαφορά ότι το πρόσθετο κόκκαλο διευκολύνει τη συγκόλλησι των δυο κομματιών, παρέχοντας τους το απαιτούμενο σάθεσιον, κι' έτσι διαλύεται κι' απορροφάται σιγά-σιγά. Το πρόσθετο κόκκαλο μπορεί να προσέχεται κι' από άλλο άτομο. Έτσι, δημιουργήθηκαν «τράπεζες όστων», ανάλογες προς τις «τράπεζες μυών».

Για τις τελευταίες αυτές έκομε γράφει άλλοτε. Ιδρύθηκαν για να παρέχουν σε κάθε στιγμή κομμάτια κερατοειδούς

χιτώνος για μεταμοσχεύσεις στα μάτια. Τα κινητήρια νεύρα αποτελούν προέκτασις ένος μικροσκοπικού νευρικού κυττάρου του νωτιαίου μυελού. Τα νευρικά κύτταρα δεν πολλαπλασιάζονται. Μένουν τα ίδια, απ' τη γέννησι ως το θάνατό μας. Αν κάποιο απ' αυτά νεκρωθί, η άπώλεια είναι ανεπανόρθωτη, έσ' όσον τα γειτονικά νευρικά κύτταρα δεν μπορούν να πολλαπλασιασθούν για να το αντικαταστήσουν.

Όταν όμως καταστραφί μερικά ή προέκτασις ένος νευρικού κυττάρου (δηλαδή το κινητήριο νεύρο), μπορεί να φυτωρσθί άλλη απ' τα υγιή κύτταρα. Δυστυχώς, η προέκτασις αυτή προχωρεί στα τυφλά μέσα στις γύρω σάρκες κι' έίνε άνικανη να φτάσι στον προορισμό της. Με τη μεταμόσχευσι λοιπόν, δδανείζεται στο δρόμο της.

Όταν δηλαδή έχη κόπη ένα νεύρο και λείπει ένα ενδιάμεσο κομμάτι, ο χειρουργός το αντικαθιστά μ' ένα ξένο νεύρο, που χρησιμοποιεί ως γέφυρα. Το φυσικό νεύρο αναπτύσσεται σιγά-σιγά μέσα στο έσωτερικό του ξένου, ως ότου συναντήσθί το άλλο κομμάτι. Αυτό γίνεται σιγά-σιγά σε ολόκληρες βδομάδες ή μήνες. Η έγχειρήσις επιτυγχάνει στο δηλωθόντα αποτέλεσμα της.

Για τη μεταμόσχευσι αυτή χρησιμοποιούνται συνήθως νεύρα ζώων.

Με τις προσόδους που έχει σπείρωσε η τεχνική της μεταμοσχεύσεως, μπορούμε να ελπίζουμε ότι δεν θ' άσχηση ο καιρός που θα υπάρχουν στις μεγάλες πόλεις «τράπεζες» κερών, ποδιών, πνευμόνων, κερών, κλπ., στις οποίες θα καταφεύγουν οι χειρουργοί για να ξαναφθούν την άρτιότητα ο' ένα άκρωτισμένο ή για να αντικαταστήσουν τα σπαστά σπληγχνα!

Οι «τράπεζες» αυτές είναι μία από τις πιό εκπληκτικές καινοτομίες της σύγχρονης Επιστήμης. Δόκτωρ ΜΑΡΤΙΝΙΕ

ΟΙ.. ΕΥΧΑΡΙΣΤΟΙ όδοντοϊατροί

Μέθοδοι και μέσα θεραπείας

Πενήντα χιλιάδες οδοντοϊατροί των Ηνωμ. Πολιτειών έχουν βάλει τα δυνατά τους για να γίνουν αγαπητοί στους πελάτες τους. Προσπαθούν να δημιουργήσουν μια νέα γενεά, απηλλαγμένη απ' τον έμφυτο φόβο του τρυπανιού και της τα-νάλιας...

Το πρώτο βήμα του οδοντοϊατρού, που θέλει να αποκτήσει τη συμπάθεια του πελάτου του, είναι να τον βάλει να του διηγηθεί λεπτομερώς πόσο υποφέρει απ' τον δόντι του, και να τον ακούσει με προθυμία. Αυτό ανακουφίζει πολύ τον άρρωστο.

Κατόπιν πρίν αρχίσει τη δουλειά του, ο οδοντοϊατρός βάζει στο χέρι του πελάτου του ένα ηλεκτρικό διακόπτη και του λέει:

— Θα προσπαθήσω να μη νοιώσετε πόνο. Αν όμως πανέστετε πολύ, πιέστετε το κουμπί αυτό, κι' αμέσως θα σταματήσει η περιστροφή του τρυπανιού.

Η πράξη λοιπόν απέδειξε ότι οι περισσότεροι άρρωστοι, ξέροντας ότι μπορούν να σταματήσουν οποτεδήποτε το τρυπάνι, αντέχουν αδιαμαρτύρητα και σε διπλάσιο πόνο! Γιατί χειρότερος απ' τον πόνο είναι ο φόβος του πόνου.

Έχει εξακριβωθεί έξ' άλλου ότι, αν ο άρρωστος είναι ευτυχισμένος, σε καλή ψυχική κατάσταση, καλοφαγώμενος κι' ελαφρά νυσταγμένος, ο φόβος του έχει ελαττωθεί, κι' έτσι ο οδοντοϊατρός κάνει ευκολότερα τη δουλειά του.

Άλλοι άνθρωποι είναι ανθεκτικότεροι στον πόνο το πρωί, άλλοι το μεσημέρι, άλλοι το βράδυ... Ο οδοντοϊατρός λοιπόν θα διαλέξει την καταλληλότερη ώρα για τον κάθε πελάτη. Έχει δε αποδειχθεί ότι κάνει τη δουλειά του στο μισό χρονικό διάστημα, αν ο άρρωστος δεν είναι φοβισμένος ή ανήσυχος.

Πολλοί οδοντοϊατροί χρησιμοποιούν μια μέθοδο αναίσθησής στον πόνο με εισπνοές ενός «αναλγητικού» αερίου. Εφαρμόζουν στη μύτη του άρρωστου ένα είδος ελαστικής μάσκας, που συνδέεται μ' ένα σωλήνα με το δοχείο του αερίου. Του δίνουν δε στο χέρι μια φούσκα, με την οποία στέλνει ο ίδιος στη μύτη του τόσο αέριο, όσο χρειάζεται για να πάψει να πονά. Η συναίσθησις του άρρωστου ότι συνεργάζεται με τον οδοιοίατρο, τονώνει το ήθικόν του και λιγοστεύει σημαντικά τον πόνο.

Για τον ίδιο σκοπό, άλλοι οδοντοϊατροί θεωρούν απαραίτητο να εξηγήσουν ακριβώς στον πελάτη τι θα του κάμουν και γιατί. Του δείχνουν π. χ. την ακτινογραφία του άρρωστου δοντιού του και του αναλύουν την πάθησή του. Η πρόβλεψή του σ' ένα μικρό κινηματογραφικό πανί την ακτινοσκοπική εικόνα του. Η του παρομοιάζουν υποδείγματα χαλασμένων δοντιών, που δείχνουν τις διάφορες φάσεις της φθοράς των δοντιών.

Όταν πρόκειται να βάλουν ψευ-

τικά δόντια σε μια κυρία, που έχει χάσει τα δικά της, μεταχειρίζονται απαραίτητα τη λέξη «οδοντοστομική», γιατί χτυπάει στο αυτί καλλίτερα παρά τα «ψεύτικα δόντια». Της δείχνουν επίσης φωτογραφίες άλλων γυναικών πρίν και μετά τη θεραπεία. Είναι ένα σύστημα που επιτυγχάνει πάντοτε, έφ' όσον τα 95% των γυναικών ενδιαφέρονται περισσότερο για την εμφάνισή παρά για την άνεσή τους.

Ένας οδοντοϊατρός, στη Μιννεάπολις, έχει εγκαταστήσει στην πολυθρόνα του ακουστικά, με τα οποία ο πελάτης ακούει μουσική ραδιοφώνου, την ώρα της θεραπείας. Σ' άλλο οδοντοϊατρείο, οι πελάτες έχουν εμπρός τους 20 κουμπιά, πιέζοντας δε ένα απ' όλα, ακούει ένα μουσικό κομμάτι της εκλογής τους, που αρχίζει να παίζει αυτόματα ένα γραμμόφωνο.

Υπάρχει επίσης ένας οδοντοϊατρός, που διασκεδάζει την πελατιά του... με ταχυδακτυλουργίες! Όταν ο άρρωστος φτάσει εμπρός στην πόρτα του Ιατρείου του, τη βλέπει ν' ανοίγει αυτόματα (χαρίς σ' ένα φωτοηλεκτρικό μηχανήμα). Κι' όταν κλείσει η πόρτα, ο άρρωστος, ο γιατρός απασχολεί την προσοχή του απ' τη θεραπεία που θα υποστή και τον κάνει να ξεχνά τον πόνο του, βγάζοντας... αμέσως απ' τα μαλλιά του και περιτομεία απ' τις τα-πέτες του!

Ένας άλλος είναι άβυσσος στις εξαγωγές. Αφού κάμη στον πελάτη την αναίσθησή του, πιέζει τα αυτιά του, δοκιμάζει την αντίστασή των διαφόρων δοντιών, κουβεντιάζει συνεχώς με τον άρρωστο... κι' εξαφνα του δείχνει το δόντι, που του το έβγαλε χωρίς να το καταλάβει!

Ο δόκτωρ Χάρρυ Σάφερ, στο Άλλινόις, έχει προσπαθήσει με κάθε τρόπο να κάνει ευχάριστες για τα παιδιά τις επισκέψεις στον οδοντοϊατρό. Τονίζει ότι μια τακτική επίδραση των δοντιών που θ' αρχίσει από ηλικίας 2-3 ετών, προλαμβάνει τη φθορά τους και τις επώδυνες θεραπείες. Συνιστά στους γονείς:

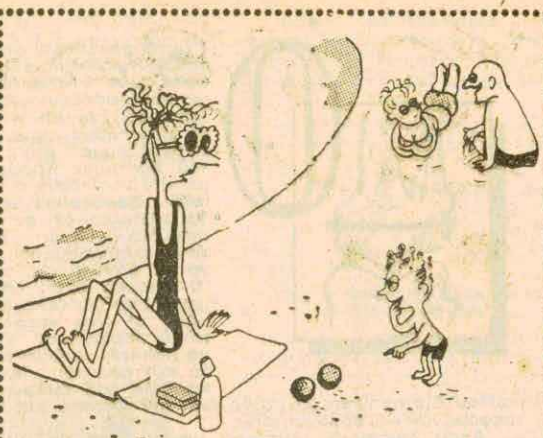
«Μη λέτε ποτέ στα παιδιά σας ότι μπορεί να πονέσουν στον οδοντοϊατρό. Να τους εξηγήτε ότι ένας καλός κύριος θα τα βάλει να καθήσουν σε μια όμορφη καρέκλα και θα τους κάνει τα δόντια κάτασπρα και όμορφα. Ντύστε τα με τα καλά τους ρούχα, σάν να πρόκειται για μια εξαιρετική επίσκεψη, και ξεκινήστε μαζί τους για το οδοντοϊατρείο δίχως να βιάζεστε».

Όταν φτάσει η μητέρα με το παιδί, ο δόκτωρ Σάφερ τους υποδέχεται στην πόρτα, χαιρετάει, και τους σφίγγει το χέρι. Επαινεί την καινούργια φορεσιά του παιδιού και το συγχαίρει γιατί θέλησε να περιποιηθεί τα δόντια του. Τό οδηγεί έπειτα στο Ιατρείο του, που οι τοίχοι είναι ταπεταρισμένοι με χαρτιά με πρόσχαρα χρώματα. Το βάζει να καθίσει σε μια πολυθρόνα. Κι' αφού εξετάσει και καθαρίσει τα δόντια του, το πηγαίνει εμπρός σε μια έταζερ γεμάτη παιχνίδια και το αφήνει να διαλέξει όποιο του άρεσει.

Επειτα απ' όλην αυτή την περιποίηση, το παιδί δεν βλέπει την ώρα να ξαναπάει στον καλό οδοντοϊατρό, και συνήθίζει πια να μη τον φοβάται.

Αεροπλάνο με λευτρώ

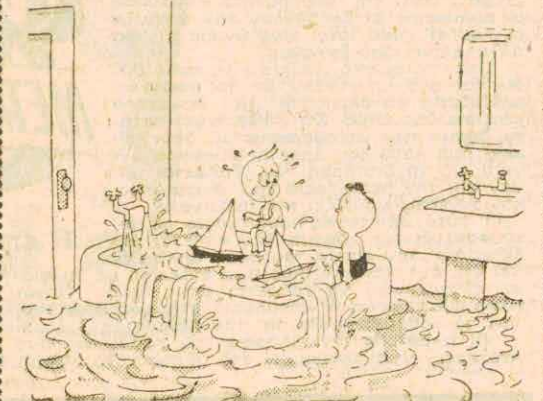
Ο μαχαράγιας της Μπαρόντα παρήγγειλε στην Αμερική ένα αεροπλάνο που θα περιέχει μπάρα, ηλεκτρικό ψυγείο και αίσουσα λουτρού. Το νερό για το λουτρό θα μεταφέρεται από τον Γάγγη και θα διατηρηθεί μέσος' ένα μεγάλο δοχείο από αλουμίνιο.

Δικά σας είναι αυτά, δεσποινίς;

Εκείνη: Υπέροχη ή ιδέα μου ν' ανεδούμε στις 'Αλπεις!... Δεν συμφωνείς;

Σήμερα ανησυχώ πολύ, γιατί έχουμε μεγάλη φουρτούνα!...

Ο προϊστάμενος: Δεν μπορώ να καταλάβω, γιατί δεν καταφέρνεις κι' εσύ να προσελκύσεις πελατεία όπως η δεσποινίς Λιλή!...

Πρώτη αγάπη...

«Ένα τρυφερό κι' όμορφο κορίτσι, η «Μικρούλα» Αθηναία, μας έστειλε ένα χαριτωμένο γράμμα, γεμάτο αγάπη και θαυμάσια: «Είστε λίγες καιρός, μάς γράφετε, που τα βλέπω καλά στη ζωή μου όμορφα, ευχάριστα, διασκεδαστικά. Όλη την ημέρα είμαι ευθυμική, το περιβάλλον μου με βρίσκει ά-ζισαπητή και οι γονείς μου με καμαρώνουν. Κι' όμως δεν ήμουν πάντα έτσι. Κατά περιεργό μου συμβαίνει...»

«Άλλοτε ήμουν μελαγχολική και τα χείλη μου έμεναν κλειστά και χωρίς χαμόγελο. Άφωνα όμως από την ημέρα που γνώρισα αυτό (είνε φοιτήτης της 'Ιατρικής) σε μια έκδρομη, ένωσας μια παρθένη μεταμόρφωση μέσα μου! Βλέπω τώρα «πιο καθαρά» όλα τα πράγματα και το βλέμμα μου έχει μια ζωνή και παραέγερση λάμψης. Τι έγινε λοιπόν; Πως άλλαξα έτσι; Θα μου πείτε: «Μα δεν το καταλαβαίνεις! Είσαι έρωτευμένη!...». Και όμως, φοβάμαι πως δεν είναι αυτό που νομίζετε...»

«Λοιπόν, πως είναι δυνατόν; Ούτε εγώ του είπα πως τον αγαπώ, ούτε έ-κεινος μου μίλησε για έρωτα. Γι' αυτό καταφεύγω σε σας, για να μου δώσετε τη συμβουλή σας και να μου εξηγήσετε αυτό το μυστήριο!...»

Η «Μικρούλα» Αθηναία, όπως βλέπετε, γράφει όμορφα και εκφράζει καθαρά και με απλότητα κάθε σκέψη της. Αλλά αυτό που μάς ζητάει, υπερβαίνει τις δυνατό-μεις μας. Ούτε λίγο, ούτε πολύ, μάς ζητάει να της εξηγήσουμε το ανεξήγητο μυστήριο του έρωτος, της πρώτης αγάπης!

Κάνουμε λοιπόν τη διαπίστωση ότι είναι ερωτευμένη, ότι η πρώτη αυτή αγάπη έχει μεταμορφώσει τη ζωή της και τη... ζηλεύουμε! Δεν ύπάρχει πιο ευτυχισμένη περίοδος στη ζωή μας, από αυτή της πρώτης αγάπης. Χτυποκάρδια, συγκι-νήσεις, χαρές και δάκρυα... Όλα μεταμορφώνονται μέσα μας και γύ-ρω μας. Κι' αυτός ο παλήκοσμος μάς φαίνεται ότι είναι επίγειος πα-ράδεισος!

Φρόνιμα, όμως «Μικρούλα» Αθη-ναία! Όχι τρέλλες και άπρονό-σιες. Η πρώτη αγάπη είναι ένα τρυφερό λουλούδι που μαραινεται πολύ εύκολα.

Εναν στρατιώτην Δ. Ν. Α.: Το μακροσκελέστατο γράμμα σου δείχνει ότι έχεις ά-νάγκη από κάποια ψυχική και πνευματική έπαφή. Δικαιολογώ την ανάγκη σου αυτή αφού μάλιστα βρίσκεσαι σε ακραίο φυλάκιο «με-ταξύ ουρανού και γης». Δεν δι-καίολογώ όμως πολύ το ύψος του προλόγου σου. Κι' ως προς αυτό το σημείο το γράμμα σου μου δί-νει την ευκαιρία να πω δυο λόγια σχετικά με τον τρόπο με τον ό-ποιον οι άνθρωποι ζητούν μια συμ-βουλή, δασκίς βρίσκονται σε θέ-σις σύγκλη. Λίγοι από τους έπι-στολογράφους ζητάνε τη συμβου-λή μας με ειλικρίνεια. Πολλοί λένε ότι κρέμονται απ' αυτή, ενώ δεν πρόκειται να τη λάβουν υπ' όψιν τους και κάνουν εκείνο που θέ-λουν και τους άρεσει. Άλλοι πάλι σκεπάζουν τον έαυτό τους από θάνατο στο σημείο να ζητήσιν συμ-βουλή, αν κι' αυτοί συνήθως, ευ-κολότερα τις άκολουθούν. Πρέπει να ξέρεις, φίλε μου, ότι μια καλή συμβουλή ενός τρίτου, όταν τη χή-ναι βρισκόμαστε σε στιγμές άπελπι-

σίας είτε άμηνανίας, δεν είναι τα-πεινωτικό πράγμα. Ούτε είναι άνό-ητοι όσοι ζητούν με κάποια σοφά-ρότητα μια καλή συμβουλή από έ-να τρίτο πρόσωπο που βλέπει άνε-πηρέαστα τα πράγματα. Υπαρ-χουν περιστάσεις που η ψυχολογι-κή μας κατάσταση έμποδίζει το νου μας να σκεφθί λογικά και άνεπη-ρέαστα και σε τέτοιες στιγμές έ-χομε την ανάγκη ενός τρίτου — έ-στω και κατωτέρας διανοητικότη-τος από τη δική μας. Γιατί έμεις βρισκόμαστε είτε σε στιγμές άπο-γνώσεως είτε σε στιγμές εξέλλου πάθους. Και τα δυο αυτά σκoti-ζουν το μυαλό του ανθρώπου και τον παρασύρουν σε παραλογι-σμούς. «Όλοι μας, λοιπόν, ένδεχέ-ται να βρεθούμε σε τέτοιες στιγμές άδυναμίας όποτε έχομε ανάγκη της συμβουλής του άλλου... Εύτυχος ό-μως, έσύ άγαπητέ έπιστολογράφε, δεν βρίσκεσαι σε θέσι που να μη λειτουργή το μυαλό σου, για τις αιτίες που άνέφερα, κι' έτσι δεν βρίσκω ότι έχεις ανάγκη από συμ-βουλή. Έξ' άλλου στην τελευταία παράγραφο της έπιστολής σου δι-νεις μια πολύ λογική εξήγηση της καταστάσεως. Γράφεις: «Δεν έχω χάσει κάθε έλπίδα. Μπορεί και να μη σκοτωθώ εδώ πάνω. Μπορεί και το φύλλο ν' αλλάξει μια μέ-ρα. Η γυναικεία καρδιά αλλάζει τόσο συχνά. Χρειάζεται μόνον έπι-μονή και ύπομονη». Αυτή περίπου είναι και η δική μου γνώμη. Κι' έ-τσι εύχομαι να σου τα φέρη ο Θεός.

Σ' έχω μ' πάντα στην καρδιά μου. Ζάκ ν. θ ο ν: Τώρα που είσαι πολύ νέος μπορείς να αντιμετώπισης εύκολα τη μικρή σου περιπέτεια. Δεν αξίζει τον κόπο ν' άσχοληθης περισσότερο μ' αυτό το ζήτημα. Αν την έ-πηρεασαν οι φιλενάδες της ή όχι δεν έχει σημασία. Έξ' άλλου μια ύπόθεσις που ξεκίνησε έτσι άσχη-μα δεν μπορεί να έχη μεγάλες πι-θανότητες καλλίτερας εξέλιξης. Είσαι νεώτατος και κατά συνέ-πειαν θα βρής εύκολα μίαν άλλη που ν' ανταποκριθί στο άισθημό σου.

Θεότρελλη: «Υατέρα απ' αυτά που μου γράφεις κατα-λαβαίνω ότι το ψευδώνυμό σου εί-ναι έπιτυχημένο. Δεν κυττας, εύλο-γημένο κορίτσι να εξασφαλίση την έμπιστοσύνη του άφου νομί-ζεις πως άγαπείστε, μόνον κάεεροι και σκέπτεσαι δοκιμας και σκη-νοθεσίας που άπλούστατα μπορούν να καταστρέψουν κάτι που άρχισε υπό τóσον καλές συνθήκες. Άν πραγματικά ενδιαφέρεσαι γι' αυτό τον νεό, σε συμβουλεύω να τον σάεαυτης και να εξηγήθης καθαρά μαζί του. Όλα τ' άλλα εί-νε — έπιτρέψέ μου να σου πω άνοησιες. Φαντάζομαι πως είσαι πολύ μικρή για να σκέπτεσαι έτσι. Μόνον αυτό είναι το έλαφρυντικό σου.

Τραυματίαν Σ. Ν ο σκοκομείον: Άσφαλώς πρό-κειται περί παρεξηγήσεως. Είς το ύπ' αριθμ. 484 τεύχος του «Θη-σαυρού» δεν άπαντώ στη χωρια-τοπούλα» όπως γράφεις στο γράμ-μα σου άλλα σε κάποια «Έπαρ-χιωτοπούλα». Μεταξύ των δυο αυ-τών ψευδωνύμων νομίζω πως ύ-πάρχει μεγάλη διαφορά. Καλόν εί-νε πρίν αποφασίσεις να γράφης να έοριχνης μια δεύτερη ματιά σ' αυ-τό που διάβασες. Συμβαίνει πολ-λές φορές να διάβάζη κανείς κάτι με έπιπολασιότητα. Αποφεννέ το αυτό. Άν έπρόσεχες περισσότερο θα έβλεπες ότι πρόκειται περί δια-σορετικού ψευδωνύμου και δεν θα υπεβάλλεσας ούτε έσύ στον κόπο να γράφης αυτό, το γεγάτο έμψό γράμμα, ούτε εγώ θα έγραφα τον καιρό μου σε άσκοπες άπαντήσεις.

Χ α μ έ ν η α γ α π η: Εί-ν τ α υ θ α: Καταλαβαίνω ότι δεν έχεις τις ικανότητες που χρειά-ζονται σε μια γυναίκα για να συγ-

κρατήση την άγάπη του άνδρος του όποιου κάποτε έπείσε το έν-διαφέρον και την άγάπη. Δεν θυμούμαι καλά πάλι καιρός τώ-ρα — τι μου έγραψες στο πρώτο γράμμα σου. Αυτός ό άνθρωπος σ' έπρόσεξε ποτέ; Η έσύ τον έ-ρωτεύηκες κι' εξακολουθείς να τον άγαπάς έν γνώσει σου ότι δεν άρέσεις; Άν συμβαίη το δεύτε-ρο τότε πρέπει, άπαραίτητως, να τον βγάλεις από το μυαλό σου. Αυτό θα το κατορθώσης μόνον με τη θέλησή σου, κι' όχι με το άλ-κοόλ. Γράφεις ότι άρχισες να ζη-τάς τη λησμονία στο όδο... Αυτό είναι η άκαταλλήλότερη λύσις. Έυ-κληματίεις κατά του έαυτού σου. Δεν σκεφθήκες ότι μπορείς να κα-τακτήσης ένα κοριόλι στην κοινη-νιά. Δεν αξίζει τον κόπο. Έγώ στη θέσι σου θα τώριχνα στο διάδο-σμα και στη δουλειά. Αυτό είναι το καλλίτερο φάρμακο.

ΑΤΤΙΚΟΣ

Σκαθάρι με λησμο-ν ή μ έ ν η τ ή ν ύ π α ρ ξ ι: Ούτε στο βιτρίολο να καταφύγετε ούτε στις σφαίρες. Άφου είδατε ότι άποακρυβήκατε έπειτα από τόσο μεγάλη άγάπη, γιατί δεν έ-κάνετε άμέσως αυτό που θεωρείτε ως τελευταίο μέσον; Έπρεπε να το θεωρήσετε ως πρώτιστον και να πότε άμέσως στους γονείς της να δείξετε την καλή σας διάθεσι και τις τιμίες προσέσεως σας.

Το σκέπτεσθε τώρα, άφου πρίν τα θαλασσοάσατε μόνος σας. Ο-ποσδήποτε είναι το μόνον μέσον με το όποιον θα βρήτε μια καινούργια ευκαιρία να εξηγηθήτε και να φα-νίτε ειλικρίνως μαζί της.

Α π η γ ο ρ ε υ μ έ ν η ν Α γ α π η ν Β: Μικρούλα μου τά-χτε τόσο πολύ υπερδέψις οίκογε-νειακάς τα πράγματα που σε βε-βαιώ διαβάσκοντας το γράμμα σου μπερδεύτηκα κι' εγώ. Λοιπόν, για να εξακαθάρσω τα ζήτηματά χρε-ιάζεται μια από κοινού συνεινώφισι των τεσσάρων, για να καταλήξετε σε άποφάσεις και να άναβήτε πια στον ένα να αναλάβη την κα-κτοποίηση και των δυο ζήτηματων.

Η ΑΥΤΟΚΤΟΝΙΑ ΜΙΑΣ «ΣΤΑΡ»

Μια τελευταία φωτογραφία της γνωστής Αμερικανίδος ήθο-ποιού του κινηματογράφου Κερόλ Λάντις, που ηυτοκτόνησε εδώ και λίγες ημέρες στο Χόλλυγουντ. Η όμορφη σταρ μας είναι γνωστή από δυο κυρίως φιλμ που ηροεβλήθησαν εφέ-τος, το «Ανοϊζιάτικο χτυποκάρδι» και την «Αγάπη που σκοτώνει». Η Κερόλ Λάντις ήταν 29 χρόνων. Στο θέατρο πρωτοπαίξε σε ηλικία 16 ετών και μετά ένα χρόνο έμφανι-σθηκε στον κινηματογράφο. Τελευταία η Κερόλ Λάντις προ-παθούσε να μάηρ διαζυγίσι από τον τέταρτο κατά σειρά συ-ζύγο της. Στο δωμάτιό της, όπου βρέθηκε νεκρή από το συ-νέλεφτο της Ρεζ Χάρρισον, είχε άφηση ένα σημείωμα για τη μητέρα της στην οποία έγραφε τα έξης: «Αγαπητέ μητέρα που σου ποσένω μια τέτοια στενοχωρία αλλά δεν μπορούσα να κάνω αλλιώς. Σ' αγαπώ πάντα, γιατί ήσουν για μένα η καλύτερη μητέρα. Τ' αφηνώ όλο σ' εμένα. Χείρς και προσεύχομαι πάντα για μένα Η Κερόλ σας».

MIRANTA

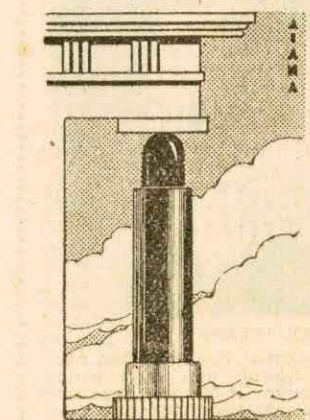
Π ο ν ε μ έ ν η ν ψ υ χ ή ν Α. Α.: Το γράμμα μάς συγκίνησε α-ληθινα, γιατί έτσι παραστατικά που μάς τα γράφετε μαρτυρεί πως είστε γνήσιος άνθρωπος με φώ-νησι και με καρδιά. Σας συγχαί-ρουμε ειλικρίνως για την άξιοπρέ-πειά σας και σας συμπονούμε για το άτύχημά σας. Έτσι που γίνον-τας τα πράγματα, καθώς μάς τα διηγηθήτε, είναι άπορίας άξιον, πως ο συζυγός σας δεν θέλει ν' αντί-ληφθί την αλήθεια και να σας ά-πασλάβι από τη δύσκολη πράγμα-τι θέσι σας. Δεν εννοούμε βέβαια να φερθή σκαία στους δικούς του που τόσο σας ταλαιπωρούν. Όφει-λει όμως να προστάσει τη γυ-ναίκα του — που άσφαλώς τιμώ τ' όνομά του — απ' το διασώσει και την ταπεινώσει. Όφειλει να εξηγή-ση στους γονείς του με πειστικά αλλά και άποφασιστικά λόγια, ότι είναι ύποχρεωμένοι να σεβάσθουν τη γυναικα που διάλεξε και να πά-σουν τις διαδόλες και τις γκρίνιες έναντίον της. Άγανακτεί κανείς μαζί του πως έπιτρέπει να σός φέρνονται έτσι. Δεν συναισθάνεται ότι η προσβολή σ' εκείνον ούσια-στικά γίνεται και ότι αυτός πρέ-πει ν' αντιμετώπιση, κατά τον καλ-

Χίτερο και δραστηριότερο τρόπο, την κατάσταση: Είστε γυναίκα λογική και είμαστε βέβαιοι ότι άπο μελετήσετε ψυχράματά πράγματα θα βρείτε τον καταλληλότερο τρόπο ενεργείας. Πάντως δ' αντράς σας δεν απολάσσεται από την ήθικη του εθούνη. Σας χαρίζει απ' τους δικούς σας, σας ρίχνει ανάμεσα στους δικούς του και δεν έννοι να σας προστατεύει από την κακία και το φθόνο τους. Είτε φρικτό!

Μίαν άρρωστη κοπέλα Κ. Γ. Δ.: Συναντήθηκε στο χωριό σου μ' έναν περαστικό άσυρματιστή, τον άγάπησε, νομίζει πως κι' εκείνος σε συμπαθούσε αλλά δυστυχώς τα πράγματα ήρθαν έτσι που δ' νένος έφυγε άπροσδόκητα και τον έχασες πριν καλά - καλά γνωριστείς κι' έκμισθρευσήτε τα αισθηματά σας. Είπε άλθθεια πολύ θλίβερη ή άτυχία σας και σε συμπονούμε ελκρινώς γιατί τόσο ύποπείρε. Μά πως να γίνη που δέν έξέρουμε δυστυχώς τη διεύθυνση του άσυρματιστή στρατιώτη: Ούτε ξέρουμε άν αυτός που μάς έγραψε και του άπαντήσαμε στο «486» τεύχος του «Θησαυρού» στο ψευδώνυμο «Άσυρματιστή Κ. 3» ήταν δ' ενδιαφερόμενος, γιατί δέν κρατούμε άρχείο άλληλογραφίας. Οπως σιδηροπτε δέν είναι δα και ζητήματα που πρέπει να πάρεται κατάκαρδα τόσο άυτε να πέσει άρρωστη, όπως μάς γράφετε. Για άνομα του Θεού, σήκω άμέσως δα' το κρεβάτι σου και ξαναρχίσε τη ζωή σου μ' αίσιοδοξία κι' ελπίδα και - που τό ξέρεις: - «βουνό μέ βουνό δέ σμίγεται...». Ίσως δ' καλός σου γυρίζοντας να ξαναπερσώ δα' το χωριό σου. Άλλά και άν δέν συβείη αυτό άποκλείεις να βρεθί κάποιος άλλος συντροφος της ζωής σου; Η ζωή έχει πολλές έκπληξεις κι' δ' γενναίος σου στρατός πολλούς άσυρματιστές.

Μία Νησιώτοπούλα: Κατ' άρχην δικαιολογούμε την έπιφυλακτικότητα σου στο ζήτημα της συνάμειξης ενός αισθηματικού δεσμού, όταν μάστα δέν είναι που χαρακτήρας σου ή έλαφρότης και ή έπιπολαίότης. Απ' το σημείο όμως αυτό ως το άλλο που άφου έννοιωσες την καρδιά σου ανά μαλακώνη από αισθημα τρυφεράς άφησης σε λίγο τη λογική και τον έγωισμό να πνίξη το αισθημα αυτό γιατί έκρινες ένδ' έπαρχει να αίσθάνεσαι ύπάρχει μεγάλη διαφορά. Πάντως, άφου έκρινες ότι δ' άνθρωπος που σ' έκανε να αισθανής τον τρυφερό σκίρτημα της καρδιάς είναι καλύτερος από όλα υορφώσεως και ή θέσι του δέν μπορεί να σας εξαααααση άνετη ζωή στο μέλλον - σύμφωνα πάντοτε με τη γνώμη σου

Ονας της γυναίκας ομορφιάς σφριάζεται πάνω στο κραγιόν
NEALON
ΕΚΚΛΑΦΟΡΗΣ ΝΕΑ ΘΗΚΗ ΠΟΛΥΤΕΛΕΙΑ

— καλά έκανες και τον άπομάκρυνες. Άλλά τότε γιατί παραπονιέσαι για πληγή και άνία και για τη μονότονη ροή της ζωής σου: Και πώς με μία δική μας συμβουλή είσαι πρόθυμη ν' αλλάξερ τον χαρακτήρα σου; Με συμβουλές τριών διορθώνεται δ' χαρακτήρας: Ούτε μπορούμε συνεπώς να σας συμβουλευόμαστε ούτε θέλουμε να σας κρίνουμε.

Τρελλά έρωτευμένη ν. Ν. Α. Ρ. Α. 912: Μά είναι άλθθινά ν' άπορη κανείς πως στον 20όν μας αιώνα, άφήνετε άνεκδήλωτο επί τόσο καιρό ένα αισθημα σας προς μία φίλη σας που, άπ' ό.τι, μπορούμε να καταλάβουμε, κι' εκείνη δέν θα τό έβλεπε δυσάρεστα. Τώρα πάντως που άρκετά βασανιστήκατε, βάλετε γνώμη και μόλις γυρίσετε στο χωριό εκμισθρευσήτε της το μυρτικό σας. Νένος είστε, άπ' την πρωτεύουσα γυρίζετε και θα πετύχετε, όχι όμως κι' εκείνα τα ύποπτα «βουνά - λαβείν» που μάς γράφετε! Θάρρος, λοιπόν: Η τύχη έννοι τους τολμηρούς!

Ανθισμένο Γιούλι: Για τ' όνομα του Θεού! Η κοούφια που είναι τα κεφάλια μερικόν κοριτσιών στην εποχή μας! Μά είναι έρωτίζεις αυτή που μάς κάνετε: «Νά πιάσω άλλον ή να τ' έναααα αν μου άποσχεθί ότι δέν θα ξαναπαί μαζί με την α λ λ η:» Τι να σου πούμε: Άλλες στην ηλικία σου ανατρέφουν παιδιά. Σωφρονισθήτε, βάλετε γνώμη!

Ρόδα του Απρίλη ΧΧ = 13: Απ' όσα μάς γράφετε φοδόμεστε πως δ' νένος έχει ίσως μετανοιώσει που άναλάβε άποχρεώσεις σοδάρς άπέναντί σου και με αυτά που κάνει τώρα και με όσες δικαιολογίες σου λέει προσπαθεί ίσως να σε κάνει να ψυχρανθής μαζί του. Βέβαια δέν είναι σωστό αυτό που κάνει. Τις έρωτήσεις που μάς απευθύνεις πρέπει να τις κάνης σ' αυτόν και ν' αξιώσης σταθερά κι' άποφασιστικά να λάβη στάση άπέναντί του δεσμού σας και των άποχρεώσεων που έχει αναλάβει. Άν είναι τιμια φύσις δέν θ' άρνιθί ότι σου όφειλει πολλά και πρέπει ναχνη την ένσυνειδήσια και τη φιλοτιμία να σε άποκαταστήσει.

Μίαν άτυχή κοπέλα Α. Π. Ρ. Α.: Άλθθεια είναι άξια της ελκρινεστέρως συμμόνοιας ή άτυχία σας ν' άρρωστήτε δ' άρραβωνιαστικός σας που τόσο τον άγαπάτε και τόσο σας άγαπά. Μά νομίζουμε ότι δέν πρέπει να προμοκρατήστε και ν' άπογοητεύετε τόσο εξ αίτιας μάς άρρώστετε που περισσότερο φοδερή είναι ή πρόληψις που έχει δ' πολυς κόσμος γι' αυτήν. Άλλωστε σήμερα ή θεραπεία της είναι στα όργανα καταρρωθί με την ήσυχη ζωή την ψυχική γαλήνη και την καλή και τακτική διαίτα. Νομίζουμε πως δέν πρέπει να παρασυρθήτε άπ' τις συστάσεις των δικών σας για να τον έγκαταλείψετε όριστικά. Μπορείτε να είστε προσεκτική μαζί του σ' ό,τι άφορά τη δική σας προφύλαξη, και μήν ξεχνάτε πως σε τέτοιες άρρώσεις, δ' ψυχικός παράγων παίζει σημαντικό ρόλο στη θεραπεία τους. Έχετε πάντως καθήκον να μην τον άπογοητεύετε στην κρίσιμη περίοδο που περνά. Νά σταθίτε μ' ένδιαφέρον σιμά του, να του μεταδώσετε την αίσιοδοξία σας. Άν πάλιν - δ' μη γένοιτο - τα πράγματα εξέλιχθουν μοιραία, έχετε όλον τον καιρό να τ' άντιμετωπίσετε σάν γνωστική γυναίκα.

Αγώνιστ' όδ' Στρατιώτην: Άντι να ρωτάς έμάς πρέπει μόνος σου να σκεφθί, άν είσαι σε θέσι, άφου τελείωσες το στρατιωτικό, ν' αναλάβης την εύθιμη και τις άποχρεώσεις ενός γάμου με την κοπέλα που άγαπάς και που την προσίζεις για άλλον υ' γονείς της. Άν αυτό ύπορής να τό κάμης να συνενωθής και π' την καλή σου και ν' άκούσης τι είναι κι' εκείνη άποφασισμένη να δεχθί.

Μαραμένο Λουλουδι: Ν. Ν. Τ. Σ. 10: Νά συνεχίσης κανονικά τις σπουδές σου που, είνε και το κυριότερο γόος σου σήμερα. Όσο για το φίλο σου, άφου - όπως μάς γράφετε - ύδ' φερθήκε άχαράκτεριστα, δέν αξίζει βέ-

βαια να τον άγαπάς και ούτε καν να τον σκεφθί. Με τις σπουδές σου, άν κυττάξης και κρίνης τα πράγματα λογικά θα παρηγορηθής γρήγορα. Και για τα αισθηματικά ζήματα πάντα θάχης άργότερα καιρό.

Μικρή ν. Ο. Ρ. Α. ν. 19: Νά ξετάσης πρώτα, άν δ' νένος σε συμπαθεί κι' αυτός και σου ταιριάζει. Άλλά και να βεβαιώθης ότι τό αισθημα σου είναι τόσο βαθύ που να κάνει το δεσμό σας άπαρήκτο και στερεό. Και σε περίπτωση που κι' οι δυο άυτόι όροι έκπληρούνται να έκδηλώσετε τό αισθημα σας χωρίς να διστάσετε και χωρίς να περιμένετε αυτός πρώτος να έκδηλώθι, γιατί άν είναι δειλός δέν θα σας τό πη ίσως ποτέ.

Κ. Α. Μ. Η.: «Ηράκλειον Κρήτης: Καθόλου δέν σε συμβουλευόμμε, άγαπήτέ μου, να βάλης όπως λένε «φύλλους στ' αυτιά» της μικρούλας. Άφου μάστα είναι τόσο νεαρή και μαθήτρια, όπως μάς γράφετε, όφειλε να σε δασκάλης τη γαλήνη της, και άν άλθθινά την άγαπάς να υή της άναστατώσης τον ψυχικό της κόσμο. Για τ' άλλα έχεις καιρό άργότερα. Άλλωστε άπόρχει και τό ένδεχόμενο, ή μικρή να σε άποκρούση, όποτε - όπως καταλαβαίνεις - θα στενωχρήσθης πολύ. Δώσε λοιπόν τόπο στην όργη!...

Σαν όδ' ν. πού δέν πιστεύεις: Δέν ξέρουμε και μεις τί να σου άπαντήσουμε και πως να σε άπαλαδέσουμε άπ' την καχυποψία και την άμφιβολία σου. Μάς γράφεις ότι άγαπάς ένα νέο και φαίνεται ότι κι' αυτός σ' άγαπά «για να κάνει έτσι σάν τρελλός» όταν σε βλέπει, ώστόσο σου άμφιδόλκει - μάς λες - άν σ' άγαπά δσο τον άγαπάς κι' όλα αυτά χωρίς άκόμα να του έχης εκμισθρευσή το αισθημα σου. Είπε πολύ περίεργα όλ' αυτά, μά την άλθθεια. Άφου έσύ δέν μπορείς να τον ψυχολογήσης, πως ζήτεις από μάς μ'εσ' άπ' αυτό τό μπερδεμένο κουβάρι των γεγονότων να βγάλουμε κάποιο νόημα και συμπεράσμα: Όχι, άγαπήτη μου δέν διακινδυνεύουμε μαντικές άπαντήσεις!...

Ταξιδιστ' όδ' ν. Α. Μ. Σ.: Γνωρίζεις - μάς γράφεις - με μία νέα σε κάποιο ταξίδι, κι' άπ' είνε άλληλογραφείες... «μισερωτικό». Κι' όμως - όπως λες - δέν έχετε έκδηλώσει το αισθημα σας. Πως μπορεί να συμβαίη αυτό; Τολμήστε να έξηγηθήτε και τότε θα έχετε μία άπάντησι στα έρωτήματα που μάς ύποβάλλει.

Κ. Ω. Σ. Α. Κ. Η. Π.: Διαδίδω...

Η πιο τρελλή ανθρώπινη φαντασία δέν θα μπορούσε ποτέ να φαντασθί εκείνο που ή έπισημη έκανε πραγματικότητα. Το φυσικό μετάξι κατάλληλα έπεξεργασμένο δίνει στην πούδρα μία άφραση άπαλότητα και λεπτότητα που κερμιά πούδρα στον κόσμο δέν μπορεί να προσφέρη. Η πούδρα ΚΑΤΙΑ μοναδική άνάμεσα στις πούδρες έχει σάν βάσι το ΟΥΣΙΚΟ ΜΕΤΑΞΙ.

Παντού μέσα στη ζωή σας, είτε στη συναισθηματική πλευρά είτε στην καθημερινή βιοπάλη, ή ηλικία καθορίζεται από τη μορφή και την εκφορά του προσώπου και όχι από τον πραγματικό άριθμό των έτών. Μπορούμε σ' αυτή την πραγματικότητα χιλιάδες έπιτηδείες βρίσκον στην Κρέμα ΚΑΤΙΑ τον ιδεώδη βοηθό στη γέννηση της πραγματικής τους ηλικίας.

MENTIUM
ΜΑΙΡΗ ΜΟΡΣΥ
ΣΟΛΩΜΟΥ 62Α ΤΗΛ. 53-156

σαμε το γράμμα σου στον καλό μας συνεργάτη και μάς ύποσχεθήκε να τό θυμίσι, άν γράψη κάποιο θετικό εύθυμογράφημα και να δώση τ' όνομα σας στον ήρωά του, για να σας εύχαρίστηθι έτσι και για... να «σκάσουν» οι έίρωνες φίλοι σας!

Θησαυροφίλο Γ. Ε. Τ.: Άπαντούμε στα γράμματα που μάς στέλνουν, στο ψευδώνυμο που μάς δίνουν. Άλλά ούτε τα όνοματα, ούτε τις διεύθυνσεις των επιστολογράφων μάς ξέρουμε. Τα γράμματα σβίχονται άμέσως μετά την άπάντησι: Γι' αυτούς τους λόγους δέν θα μπορούσαμε να σας εύχαριστήσουμε, άν και θα τό θέλαμε πολύ μάς κι' αυτό θα σας άνακούφιζε στο σκληρό έργο σας και θα σας έδινε μία μικρή γαρά.

Χ. - Π. Π.: Θέλεις ν' άγαπήσης - μάς γράφεις - για να παντρευθής. Και λοιπόν, τί να σου κάνουμε έμεις; Δυστυχώς συνταγί πως και πώς ν' άναπήσης δέν έχουμε να σου δώσουμε. Κατάλαβαίνεις δέ ότι είναι άφελεια να θέλεις να συμβουλευθής όποιον ήθελες, όπου ή καρδιά ζητάει να ένιωθί με μία άλλη καρδιά. Μά όμως και ύπάρχει ή κοπέλα, κανέ... κρούσι κατάλληλη. Σχίτσητε προσωπικά μαζί της. Έκτιμησε κατ' άποσον σου ταιριάζει και μπορεί να γίνη συντροφος του βίου σου, και καμς της εύγενικά και σοδάρη την πρότασι σου. Κι' δ' Θεός βοηθός!

Μεγάλη ν. Α. ν. άπ' ν. Θεσσαλονίκης: Και τό δικό σου γράμμα έννοιχτι την πρότασι που μάς έκανε καιποιος: Νά συστήσουμε στο Κράτος να καθιέρωση ένα μάθημα έρωτικής ψυχολογίας και άγωγής στα σχολεία, άφου μάστα είναι τόσο αισθηματική. Γιατί να μην δείχνετε και για τα αισθηματά σας τόσο ένδιαφέρον: Τι να σας πούμε: Δέν είναι τάχα προτιμώτερο να τελειώσης το σχολείο πρώτα κι' ύστερα να έπιδοθής στα προάσματα της καρδιάς: Έτσι να κάνης, παιδί μου, τό καλό που σου θέλουμε!

Πυροβολητ' όδ' Κ. Δ. Χρ.: Και τό παραπρό σου και ή άγανάκτησί σου είναι πολύ δικαιολογημένα, άγαπήτέ μου. Έχεις δικαίο να καταφερσας κατά της φίλης σου που ένδ' έσύ έκπληρώσες τό προς την Πατρίδα μας χρέος σου, εκείνη έσπλανεύθηκε από κάποιον νεαρό της πολιτείας και σ' έγκάτελειψε. Άλλ' αυτό νομίζουμε πως έκείνη μονάχα έκθέτει ως έπιπολαίωσι και άσάτη γυναίκα. Κι' εύτυχώς που ήρθαν έτσι τα πράγματα και σου άποκαλύφθηκε άρκετά έγκαιρα δ' χαρακτήρας της. Φαντάσου να είχατε συνδεθί έπισημότερα μαζί της. Παρηγορηθήτε λοιπόν με την σκέψι ότι ήταν άνάδια της τόση άγάπης σας. Υπαρχουν πολλές γνήσιες Έλληνες πούλες που μ' εύχαρίστησι και με καμάρι τους θάβελαν να άγαπήσουν και να παντρευτούν έναν λεθένη σάν έσένα.

Β. α. άρ. Α. Ν. Τ.: Σε καλό σου παιδί μου! Είσαι 24 χρονών άνδρας και δέν έχεις με τίποτ' άλλο ν' ασχολήσης παρά με τό τι να συμβαίη στις όδ' έκδέλφες σου: Μάς ζήτεις τη γνώμη μας, αλλά που να ξέρουμε έμεις; Γυναίκες είνε, ός τις ν' άγαπιώνται και να μη γονεύονται κατά τό κέφι τους, και άσχολήσου με τίποτ' άλλο σοδάρωτερο.

Ανοείατικό λουλουδι Β. Σ.: Αυτά που σου λέει δ' νεαρός, τα λένε όλοι οι νεαροί, από καταβολής κόσμου, στα κορίτσια. Επομένως δέν μπορούμε να κρίνουμε έμεις άπ' αυτά, άν σ' άγαπά ή όχι. Εκείνο που σε ύποψίασμε είναι να προσέχης να μην έκτίθεις μαζί του, γιατί δέν άποκλείεται δ' νεαρός να είναι ένας από τους πολλούς έπιτηδείους του έρωτα, που τους άρέσουν ιδιαιτέρως τ' άγία και καλά κορίτσια όπως φαίνεται πως είσαι έσύ.

Τό γ. κ. α. - Μ. α. κ. ε. λ. λ. λ.: Τα πεζογραφήματά σας όχι καλά. Μά γιατί μάς τα στέλνεις άφου τό περσιδικό μας δέν δημοσιεύει συνεργασίες των άναγιστών σου, όπως τό έχει δηλώσει συντά:

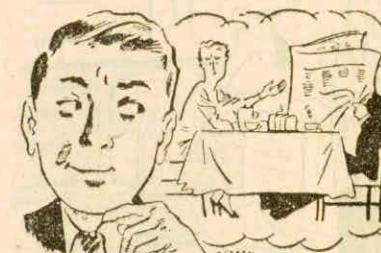
ΕΙΣΘΕ μαζός ή μαζί ΣΥΖΥΓΟΣ;

Πως δα το εξακριβώσετε

Ελέτε να εξακριβώσετε άν είσαστε καλός ή κακός σύζυγος; Δέν έχετε παρά να προσέξετε με ποιό τρόπο συμπεριφέρεσθε στη γυναίκα σας. Κι' εκείνη πάλι, άν θέλη να δη άν είναι καλή σύζυγος, πρέπει να προσέξη με ποιό τρόπο σας συμπεριφέρεται. Για να διευκολύνη την έρευνα αυτή, που πρέπει να φτάση ως τον έσωτερικό ψυχικό σας κόσμο, δ' Αμερικανός ψυχολόγος Μάρτιν Πάντσερ, σας συνιστά να ύποβάλλετε στον έαυτό σας τις ακόλουθες έρωτήσεις και να δώσετε ελκρινείς άπαντήσεις:

Ερωτήσεις για τον άνδρα:

- 1) Θεωρείτε τη γυναίκα σας ως κτήμα σας;
- 2) Θίγεσθε άν ή γυναίκα σας ενεργεί με δική της πρωτοβουλία ή δέν σπεύδει να ίκανοποιήση και την παραμικρότερη έπιθυμία σας ή έντολή;
- 3) Άρχίζουν να υή σας άρέσουν τα χαρακτηριστικά της, που πριν παντρευθήτε τα βρίσκατε του γούστου σας;
- 4) Μιλάτε προφορητικά για τη γυ-

Αδιαφορείτε για τη νυνεϊκα σας:...

- ναίκα σας στους συναδέλφους ή τους φίλους σας;
- 5) Αισθάνεσθε ένστικτώδη άπέχθεια για τους συγγενείς της γυναίκας σας;
- 6) Έχετε τό συναισθημα ότι παρασυρθήκατε και πέσατε «στην παγίδα του γάμου»;
- 7) Αισθάνεσθε εύχαρίστησι να περάσετε τη γυναίκα σας;
- 8) Εύχαριστείσθε να ζήτε με τα εισοδήματα της γυναίκας σας;
- 9) Μήπως έκτελείτε τα συζυγικά σας καθήκοντα σάν ρουτίνα, χωρίς έκδηλώσεις άγάπης;
- 10) Ξεχνάτε την παρουσία της γυναικός σας στις συναναστροφές;
- 11) Επιστάτε διαρκώς την προσοχή της γυναίκας σας στα μικρά της λάθη;
- 12) Σας έννοχλούν οι ιδιαιτερές μικροκουθέντες με τη γυναίκα σας;
- 13) Ξοδεύετε άσυλλόγιστα χρήματα κρατώντας τα από τη γυναίκα σας που θα τα χρησιμοποιούσε πιο άποδοτικά;
- 14) Κατακρίνετε τη γυναίκα σας για τα έλαττώματά της;

- 15) Άγαπактείτε στη σκέψι ότι ή γυναίκα σας συνεισφέρει στη συντήρησι του νοικοκυριού σας;

Ερωτήσεις για τη γυναίκα:

- 1) Είσατε άτίθαση;
- 2) Άγαπάτε τα παιδιά σας περισσότερο από τον άντρα σας, ή τον κάνετε να νομίζη ότι κάτι τέτοιο συμβαίνει;
- 3) Γογγύζετε και γκρινιάζετε διαρκώς για διάφορες φανταστικές άρρώσεις;
- 4) Κριτικάρετε τον άντρα σας μπροστά σε άλλους;
- 5) Θεωρείτε άπρέπεια τις σεξουαλικές σχέσεις;
- 6) Σκέπτεσθε καμιά φορά ότι θα αισθανόσαστε εύχαρίστησι άν σας χτυπούσε δ' άντρας σας;
- 7) Θεωρείτε ως πιο σπουδαία την καριέρα σας, παρά τον άντρα σας;
- 8) Δυσφορείτε για τις έξω από το σπίτι σχέσεις του άντρας σας με τους συναδέλφους και τους φίλους του ή για τις ασχολίες του;
- 9) Θεωρείτε τό σπίτι σας μάλλον ως μέρος για έπιδείξεις, παρά ως μέρος στο όποιο ζήτε; Και έπιμένετε να έχετε έπιπλώσι «άκριβως τέτοια» δση έπιτοέσουν τα έξοδα του άντρας σας;
- 10) Φέρεσθε ήπιας κατά τρόπο τέ-

Κακομεταχειρίζεσθε τον έρωτα:...

- 11) Καλείτε τον άντρα σας να ύποστη θυσιές, για να είσατε σεις πλούσια ντυμένη και να διατηρήτε τις συναναστροφές σας;

- 12) Μιλάτε στον άντρα σας για τις επαγγελματικές ή οικονομικές άποτυχίες του, κατά τρόπον που προσβάλλει τ' ό έγώ του;
- 13) Τον έίρωνεύεσθε συχνά με σαρκασμό;
- 14) Νομίζετε ότι δ' άντρας σας πρέπει να σας είναι αωνίως εύγνώμον και να σας περιποιηθί διαρκώς για τον κόπο που λάβατε να του κάνετε παιδιά;
- 15) Είσατε ζηλιάρα ή καχύποπτη για τις πράξεις του άντρας σας;

Άπαντήσεις:

Οί Άμερικανοί, για να δούν πόσο είσατε καλός ή καλή, βαθμολογούν ως έξης τις άπαντήσεις: Κάθε «όχι» είναι πέντε βαθμοί και κάθε «ναί» είναι μηδέν. Έτσι άν άπαντήσετε «όχι» και στις 15 έρωτήσεις συγκεντρώνετε 15 X 5 = 75 βαθμούς, παίρνετε «άριστα» και είσατε τό άκρον άωτον της καλωσύνης. Όσο λιγώτερα τα «όχι», τόσο λιγώτεροι είναι και οι βαθμοί σας και ή συζυγική καλωσύνη σας. Με 53 - 71 βαθμούς παίρνετε «λίαν καλώς» ως σύζυγος. Με 45 - 51 βαθμούς παίρνετε «καλώς» και άποτελείτε τον μέσον όρον του ή της συζύγου. Άπό κεί και κάτω... άπορρίπτεσθε ως κακός ή κακή σύζυγος. Όποσδήποτε δέν χάνετε και τίποτε άν θελήσετε να «βυθομετρήσετε» λιγάκι τον έαυτό

Θα σας άρεσε να σας χτυπούσε:...

σας, άπαντώντας με ένα ναί ή όχι στις παραπάνω έρωτήσεις. Ίσως περάσετε λίγη ώρα εύχάριστα και ίσως οδηγηθήτε σε σκέψεις χρήσιμες για τη βελτίωσι της συζυγικής σας ζωής.

Πρωτότυπο τηλεγράφημα

Στη Βοστώνη, ή δεσποίνις Βιρτζίνια Σούλιβαν, ύπολληλος στο τμήμα τηλεγραφημάτων του κεντρικού ταχυδρομείου, είδε δυο άτομα να πλησιάζουν στην θύριδα και να της παραδίδουν ένα τηλεγράφημα.

Η Βιρτζίνια διάβασε: «Άν θέλετε τη ζωή σας, παραδώστε μας άμέσως τα χρήματα που βρίσκονται στο συρτάρι σας!»

Σηκώνοντας τα ματιά της, ή νέα είδε πως δ' ένας από τους δυο άγνωστους κρατούσε ένα περίοτρο στο χέριό του και πως είχε την κωνη του γυρισμένη προς τό μέρος της. Άδείασε τότε τό συρτάρι της, παρέδωκε τό περιεχόμενό του στους δυο άγνωστους και άωριαστικέ λιπόθυμη. Ός που να συνέλθι, οι δυο άγνωστοί είχαν εξαφανισθί.

Χρυσάφι στο δρόμο

Ένας μεταλλολόγος ανακάλυψε ότι ένας από τους κεντρικούς δρόμους του Γιοχάνεσμπουργκ, ή Κλάιμ Στρήτ, διασχίζεται σε όλόκληρη σχεδόν τό μήκος της από μία φλέβα χρυσού. Οί ειδικοί μελετώντας τώρα τό ζήτημα, άν συμφέρη ή κατεδάφισις των σπιτιών αυτού του δρόμου.

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΠΟΥ ΑΠΟΚΑΛΥΠΤΕΙ ΤΟΥΣ ΨΕΥΤΕΣ

Το εκπληκτικό μηχανήμα του
'Ορλάντο Σκότ

Ο ψυχίατρος 'Ορλάντο Σκότ θεωρείται στην Αμερική ως ο «Εχθρός υπ' αριθ. 1» για τους ψεύτες. Γιατί έχει επινοήσει ένα μηχανήμα που αποκαλύπτει τα ψέματα με την εξέταση των ηλεκτρικών εγκεφαλικών κυμάτων.

Υπάρχουν, ως γνωστόν, κι άλλα μηχανήματα για το σκοπό αυτό, σπριζόμενα στις μεταβολές της πίεσης του αίματος. Αλλά ο δόκτωρ Σκότ έχει διαπιστώσει ότι τα 20% των ανθρώπων δεν μπορούν να εξετασθούν κι αυτά, γιατί έχουν παθολογικά στοιχεία ή νευροψυχική αστάθεια. Έτσι λοιπόν, πρό 10 ετών, επινοήσε και κατασκεύασε το δικό του «φωράτη του ψεύδους», μια πολύπλοκη κι ευαίσθητη μηχανή, ύψους 2 μέτρων και πλάτους 60 πόντων, με διακόπτες, ηλεκτρονικές λυχνίες, κλπ.

Όταν λέει κανείς ψέματα — εξηγεί ο δόκτωρ Σκότ — αισθάνεται φόβο μήπως αποκαλυφθεί, κι η συγκίνησή αυτή δημιουργεί στον εγκεφαλό του ένα ηλεκτρικό παλμό, με τάση ενός εκατομμυριοστού του βόλτ. Το μηχανήμα λοιπόν παραλαμβάνει το ασθενέστατο αυτό ηλεκτρικό ρεύμα, μ' ένα ηλεκτρόδιο προσαρμοσμένο στο μέτωπο του εξεταζομένου, το ενισχύει και το μετράει με ειδικά όργανα. Με μια ματιά σ' αυτά τα όργανα, ο ψυχίατρος καταλαβαίνει άμεσα αν ο άνθρωπος λέει ψέματα ή όχι.

Προηγουμένως, δοκιμάζει τις αντιδράσεις του εξεταζομένου σε κοινές ερωτήσεις, όπως π.χ. «Είνε ή μέρα»; «Κάθεστε σε μια καρέκλα»; κλπ. Επίσης τον βάζει επίτηδες ν' απαντήσει ψέματα σ' ερωτήσεις παράλογες, όπως: «Έχετε δυο δεξιά χέρια»; ή «Περπατάτε με το κεφάλι»; Και παρακολουθεί τις ενδείξεις του μηχανήματος όταν ο άνθρωπος λέει αλήθεια κι όταν λέει ψέματα. Έτσι, ξέρει πια να εξηγήσει τις ηλεκτρικές αντιδράσεις που όταν αρχίσει την κανονική εξέταση.

Τού δηλώνει επίσης προκαταβολικά τί πρόκειται να τον ρωτήσει. Γιατί άλλως, σε κάθε ερώτηση, θα φοβάται μη ξερώντας ποιά θα είναι η επόμενη, κι ο συνεχής αυτός φόβος θα αλλοιώσει τα αποτελέσματα της εξέτασης.

Όταν ο εξεταζόμενος είναι τύπος ήλιθιου ή πνευματικώς καθυστερημένου, με υπερβολικά αδύνατα ηλεκτρικά εγκεφαλικά κύματα, ο δόκτωρ Σκότ γυρίζει ένα διακόπτη, κι έτσι τα κύματα ενισχύονται άκομμη περισσότερο απ' το κανονικό.

Οι επιτυχίες που έχει σημειώσει ο δόκτωρ Σκότ με το μηχανήμα του, είναι καταπληκτικές. Έχει σώσει επανειλημμένως τις ασφαλιστικές εταιρείες από απατεώνας που υποκρίνονταν ότι έπαθαν ατύχημα ή αρρώστειες για να εισπράξουν την ασφάλεια.

Κατά τον πόλεμο, αποκάλυψε πολλούς δειλούς, που παρίσταναν τους άρρωστους ή τους ανατρεφούς για να μη στρατευθούν. Επίσης, με ερωτήσεις όπως οι εξής: «Κάνετε σαμποτάζ»; «Θέλετε να νικήση ο Χίτλερ»; κλπ., αποκάλυψε αρκετούς Ναζιδες, που βρισκότουσαν στην Αμερική για σαμποτάζ ή για κατασκοπεία.

Κάποτε, ο εισπράκτωρ μίας εταιρείας κατηγορήθηκε για μια μικρή

κατάχρησι λίγων δολλαρίων. Το μηχανήμα λοιπόν του Σκότ φανέρωσε ότι δεν είχε καταχραστεί μόνο λίγα δολάρια, αλλά 30 χιλιάδες! Οι προϊστάμενοί του δεν ήθελαν να το πιστέψουν. Έκαμαν ωστόσο μια κρυφή έρευνα και βεβαιώθηκαν ότι ο υπάλληλός τους περνούσε ζωή πολυέξοδη, τελείως δυσανάλογη με το μικρό μισθό του, κι ότι είχε διαθέσει 8.000 δολάρια σε μια επίχειρησι. Τέλος, ανακάλυψαν ότι, επί 6 χρόνια, έκλεβε περί τα 15 δολάρια την ημέρα κι ότι είχε κατορθώσει ως τότε να σκεπάσει περίφημα τις καταχρήσεις του!

Σε άλλη περίπτωση, παρουσιάσθηκε στο εργαστήριο του Σκότ ένα ηλικιωμένο αντρώπου που γιόρταζε τους χρυσούς γάμους του. Ο σύζυγος είχε υποψιασθεί πρό 20 ετών ότι η γυναίκα του τον είχε απατήσει, κι εκείνη, προσβεβλημένη απ' την κατηγορία αυτή, δεν είχε βελήσει να του δώσει εξηγήσεις. Έτσι, είχε δημιουργηθεί μεταξύ τους μια παρεξήγηση, που διαρκούσε επί 20 χρόνια. Το μηχανήμα λοιπόν απέδειξε ότι η γυναίκα ήταν άθασα. Κι ο γέρος σύζυγος της δοκίμασε τόση χαρά για τη διάλυση του σύννεφου που σκίαζε τη ζωή τους, ώστε την πήρε να κάνουν μαζί ένα ωραίο και ρομαντικό ταξίδι...

Ένας κύριος, στο Σικάγο, κατηγορήθηκε από μια μικρή 16 ετών ότι την είχε αποπλανήσει και την είχε κάνει μητέρα. Το μηχανήμα του Σκότ διέσωσε την υπόληψή του και την ελευθερία του, αποκαλύπτοντας ότι η κοπέλλα έλεγε ψέματα.

Ο δόκτωρ Σκότ εξετάζει συχνά κλεπτομανείς, για να εξακριβώσει αν πράγματι είναι θύματα μιας ψυχοπαθείας των, ή κοινοί κλέφτες.

Όταν ο Τζακ Κούγκαν, κι η Μπέτυ Γκρέιμπλ ανακρίνοσαν, το 1936, ότι είχαν πέσει θύματα μεγάλης κλοπής στο Σικάγο κι ότι είχαν χάσει μεταξύ των άλλων ένα διαμαντένιο διαχρυσίδι αξίας 6.000 δολλαρίων, μια εφημερίδα τους κατηγορήσε ότι έλεγαν ψέματα, για λόγους ρεκάλας. Αλλά το μηχανήμα του Σκότ έπεβεβαίωσε το πάθημά τους.

Ο δόκτωρ Σκότ φρονεί ότι κάθε κανονικός άνθρωπος είναι... λιγάκι ψεύτης και απατεών, αναλαμβάνει δε να εξακριβώσει το βαθμό της μιμότητός του. Προσθέτει ότι οι ελάχιστοι υπερηθικοί τύποι, οι τιμιοι 100%, που δεν έχουν κλέψει ποτέ ούτε μια καρφίτσα, είναι... παθολογικοί κι ότι δεν πρέπει κανείς να τους παίρνει στη δουλειά του!...

Το μηχανήμα του δόκτορος Σκότ γίνεται ήδη δεκτό από δικαστήρια κι άλλες κρατικές αρχές. Σε μια περίπτωση — για πρώτη φορά στην ιστορία της Ιατροδικαστικής — ένας δικαστής διέταξε να εξακριβωθεί μ' αυτό τον τρόπο αν ένας άντρας ήταν πράγματι ο πατέρας ενός παιδιού που επρόκειτο να γεννηθεί.

Ο δόκτωρ Σκότ έχει φτιάσει ένα μόνο τέτοιο μηχανήμα, δεν έννοει δε να το πουλήσει. Τονίζει ότι εκείνος που θα το χρησιμοποιήσει, πρέπει να έχει πολλή ψυχολογική ικανότητα και λογική.

Η πιο περίεργη ίσως χρησιμοποίηση του μηχανήματος αυτού ήταν στην περίπτωση ενός νέου, που δίσταζε να διαλέξει ποιόν από δυο υποψήφιους έπρεπε να παντρευτεί. Το μηχανήμα του υπέδειξε τη μία, την καλλίτερη ψυχικώς. Από τότε έχουν περάσει 7 χρόνια, και το αντρώπου εξακολουθεί να ζει ευτυχισμένο.

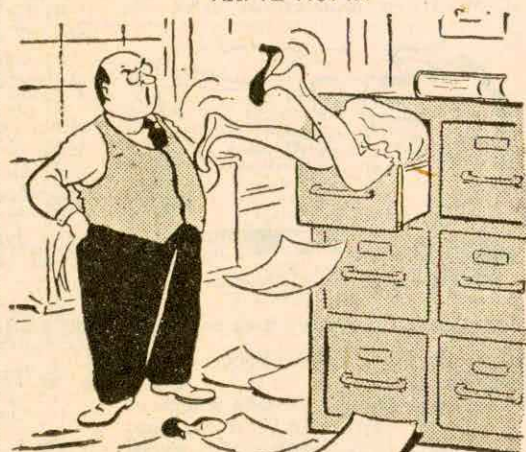
Ο «φωράτης του ψεύδους» του δόκτορος Σκότ θεωρείται σήμερα στην Αμερική ως ένα από τα πιο εκπληκτικά μηχανήματα της εποχής μας.

ΤΟΥ ΕΠΡΗΞΕ ΤΟ ΜΑΤΙ!

ΧΩΡΙΣ ΛΟΓΙΑ

— Δεν πειράζει δεσποινίς. Δεν είναι και τόσο σπουδαίο το έγγραφο!...

— Όχι! Δεν πόνεσα καθόλου!...

ΤΟ ΚΕΤΟΙ ΦΥΣΙΚΟ, ΑΛΛΑ ΑΝΩΔΥΝΟΙ

Μια νέα μέθοδος

Σε πολλά ζητήματα, η πρόοδος του πολιτισμού ώθησε και πάλι την ανθρωπότητα... στις παλιές αρχές και μεθόδους! Αφού π.χ. με τους ραφινარიμένους τρόπους αλέσεως του σταριού στήσαν το ψωμί απ' τις φυσικές βιταμίνες, του τις εξαναπρόσθεσαν κατόπιν τεχνητά...

Έτσι λοιπόν, αφού επί πολλές δεκαετίες άμετρητες γυναίκες μεταχειρίστηκαν τα αναισθητικά φάρμακα ή τον ύπνωτισμό, για να φέρουν στον κόσμο τα παιδιά τους χωρίς πόνο, τώρα εξαναγυρίζει η άποψις ότι η μητέρα δεν πρέπει να στεροητεί τη βαθειά ψυχολογική ευχαρίστηση που της χαρίζει όλη η διαδικασία του τοκετού. «Τι αξίζει η ζωή, δίχως έντονες συγκινήσεις; παρατηρούν οι οπαδοί αυτής της θεωρίας.

Ωστόσο, δεν έννοούν να κάνουν τις γυναίκες να υποφέρουν. Υποστηρίζουν πράγματι ότι είναι δυνατόν ο φυσικός τοκετός, χωρίς πόνους, κι ότι η μητέρα που γεννάει πονεί μόνον όταν ο φόνος α τ α π ω ς θ α π ο ν ε σ τ ι. Το πάν είναι λοιπόν να λειψή αυτός ο φόβος.

Ίδρυτής αυτής της θεωρίας είναι ο γνωστός Άγγλος γυναικολόγος δόκτωρ Ρήντ. Κατά τις έρευνές του γύρω απ' τις λειτουργίες του νευροφυσιολογικού συστήματος (δηλαδή των νευρών που δεν εξαρτώνται απ' τη θέλησή μας) ενδιαφέρθηκε ιδιαίτερος για τις αιτίες του πόνου.

Είχε παρατηρήσει ήδη στα

Παράρτημα εν Πειραιεί: Β. Κων)νου 73. Δεχόμεθα και έσωτερικάς. Διά τους άπόρους, τα ήμισυ δίδασκτα.

ταξείδια του ότι οι περισσότερες γυναίκες, δέν πονούν κατά τον τοκετό. Πειραματίσθηκε κατόπιν στο Λονδίνο κι έκαμε την ίδια παρατήρηση σε διάφορες Άγγλίδες. Αρχισε λοιπόν να υποπτεύεται ότι ο οδυνηρός τοκετός μπορεί νάνε φαινόμενον καλλιεργημένο απ' τον πολιτισμό. Μελέτησε το μηχανισμό του πόνου — πώς δηλαδή το νευρικό σύστημα στέλνει στον έγκέφαλο ένα μήνυμα που μεταφράζεται ως πόνος. Τέλος, συνεπέρανε με βεβαιότητα ότι οι πόνοι του τοκετού προκαλούνται και έπαυ-εάνονται απ' το φόβο και τη νευρική υπερένταση.

Σ' αυτή λοιπόν την αρχή στηρίζεται μια μέθοδος «μετεκπαιδεύσεως» των γυναικών. Οι μέλλουσες μητέρες — καθώς και πολλοί πατέρες — φοιτούν σ' ένα είδος σχολής, για ν' αποκτήσουν λεπτομερείς και ακριβείς γνώσεις για τον τοκετό. Μεταξύ άλλων, μαθαίνουν ώρισμένες ασκήσεις, που συντελούν στην ελάττωση της μυϊκής υπερεντάσεως, καθώς και γυμνάσματα που τονώνουν τους κοιλιακούς μύς.

Μ' αυτό τον τρόπο, προετοιμάζονται για το μεγάλο γεγονός της ζωής κάθε γυναίκες: τον τοκετό.

Όταν θα νιώσουν τις πρώτες συσπάσεις της μήτρας — προοίμιον της γεννήσεως του παιδιού — ακόμη κι οι «μετεκπαιδευμένες» αυτές μητέρες νιώθουν κάποτε φόβο. Απ' αυτό το συχνά παραμελημένο πρώτο στάδιο του τοκετού εξαρτάται πολλές φορές όλη η κατοπινή εξέλιξίς του, καθώς κι οι ψυχικές διαθέσεις της μητέρας απέναντι του παιδιού της. Ο γιατρός ή μια ειδική νοσοκόμος πρέπει να βρίσκεται στο πλευρό της, να της εξηγήν τι γίνεται και να της υπενθυμίζει τις ασκήσεις που θα την υποβοηθήσουν.

Έτσι, στο δεύτερο στάδιο του τοκετού, η μητέρα νιώθει, μια έντονη προσπάθεια, όχι όμως πόνο. Ανάμεσα στους σπασμούς, αισθάνεται μια φυσική τάση ν' αναπαυθεί, να κοιμηθεί. Ο γιατρός μπορεί να χρησιμοποιήσ η' επιτυχία την υποβολή, μιλώντας της ήρεμα και καθησυχάζοντάς την.

Πολλές γυναίκες, που φοίτησαν σ' αυτή τη σχολή, έστειλαν κατόπιν γράμματα θερμότατα, που πιστοποιούσαν ότι ο τοκετός υπήρξε γι' αυτές, όχι μια βασανιστική δοκιμασία, αλλά μια ενδιαφέρουσα περιπέτεια.

Ίδιως είναι εκπληκτικά τα αποτελέσματα της νέας μεθόδου σε γυναίκες άνω των 40 ετών, τις οποίες απάλασσει απ' το φόβο ότι ο οργανισμός τους δεν έχει πια την «εγλυγισία» που χρειάζεται για τον τοκετό,

Έρως εξ αποστάσεως

Το ανοιξιάτικο εκείνο πρωινό, ο κύριος Λουαζύ, ανατρίχιασε στη σκέψη πως έκλεινε τα σαράντα οκτώ!...

— Τι ζωή είναι αυτή; συλλογίσθηκε. Δεν απόλαυσα την όμορφιά των γυναικών. Απ' τα μικρά μου χρόνια παλεύω με τα φάρμακα — ο κύριος Λουαζύ ήταν φαρμακοποιός. Α, τί θαυμάσιο πράγμα ο έρως. Ξαναδίνεις ζωή και σφρίγος. Να μπορούσα να έρωτευθώ!

Και πετώντας τα σκεπάσματα κύτταξε με κάποια πικρία τη γυναίκα του που ροχάλιζε κοντά του, χωρίς να υποπτεύεται καθόλου το δράμα που γινόταν μέσα στην καρδιά του συζύγου της. Η γυναίκα του δεν ήταν ούτε όμορφη ούτε άσχημη. Ήταν μια καλοθερμμένη σαραντάρα που του έδωσε μια σεβαστή προίκα χωρίς στην όποια μπόρεσε ν' ανοίξη το φαρμακείο του. Οταν ο κ. Λουαζύ σηκώθηκε απ' το κρεβάτι και πήγε στον καθρέφτη, δεν έμεινε και τόσο δυσαρεστημένος απ' τον εαυτό του.

— Υπάρχει ακόμα καιρός! ψιθύρισε. Η καρδιά δεν γερνάει!... Κατέβηκε στο φαρμακείο του και καθώς ήταν ολομόναχος εκείνη την ώρα, άνοιξε ένα συρτάρι, πήρε από μέσα ένα απ' τα περιοδικά που κρατούσε καλά κρυμμένα εκεί κι άρχισε να το ξεφυλλίζει. Υπήρχαν μέσα σ' αυτό ωραία, πηρχαν μέσα σ' αυτό ωραία,

— Ένας πελάτης που μπήκε εκείνη τη στιγμή τον ξανάφερε στην πενή πραγματικότητα. — Δώστε μου ένα καθαρτικό! — τού είπε.

— Ένας φρενών ο κ. Λουαζύ, του έδωσε το καθαρτικό και

— Έρετε, δεσποινίς, εγώ δεν είμαι ο ζωγράφος... Είμαι ένας φίλος του, που τον περιμένει να γυρίσει... (Σκίτσο Μάνου Τερζή)

— Έρετε, δεσποινίς, εγώ δεν είμαι ο ζωγράφος... Είμαι ένας φίλος του, που τον περιμένει να γυρίσει... (Σκίτσο Μάνου Τερζή)

55

Κάθε άλλος στη θέση του Σμάτσερ θα είχε χάσει την ύπομονή του. 'Αλλ' ο φημισμένος επιθεωρητής της Σκώτλαντ Γουάρντ εξακολουθούσε από δυο ώρες τώρα να πολιorkή με ερωτήσεις τον γκάγκστερ Τζάιμς Τίλοϊτ, μ' όλο που οι απαντήσεις που έπαιρνε σ' αυτές ήταν πολύ σπάνιες και καθόλου διαφωτιστικές.

—Εκείνο που μου σπάει το μυαλό, είπε σε μία στιγμή στον Τίλοϊτ, είναι γιατί δεν θέλεις να μιλήσεις. Τά χαρτονομίσματα που κλέψαμε από τα θύματα σου βρέθηκαν στο σπίτι σου... Είμαι πρόθυμος να παραδεχθώ ότι η τύχη δεν στάθηκε ευνοϊκή μαζί σου αυτή τη φορά... Γιατί, σ' αλήθεια, πώς μπορούσες να φαντασθείς ότι η Τράπεζα θα είχε κρατήσει τους αριθμούς των χαρτονομισμάτων που μέτρησε χθές το πρωί στον Ουίλλιαμ Σπένσερ; 'Αλλά πρέπει να ξέρεις ότι οι τράπεζες παίρνουν μερικές προφυλάξεις όταν πρόκειται για μεγάλα ποσά... Και ήταν βέβαια, ένα μεγάλο ποσό οι 600 λίρες που σήκωσε ο κύριος Σπένσερ από την τράπεζα... 'Επειτα είναι τα κοσμήματα της κυρίας Σπένσερ... 'Θάρρεπε, λοιπόν, να είμαι πολύ κουτός για να παραδεχτώ πώς δεν είσαι ο σούπερ σκότωσας τον κύριο και την κυρία Σπένσερ για να τους κλέψης. Τά χαρτονομίσματα και τα κοσμήματα που βρέθηκαν στην κατοχή σου μιλούν αρκετά για την πράξη σου. 'Αλλά γιατί την αρνείσαι; Καί αφού την αρνείσαι γιατί δεν υποστηρίζεις την άρνησή σου με κάποιο επιχείρημα, αλλά προτιμάς να σιωπάς;... 'Θα δηλολογήσεις και συ ότι η στάσις σου είναι πολύ παράξενη και ανεξήγητη...

—'Ενα θλιβερό χαμόγελο μισάνοιξε εκείνη τη στιγμή τα χείλη του Τίλοϊτ.

—'Αρνούμαι ότι σκότωσα τον Ουίλλιαμ Σπένσερ και τη γυναίκα του, απάντησε, γιατί αυτή είναι η αλήθεια.

—Τότε γιατί δεν προσπαθείς να σώσεις το κεφάλι σου από την κρεμάλα; ρώτησε ο επιθεωρητής.

—Ο Τζάιμς Τίλοϊτ κύτταζε τόν Σμάτσερ με ύφος που φανέρωνε μεγάλη απογοήτευση.

—Γιατί δεν προσπαθώ να σώσω το κεφάλι μου; είπε. Πρώτα - πρώτα, γιατί δεν έχω κανένα μέσον για να σάς αποδείξω ότι δεν σκότωσα εγώ τον Ουίλλιαμ Σπένσερ και τη γυναίκα του. Και έπειτα, γιατί, αν κατώρθωνα να το αποδείξω, δεν θα κέρδιζα τίποτα.

—Ο επιθεωρητής Σμάτσερ ανάγκηκε από τη θέση του.

—Παραλογίζεσαι, Τίλοϊτ! φώναξε.

—Ποτέ δεν ήμουν τόσο ήρεμος και τόσο λογικός όσον

αυτή τη στιγμή, απάντησε εκείνος.

—Εξήγησέ μου, λοιπόν, πώς συμβαίνει ώστε να μην έχεις σκοτώσει τους Σπένσερ και όμως το κεφάλι σου να κινδυνεύει σαν να τους είχες σκοτώσει;

—Ο Τζάιμς Τίλοϊτ διάσασε για μερικές στιγμές. 'Επειτα, είπεν αποφασιστικά:

—Δυό άνθρωποι θα μπορούσαν να σάς βεβαιώσουν ότι δεν σκότωσα τον Ουίλ-

τ ή λεπτομέρεια δεν έχει σημασία...

—Ο επιθεωρητής Σμάτσερ είχε μείνει κατάπληκτος. Στα είκοσι χρόνια της σταδιοδρομίας του ως αστυνομικού δεν του είχε παρουσιασθή μια περίπτωση τόσο πολύπλοκη.

—Νομίζω πως καταλαβαίνω, Τίλοϊτ, είπε. Παρακολούθησες το δολοφόνο την ώρα που

χρήματα και τα κοσμήματα κι' έφυγα...

—Και ποιος είναι ο άνθρωπος που σκότωσες;

—Ο τρομερός γκάγκστερ Μπίλ Χόρς.

—Ο Μπίλ Χόρς;

—'Ομολογήστε ότι δεν πέρασε ούτε στιγμή από το

Το μυθιστόρητο του ΔΟΛΟΦΟΝΟΥ

ΤΡΑΓΙΚΟ ΕΠΙΧΕΙΡΗΜΑ

έφευγε από το σπίτι των Σπένσερ και...

—Δεν τον παρακολούθησα, τον διέκοψε ο Τίλοϊτ. Τον περίμενα σπίτι του. Είχα μπη κρυφά μ' ένα αντικλειδί...

—'Ηξερες ότι θα λήστευε τους Σπένσερ;

—Πώς θέλετε να το ξέρω;

—'Αλλά γιατί είχες πάει τότε στο σπίτι του;

—Για να τον σκοτώσω!

—'Α!

—Μου είχε κλέψει τη γυναίκα που αγαπούσα...

—Λοιπόν;

—Μπήκα σπίτι του και τον περίμενα κρυμμένος πίσω από ένα παραβάν...

—Μπήκε στο δωμάτιό του χαρούμενος κι' άρχισε να σφυρίζ...

—'Επειτα έβγαλε μια δέσμη χαρτονομισμάτων από την τσέπη του κι' άρχισε να τα μετρά...

—Σε λίγο, έβγαλε επίσης μια κασσετίνα. Διέκρινε τότε μέσα σ' αυτή μερικά υπέροχα κοσμήματα...

—Συνέχισε!

—Τι άλλο θέλετε να σάς πω;... 'Ετσι ή αλλιώς, ήμουν αποφασισμένος να τον σκοτώσω. Δεν υπελογίζα

φυσικά, ότι θα έπαιρνα και ανταμοιβή για την πράξη μου.

—'Αλλά τόσο το καλύτερο!...

—'Ορμησα, λοιπόν, πάνω του και του φύτεψα μια σφαίρα στο κεφάλι από απόσταση είκοσι ή τριάντα εκατοστών...

—'Επειτα, έβαλα το περιστρόφο στα χέρια του έτσι που να θεωρηθή ότι επρόκειτο ν' αυτοκτονία, μάζεψα τα

—'Ορμησα πάνω του και του φύτεψα μια σφαίρα στο κεφάλι

μυαλό σας ή σκέψις ότι επρόκειτο για έγκλημα κι' όχι γι' αυτοκτονία όταν τον βρήκατε νεκρό.

—Αυτό είναι αλήθεια, συμφώνησε ο επιθεωρητής. Είχαμε στενοχωρηθεί πολύ τον Χόρς, κατά τον τελευταίο καιρό και ήξερα πως οι δουλειές του δεν πήγαιναν καθόλου καλά...

—'Η αυτοκτονία του μου φάνηκε, λοιπόν, πολύ φυσική...

—'Ο Σμάτσερ είχε μείνει σκεπτικός. Σε λίγο είπε:

—Είχες δίκιο Τίλοϊτ. 'Η δημόλωση σου δεν πρόκειται να καλύτερήσει τη θέση σου...

—'Επειτα, έκαμε νεύμα 'ε δύο αστυνομικούς που στέκονταν στο βάθος του δωματίου και τους διάταξε να πάρουν τον Τίλοϊτ και να τον ξαναοδηγήσουν στο κελλί του.

—Είπε χαμένος άνθρωπος! ψιθύρισε. 'Θα τον κρεμάσουν...

—'Η Μαίρα του φέρθηκε πολύ σκληρά σ' αυτή την περίπτωση...

—ΧΕΝΡΥ ΠΑΝΕΛΕΓΚ

—'Εννέο φάρμακο έναντιών του τύφου

Οι 'Αμερικανοί επιστήμονες του 'Ινστιτούτου της Βαλτιμόρης έφηρσαν με μεγάλη επιτυχία ένα νέο φάρμακο έναντιών του τύφου.

—'Η νέα αυτή ουσία ανήκει στην κατηγορία της πενικιλίνης και της στρεπτομυκίνης και ονομάστηκε χλωρομυκίνη.

Δεκατρείς ασθενείς που έπασχαν από τύφο θεραπεύθηκαν μ' αυτή μέσα σε τρεις μόνον ημέρες.

Οι ατομικές έρευνες άρχισαν ουσιαστικά στην 'Αμερική το 1942. Σε 3 χρόνια, ήταν έτοιμες οι πρώτες ατομικές βόμβες. Από τότε, έχουν περάσει άλλα 3 χρόνια, κατά τα οποία εργάστηκαν αδιάκοπα οι μεγαλύτεροι επιστήμονες του κόσμου, τριγυρίζοντες από χιλιάδες βοηθούς και ειδικούς εργαζομένους. Χρησιμοποίησαν μηχανήματα τεραστίας αξίας, πολύπλοκα και κολοσσιαία (το κυκλοτρόνιο του Μπερκέλεϊ π. χ. περιέχει τόσο χάλυβα, όσον ο πυργός του 'Αιφελ). 'Η επιστημονική προσπάθεια στη δεύτερη τριετία ήταν πολύ μεγαλύτερη παρά στην πρώτη. Ποιά αποτελέσματα απέδωσε; Βρέθηκαν καινούργια και ισχυρότερα ατομικά όπλα; Ποιές είναι τώρα οι κατευθύνσεις των ερευνών των μεγάλων 'Αμερικανικών εργαστηρίων; Δεν είν' εύκολο ν' απαντήσει κανείς λεπτομερώς σ' αυτές τις ερωτήσεις.

—'Ας αρχίσουμε όμως απ' τις πρώτες ατομικές βόμβες. Αυτές περιείχαν, ως γνωστόν, το εκρηκτικό ούράνιο 235. 'Εχει υπολογισθή ότι, αν εκραγούν όλα τα άτομα ενός κιλού τέτοιου ούρανίου, θα παραχθή ενέργεια 22 εκατομμυρίων κιλοβατν, δηλαδή απόδιδουν ένα εκατομμύριο κιλά δυναμίδος. Στις πρώτες όμως ατομικές βόμβες, προλάμβανε να εκραγή μόνον ένα άτομον ούρανίου στα 1.000. Με άλλα λόγια, έφ' όσον περιείχαν 50 κιλά ούρανίου, μόνο τα 50 γραμμάρια πρόφταναν να εκραγούν. Τα υπόλοιπα 49.950 γραμμάρια διεσκορπίζοντο με την έκρηξη και πήγαιναν χαμένα.

Οι 'Αμερικανοί επιστήμονες επεδίωξαν ν' αύξησουν την απόδοση της βόμβας, ώστε ναχή την ίδια δύναμη με λιγώτερη εκρηκτική ύλη. 'Επενόησαν λοιπόν ειδικούς «ανακλαστήρες νετρονίων», που εφαρμόζονται στην ατομική βόμβα και δεν αφήνουν τα νετρόνια να ξεφύγουν πρὸς τὰ ἔξω. 'Ετσι, η έκρηξη γίνεται πληρέστερη. Αυτοί οι «ανακλαστήρες» αποτελούν ένα απ' τα κυριώτερα μυστικά της 'Αμερικανικής βόμβας. Πάντως, αύξησαν κατά 20 φορές την απόδοσι, ούτως ώστε οι βόμβες του Μπικίνι είχαν την ίδια δύναμη με τις πρώτες, ενώ περιείχαν μόνον 2 κιλά εκρηκτικής ύλης.

Και πάλιν όμως η απώλεια του ούρανίου ήταν σημαντική (98%). Φαίνεται λοιπόν ότι οι ειδικοί προχώρησαν ακόμῃ περισσότερο κι' ότι οι βόμβες που δοκιμάσθηκαν πρό ολίγων μηνών είχαν την ίδια δύναμη με τις προηγούμενες, μολοντί περιείχαν μόλις μερικά εκατοστά του γραμμαρίου εκρηκτικής ύλης!

Το ούράνιο 235, που χρησιμοποιήθηκε στις πρώτες βόμβες, παρουσίαζε τεραστίες δυσχέρειες στην παραγωγή του.

Γιατί βρίσκεται στη φύση ανακατεμένο, σε αναλογία 1%, με το κοινόν ούράνιο 238. Αυτό το τελευταίο όχι μόνον δεν μπορεί να εκραγή, αλλά επιπλέον η παρουσία του εμποδίζει την έκρηξη του άλλου (και γι' αυτό τα κοιτάσματα ούρανίου δεν είνε... ατομικές βόμβες). Τα δύο άλλα ούράνια έχουν τις ίδιες φυσικές και χημικές ιδιότητες, επομένως ο διαχωρισμός τους φαίνεται αδύνατος. Κι' όμως οι 'Αμερικανοί τον πέτυχαν σε τεραστία εργασία, που κατανάλισαν πολλά εκατομμύρια κιλοβάτ την ημέρα. 'Εφθασαν δε να παράγουν κάθε μήνα... μόλις μερικά εκατοστά του γραμμαρίου απ' το ούράνιο 235!

Φυσικά, με τόσο ελάχιστες ποσότητες

Και η βόμβα υδρογόνου

χωρισμό του ούρανίου 235). Το υπόλοιπο ούράνιο ξανακαθαρίζεται, φαρμάρεται πάλι σε τούβλα και ξανακλείνεται στην ατομική στήλη, για να σχηματίσει κι' άλλο πλουτώνιο.

—'Η σημερινή παραγωγή πλουτωνίου στις 'Ηνωμ. Πολιτείες φτάνει σε πολλές εκατοντάδες κιλά το έτος. Κι' οι ατομικές βόμβες γεμίζουν μ' αυτό το υλικό. 'Αν λοιπόν κηρυχθή σήμερα νέος πόλεμος, οι 'Αμερικανοί θα μεταχειρισθούν μόνο βόμβες πλουτωνίου.

—'Εν τῷ μεταξύ, οι ειδικοί αναζητούν κι' άλλες ατομικές εκρηκτικές ύλες, αλλά οι έρευνές τους αυτές δεν έχουν συμπληρωθῇ ακόμη. Κυρίως πειραματίζονται με «θόριον», ένα ραδιενεργό στοιχείον που εκρηγνυται δυσκολότερα απ' το ούράνιο. 'Ορυχεία θορίου υπάρχουν ήδη στη Σουηδία και στη Γροιλανδία. 'Ως τώρα, το στοιχείο αυτό εὑρίσκε ελάχιστες πρακτικές χρησιμοποίησεις. 'Αλλά οι 'Αμερικανοί επιστήμονες παρατήρησαν ότι τα άτομα του μπορούν να εκραγούν, όπως το ούράνιο 235 και το πλουτώνιο, και στήριξαν σθεαρές ελπίδες σ' αυτό. Φαίνεται ωστόσο ότι δεν έχουν επιτύχει ακόμη ώστε η έκρηξη μερικών ατόμων του να μεταδίδεται αλυσίδα σ' ολοκληρή τη μάζα.

—'Εξ άλλου, και το κοινό μολύβι θα μπορούσε να γίνη εκρηκτικό υλικό, αν κατορθωθῇ η διάσπασις των ατόμων του. Αυτό όμως δεν μπορεί να επιτευχθῇ με τις ήδη γνωστές μεθόδους. Γίνεται μόνον μέσα στα κυκλοτρόνια, δηλαδή σε μηχανήματα τεραστίων και βαρύτατα, που δεν μπορεί βέβαια να μεταφερθούν μέσα στις ατομικές βόμβες...

Οι ειδικοί όμως ελπίζουν να διασπάσουν τα άτομα του μολύβδου με κοσμικές ακτίνες. Τέλος, φαίνεται ότι έχουν προχωρήσει ήδη αρκετά κι' ότι δεν συναντούν σημαντικές δυσκολίες οι 'Αμερικανικές έρευνες για την «βόμβα υδρογόνου».

Αυτή θα λειτουργή μ' έντελως διαφορετικό τρόπο - ανάλογο μ' εκείνον που δημιουργεί συνεχώς την τεραστία ενέργεια του 'Ηλιου - και θα έχει δύναμη ασυγκρίτως μεγαλύτερη από κάθε άλλη. Φυσικά, οι 'Αμερικανοί κρατούν τελείως μυστικές πληροφορίες επί μέρους τους

Στα πειράματα του Μπικίνι, η πρώτη βόμβα εξερράγη σε ύψος μερικών δεκάδων μέτρων κι' η δεύτερα λίγα μέτρα κάτω απ' το νερό.

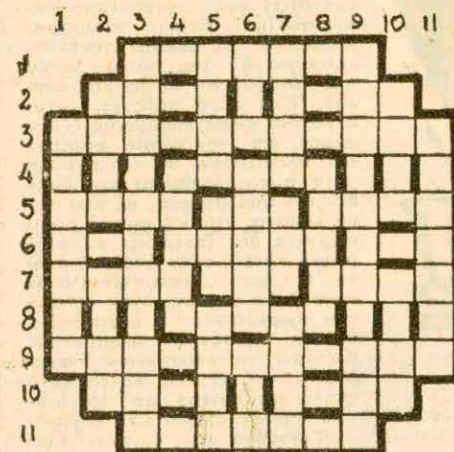
ΠΑΙΓΝΙΔΙΑ

Πρωτότυπο σκακιστικό

Στο σταυρόλεξο αυτό, οι λέξεις σταματούν εκεί όπου συναντούν τον σταυρό. Η μία λέξη αρχίζει από το άλλο μέρος αυτής. Κατά τα άλλα το σταυρόλεξο είναι όμοιο με τα συνηθισμένα.

ΟΡΙΖΟΝΤΙΟΣ

- 1) Βασιλεύς της Αττικής, πατέρας της Αθηνάς. Διεδύνατο τον Κρόνο.
- 2) Μπρυκαστικό ζωο-Πόλις της

Γαλλίας επί του Λαϊνός.

- 3) Προσβάλλει τις αρθρώσεις και προξενεί πόνο.
- 4) Αρχιερέας των Ιουδαίων κατά την εποχή της Σταυρώσεως.
- 5) Φωνή βαδράκου. Τίτλος τιμής στην Αγγλία. Κραυγή που τρομοκρατεί πάντα τους εκθροισμας.
- 6) Νομός της Γαλλίας στον οποίο ανήκει η Τουλόν ή τρία γράμματα από τη λέξη «βάρος». Ανήκει στον Θεό (ούδ). Τουρκική εφημερίς.
- 7) Ουλνδρό δέντρο (σημ.). Νησί της Δωδεκανήσου. Υπάρχουν σε μια συμφωνία.
- 8) Διπρόσωπος θεός των Ρωμαίων.
- 9) Κολλητικός.
- 10) Έτσι το θέλαμε σήμερα τα νερά. Ανοσιούργημα.
- 11) Τέτοιος είναι ο Κιρκόρ μας.

ΚΑΘΕΤΟΣ

- 1) Νεκρώσιμος ακολουθία των καλοκαινών.
- 2) Το χρησιμοποιούν συχνά οι Ρώσοι. Τραπεζική επιταγή.
- 3) Υπάρχει κλωστή γύρω απ' αυτήν.
- 4) Χρηματογράφο, μετοχές, ομολογίες.
- 5) Ήγεμονικός οίκος των Βαλκανίων. Εξυπηρετούν τις συγκοινωνίες μας (αρχικά). Πενάραιο όνομα.
- 6) Πινγκτον: περίφημος αστυνομικός. Ρωμαίος αυτοκράτορας. Χρονικός σύνδεσμος.
- 7) Άλογα. Περιφημος. Αγγλός βαλσαροπός. (επών.) Χρονικός σύνδεσμος.
- 8) Τροφή ζώων.
- 9) Παρουσιάζει αρμονικές αναλογίες.
- 10) Ανδραγοφόρος γερμανική περιοχή που την διεκδικεί και πάλιν η Γαλλία. Χυμός φυτού.
- 11) Δεν βρίσκεται εύκολα και οπουδήποτε.

Νέες λέξεις

Ποιός άξιμος πρέπει να προστεθεί σε τις δέκα λέξεις ή γράμματα που ο σκακιστής έχει να διαλέξει για να σχηματίσει ένα σωστό ζευγάρι; Οι λύσεις στη σελ. 70

Αστυνομικό πρόβλημα

Όταν ο αστυνομικός Κόξ μπήκε στο γραφείο του κ. Ρόζενταλ βρήκε το πτώμα του μπροστά στο ανοικτό χρηματοκιβώτιο. Εξετάζοντας το πρόσωπο της γυναίκας που είχε προεξενωθεί από το ανοικτό χρηματοκιβώτιο και βγήκε από το δωμάτιο.

— Εσείς τον σκοτώσατε; ρώτησε ο αστυνομικός τόν ανεψιό του θύματος Μπόμπι.

— Ναι! απάντησε ο Μπόμπι. Βρισκόμουν στη βιβλιοθήκη και διάβαζα, όταν εξαφάνισε άκουσα μέσα στο φειό του θείου μου ένα παράξενο θόρυβο. Είχα ιδέα τόν θείο μου να φεύγει, όχι όμως και να ζαγαυρίζη στο σπίτι. Νόμιζα λοιπόν πως έπρόκειτο για κάποιο κλέφτη και άρπάζοντας το περίστροφο μου έτρεξα εδώ. Σκόπευσα τόν άνθρωπο που βρισκόταν μπροστά στο ανοικτό χρηματοκιβώτιο κι έτοιμαζόμουν να φωνάξω «Φύλα τα χέρια!». Αναγνώρισα όμως τόν θείο μου κι έκανα να φύγω, όταν εξαφάνισε τόν περίστροφο μου εκπνυρόκροτσε κατά τρόπο μυστηριώδη.

— Αγγίζετε τίποτε; ρώτησε ο αστυνομικός.

— Όχι! Και δεν άφησα κανένα να μπη στο γραφείο.

Ο αστυνομικός έρευνησε προσεκτικά το χρηματοκιβώτιο. Χαρτονομίσματα και άλλα έγγραφα ήταν απειραχτά. Τίποτε άλλο δεν υπήρχε μέσα σ' αυτό. Σανακτύτταζε κατόπιν το πτώμα και είπε στον Μπόμπι:

— Θα ήθελα πολύ να σας πιστέψω, αλλά πρὸς τὸ παρόν εἶμαι ἀναγκασμένος να σας συλλάβω ὡς δολοφόνου τὸν θείου σας!

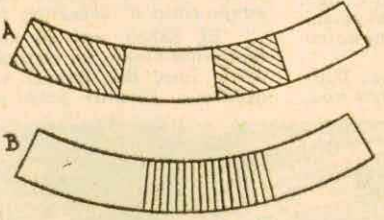
Τι πράγμα έκανε τόν αστυνομό να θεωρήσει ὑπόπτο τόν Μπόμπι;

Πόσα 9;

— Αν γράψετε όλους τούς αριθμούς ἐπὶ τὸ 1 ὡς τὸ 100, πόσες φορές θὰ μεταχειρισθῆτε τὸ ψηφίο 9; Ἀπαντήστε σὲ 20 δευτερόλεπτα.

Ποιά εἶναι μεγαλύτερη;

Ποιά εἶναι μεγαλύτερη ἀπ' τις δύο αὐτές κυκλικές λουριδες; Η Α ή Β; Κτυπήστε τις καλά πριν απαντήσετε.

Αριθμητικές σειρές

Ποιός αριθμός πρέπει να γραφῆ ἐπειτα ἀπ' τόν τελευταίον της καθεμιάς ἀπ' τις παρακάτω σειρές;

α.) 90, 85, 75, 60, 40...
β.) 18, 12, 15, 10, 12, 8...
γ.) 9, 7, 8, 6, 7, 5...
δ.) 18, 24, 21, 27, 24, 30...
ε.) 66, 63, 57, 45...
στ.) 2, 9, 6, 7, 18, 5...

Συλλεκτογράφος

— Αν ζω άγριο ένώσας με ένα υποθετικό ένδεσμο τότε θα δώσω σε στίλμα κήπων κι' αἰθουσών.

Απρόσμενα

- 1) Ο μόνος έγγονος του ππέρου του θείου σας εἶναι ο εἰςάδελφος σας. Ναι ή όχι;
- 2) Τό 99 εἶναι ο μεγαλύτερος αριθμός που μπορεί να γραφῆ με δύο ψηφία. Ναι ή όχι;
- 3) Ο αριθμός ένδεκα χιλιάδες ένδεκα έκατομύριας ένδεκα γράφεται 11.111. Ναι ή όχι;

Οι λύσεις στη σελ. 70

Τα τρία χρυσά άλογα

Μία φορά κι' έναν καιρό, ήταν ένα φτωχό άντράγυνο, που είχε ένα αγοράκι. Τόσο όμορφο όμως και τόσο καλό, δεν ήταν κανένα παιδί, σ' όλη εκείνη τη χώρα. Τόν έλεγαν Χρυσόμαλλη, γιατί τα μαλλιά του είχαν ένα χρώμα σαν τόν χρυσάφι.

Ένα πρωί, ο Χρυσόμαλλης που ήταν τότε είκοσι χρονών κυνηγούσε σ' ένα μεγάλο δάσος. Ξαφνικά, άκουσε τρομαγμένες φωνές και ποδοβολητό άλόγων. Μία άρκουδα είχε ριχτεί πάνω σ' ένα άλογο, κι' εκείνο, τρομαγμένο, άνασπκώθηκε σ' ένα πονάκι, γκρέμιος καταγής τήν άρχοντοπούλα, που τό καθάλλικε, κι' έφυγε καλπάζοντας. Η άρκουδα άρμυσε επάνω στήν πεσμένη νεα, που φώναζε ζητάντας βοήθεια.

Χωρίς να χάσει τήν ψυχραιμία του, ο Χρυσόμαλλης έβγαλε τόν σπαθί του κι' έπεσε πάνω στήν άρκουδα. Έκείνη τόν άγκάλιασε με τ' ά χοντρά, μαλλιαρά πόδια της, γιά να τόν πνίξη, αλλά ο Χρυσόμαλλης πρόφτασε και βύθισε τόν σπαθί του στήν καρδιά της.

Έπειτα σήκωσε τή νεα στήν άγκυλιά του και τήν ρώτησε που ήθελε να τήν πάει, γιατί, από τόν τρόπο της, δεν μπορούσε, ή καμμένη, να περπατήσει.

— Στό σπίτι μου! τού είπε εκείνη και τού έδειξε τί δρόμο να πάρη.

Αλλά, όταν βγίκαν από τόν δάσος, ο Χρυσόμαλλης είδε, κατάπληκτος, πως τόν «σπίτι» της άγνωστης ήταν τό παλάτι τού βασιλιά, κι' έμαθε πως ή νεα, που είχε σώσει, ήταν ή μονακριπή βασιλοπούλα.

Ο βασιλιάς εκείνο τόν καιρό έλειπε από τή χώρα του, που τήν κυβερνούσε ή βασιλοπούλα. Η Κρινένια—έτσι τήν έλεγαν—κράτησε τόν Χρυσόμαλλη κοντά της και τόν παντρεύτηκε.

Αλλά, σέ λίγον καιρό γύρισε πίσω ο βασιλιάς, που, όμα έμαθε πως ή κόρη του παντρεύτηκε ένα φτωχό, έγινε έξω φρενών. Έπειδή όμως δεν μπορούσε και να τούς χωρίση, κάλεσε τόν Χρυσόμαλλη και τού είπε:

— Αν θέλεις να σ' άναγνωρίσω γιά γαμπρό μου, θά πᾶς στή σπηλιά τού Διάδολου και θά μου φέρεις τὰ τρία χρυσά άλογά του!

Ο Χρυσόμαλλης ξεκίνησε άμέσως. Έφτασε σέ μία μεγάλη μαγεμένη λίμνη, έφτιασε μία σκαφίδα, πέρασε στήν άντικρύνη όχθη και πλῆσισε στή θοερή σπηλιά τού Διάδολου, που σ' έβριανε τρώας όωσ τήν άντικρύς. Μπροστά στό κατώφλι, κοθόταν, μία γρηούλα κι' έκλαιγε, γιατί είχε μπη ένα άγκάθι στό πόδι της, και δεν έδραπε να τό βγάλη.

— Άφισε να τό βγάλω εγώ, κυρούλα! τής είπε με καλωσύνη ο Χρυσόμαλλης.

Πραγματικά έβγαλε τόν άγκάθι από τό πόδι της κι' ή γρηά θέλησε να τόν ευχαριστήσει.

— Ποιός είσαι, παιδάκι μου, που μου έκανες αυτό τό καλό; τόν ρώτησε.

Ο Χρυσόμαλλης τής διηγήθηκε όλη του τή ζωή.

— Εγώ, τού είπε ή γρηά, είμαι ή γιογιά τού Διάδολου. Όποιος παίρνει σ' αυτή τή σπηλιά, δεν βγαίνει ζωντανός. Αλλά, εγώ θα κυττάζω τί μπορεί να γίνη με σένα...

Και άπλώνοντας τὰ άδύνατα χέρια της πάνω στό κεφάλι του, τόν μετεμόρφωσε σέ μυρμηγκι, τόν έκρυψε στήν τσέπη της και τόν έμπαξε έτσι στή σπηλιά.

Όταν σέ λίγο, γύρισε ο έγγονός της, άρχισε να φωνάζη:

— Άνθρωπινό κρέας μου μυρίζει!

— Δεν ξέρεις τί λές! τού είπε ή γρηά. Φάξε να ίδης. Κανένας άνθρωπος δεν εἶναι ἐξέ μέσα!

Ο Διάδολος έψαξε, δεν βρήκε πρᾶγμά τίκα, κανένα και κάθισε να φάη. Η γρηά τού έδωσε κρασί να πῆ, περισσότερο από κάθε άλλη φορά, κι' όταν βυθίστηκε σέ λήθαργο τού πήρε τό κλειδί τού σταυλού, όπου ήταν κλειδωμένα τὰ τρία χρυσά άλογα, τάδραλε έξω από τή σπηλιά, και τὰ παρέδωσε στόν Χρυσόμαλλη, που τόν ζανάκανε από μυρμηγκι, άνθρωπο.

— Πήγαινε στό καλό, παιδί μου! τού είπε. Όσο κοιμάται ο έγγονός μου, δεν έχεις κανένα φόβο!

Πραγματικά, ο Χρυσόμαλλης προτού ζημερώση, πρόφτασε να πέραση τή μαγεμένη λίμνη και γύρισε στό παλάτι, όπου τόν περιμενε με άγωνία ή Κρινένια.

Ο βασιλιάς, βλέποντας τὰ τρία χρυσά άλογα τόν άναγνώρισε γιά γαμπρό του και, πεθαίνοντας, τού άφισε κληρονομιά τό βασιλείο του.

Κι' ο Χρυσόμαλλης, έγινε ο καλύτερος βασιλιάς της χώρας εκείνης, κι' όλοι οι άνθρωποι εύλογοῦσαν τό όνομά του...

— Λοιπόν, λέγε μου Γιαννάκη, τί κάνετε τήν ώρα τού μαθήματος;

— Τί να κάνουμε; Περιμένουμε... πότε θα τελειώση!

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΕΣ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΕΓΚΛΗΜΑΤΩΝ ΚΑΙ ΚΑΤΑΣΚΟΠΕΙΑΣ

(ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ)

Ο Ρενέ Μπέρκ, ο ύπ' αριθ. 1 «φονιάς», τού Σικάγου, που ερράζεται γιά λογαριασμό τού Πάολο Σκάνσι, άρχηγού μίας μεγάλης συμμορίας κλέβει, προποείται ότι θέλει να μεταπηδήσει στήν αντίπαλο συμμορία τού Καλοίνο και πηγαίνοντας μία νύχτα στό σπίτι του, τόν σκοτώνει μ' ένα περίστροφο με άποσιωπητήρα, που είχε κρύψει στό κάτω μέρος τού άριστερου τού ποδιού, στερεώνοντας τόν σ' αυτή τή θέσι με μερικές ταινίες «λευκοπλάστ». Προτού ξεκινήσει γιά τό σπίτι τού Καλοίνο ο Μπέρκ, βρισκόταν στήν άγκυλιά της όμορφης Κλόβις τής γυναικας τού άρχιγού τού Σκάνσι. Η Κλόβις, χρησιμοποιώντας όλη τή σατανική γοητεία της, τόν έπεισε ότι ο Καλοίνο λογάριζε να τήν άπερπάει και κατάρθωσε να τόν πωρήσει σ' αυτό τό έγκλημα.

Η δολοφονία τού Καλοίνο έχει φέρει σέ μεγάλη άμχανία τόν Τράβις Χαν, άρχηγό τού Σκάνσι, που φοβάται άντιπαινα έκ μερους της αντίπαλης συμμορίας. Η γυναικά τού Λώρεν τού φανερώνει ότι ο Σκάνσι κι' ο Καλοίνο έπρόκειτο να συναντηθούν γιά να συμφιλιωθούν και να συνεργασθούν στό μέλλον.

— Πόσα πράγματα άγνοείς, φίλε μου! άπάντησε ή Λώρεν. Είπα μόνο εκείνο που συνέβη.

Ξέσπασε, ξαφνικά, σ' ένα νευρικό γέλιο.

— Τί άφελείς που είσαστε εσείς οι άντρες! είπε. Φαντάζεσαι, λοιπόν, ότι ή Κλόβις θα έπρεπε να προδίδη τόν άντρα της μόνο με σένα;

Μην χάνεις τό χρώμα σου, Τράβις! Τά ξέρω όλα... Όλα! Τ' άκούς... Αλλά δεν με νοιάζει... Μήπως θέλεις να μου πῆς, ότι ή Κλόβις, πέφτοντας στήν άγκυλιά τού Μπέρκ, πρόδωσε και σένα, έκτός από τόν άντρα της... Χά! χά! χά!... Δεν θα ήθελα να τ' άκούσω από τό στόμα σου θά ήταν πολύ καμικό!... Όχι, σέ παρακαλώ! Μή με κάνης να σέ λυπηθώ με τό άξιοθρήνητο ύφος που παίρνεις...

Ξανάγινε σοβαρή.

— Άς άφήσωμε τις αισθηματικότητες, Τράβις, είπε. Απὸ τήν πράξη τού Μπέρκ μπορεί να προκύψουν ένα σωρό συνέπειες... ευχάριστες ή δυσάρεστες... Άς άποβούμε, λοιπόν, όπως σου είπα και πρωτίτερα, ότι κάποιος άποφάσισε ν' άνοίξη τὰ μάτια τού Σκάνσι.

Ο Τράβις είχε ξαναδρή τήν ψυχραιμία του.

— Και ποιός θα είχε τό θάρρος να τού πῆ; ρώτησε. Δέ φαντάζομαι, βέβαια, να

μαι εγώ εκείνη που θά τήν έμποδίση.

— Θέλεις να με κάνης να πιστέψω, ότι ή Κλόβις τὰ σόφιστηκε μόνη της όλα αυτά; είπεν ο Τράβις. Και ότι συ δεν έβαλες καθόλου τόν δαχτυλάκι σου σ' αυτή τήν υπόθεσι; Κι' όστόσο στοιχηματίζω τό κεφάλι μου, ότι συ τὰ παρασκευάσες όλα με τή σατανική έπιτηδεύση σου!

— Είσαι ελεύθερος να φαντάζεσαι, ότι θέλεις, άπάντησε ή Λώρεν, άποφεύγοντας τό βλέμμα τού. Αλλά άκουσε, άγαπητέ μου φίλε... Άν ύποθέσωμε πως ο Μπέρκ έξαπαρήσει τόν Σκάνσι, θά γίνη άμέσως άρχηγός της συμμορίας... Όπως τό είπες και μόνος σου, θά εἶναι εύκολο να συνεννοηθῆς με τόν Μαργκολέζ και όλα τότε θά πᾶνε μιά χαρά... Η Κλόβις δεν φαντάζεται έτσι τὰ πράγματα και εἶναι πιθανόν ότι θά έπιθυμῶσε κάτι άλλο... Αλλά άς άφήσωμε τήν Κλόβις με τὰ όνειρα και τις ιδέες της... Δεν εἶναι από τούς ανθρώπους, που τούς άρέσουν τὰ αίματα... Κι' έπειτα, υἱν ξεχνάς ότι τόν κυριότανο εἶναι να έφοδιάζωμε τόν Σικάγο με όιονουεμιατώδη και όχι να άλληνοσκοτωνώμαστε... Δεν εἶναι αλήθεια;

Ο Τράβις είχε γίνεи σκεπτικός.

— Και ή θέσις τού Μπέρκ ποιά θα εἶναι; ρώτησε.

Η Λώρεν άνασπκώσε τούς ώμους.

— Οι άστυνομικοί θά ευχαριστηθούν πολύ, αν μπορέσουν να πιάσουν κάποιον, δεν εἶν' έτσι;

Ο Τράβις σούφρωσε τὰ φρύδια.

— Άς πιάσουν, λοιπόν, τόν Ρενέ, συνέχισε ή Λώρεν. Έτσι θ' άπαλλαγώμε από έναν άνθρωπο, που άρχισε να γίνεται πολύ επικίνδυνος.

Ο Τράβις γύρισε πρὸς τόν Τράβις.

Τό γκαράζ αὐτό άνήκε στήν όργανωσι. Απὸ και ξεκινούσαν τὰ καμινία που μετέφεραν τό ούίσκυ και τὰ άλλα όιονουεμιατώδη ποτά στα διάφορα κέντρα τού Σικάγου και τής γύρω περιοχής.

Ο Χάιραμ Σάκκευ ήταν άπώλυτος κυρίαρχος εκεί μέσα. Αὐτός παρελθινε τὸ εμπόρευμα κι' αὐτός κανόνιζε τις άποστολές. Οι σωφές και οι ένοπλοι συνοδοί τόν άυτόκινητων έπρεπε να τόν ύπακούουν τυφλά.

Τό γκαράζ είχε μία μεγάλη

Μιμρέζις Ιστορίες

Τό επιτύμβιο

Ο κύρ' Αναστάσης, δῆμαρχος σέ μία μικρή πόλι της Πελοποννήσου, έρχεται στήν Αθήνα γιά διάφορες δουλειές του. Μένει στήν πρωτεύουσα μία βδομάδα, κανονίζει τις ύποθέσεις του και τοιμάζεται να φύγη τήν άλλη μέρα τό πρωί.

Τή νύχτα όμως αὐτή συμβαίνει ένα θλιβερό άπόροηπο: Ο κύρ' Αναστάσης πεθαίνει από συγκοπή καρδιάς.

Η κηδεία του γίνεται τήν άλλη μέρα τό απόγευμα. Συγγρόνος μερικοί συμπατριώτες τού μακαρίτη τηλεγραφοῦν στήν πατρίδα τού:

«Κύρ' Αναστάσης άπέθῆσε αἰφνιδιακά και έτάφη ἐνταύθα».

Οι πατριώτες τού κύρ' Αναστάση αισθάνονται άπερίγραπτη λύπη γιά τό θάνατο τού δῆμαρχου τούς. Περίσσότερο τούς στενοχωρεί τό ότι πέθανε και έτάφη στήν πρωτεύουσα κι' έτσι δεν μπορούν να τού φτιάσουν ένα μεγαλοπρεπές μνημείο.

Έπειθαίνει τότε ο δάσκαλος τού χωριού, ο κ. Παροξύτονος:

— Μπορούμε να τού άναγειρώμεν κεινотάφιο, τούς πληροφορεί.

— Και τί εἶναι τό κεινотάφιο, δάσκαλε;

— Νά... ένα μνήμα... χωρίς τόν νεκρό μέσα.

Οι πατριώτες τού κύρ' Αναστάση ένθουσιάζονται:

— Μπράβο, δάσκαλε!

Φτιάχνουν λοιπόν τό κειнотάφιο και γράφουν επάνω:

«Ενθάδε κείται ο δῆμαρχος μας Αναστάσιος Τζερμεές, ένταφισθείς στας Αθήνας»!

σιδερόφρακτη πόρτα προς το μέρος της Μιράνελ Στρήτ. Η μικρή πόρτα, που βρισκόταν στο πίσω μέρος, χρησιμοποιόταν μόνο σε περίπτωση έκτακτης ανάγκης. Κι αυτή έπίσης ήταν θαυρακισμένη κι άπο τα δύο μέρη με σιδερένιες πλάκες. Το άνοιγμα και το κλείσιμο της γίνονταν μ' ένα ηλεκτρικό κουμπί.

Ο Μπέργκ χτύπησε και πάλι άλλες τρεις φορές. Είχαν ακουμπισμένη την πλάτη του στον τοίχο και κρατούσε το περιστροφικό του στο χέρι. Τα μάτια του προσπαθούσαν να διαπεράσουν το σκοτάδι της νύχτας και κτύπαζε κάθε τόσο πότε προς το ένα και πότε προς το άλλο μέρος του δρόμου.

Έβρεχε ελαφρά και φυσούσε. Ο άνεμος έφερε μερικές χοντρές σταγόνες στο πρόσωπο του Μπέργκ, που, μ' όλο το δυνατό κρύο που έκανε, βρήκε δροσιστική την επαφή τους.

Τέλος, άκουσε βήματα στο έσωτερικό του γκαράζ.

— Άνοιξε, Σάκκευ, είπε ο Μπέργκ. Έγώ είμαι!

Ο Σάκκευ άναγνώρισε άμέσως τη φωνή του κι έβαλε μέσα στην τσέπη του το περιστροφικό που κρατούσε στο χέρι του.

— Καλησπέρα, Μπέργκ, είπε άνοιγοντας την πόρτα.

Το άνησχυ ύψος του Ρενέ του έκανε έντυπαι.

— Σε παρακολουθεί κανείς; ρώτησε.

— Όχι, άπάντησε ο Μπέργκ. Άλλ' έπειτα άπό ό,τι έγινε...

Σταμάτησε ξαφνικά.

— Ήρθα για να πιώ μαζί σου ένα ποτηράκι ούισκι, είπε. Ξέρεις, ζούσα σαν άρκουδά, κλεισμένος μέσα στο δωμάτιό μου, όλες αυτές τις ημέρες.

— Δεν έκαμες καλά που βγήκες άπόψε, παρατήρησε ο Σάκκευ.

Ο Μπέργκ ξερόβηξε.

— Έπρεπε να βγω, άπάντησε.

Είχαν φτάσει τώρα στο γραφείο, που βρισκόταν στην άλλη άκρη του γκαράζ.

Ο Μπέργκ έπεσε σε μία πολυθρόνα.

Ο Σάκκευ άνοιξε μία ντουλάπα, έβγαλε ένα μπουκάλι με ούισκι και δυο ποτηράκια, τα έβαλε πάνω σ' ένα τραπέζι και κάθησε κι' αυτός άπέναντί στον Μπέργκ.

— Δεν ξέρω πώς μου φαίνεται άπόψε, Ρενέ, είπε. Μου θυμίζει την πρώτη φορά που σ' έφερα μέσα σ' αυτό το γραφείο, μισοπεθαμένος άπό την πείνα και το κρύο... Είχες χτυπήσει, όπως και τώρα, στην πόρτα του γκαράζ... Πόσος

καιρός πέρασε άπό τότε! Είχα πη στον Τράβις να σε χρησιμοποιήσουμε έδώ μέσα, για να παρακολουθής τους σωφέρ και τους φρουρούς, μήπως κάμουν καμμία βρωμοδουλειά... Θα κέρδιζες, βέβαια, λιγώτερα, άλλ' ίσως ήταν καλλίτερα έτσι...

— Νομίζω πώς έχεις δίκαιο Σάκκευ, άπάντησε ο Μπέργκ κατεβάζοντας το ποτήρι του με το ούισκι.

Ο Σάκκευ ήπτε και αυτός το δικό του και κατόπιν ξαναγέμισε τα ποτήρια.

— Ήταν μεγάλο το κατόρθωμά σου να μωρήσεις να ξεμπεδέψης τον Καλσίνο, είπε σε λίγο. Ωστόσο, νομίζω πώς ο άνεμος του Σικάγο είναι πια άνθυγιεινός για σένα κι' ότι το καλύτερο ήταν να φύγης ως πού να ξεχασθής ή υπόθεσις...

— Δεν πρόκειται να ξεχασθής, παρατήρησε ο Μπέργκ.

Ο Σάκκευ άναψε ένα τσιγάρο.

— Δεν συμφωνώ μαζί σου, άπάντησε. Ο Μαργκολέξ δεν αγαπάει τα αίματα. Θα προτιμήσει να συμβιβασθής με τον Σκάνσι. Όλοι, άλλωστε, έχουν κουρασθής με αυτό το μακελιό, που συνεχίζεται άπό κάμποσο καιρό τώρα.

— Ο Μαργκολέξ δεν θα συμβιβασθής με τον Σκάνσι, είπεν ο Μπέργκ. Σου το έγυώμαι.

— Α! Και γιατί;

— Γιατί δεν θα μωρήσει να βρή πουθενά τον Σκάνσι.

— Πώς;

— Πρίν άπό μισή ώρα σκότωσα τον Σκάνσι μέσα στο σπίτι του.

Ο Σάκκευ τινάχθηκε άπό τη θέσι του.

— Μιλάς σοβαρά ή άστειεύεσαι; ρώτησε.

— Δεν άστετεύομαι.

Ο Σάκκευ τον κύτταζε σαττισμένος. Ένας γκάνγκστερ δεν εκπλήσσεται εύκολα για μερικά πράγματα. Άλλ' υπάρχουν όρια σε όλα.

— Δεν άστετεύομαι, ξαναείπε ο Μπέργκ. Πήγα να τον ιδώ άπόψε. Ήθελε να μου μιλήσει για τον Καλσίνο. Ήταν έξω φρενών. Ξέρεις για ποιο λόγο;

— Όχι. Άλλά μωρώ να το μαντέψω.

— Είχε φύγει για να συναντηθής με τον Καλσίνο μακριά άπό το Σικάγο. Ήθελε να συμφιλιωθούν και να συνεργασθούν. Στο μέλλον, θα υπήρχε μία μοναδική όργάνωσις.

Ο Καλσίνο θαφευγε άπό το Σικάγο, για να πάη να συναντηθής τον Σκάνσι. Σκοτώνοντάς τον όμως, του χάλασα τα σχέδια.

— Ο Σκάνσι έκανε σαν θηρίο.

— Καταλαβαίνω. Και γι' αυτό τον σκότωσες;

— Όχι. Άκουσε με, Σάκκευ... Σκότωσα τον Καλσίνο γιατί μου είχαν πη ότι λογάριζε ν' άπαγάγη την Κλόβις...

Ο Σάκκευ έσκασε στα γέλια.

— Δεν ξέρεις τί λές, Ρενέ, είπεν. Ο Καλσίνο θα άπήγαγε την Κλόβις τη στιγμή που είχε δώσει ραντεβού στον Σκάνσι για να συναντηθούν...

Αυτό που λές είναι παράλογο! Ποιος σου ξεφούρνισε αυτή την κουταμάρα;

— Ή ίδια ή Κλόβις. Γιατί θα μούλεγε φέμματα; Είμε μία γυναίκα πολύ καθώς πρέπει... Κι' αν έβλεπες πόσο ήταν φοβισμένη! Με παρακάλεσε να την γλυτώσω.

— Είμε να πεθάνη κανείς άπό τα γέλια! είπεν ο Σάκκευ. Ξαναγέμισε πάλι τα ποτήρια, κατέβασε το δικό του κι' έπειτα είπεν:

— Ξέρεις, Ρενέ, θα σου πω άλλη μία φορά πώς θα ήταν καλλίτερο για σένα και για πολλούς άλλους ίσως να είχες δεχθής τη θέσι που σου πρόσφερα, όταν πρωτοήρθες στο Σικάγο άπό τα μακρινά βουνά της πατρίδας σου... Άλλ' ο Τράβις σε είδε ρωμάλεο κι' άποφασιστικό και σκέφθηκε διαφορετικά. Κατάφερε τότε να σε μτλήξει στην υπόθεσι του «Ρουζ Νήν».

— Ήθελες να πής ότι με γλύτωσε, παρατήρησε διακόπτοντάς τον ο Μπέργκ.

Ο Σάκκευ έσκασε και πάλι στα γέλια.

— Σε γλύτωσε! είπεν. Πιστεύεις, λοιπόν, άκόμη ότι σκότωσες τους δυο άδελφούς Τράβι, τον Ρούντυ και τον Βίλλυ;

— Ή αλήθεια είναι πώς δεν θυμάμαι να έκαμα τέτοιο πράγμα, άπάντησε ο Μπέργκ. Άλλά μπορεί και να το έκαμα πάνω στο μεθύσι μου...

— Για ποιο λόγο; Τι δουλειά είχες έσυ με τους Τράβι;

— Καμμία. Δεν τους είχα ιδη πταί μου. Κι' όταν άκόμη μου τους έδειξαν νεκρούς στο νεκροταμείο δεν μπόρεσα να θυμηθώ τίς φυσιολογικές τους.

— Γιατί λοιπόν, θα τους σκοτώνες;

— Δεν ξέρω... Μου είπαν πώς τους σκότωσα και...

— Το πιστεύεις! Άκουσε, Ρενέ. Την εποχή εκείνη, δεν είχα λόγους να σε συμπάθω και μου ήταν άδιάφορο τί θα γινόταν...

... Γι' αυτό δεν μίλησα. Ήλεις, λοιπόν, να μάθεις την αλήθεια;... Ο Ρούντυ και ο Βίλλυ Τράβι ήσαν δυο φονιάδες, που ο Καλσίνο είχε φέρει άπό τη Νέα Υόρκη. Όπως καταλαβαίνεις, θα τα είχαμε άσχημα μαζί τους. Μερικοί άπό τους ανθρώπους μας είχαν άρχισει κι' όλαν να λιποψυχούν... Και τα πράγματα χειροτέρεψαν άπό την ημέρα που οι αντίπαλοί μας έπετέθησαν εναντίον μίας συνοδείας άπό έξη αυτοκίνητα μας, που πήγαιναν στο Μπόλτ. Άλλευ, σκοτώσαν δυο άπό τους σωφέρ, τραμάτισαν μερικούς άπό τους συνοδούς και, στο τέλος, έσπασαν τα βαρέλια με το ούισκι κ' έχυσαν το περιεχόμενο στο δρόμο... Ο Σκάνσι με τον Τράβι άποφασισαν να ξεπαστοεύουν τους δυο Τράβι... Τη δουλειά την έκαναν ο Τσάρλυ και ο Λίφτυ, άλλ' με τέτοιο τρόπο ώστε να φαίνεται πώς την έκανες τού...

— Δεν καταλαβαίνω, Σάκκευ.

— Κι' όμως είναι πολύ άπλο. Ο Τράβις είχε βαλ... έκεινο το βράδυ δυο ομορφες κοπέλλες να παρσύρουν τους δυο Τράβι στο «Ρουζ Νήν». Άπό τ' άλλο μέρος, ο Τσάρλυ και ο Λίφτυ ανέλαβαν να σε μεθύσουν για καλά...

— Ήσαν ρεβόαι, άσυνήθιστος στο αίνόπνευμα και πολύ γρήγορα έγινε τυφλά και στο μεθύσι... Σε πήγαν τότε στο «Ρουζ Νήν» και σε πετάξαν στον κήπο, λιποθυμισμένο σχεδόν άπό το πολύ ποτό! Έπειτα, μπήκαν μέσα στο κέντρο και σκότωσαν τους δυο Τράβι...

Οι μόνες που τους είδαν ήσαν οι δυο κοπέλλες και ένα ή δυο γκαρσόνια. Άλλ' οι άνθρωποι αυτοί άνηκαν στην όργάνωσις και δεν έπρόκειτο να μιλήσουν. Ο Τσάρλυ και ο Λίφτυ βγήκαν κατόπιν έξω και, προτού φύγουν, φρόντισαν να βάλουν το ένα άπό τα δυο περιστροφικά με τα όποια είχε γίνει το έγκλημα μέσα στην τσέπη σου...

— Σε λίγο, δυστυχισμένο μου Ρενέ, είδες τα γκαρσόνια του κέντρου και τους άστυνομικούς να σε περικυκλώνουν. Σου είπαν πώς είχες σκότωσις τους δυο Τράβι και το φυσικώτερο πράγμα του κόσμου ήταν να τους πιστέψης. Μην ξεχνάς ότι βρισκόσουν σε κατάσταση ήμια-ναισθησίας και ότι όλα ήσαν μπεδομένα και θολά μέσα στο μυαλό σου...

— Άλλά γιατί ο Τράβις με έσωσε κατόπιν;

— Ο Τράβις σου προμήθευσε με τη βοήθεια του δικηγόρου Λίννευ ένα άκαταμάχητο «άλλαθι», για να σε κάμη στο μέλλον τυφλό όργανο δικό του και του Σκάνσι...

— Έπρεπε να ήσουν ευνώμων άπέναντί τους! Κι' έπειτα, τί σημασία είχε ένα έγκλημα παρ'ότι ή παρακάτω για σένα, μία και είχες βάλει το χέρι σου στο αίμα... Γιατί το είχες πιστέψει για καλά πώς είχες σκότωσις τους δυο Τράβι, άφου και τώρα άκόμη δεν μπορείς να είσαι βέβαιος ότι δεν έκαμες αυτό το έγκλημα...

— Έτσι, χωρίς να το καταλάβεις, έγινες φονιάς... Σε πλήρωναν άλλωστε, ήγεμονικά γι' αυτό. Και σου προμήθευαν πρώτες τάξεις «άλλαθι», κάθε φορά που παρουσιαζόταν άνγκη, για να σε γλυτώσουν άπό τα χέρια της δικαιοσύνης.

— Άγαπήτ'ε μου Ρενέ, κατέληξε ο Σάκκευ, κάτι μου λέει

πώς και αυτή τη φορά κάποιος κατόρθωσε να σε τυλίξη και ότι σε έσπρωξε σε πράξεις, που δεν ξέρω αν ήταν φρόνιμο να τις κάμης.

Ο Μπέργκ τον κύτταζε με δρθάνοια μάτια. Ήταν σαν να είχε πέση άπό τα σύννεφα.

— Άλλά με ποιο τρόπο και γιατί; ρώτησε.

— Κατά τη γνώμη μου να πώς έγιναν τα πράγματα, άπάντησε ο Σάκκευ. Σε κάποιον δεν θα άρεσε ή συνεννόησις μεταξύ Σκάνσι και Καλσίνο. Σε κάποιον που έβλεπε τα έσοδά του να ελαττώνωνται...

— Και ποιος είναι αυτός ο κάποιος;

— Ή Κλόβις Σκάνσι. Μην ξεχνάς ότι είναι συνθησισμένη να ζή σαν βασιλιάσα. Μαζί με την Κλόβις υπάρχει και κάποιος άλλος... Άλλά γι' αυτόν θα σου μιλήσω κατόπιν.

Η Κλόβις σου άφηγήθηκε, λοιπόν, την ύποψις της και σ' έκαμε να την λυπηθής, λέγοντάς σου πώς ο Καλσίνο λογαρίαζε να την άπαγάγη...

Και συ τα πιστέψες όλα αυτά και πήγες και σκότωσες τον Καλσίνο... Δεν ξέρω πώς σε τυλίξε ή Κλόβις. Το μόνο που ξέρω είναι πώς είναι μία πολύ έπικίνδυνη γυναίκα. Ήλεις, μάλιστα, να σου πω την ιδέα μου...

Είμαι βέβαιος ότι αυτή εξαργύσει τον Σκάνσι εναντίον σου. Δεν ξέρω με ποιόν τρόπο. Άλλά δεν μου μένει καμμία αμφιβολία γι' αυτό...

Γιατί, διαφορετικά, δεν βλέπω για ποιο λόγο θα έπρεπε να θυμώσει τόσο πολύ ο Σκάνσι...

Το κάτω-κάτω, ο θάνατος του Καλσίνο εξυπηρετούσε τα σχέδιά του... Σε πρόσβαλε πολύ με τα λόγια του ο Σκάνσι;

— Ναί. Μου είπεν ότι έπεσα σαν ζωο στην παγίδα που μου έστησαν.

— Και ή δική μου γνώμη αυτή είναι, είπεν ο Σάκκευ.

ΜΟΝΟΝ στού ΔΑΝΙΗΛ

γίνονται Περμανάντ

με χονδρές Μπουκκας δι' ηλεκτρισμού και άνευ δραχ. 15.000.

Με κρεμα Λαολιν δραχ. 20.000.

Μπουμπόσια άπό Εύρωπαικό μαλλί σ' όλο το μενέβη και χρώματα δραχ. 5.000.

Διά Κοσμητήρια και Επαρχίας γίνονται αι σχετικές εκπτώσεις.

Πειραιώς 258 Τηλ 55 517.

Και ή δική μου γνώμη αυτή είναι, είπεν ο Σάκκευ.

Και ή δική μου γνώμη αυτή είναι, είπεν ο Σάκκευ.

Και ή δική μου γνώμη αυτή είναι, είπεν ο Σάκκευ.

Και ή δική μου γνώμη αυτή είναι, είπεν ο Σάκκευ.

Και ή δική μου γνώμη αυτή είναι, είπεν ο Σάκκευ.

Και ή δική μου γνώμη αυτή είναι, είπεν ο Σάκκευ.

Και ή δική μου γνώμη αυτή είναι, είπεν ο Σάκκευ.

Και ή δική μου γνώμη αυτή είναι, είπεν ο Σάκκευ.

Και ή δική μου γνώμη αυτή είναι, είπεν ο Σάκκευ.

Και ή δική μου γνώμη αυτή είναι, είπεν ο Σάκκευ.

Και ή δική μου γνώμη αυτή είναι, είπεν ο Σάκκευ.

Και ή δική μου γνώμη αυτή είναι, είπεν ο Σάκκευ.

Και ή δική μου γνώμη αυτή είναι, είπεν ο Σάκκευ.

Και ή δική μου γνώμη αυτή είναι, είπεν ο Σάκκευ.

Και ή δική μου γνώμη αυτή είναι, είπεν ο Σάκκευ.

Και ή δική μου γνώμη αυτή είναι, είπεν ο Σάκκευ.

Και ή δική μου γνώμη αυτή είναι, είπεν ο Σάκκευ.

Και ή δική μου γνώμη αυτή είναι, είπεν ο Σάκκευ.

Και ή δική μου γνώμη αυτή είναι, είπεν ο Σάκκευ.

Και ή δική μου γνώμη αυτή είναι, είπεν ο Σάκκευ.

Και ή δική μου γνώμη αυτή είναι, είπεν ο Σάκκευ.

Και ή δική μου γνώμη αυτή είναι, είπεν ο Σάκκευ.

Και ή δική μου γνώμη αυτή είναι, είπεν ο Σάκκευ.

Και ή δική μου γνώμη αυτή είναι, είπεν ο Σάκκευ.

Και σε λίγο πρόσθεσε:

— Δεν καταλαβαίνεις ότι υπάρχει κάποιος, που έχει συμφέρον να έπιθυμή το θάνατο του Σκάνσι;

— Και ποιος είναι αυτός;

— Διάβολο! Η γυναίκα του ή Κλόβις. Και κάποιος άλλος... Ο άνθρωπος που αγαπάει...

— Ο άνθρωπος που αγαπάει; είπεν ο Μπέργκ. Θα ήθελα να μάθω ποιος είναι αυτός.

— Νόμιζα πώς το ήξερες, άπάντησε ο Σάκκευ. Ή άδυναμία της Κλόβις είναι ο Τράβις Χάν.

— Α!

— Ο Τράβις Χάν, συνέχισε ο Σάκκευ, θα κυριαρχήσει τώρα στο Σικάγο. Γιατί, βέβαια, ο Μαργκολέξ δεν υπολογίζεται.

Ο Μπέργκ τα είχε χαμένα.

— Και ή Λώρεν; είπεν. Δεν καταλαβαίνω ποιο ρόλο παίζει σ' αυτή την υπόθεσι.

— Είναι το πιο σατανικό πλάσμα που γνώρισα στη ζωή μου, άπάντησε ο Σάκκευ. Είμαι βέβαιος πώς το δαχτυλάκι της Λώρεν βρίσκεται πίσω άπό όλα αυτά...

— Άλλά θα χάση τον άνθρωπό της...

— Ήλεις να πής τον Τράβις;... Ή Λώρεν δεν θα χάση τίποτε! Σου είπα ότι είναι μια σατανική γυναίκα... Βάζω στοίχημα το κεφάλι μου ότι αυτή μηχανεύθηκε όλη αυτή την ιστορία... Ή Λώρεν δεν άγνοει, φυσικά, τις σχέσεις του Τράβις με την Κλόβις. Σκεφθήκε, λοιπόν, να έπωφεληθής απ' αυτές και έσπρωξε την Κλόβις εκεί που την έσπρωξε...

— Ήλεις να μάθης τη συνέχεια; Ο Τράβις θα γίνει το μεγάλο άφεντικό και κείνη που θα κερδίσει πιο πολύ απ' αυτή την κατάσταση θα είναι ή Λώρεν...

Γιατί κρατάει στα χέρια της τον Τράβις και έρει πέντε κανείς δεν θα μωρήσει να της τον πάρη ποτέ! Η Κλόβις φαντάζεται πώς νίκησε... Άλλά σε βεβαίω πώς δεν είναι τίποτε περισσότερο άπό ένα άπλο παιχνιδάκι στα χέρια της Λώρεν.

Ο Μπέργκ είχαν άπομείνει σκεπτικοί.

— Και ποιά θα είναι ή δική μου θέσις μέσα σ' όλα αυτά;

— Για να σε γλυτώσω άπό την ηλεκτρική καρέκλα, Άκουσε τη συμβουλή μου, Ρενέ. Δεν είσαι άκόμη είκοσι πέντε χρόνων και δεν θα ήταν σωστό να χαθής άπό τόσο νωρίς. Πήγαινε να δοκιμάσης την τύχη σου κάπου άλλο... Ήλεις ξέρεις!

— Ίσως σταθής τυχερώτερος...

Ο Μπέργκ πήρε το ποτήρι του με το ούισκι και το άδειασε άργα. Έπειτα σηκώθηκε άπό το καθισμά του.

— Σ' ευχαριστώ, Σάκκευ, είπεν. Ο άκολουθήσω τη συμβουλή σου.

Ο Σάκκευ τον πήρε άπό το μπράτσο και τον ώδηγησε σε μία γωνία του γκαράζ, όπου βρισκόταν το μικρό αυτοκίνητο, για το όποιο του είχε μιλήσει.

— Νομίζω, είπεν, πώς ή χώρα που ταίριαζει περισσότερο άπό κάθε άλλη σ' έναν άνθρωπο σαν κι' έμένα είναι ή Νότιος Αμερική. Αν σου άρέσουν οι συγκρούσεις θα βρής όσες θέλεις εκεί κάτω... Γιατί κάπου θα υπάρχει κάποιος εμφύλιος πόλεμος...

Ο Μπέργκ άνέβηκε στο αυτοκίνητο.

— Περιμένε μία στιγμή, είπεν ο Σάκκευ. Θα σου δώσω τις διευθύνσεις μερικών γκαράζ που θα συναντήσης στο δρόμο σου... Οι άνθρωποι που διευθύνουν είναι καλοί σύντροφοι και θα μωρήσουν να σε βοηθήσουν αν παρουσιασθής άνγκη...

— Έβγαλε κατόπιν ένα χαρτί άπό το καρτέ του, έγραψε πάνω σ' αυτά μερικές διευθύνσεις

ζω πώς θα ήταν σωστό να πω μερικές λέξεις στον Τράβις.

Ο Σάκκευ κούνησε το κεφάλι του, σαν να θέλε να δείξει ότι άποδοκίμαζε αυτή τη σκέψη.

— Είσαι πολύ χοντροκέφαλος, είπεν. Δεν καταλαβαίνεις, λοιπόν, πόσο μεγάλος είναι ο κίνδυνος που σε άπειλεί; Τις λέξεις που θέλεις να πής στον Τράβις τις ξέρω. Σ' όλο με το περιστροφικό σου μπορείς να μιλάς. Άλλά, τον τελευταίο καιρό, αυτό το πραγματάκι νομίζω πώς μίλησε αρκετά ή καλλίτερα πώς φλυάρησε.

— Τί πρέπει, λοιπόν, να κάμω;

— Το μόνο που σου μένει να κάμης είναι να προσπαθήσης να φύγης προτού είνε άργα! Είνε καιρός άκόμη ίσως...

— Έχεις δική, συμφώνησε ο Μπέργκ. Πρέπει πρώτα ν' άσφαλίσω το κεφάλι μου. Έπειτα βλέπομε...

Ο Σάκκευ πήγε στο γραφείο του, άνοιξε ένα συρτάρι μ' ένα κλειδί και ξαναγύρισε κοντά στον Μπέργκ, φέρνοντας μία δέσμη χαρτονομισμάτων.

— Είνε ή πρώτη φορά που παίρνω χρήματα άπό το ταμείο της όργάνωσής, είπεν. Σου δίνω όλες τις εισπράξεις της ημέρας... Όχι... μην άνησυχής για μένα. Θα τα κανονίσω... Μέσα στο γκαράζ βρίσκεται ένα παλιό αυτοκίνητο, που κανείς δεν το θυμάται πια... Μπορώ να σε βεβαιώσω, όμως, ότι ή μηχανή του λειτουργεί περίφημα. Άνέβα πάνω σ' αυτό και φύγε χωρίς να χάνης ούτε λεπτό.

Ο Μπέργκ πήρε τα χαρτονομίσματα και τα έβαλε στην τσέπη του.

— Αυτό που κανείς είναι πολύ ευγενικό, είπεν. Άλλά γιατί με συμβουλεύεις να φύγω;

— Για να σε γλυτώσω άπό την ηλεκτρική καρέκλα, Άκουσε τη συμβουλή μου, Ρενέ. Δεν είσαι άκόμη είκοσι πέντε χρόνων και δεν θα ήταν σωστό να χαθής άπό τόσο νωρίς. Πήγαινε να δοκιμάσης την τύχη σου κάπου άλλο... Ήλεις ξέρεις!

— Ίσως σταθής τυχερώτερος...

Ο Μπέργκ πήρε το ποτήρι του με το ούισκι και το άδειασε άργα. Έπειτα σηκώθηκε άπό το καθισμά του.

— Σ' ευχαριστώ, Σάκκευ, είπεν. Ο άκολουθήσω τη συμβουλή σου.

Ο Σάκκευ τον πήρε άπό το μπράτσο και τον ώδηγησε σε μία γωνία του γκαράζ, όπου βρισκόταν το μικρό αυτοκίνητο, για το όποιο του είχε μιλήσει.

— Νομίζω, είπεν, πώς ή χώρα που ταίριαζει περισσότερο άπό κάθε άλλη σ' έναν άνθρωπο σαν κι' έμένα είναι ή Νότιος Αμερική. Αν σου άρέσουν οι συγκρούσεις θα βρής όσες θέλεις εκεί κάτω... Γιατί κάπου θα υπάρχει κάποιος εμφύλιος πόλεμος...

Ο Μπέργκ άνέβηκε στο αυτοκίνητο.

— Περιμένε μία στιγμή, είπεν ο Σάκκευ. Θα σου δώσω τις διευθύνσεις μερικών γκαράζ που θα συναντήσης στο δρόμο σου... Οι άνθρωποι που διευθύνουν είναι καλοί σύντροφοι και θα μωρήσουν να σε βοηθήσουν αν παρουσιασθής άνγκη...

— Έβγαλε κατόπιν ένα χαρτί άπό το καρτέ του, έγραψε πάνω σ' αυτά μερικές διευθύνσεις

και το έδωσε στον Μπέργκ.

— Και τώρα δρόμο!

Πήγε κατόπιν μόνος του στην πόρτα, την άνοιξε με προσοχή και έρριξε μία ματιά έξω.

— Ο δρόμος είναι έρημος. Φύγε...

Έπειτα άπό μερικά λεπτά, το αυτοκίνητο εξαφανίσθηκε μέσα στη νύχτα.

Ο Σάκκευ ξανάκλεισε τότε την πόρτα και ξαναγύρισε στο γραφείο του.

Ο πόλεμος

Σεπτέμβριος του 1940 στη Νορβηγία.

Έκεινο το βράδυ, ο Μπέργκ βγήκε άπό το σπίτι όπου ήσαν τα γραφεία της Γερμανικής Διοικήσεως μαζί με τον υπολοχαγό Νιέλμπεργκ.

Έκανε αρκετό κρύο και ο Μπέργκ, κατεβαίνοντας τις σκάλες, σήκωσε το γιόκα του πανωφοριού του. Ο Νιέλμπεργκ τέντωσε τα χέρια του και χτύπησε δυο-τρεις φορές το στήθος του με τις γροθιές του, για να κάμη το αίμα του να κυκλοφορήσει γρηγορώτερα.

Ήταν ένας ώραιος άντρας ο Νιέλμπεργκ μέσα στην όλοκαίνουργη στολή του. Ήλθε ως έξη ποδια και με ευρείς ώμους, είχε ένα παρσάνημα πολύ έπιβλητικό. Και φανταζόταν πώς τα άντρικά χαρίσματα του θα τον έκαν

είσαι βέβαιος πως τα πράγματα θα συμβούν όπως σου τα είπα. Ξεκίνησα με ένα κερανοβόλο τρόπο. Δεν άρνούμαι ότι οι Άγγλοι έχουν πολλά αποθέματα σε πρώτες ύλες, αλλά είναι αδύνατον να συναγωνισθούν την πολεμική παραγωγή μας. Κι όμως πόσο φτωχές είναι οι δυνάμεις που διαθέτουν εδώ; μερικά συνταγματα πεζικού, ένα πυροβολικό ανάξιο λόγου και μία αεροπορική υποστήριξη ασημαντή. Μ' αυτά τα μέσα θα κερδίσουν τον πόλεμο; Οι Άγγλοι είναι βέβαια, γενναίοι και ξέρουν να πολεμούν, αλλά δεν έχουν ούτε κατάλληλο υλικό, ούτε καλούς αρχηγούς. Ο πόλεμος θα τελειώσει προτού διαφύγουν να χρησιμοποιήσουν τα μεγάλα αποθέματα της αυτοκρατορίας των. Πρέπει να ξέρετε ότι ο Φύρερ έχει καταστρώσει ένα «ωρόριο» των διαφόρων επιχειρήσεων μας. Κάθε μία από αυτές θ' αρχίσει και θα τελειώσει μέσα σε ώριστην προβλεψιμότητα.

Ο Μπέργκ τον παρακολουθούσε προσεκτικά και σκεφτόταν πως ίσως ο Γερμανός είχε δίκιο.

— Ένα μόνο πράγμα μας ανησυχεί, συνέχισε ο Νιέλμπεργκ. Ακουσα να λένε ότι πιθανόν η Αμερική να βγεί στον πόλεμο στο πλευρό της Άγγλιας. Άλλα, προτού το αποφασίσουν, θα έχω ν' αντιμετώπισω πολλές εσωτερικές ανωμαλίες, εξέγέρσεις, συμποτάς, χίλια δυο άλλα πράγματα. Οι πράκτορές μας εκεί κάτω έχουν κάμει θαύματα σ' αυτό το κεφάλαιο. Έτσι κι αν η Αμερική αποφασίσει να επέμβει θα είναι πολύ άργα...

Ο Μπέργκ γέλασε.

— Όταν το καλύτερο που έχω να κάμω, είπε, είναι να καταταχθώ στο γερμανικό στρατό. Εκεί δεν θέλετε να καταλήξετε;

— Και γιατί όχι; απάντησε ο Νιέλμπεργκ.

Γέλασε κι' αυτός.

— Έχωμε τις πληροφορίες μας για σας, φίλε μου, όπως και για όλους τους ξένους που ζουν εδώ, συνέχισε. Φαίνεται πως ήσαστε σπουδαίος «φονιάς» εκεί κάτω... Οι δραστηριοί και αποφασιστικοί άνθρωποι σαν και σας μας χρειάζονται...

— Μπα! είπεν ο Μπέργκ. Μου φαίνεται πως η στολή δεν θα μου πηγαίνε καθόλου.

— Εγώ νομίζω το αντίθετο.

— Το μόνο που ζητάω, συνέχισεν ο Μπέργκ, είναι να μπορέσω να φύγω το συντομότερο από δω. Στ' αλήθεια, τί ήρθα να κάμω σ' αυτή την καταραμένη χώρα;... Φαίνεται πως έφτασα στην πιο άσχημη στιγμή...

— Θα προτιμούσατε να εί-

χατε μείνει στη Νότιο Αμερική;

— Νομίζω πως αυτό ήταν καλύτερο. Περνούσα θαυμάσια εκεί κάτω... Άλλ' είχα κερδίσει πολλά χρήματα και γι' αυτό σκέφθηκα πως ήταν καιρός να ταξιδέψω και να ιδώ λίγο κόσμο... Κανείς δεν φανταζόταν πως ο πόλεμος θ' άρχιζε τόσο γρήγορα, ούτε ότι θα μπορούσε ν' απλωθώ ως τη Νορβηγία...

— Ο πόλεμος θ' απλωθώ σε λίγο παντού και τα κράτη της Νοτίου Αμερικής θα περάσουν κι' αυτά στην εξουσία μας, είπε αποθρηματικά ο Νιέλμπεργκ.

Είχαν φτάσει τώρα στο σπίτι όπου έμενε ο Γερμανός. Η άδεια που σ' έδωκε, είχε προστατευτικά ο Νιέλμπεργκ, σ' επέτρεπε να κυκλοφορήτε και το βράδυ... Θάρρομον μαζί σας στο μπάρ, αλλά δυστυχώς έχω μία επείγουσα εργασία απόψε... Συνηθας δεν ασχολούμαι εγώ μ' αυτά τα πράγματα, άλλ' όπως ξέρετε ο λοχαγός λείπει στο Ναρβίκ...

Φάνηκε να σκέπτεται μερικά λεπτά.

— Αν δεν έχετε τίποτε καλύτερο να κάμετε, είπε σε λίγο, έλατε στο γραφείο μου σε μία ώρα. Θα έχετε την ευκαιρία να παρακολουθήσετε μία σκηνή πολύ ενδιαφέρουσα...

— Και τότε νομίζετε πως θα φτάσουν τα χαρτιά μου; ρώτησεν ο Μπέργκ.

— Από τη μία στιγμή στην άλλη, απάντησε ο Νιέλμπεργκ. Έσφιξε κατόπιν το χέρι του Μπέργκ και μπήκε μέσα στο σπίτι του.

Χίλντα

Η μικρή Ίνγκριντ έρχόταν με άργο και διατακτικό βήμα από το μέρος του Σκόουλουντ.

Ο δρόμος διασταυρωνόταν σ' ένα σημείο μ' έναν άλλον.

Η νέα, αφού κύτταξε δυο ή τρεις φορές πίσω της, έστριψε προς τα αριστερά.

Σε απόσταση εκατό περίπου μέτρων βρισκόταν ένα μπάρ. Μ' όλη τη συκότιση, μία μικρή λάμψη έβγαίνε από τις χαραμάδες της πόρτας.

Η Ίνγκριντ έσπρωξε αυτή την πόρτα και μπήκε στο εσωτερικό.

Μερικοί πελάτες κάθονταν σιωπηλοί εδώ κι' εκεί στα τραπέζια.

Η νέα έριξε μία ματιά ολόγυρα κι' έπειτα πήγε να καθίσει στο τραπέζι ενός νέου, που περίμενε εκεί από αρκετή ώρα.

Ήταν ένα παιδί ως δέκα τεσσάρων χρόνων, με έκφραση φυσιογνωμίας και αποφασιστικό βλέμμα.

— Τί νέα, Ίνγκριντ; τη ρώτησε με χαμηλή φωνή.

— Πολύ άσχημα, Γκούνναρ, απάντησε η νέα, σκύβοντας προς το μέρος του. Τους έπιασαν, μόλις πριν από δυο ώρες. Είχαν πέσει με αλεξίπτωτο στο μικρό δάσος με τα πεύκα, όπως έκαναν πάντοτε. Αποκλείεται η προδοσία, γιατί κανείς δεν ήξερε πως έπρόκειτο να έρθουν απόψε. Άλλα, κατά μοιραία σύμπτωση, μία περίπολος περνούσε από εκεί αυτή την ώρα...

— Και πού τους έχουν τώρα;

— Στη φυλακή του γερμανικού φρουραρχείου. Κατάφερα να μάθω πως απόψε πρόκειται να τους ανακρίνουν... Και ξέρεις με ποιο τρόπο γίνεται η ανάκριση...

— Φοβάσαι για την Χίλντα, Ίνγκριντ;

— Ναι, Γκούνναρ. Όλη η λύσσα τους θα ξεσπάσει πάνω της... Αν δεν ανθέξει στα μαρτύρια και αποφασίσει να μιλήσει, τότε τί θα απογίνωμε εμείς; Όλοι;

— Δεν πρέπει να φοβάσαι, Ίνγκριντ. Η Χίλντα δεν θα μιλήσει ποτέ, ό,τι και αν της κάνουν.

Για μερικά λεπτά έμειναν σιωπηλοί.

Σε λίγο, η Ίνγκριντ ρώτησε:

— Ήρθες από την πόλη;

— Ναι, γλυστρώντας από σπίτι σε σπίτι. Ξέρεις, η επιτήρηση έχει γίνει πολύ αυστηρή τώρα τελευταία. Καθώς έρχομαι προς τα εδώ, είδα τον ανθυπολοχαγό Νιέλμπεργκ μαζί με τον ξένο... Δεν ήξερα πως ήταν φίλος τ' ου Γερμανού.

— Δεν νομίζω πως είναι φίλος του, απάντησε η Ίνγκριντ. Ο άνθρωπος αυτός δεν έχει φίλους εδώ. Είναι Αμερικανός και περιμένει να του δώσουν τα χαρτιά του, για να φύγει...

— Κι' όμως πρόσεξα πως έχει την άδεια να κυκλοφορή τη νύχτα... Φαίνεται πως τα έχει καλά μαζί τους... Ποιος ξέρει;... Θα μπορούσε ίσως να μας βοηθήσει...

Η Ίνγκριντ στήλωσε τα μάτια της στα δικά του.

— Φοβάμαι μήπως κάμωμε καμιά γκάφα, είπε.

— Ξέρεις καλύτερα από μένα, Ίνγκριντ, απάντησε ο νέος. Συ μίλησες μαζί του και...

— Είναι ένας παράξενος άνθρωπος, Γκούνναρ, είπε η νέα. Δεν σου κρύβω ότι μου άρεσε... Τον βρίσκω πολύ συμπαθή...

Σταμάτησε και πάλι.

— Πρέπει να φύγω, Ίνγκριντ, είπε σε λίγο ο νέος. Θα σε ξαναδώ αύριο το πρωί, αν μπορέσω να ξαναγυρίσω εδώ...

Διαφορετικά, θα σε περιμένω με το σουρουπό στο γνωστό μέρος...

Ο Γκούνναρ σηκώθηκε από τη θέση του, διευθύνθηκε άργα προς την πόρτα και, ανοίγον-

τάς την, χάθηκε μέσα στη νύχτα.

Η Ίνγκριντ είχε βυθισθεί στις σκέψεις της. Το μυαλό της έτρεχε ακατάπαυστα στη Χίλντα, την αδελφή της. Θα υπέμενε τάχα με καρτερία τα μαρτύρια, στα οποία θα την υπέβαλλαν; Η...

Έπειτα από μερικά λεπτά, η πόρτα άνοιξε άργα και ο Ρενέ Μπέργκ έκαμε την εμφάνισή του μέσα στο μπάρ.

Μόλις είδε την Ίνγκριντ, έτρεξε άμέσως στο τραπέζι της.

— Λοιπόν, μικρούλα, πως είσαι; ρώτησε.

— Καθόλου καλά, απάντησε η νέα. Τα πράγματα πάνε πολύ άσχημα.

Ο Μπέργκ σούφρωσε τα φρύδια.

— Τί περίεργο! Αυτή η μικρή γωνιά της γής φαίνεται πολύ ήσυχη... Κι' ωστόσο, δεν είναι δύσκολο, να καταλάβει κανείς πως πολλά πράγματα δεν βρίσκονται στη θέση τους.

— Λίγη μύρα;

Ο Ρενέ απάντησε καταφατικά με μία κίνηση του κεφαλιού.

Η Ίνγκριντ σηκώθηκε τότε και πλησίασε στον πάγκο.

— Τί πρόκειται να κάμεις; τη ρώτησε σιγά ο κάπελας, ενώ της έδινε δυο ποτήρια με μύρα.

— Είπε η μόνη ελπίδα που μας απομένει, απάντησε η Ίνγκριντ, δείχνοντας με το κεφάλι της τον Μπέργκ. Γνωρίζεις τον Νιέλμπεργκ. Θα μπορούσε ίσως να μας φανή χρήσιμος...

— Πρόσεξε, Ίνγκριντ. Λένε πως είναι φίλος του Νιέλμπεργκ...

— Όχι, δεν είναι φίλος του. Πεισφρονεί τον Νιέλμπεργκ και όλους τους Γερμανούς μαζί!

Η νέα ξαναγύρισε κοντά στον Μπέργκ με τα δυο ποτήρια τη μύρα.

— Σου άρεσε, Ρενέ;

Κάνοντας του αυτή την ερώτηση τον κυττάζε στα μάτια.

— Και βέβαια, Ίνγκριντ, απάντησε έκπληκτος ο Μπέργκ, είσαι μία γαϊωμένη νέα.

— Και δεν αναρωτήθηκες, γιατί φάνηκα τόσο... εύκολη μαζί σου; Νομίζεις, λοιπόν, ότι πηγαίνω με όποιονδήποτε, όπως ήθελαν με σένα;

Ο Μπέργκ τα είχε χαμένα.

— Δεν κάνω ποτέ παρόμοιες ερωτήσεις στον εαυτό μου, απάντησε.

— Αν δείχτηκε τόσο εύκολη μαζί σου, είπε η Ίνγκριντ, αυτό έγινε γιατί έχωμε ανάγκη να μαθαίνωμε κάθε τι που αφορά τους ξένους που έρχονται εδώ.

— Ά!... Και γιατί;

Η Ίνγκριντ χαμογέλασε.

— Φαντάζεσαι, λοιπόν, ότι μας άρεσει να έχουμε αυτά τα γουρουνία αιώνιας εδώ;

— Οι Γερμανοί ωστόσο είναι εδώ και δεν φαίνεται να έχουν καμιά διάθεση, για να φύγουν.

— Δεν θα μείνουν πάντα. Οι Άγγλοι θα ξαναγυρίσουν. Πρέπει να το πιστεύουμε.

— Είναι καλύτερα για σας, ρωσικά, να εξακολουθήσετε να το πιστεύετε.

— Μόνον αυτό;... Μερικοί από μας σκέπτονται πως πρέπει να βοηθήσουμε από τώρα τους Άγγλους, για να μπορέσουν να ξαναγυρίσουν.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια

Η ιστορία της στρατιωτικής στολής στην Ελλάδα αρχίζει με την Επανάστασι του 21. Στο διάστημα του Αγώνος οι κυβερνήσεις της Επαναστάσεως προσπάθησαν με τη βοήθεια ξένων φιλελλήνων να οργανώσουν σώματα τακτικού στρατού, τα οποία και έντυσαν με την ευρωπαϊκή στολή.

Αλλ' εκτός από τις δυσκολίες που συνάντησαν για την εξεύρεση του υμνισμού είχαν και την αντίδραση των καπετανών προς το ευρωπαϊκό ένδυμα. «Τα στενά των Φράγκων», όπως το έλεγαν χλευαστικά. Δεν μπορούσαν να καταλάβουν οι άνθρωποι αυτοί, που είχαν συνηθίσει να πολεμούν με τη φουστανέλλα, πως ήταν δυνατόν ένας κακός στρατιώτης να γίνη καλύτερος, αλλάζοντας τα ρούχα του.

Και η αντίδραση αυτή για την ευρωπαϊκή στρατιωτική στολή εξακολούθησε πολλά χρόνια κατόπιν, μετά την άφιξη του Όθωνος και μέχρις ότου απέχωρσαν πια από το στρατό οι άνδρες του Αγώνος. Τόση μάλιστα ήταν η αντίδραση για την ευρωπαϊκή στολή, ώστε πολλοί από τους αγωνιστές της Επανάστασεως έπρωτίζον να μείνουν μακριά από το στράτευμα, παρά να αντικαταστήσουν την ελληνική φουστανέλλα και την πολεμική τους εξάρτηση με τα «στενά των Φράγκων».

Κι' ακριβώς για τους παλαιούς αυτούς αρχηγούς ιδρύθηκε στα 1835 από τον Όθωνα ή Φάλαγγ στην οποία όσοι κατατάσσονταν έφερναν το αξιωματικό και μπορούσαν να διατηρήσουν τη φουστανέλλα τους.

Ως πρώτη λοιπόν ελληνική στρατιωτική στολή πρέπει να θεωρήσουμε τη μαύρη στολή των Ιερολοχιτών, που φόρεσε το σώμα των νεαρών Ελλήνων σπουδαστών, εκείνων που με τον Νικόλαο Ύψηλάντη έγραψαν μία από τις λαμπρότερες σελίδες της Ιστορίας μας στο Δραγατσάνι.

Τη στολή αυτή των Ιερολοχιτών την απέθαντισε ο Γερμανός ζωγράφος Πέτρος φον Έσε με μία από τις τοιχογραφίες του ανακτόρου του Μονάχου. Με τη στολή του Ιεροού Λόχου έμοιαζε και εκείνη που χρησιμοποίησε ο πρώτος τακτικός στρατός που σχηματίσθηκε στην Πελοπόννησο, τον Ιούνιο του 1821, από τον φιλέλληνα ταγματάρχη Παλέσσα.

Το σώμα αυτό είχε οργανωθεί με τις φροντίδες του Δημητρίου Ύψηλάντη, που κατεβαίνοντας στην Ελλάδα για τον Αγώνα, είχε αγοράσει κρυφά από την Τεργέστη υμνισμό και λογοφόρα όπλα για τριακοσίους άνδρες.

Τους πρώτους αυτούς τακτικούς στρατιώτες, τα άτακτα στρατεύματα τους είχαν ζαπτίσει Μαυροφόρους, από το μαύρο χρώμα της στολής τους.

Το δεύτερο τακτικό σώμα που οργανώθηκε στην Κόρινθο (Απρίλιος 1822) με τον Ιταλό συνταγματάρχη Τορέλα, φορούσε στολές γαλλικού τύπου.

Οι στρατιώτες του, για

Φιλέλληνες αξιωματικοί που υπηρετούσαν στο τακτικό στρατό το 1822. (Από παλαιά χαλκογραφία).

ΟΙ ΠΡΩΤΕΣ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΕΣ ΣΤΟΛΕΣ

Η φουστανέλλα και το άγγλικό κράνος

κούς του. Μία παλαιά γαλλική χαλκογραφία μας δείχνει το περίεργο εκείνο μωσαϊκό των στολών.

Στολή καθαράς ελληνικής, δηλαδή σα γ ι α κ ε ν ο λ ε υ κ ό, φ ο υ σ τ α ν έ λ λ α κ α ι φ έ σ ι, φόρεσε ο τακτικός στρατός που σχημάτισε στο Ναύπλιο τον Ιούλιο του 1824 ο Ρόδιος. Ο στρατός αυτός εξελίχθηκε κατόπιν στον σημαντικότερο της Επανάστασεως, υπό τον Γάλλο φιλέλληνα Φαβιέρο.

Συγχρόνως με την οργάνωσι του σώματος Φαβιέρου ή Επαναστατική Κυβέρνησις παράγγειλε στο ελληνικό Κομιτάτο του Λονδίνου έξη χιλιάδες στολές και ανάλογο όπλισμό. Οι στολές αυτές αντικατέστησαν στα 1826 τη φουστανέλλα που φορούσαν ως τότε οι τ α κ τ ι κ ο ι του Φαβιέρου.

Για πρώτη φορά τότε ο ελληνικός στρατός φόρεσε τόσο λαμπρή στολή. Αμπέχωνο γαλάζιο, στολισμένο στα στήθη με αργυρόπλεκτα γαϊτάνια. Παντελόνι φαιό και κράνος έγγλεζικο μαύρο που λαμπροκοπούσε στον ήλιο. Τα σπαθιά των αξιωματικών είχαν χρυσή λαβές και το κράνος τους λωφία με φτερά γαλάζια και άσπρα.

Οι στρατιώτες όμως, άσυνήθιστοι στα άγγλικα κράνος, τα πέταξαν σε μία πορεία που έκαναν το καλοκαίρι του 1826 από την Επίδαυρο στο Ναύπλιο και φόρεσαν πάλι το πατροπαράδοτο φέσι...

Αυτοί λοιπόν ήταν οι σημαντικότεροι σταθμοί της στρατιωτικής στολής στην Επαναστατική περίοδο.

Η μεγάλη όμως μάχη του επαναστατημένου Έθνους, τα σώματα των διαφόρων οπλαρχηγών, έκαναν τον πόλεμο με το έθνικό τους ένδυμα. Τι λερη φουστανέλλα, που τόσο την εξύμνησαν δικοί μας και ξένοι παηταί.

Ήταν δε λερη ή φουστανέλλα, γιατί βέβαια δεν ήταν εύκολο να την αλλάζουν συχνά οι αγωνιστές της Επανάστασεως, άλλ' ακόμη και για λόγους προνοίας. Είχαν παρατηρήσει, δηλαδή, οι άνδρες εκείνοι ότι η λιγδωμένη φουστανέλλα έδιωχνε μερικά γνωστά και ένοχλητικά ζωύφια. Γι' αυτό το λόγο φρόντιζαν πάντα, προτού ακόμη τη φορέσουν, να την πασαλείθουν με διάφορες λιπαρές ουσίες.

Μετά την Επαναστατική περίοδο, ωστόσο, η φουστανέλλα έπαψε να είναι λερη: ήταν πεντακάθαρη!

Αγωνιστής και Ιερολοχίτης της Επανάστασεως.

ΕΠΑΜ. ΣΤΑΣ.

Καλαυγητικά
Μεγάλη Παρακαταθήκη όλων των Εύρω-
παϊκών & Ξεχωρίων καλαυγητικών
Χουδικούλουλος

65

Ο ΕΡΩΣ ΣΤΟ ΦΩΣ ΤΗΣ ΕΠΙΣΤΗΜΗΣ

Τί αποδεικνύει η στατι-
στική

Ο περισσότερος κόσμος θεωρεί τον έρωτα σαν κάτι το παράξενο και νεφε-
λώδες, που το νοιώθουμε,
αλλά δεν το καταλαβαίνου-
με. Οι ψυχίατροι, οι ψυ-
χολόγοι κι' οι κοινωνιολό-
γοι συμφωνούν κι' αυτοί
ότι δεν μπορούμε να κα-
θορίσουμε με ακρίβεια τον
έρωτα. Ωστόσο, προσπα-
θούν, όσο το δυνατόν, να
τον εξετάσουν επιστημονι-
κά, με τη βοήθεια της στα-
τιστικής και της μελέτης
των γάμων και διαζυγίων.
Οι παρακάτω ερωτακρι-
σεις βασίζονται στα συμ-
περάσματα των ερευνών
τους:

1. Μπορούν μερικοί άν-
θρωποι να ζήσουν δίχως
έρωτα;

«Οχι. Όλοι είμαστε γεν-
νημένοι με την επιθυμία ν'
αγαπήσουμε και ν' αγαπη-
θούμε. Αυτή δε η επιθυμία
μας πρέπει να ικανοποιηθ-
ει με κάποιο τρόπο. Γενικά,
κάθε άνθρωπος επιζητεί
δυο βασικά πράγματα: α-
γάπη (με την ευρύτερη ση-
μασία της) και συναισθη-
μα ασφάλεια. Οι ψυχολό-
γοι λοιπόν βεβαιώνουν ότι
το δεύτερο είναι αδύνατον
χωρίς το πρώτο.

2. Οι άντρες αγαπούν
συνήτοχα απ' τις γυναί-
κες;

«Οχι. Έχει δημιουργηθ-
εί αυτή η λανθασμένη αντίλη-
ψη, επειδή οι άντρες μι-
λούν προθυμότερα απ' τις
γυναίκες για τα ειδικά
τους.

3. Οι περισσότερες γυ-

ναίκες παντρεύονται α-
πό αγάπη;

Σύμφωνα με μία στατι-
στική, επί 18.000 γάμων,
μόνον τα 56% των γυναικών
είχαν παντρευτεί από έρωτα.
Οι υπόλοιπες είχαν κάμει
το γάμο τους για ασφάλεια,
ή για ν' αποκτήσουν παιδιά,
ή από φόβο μήπως μείνουν
γεροντοκόρες. Οι γυναίκες
μπορούν ευκολότερα από
τους άντρες να παντρευτούν
χωρίς αγάπη. Κι' αυτό εί-
νε αληθινό δυστύχημα, για-
τί χρειάζεται η αμοιβαία α-
γάπη για ν' επιτύχει ο γά-
μος.

4. Κάθε άνθρωπος τεί-
νει ν' αγαπήσει ένα πρό-
σωπο με αντίθετο χαρα-
κτήρα;

«Οχι. Απεναντίας, ανα-
ζητεί εκείνο που του μοιά-
ζει στη νοοτροπία, στην ι-
διοσυγκρασία και στη σω-
ματική διάπλαση. Οι ψη-
λοί άντρες διαλέγουν ψηλές
γυναίκες, οι ξανθοί ξανθές,
κλπ.

5. Πόσες πιθανότητες
έχει ένα νέο άντρώγυνο
ότι θα βρει την απόλυτη
ευτυχία;

Περίπου 5%. Μπορεί ο-
μως ν' αρκεσθαι λογικά σε
μια σχετική ευτυχία. Απ'
τις απαντήσεις 1.000 γυ-
ναικών κάθε κοινωνικής τά-
ξεως, έδωσαν το συμπέρα-
σμα ότι τα 6% θεωρούσαν
το γάμο τους ιδεώδη, τα
80% ήταν μέτρια ευτυχι-
σμένες και μόνο τα 14% ή-
σαν δυστυχισμένες.

6. Σε ποιά ηλικία
συναντάται συχνότερα ο
έρωτας;

Στις γυναίκες, μεταξύ 16
και 20 ετών. Στους άντρες,
άμέσως μετά τα 20 χρόνια.
«Επειτα, ως τα 40, άντρες
και γυναίκες είναι λιγώτερο
επιδεκτικοί στον έρωτα.
Κατόπιν όμως παρατηρεί-
ται μία νέα και απότομη

αύξηση των ερωτικών κλί-
σεων, και στα δύο φύλα.
Μία γυναίκα έχει διπλάσιες
πιθανότητες ν' αγαπήσει με-
τά τα 40 χρόνια της, παρά
όσο μεταξύ 30 και 40.

7. Πόσες φορές έρω-
τεύεται ένας συντησιμέ-
νος άνθρωπος;

Οι ψυχολόγοι που με-
λέτησαν 896 σοβαρούς έ-
ρωτες, διαπίστωσαν ότι οι
φοιτητάι σε ηλικία 22 ε-
τών είχαν ήδη έρωτευθαι δυο
φορές. Μία ανάλογη έρευ-
να, που αφορούσε 100 γυ-
ναίκες, απέδειξε ότι είχαν
έρωτευθαι σοβαρά 677 άν-
δρες, δηλαδή από 7 περί-
που η καθεμιά! Η ίδια
στατιστική σε 100 άνδρες
ενηλίκους απέδειξε ότι εί-
χαν έρωτευθαι 671 φορές.

8. Ο έρως έχει κανέ-
να αποτέλεσμα στον όρ-
γανισμό μας;

Ναί. Ένεργει ως διεγερ-
τικό του νευρικού συστήμα-
τος και αυξάνει τις πνευ-
ματικές ικανότητες. Γι' αυ-
τό ένας έρωτευμένος καταρ-
θώνει πράγματα που θα
του φαινόταν αλλιώς
αδύνατα.

9. Πώς επιδρά η έρωτι-
κή απενοχτέυσις;

«Οχι μόνο ελαττώνει τη
σωματική αντοχή, αλλά
μπορεί επίσης να προκαλέ-
ση βαθείας οργανικές δια-
ταραχές και να κλονίσει σο-
βαρά την υγεία. Οι στα-
τιστικές των ασφαλιστι-
κών εταιρειών δείχνουν ότι
ένας άνθρωπος ευτυχισμέ-
νος στον έρωτα έχει διπλά-
σιες πιθανότητες από ένα
απογοητευμένο να διατηρή-
ση την υγεία του ως τα τέ-
λη της ζωής του. Η θνησι-
μότης είναι 2-4 φορές με-
γαλύτερη μεταξύ των απο-
γοητευμένων απ' τον έρω-
τα. Στις γυναίκες όμως που
έχουν χάσει τους άντρες
τους, η αύξηση της θνησι-
μότητας είναι μόνο κατά
50%.

10. Ποιος είναι ο κυρι-
ώτερος λόγος ασυμφωνίας
των δυο φύλων;

Το ότι οι άντρες θεω-
ρούν τους εαυτούς των ά-
νωτερα όντα. Κατά τον ψυ-
χολόγο δόκτορα Άντλερ, η
αντίληψη αυτή προκαλεί
τον πιο σοβαρό κλονισμό
της ερωτικής σχέσεως.

11. Τι μας κάνει να έ-
ρωτευόμαστε;

Κάθε άνθρωπος, στην έ-
φηβική του ηλικία, διαμορ-
φώνει μέσα στο νου του το
«ιδανικό ταίρι» του, συγκεν-
τρώνοντας στοιχεία από έ-
κατοντάδες διάφορες πηγές.
«Επειτα αρχίζει να το ανα-
ζητά, συνειδητά και ύπο-
συνειδητά. Αν το βρει, το
έρωτεύεται κι' έχει κάθε πι-
θανότητα να ευτυχίσει. Άλ-
λοιώς, θα νοιώθει πάντοτε
σαν κάτι να του λείπει.

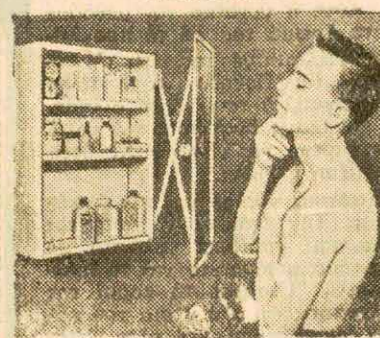
12. Τι πρέπει να κάνει
κανείς για ν' ξεχάσει τον
ήμισο (ή την ήμισυ);

Ο ασφαλέστερος τρόπος
είναι ν' απασχοληθαι με έν-
τατική εργασία, σπορ κλπ.
«Ας έχη τέλος υπ' όψιν του
ότι υπάρχουν στον κόσμο
μυριάδες πρόσωπα, που ά-
νηκουν στον τύπο που απο-
τελεί το ιδεώδες του.

ΕΝΑΣ ΣΥΝΘΕΤΗΣ 80 ΕΤΩΝ

Ο Έμιλ - Ζακ Νταλκρόζ, που συνε-
πλήρωσε τελευταίως τα 80 χρόνια
του είναι ο έφευρτής του διωκτικού
συστήματος ρυθμικής γυμναστικής,
διαδεδομένου στην Ευρώπη και στην
Αμερική. Αλλά κι' ο συνθέτης ενός
πλήθους ελαφρών και κοριτωμένων
τραγουδιών.

ΕΥΚΟΛΙΕΣ ΓΙΑ ΤΟ ΣΥΡΙΣΜΑ

Για να ξυριζέσαι κανείς εύκολα και
άνετα, δεν έχει παρά να προσηυθε-
τον κινητό αυτό κ' θάβει, που προ-
σφοδρείται στο ντουλαπάκι του φαρ-
μακείου και μπορεί να πάρη οποιοδή-
ποτε κλίση.

ΜΙΜΟΥΝΤΑΙ ΤΟΥΣ ΜΕΓΑΛΟΥΣ

Ο αμερικανικός μικρόκοσμος άρχισε
να θέλει κι' αυτός τις «Βασιλισσές»
του. Έτσι, η μικρή Τόννι Λύν, 5 ε-
τών έξελεν «μία Μπέθελν Χίλλν»
(δηλαδή Βασιλισσα ενός προστείου
του Χόλλυγουντ). Οι δυο «κρίται» της
προσφέρουν το σχετικό κύπελλο να
ζι μ' ένα φίλι.

Ο Ο.Η.Ε. κυνηγός ΘΗΣΑΥΡΟΥ

Το μυστικό του Μεγάλου
Ψαριού

Ο πυρετός της αναζητή-
σεως κρυμμένων θησαυρών
κυριεύει ακόμη... και τον
Ο.Η.Ε.! Πράγματι, η «ΟΥ-
ΝΕΣΚΟ», δηλαδή η Μορφω-
τική και Επιστημονική Όρ-
γάνωση των Ηνωμ. Έθνών
(τιμήμα του Ο.Η.Ε.), χρημα-
τοδότησε με 50.000 δολλά-
ρια μια εξερευνητική απο-
στολή, που θ' αναζητήσει στο
βόρειο Περού το θρυλικό θη-
σαυρό του Μεγάλου Ψα-
ριού. Άλλα τόσα χρήματα
διέθεσαν για την ίδια απο-
στολή πέντε νοτιοαμερικανι-
κές δημοκρατίες. Ελπίζε-
ται όμως ότι ο θησαυρός
αν βρεθί - θάχη χρηματική
και αρχαιολογική αξία πολύ
μεγαλύτερη από 100.000
δολάρια.

Η αποστολή θα ξεκινήσει
απ' τις έκβολές του Άμαζο-
νίου, τον προσεχή Άπριλιο,
θα λάβουν δε μέρος σ' αυ-
τήν διακεκριμένοι Άγγλοι,
Άμερικανοί και Γάλλοι επι-
στήμονες, ιστορικοί και ζω-
ογολόγοι.

Ο θησαυρός μπορεί να
βρίσκεται κάπου ανάμεσα
στα έρειπια της αρχαίας πό-
λεως Τσίμου, της πρωτεύου-
σας μιας φυλής των Ίνκας.
Το 1575, ο φύλαρχος αυτής
της φυλής έζωσε φτωχικά σ'
ένα μικρό αγρόκτημα. Εκεί
τον βρήκε κάποιος Ισπανός
πραματευτής, ο Γκάρτσια
Γκουτιερρέθ ντε Τολέντο. Μια
στενή φίλια αναπτύχθηκε με-
ταξύ τους. Μια μέρα, ο Ί-
σπανός μεμψιμοιρούσε για
τη φτώχεια του και την κου-
ραστική δουλειά του.

Κάνε υπομονή, φίλε μου,
του συνέστησε ένας απ' τους
γυιούς του φυλάρχου. Τι να
τά κάμης άλλωστε τα πλού-
τη;... Οι πρόγονοί μου ή-
σαν μυθωδώς πλούσιοι, κι' ο-
μως δεν ήσαν ευτυχέστεροι
από μας, που ζούμε με την
εργασία μας σ' αυτό το μι-
κρό κτήμα.

Επειδή όμως ο Γκάρτσια
έπέμενε ότι μόνο το χρυσάφι
κάνει ευχάριστη τη ζωή, ο
νέος του είπε επιτέλους:

— Ε λοιπόν, θα σε κάω
πλουσιώτατο! Θα μού δρκι-
σθής όμως πρώτα στην Παι-
αγία, διότι θα μεταχειρισθής τον
πλούτο σου σε φιλανθρωπίες,
για ν' βοηθήσεις τους φτω-
χούς.

Ο πραματευτής το δρκι-

σθηκε. Κι' ο νέος τον ώδη-
γησε μία νύχτα στα έρειπια
του Τσίμου. Εκεί, σήκωσε
μια πλάκα, που έκρυβε την
είσοδο ενός υπογείου λαθυ-
ρηνθου. Οι δυο άντρες κατέ-
βηκαν εκεί μέσα κι' έφτασαν
σε μια σπηλιά, όπου ύπηρχε
κρυμμένος ένας θησαυρός α-
πό χρυσάφι και πολύτιμα
σκεύη. Στη μέση, πάνω σ' έ-
να βωμό, ήταν στημένο ένα
χρυσό ψάρι, με μάτια από
σμαράγδα.

Αυτός είναι ο θησαυρός
του Μικρού Ψαριού, έξηγησε
ο νέος. Άν κρατήσεις τον
όρκο σου, θα σου φανερώσω
αργότερα την κρύπτη του θη-
σαυρού του Μεγάλου Ψα-
ριού, που είναι απείρως μεγα-
λύτερος απ' αυτόν!

Η ιστορία αυτή δεν είχε
παραμυθί. Στα αρχεία της
γειτονικής πόλεως του Τρου-
χίλλο αναφέρεται ότι ο
Γκάρτσια ντε Τολέντο έδωσε
το 1577, χρυσάφι σε ράβδους
και κοσμήματα, αξίας 85.
577 χρυσών «καστελλάνος».

Ήταν το μερίδιο που άνηκε
στο βασιλέα της Ισπανίας
απ' τον κρυμμένο θησαυρό.
Επομένως, η αξία του θη-
σαυρού του Μικρού Ψαριού
μπορεί να υπολογισθί σε
5.000.000 χρυσά δολάρια!

Ο Ρομπέρ ζάρωσε τα φρύ-
δια του. Θα προτιμούσε ν' α-
ποφύγη αυτό το θέμα.

Ναί, πατέρα, είπε, πέθα-
νε η θεία Σεσίλ, και μαζί της
πέθαναν κι' οι ήλίθιες δεισιδαι-
μονίες της. Ποτέ μου δεν πί-
στεψα τις ιστορίες της! Ήξερα
πώς δεν μπορεί να συμβούν
στον αιώνα μας αυτά τα φρι-
κτά πράγματα! Η θεία Σεσίλ
ήταν μία νευρασθενική γερον-
τοκόρη, ποτισμένη με νοσηρό
μίσος για σένα και την οικο-
γένειά σου... Έρρω καλά πως
δεν μπορεί νάσαι βρυκόλακας,
ούτε δολοφόνος!

— Έχεις τον ένθουσιασμό
της νεότητος, Ρομπέρ, πρόφε-
ρε ο δικηγόρος με κουρασμένη
φωνή. Πες μου όμως, έσεις
ολόκληρο το θρύλο;

— Μά, πατέρα, δεν θέλω ν'
ακούσω τέτοια πράγματα!
Δεν κοιμάσουν σε χωριστή κά-

ΔΙΗΓΗΜΑ ΦΡΙΚΗΣ

Είχε χλωμιάσει έλα-
φρά. Σταγόνες ιδρώ-
τος έβρεχαν το μέτωπό
του.

— Κι' όμως, Ρομπέρ,
υπάρχει κάποια αλη-
θεια σ' αυτό το θρύλο!
Πρέπει να τα μάθεις ο-

Η κατάρα των Ντουριέ

— Ρομπέρ!... φώναξε με
συγκίνηση ο δικηγόρος Ντου-
ριέ, σφίγγοντας στην αγκαλιά
του το γιοιό του, που είχε να
τον δη 20 χρόνια. Ρομπέρ, παι-
δί μου!... Αυτή είναι η εύτυ-
χέστερη μέρα της ζωής μου!
Ο νέος τον κυττάζε μ' α-
γάπη. Τον είχε αγαπήσει πάν-
τα, παρ' όλα όσα είχε ακούσει
γι' αυτόν.

Σ' αυτά τα είκοσι χρό-
νια, παρακολουθούσα από μα-
κριά, απ' το Παρίσι, όλη τη
ζωή σου στη Ν. Υόρκη...
προσθεσε ο πατέρας του. Και
τώρα είμαστε και πάλι μαζί,
ένωμένοι... τώρα που πέθανε
η θεία σου Σεσίλ.

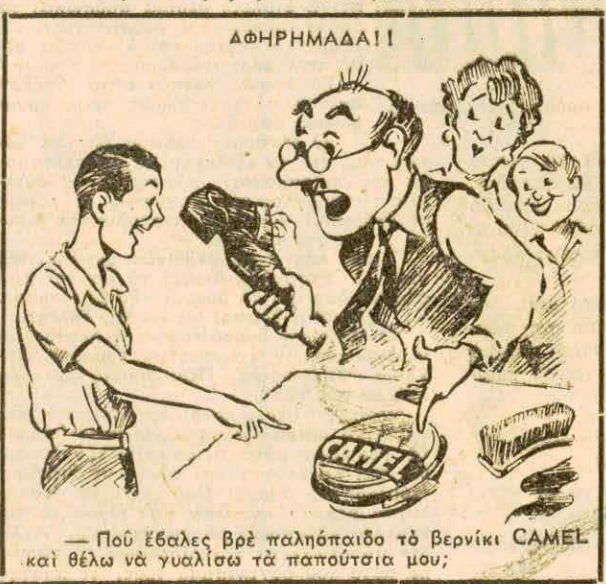
Ο Ρομπέρ ζάρωσε τα φρύ-
δια του. Θα προτιμούσε ν' α-
ποφύγη αυτό το θέμα.
Ναί, πατέρα, είπε, πέθα-
νε η θεία Σεσίλ, και μαζί της
πέθαναν κι' οι ήλίθιες δεισιδαι-
μονίες της. Ποτέ μου δεν πί-
στεψα τις ιστορίες της! Ήξερα
πώς δεν μπορεί να συμβούν
στον αιώνα μας αυτά τα φρι-
κτά πράγματα! Η θεία Σεσίλ
ήταν μία νευρασθενική γερον-
τοκόρη, ποτισμένη με νοσηρό
μίσος για σένα και την οικο-
γένειά σου... Έρρω καλά πως
δεν μπορεί νάσαι βρυκόλακας,
ούτε δολοφόνος!

— Έτρεξα να ιδώ τί συνέ-
βαινε. Και βρήκα τα δυο παι-
διά μου νεκρά στις κούνιες
τους! Όλο το αίμα τους είχε
φύγει από δυο τρύπες που εί-
χαν στον λαιμό τους. Κι' όμως
δεν ήταν χυμένη γύρω τους ου-
τε μία σταλαγματιά!... Θά-
χες πάθει και συ το ίδιο, αν
δεν κοιμάσουν σε χωριστή κά-

ΟΙ ΦΛΟΥΔΕΣ... ΜΕΣΑ ΣΥΓΚΟΙΝΩΝΙΑΣ

— Άντε, γειά σου Δημοσθένη! Πάω για το στίτι...
(Σκίτσος Μ. Αναστοπούλου)

ΑΦΗΡΗΜΑΔΑΙ!

— Πού έβαλες βρε παληόπαιδο το βερνίκι CAMEL
και θέλω να γυαλίσω τα παπούτσια μου;

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΟΙΚΟΣ
ΚΟΠΤΙΚΗΣ - ΡΑΠΤΙΚΗΣ
ΜΑΡΙΚΑΣ Η. ΓΟΥΔΑ
ΜΕΤΑ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΟΥ ΟΙΚΟΤΡΟΦΕΙΟΥ - ΟΔΟΣ ΑΓ. ΑΝΔΡΕΟΥ 1
33 ΣΤΗ ΕΥΔΟΚΙΜΟΣ ΕΡΓΑΣΙΑ (ΕΝΑΝΤΙ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗΣ ΑΘΗΝΩΝ)

μαρα, με την πόρτα σου κλει-
σμένη από μέσα.

» Η ιστορία αυτή έκανε πα-
σίγνωστο τ' όνομά μου στη
Γαλλία και σ' όλη την Ευρώ-
πη. Κατηγορήσαν έμένα ως έ-
νοχο... Είπαν ότι εγώ είχα
πιη το αίμα των παιδιών μου...
Δικάστηκα, αλλά αθωώθηκα...
γιατί η καταδίκη μου θα κλό-
νιζε τα θεμέλια της θρησκείας
και της λογικής! Ήταν άνω-
νάτων να πιστέψω κανείς ένα
τετοιο φρικτό πράγμα! Κι έ-
γώ ο ίδιος, αν το πίστευα, θ'
αυτοκτονούσα!... Ωστόσο η
αμφιβολία με τρελλάνει...

» Η θεία σου που είχε αντι-
καταστήσει τη νεκρή μητέρα
σου, σε πήρε τότε και φύγατε
για την Αμερική. Κι έμεινα
ολομόναχος στον κόσμο, απο-
διωγμένος απ' την κοινωνία...
Στα είκοσι αυτά χρόνια δεν
σέ είδα καθόλου, δεν σου γρά-
ψα... Και τώρα έρχεσαι να
μου πης πως μ' αγαπάς, ό-
πως ο γιοςός τον πατέρα...

» Ίσως μάς λυτήθηκε πιά ό
Θεός!... Ναι, θα ζήσουμε μα-
ζί, και θα ταφί για πάντα τό
τρομερό, τό ανεξήγητο παρελ-
θόν... Έχω νοικιάσει ένα κυ-
νηγετικό περιπτερό, στόν Κα-
ναδά. Θα πάμε να περάσουμε
εκεί μερικές βδομάδες... Θέ-
λω όμως να μου δειχθεί ότι
θα κλειδώνης την πόρτα σου,
τη νύχτα, κι ότι θα κοιμάσαι
μ' ένα ρεβόλβερ δίπλα σου!

Ήταν ή τρίτη βραδυά που
θα περνούσαν στο απομονωμέ-
νο εκείνο κυνηγετικό περιπτε-
ρο, κοντά στη λίμνη Τιμπερ.
Είχε ξεσπάσει μία φοβερή πό-
ρα. Ο Ντουριέ φόρεσε ένα α-
διάδροχο και βγήκε για να δέ-
ση πιο γερά τη βάρκα του
στην όχθη.

Ο Ρομπέρ ένοιωσε κακοδια-
θεσία, σαν ένα κάψιμο στο λαι-
μό... Μπήκε στο δωμάτιο του
πατέρα του, για να πάρη κά-
τι, και τό βλέμμα του έπεσε
στη μισάνοιχτη βαλίτσα του.
Ένα παλιό βιβλίο υπήρχε έ-
κεί μέσα. Ο νέος τό πήρε και
τό ξεφύλλισε.

Μιλούσε για βρυκόλακες, για
λυκανθρώπους, για παράξενα
τέρατα... Κι' ένα κεφάλαιο
του ήταν αφιερωμένο στην οί-
κογένεια Ντουριέ.

«... Κανείς δεν ξέρει πότε
θα σταματήσει ή δαιμονική κα-
τάρρα αυτής της γενιάς — διά-
δωσε ό Ρομπέρ. Πρόκειται στην
περίπτωση αυτή, για ένα παρά-
δοξο είδος βρυκόλακα, που πι-
νει μόνο αίμα συγγενών του.
Δέν είναι νεκρός που ξαναζή,
ελλά άνθρωπος ζωντανός, που

δέν υποπτεύεται την κατάστα-
σί του. Για να κυριευθή απ' τό
πάθος του, πρέπει απαραί-
τητα νανε παρών και κάποιος
άλλος απ' την οικογένειά του,
που ενεργεί τότε ως μέντιουμ.
Βρυκόλακας και μέντιουμ νοιώ-
θουν τόν ίδιο πονοκέφαλο, ναυ-
τία, στέγνωμα του λαιμού...
"Αν ό βρυκόλακας δεν μπορεί
ση τότε να βρη άλλο κατάλο-
γλο θύμα, πίνει τό αίμα του
ιδίου του μέντιουμ...».

Ο νέος δεν μπόρεσε να δια-
βάση περισσότερα, γιατί άκου-
σε τα βήματα του πατέρα του.
Πέταξε βιαστικά τό βιβλίο μέ-
σα στη βαλίτσα. Ο δικηγό-
ρος μπήκε, έρριξε μία ματιά
στό γιοιό του και στη βαλίτσα,
μά δεν είπε τίποτε.

Είχε φτάσει πιά ή ώρα του
ύπνου.
— Έχω πονοκέφαλο, πατέ-
ρα, παραπονέθηκε ό Ρομπέρ.
Κι' ό λαιμός μου είναι στεγνός.
Ο δικηγόρος τινάχθηκε και
τόν κύτταξε, με μάτια γουρλω-
μένα.

— Και σύ;... τραύλισε.
Κι' εγώ τό ίδιο!...

— Αρπάξε ένα σχοινί που βρι-
σκόταν σε μία γωνία.
— Δέσε με, Ρομπέρ!...
ούρλιασε. Δέσε με γερά στό
κρεβάτι μου!... Τώρα καταλα-
βαίνω! Έσύ ήσουν τό μέντι-
ουμ, κι' όχι ή θεία Σεσίλ, ό-
πως έλπιζα... Δέσε με γρή-
γορα... Έτσι που να μην μπο-
ρώ να κουνηθώ!

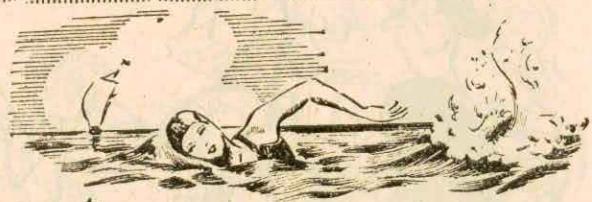
Ο νέος υπήκουσε, ταγωμέ-
νος απ' τη φρίκη. Έπειτα ανέ-
θηκε στην κάμαρά του. Έπεσε
στό κρεβάτι του και βυθίστη-
κε σε λήθαργο...

Όταν ξύπνησε, τό πρωί, έ-
νοιωσε μία παράξενη γεύσι
και κάτι πηχτό μέσα στό στό-
μα του... Καί θυμήθηκε ξα-
φνικά, αόριστα, ότι είχε ξανα-
αισθανθή τό ίδιο πράγμα άλ-
λοτε, πριν από πολλά χρόνια!

Πετάχτηκε όρθιος κι' έτρεξε
στό δωμάτιο του πατέρα του.
Ο δικηγόρος ήταν δεμένος
στό κρεβάτι του... νεκρός,
με δυό τρύπες στό λαιμό, απ'
όπου είχε χάσει όλο του τό
αίμα!... Αυτός ήταν τό μέν-
τιουμ, κι' ό γιοςός του ό βρυ-
κόλακας!

Τρέμοντας απ' αυτή την ά-
ποκάλυψη, ό Ρομπέρ άρπαξε τό
ποκάλυψι του και τίνανε τό μυ-
αλά του στόν αέρα.

Οι ψαράδες, που βόλκαν έ-
πειτα από μέρες τα δυό πτώ-
ματα, δεν μπόρεσαν να ξεγλη-
σουν την τραγωδία που είχε
συμβή στό έρημικό προάστιο.
ΗΡΑ ΠΑ-Ι-Ρ-Σ

Μπορείτε νεί χαρμίνι

... όσο δέλε-
τε τη δαλσσσα χωρίς ή άλμυρα να καίαστρεψη την έπιδερμί-
δα σας ή ό ήλιος να σας κάνη ενκαύματα και παναδες άρκει
πριν άπό τό μάνιο σας να κανέτε μια επάλειψη με την προ-
φυλακτική κρέμα ΙΑΝΟΛΙΝΗ ΜΕΛΠΑΝ.

Τό βρόδου πριν κοιμηθήτε επαναλάβετε τό ίδιο για να
κρατήσετε τό δέρμα σας λείο και άνθηρό.

Προσέξτε όμως τας άπομιμήσεις, ζητήστε επιμό-
νας την μάρκα ΜΕΛΠΑΝ σε πρασιό κουτάκι

Ο πρόχειρος γιατρός

Τί πρέπει να ξέρετε

Παρ' όλες τις προόδους και την εκλαίκευσι της ιατρικής
έπιστήμης, ό πολός κόσμος εξακολουθεί νάχη διάφορες ιδέες
λανθασμένες και να τις πιστεύη τυφλά — μολοντί δεν έχουν
δοκιμασθή ποτέ. Για να βεβαιωθήτε αν άνήκετε και σεις σ'
αυτή την κατηγορία, διαβάστε τις πορακάτω έρωταποκρίσεις
και διαπιστώστε αν συμφωνούν με τις γνώμες που είχατε ως
τώρα:

1. Τα καθαρά δόντια δεν χαλούν ποτέ;
Μπορούν συχνά να χαλάσουν, αν έχουν έλλειψι άσβεστίου,
αν ή γενική υγεία είναι κακή, ή αν ό οργανισμός διατρέφεται
άσχημα.

2. Τέ αλκοού σε μικρή ποσότητα βλάπτει και συντομεύει
τη ζωή;
Όχι. Άντρες και γυναίκες που κάνουν μετρία χρησι άλ-
κοού, ζουν κάπως περισσότερο απ' όσους δεν πίνουν καθό-
λου, και 6 χρόνια περίπου παραπάνω απ' όσους πίνουν πολύ.

3. Τό γάλα είναι «τελεία τροφή» για όλους τους ανθρώ-
πους;
Όχι. Όφελει τους περισσότερους, σε μερικούς όμως προ-
καλεί άσθμα κι' άλλες αλλεργικές αντιδράσεις.

4. Η φαλάκρα προέρχεται απ' τό συχνό βρέξιμο του
κεφαλιού στη νεανική ηλικία, ή απ' τό στενά καπέλλα;
Όχι. Είναι κληρονομική και δεν μπορεί να κάμη κανείς
τίποτε για να την άποφύγη. Στις περιπτώσεις που έπιτυ-
χάνετα θεραπεία, δεν πρόκειται περί πραγματικής φαλά-
κρας, αλλά περί άλλης αρρώστειας, ιδίως δε τοπικής μολύ-
σεως.

5. Οι παθήσεις του προστάτου στα γεράματα οφείλον-
ται σ' έρωτικές καταχρήσεις της νεότητος;
Όχι. Είναι κληρονομική και δεν μπορεί να κάμη κανείς
τίποτε για να την άποφύγη. Στις περιπτώσεις που έπιτυ-
χάνετα θεραπεία, δεν πρόκειται περί πραγματικής φαλά-
κρας, αλλά περί άλλης αρρώστειας, ιδίως δε τοπικής μολύ-
σεως.

6. Οι γυναίκες αισθάνονται περισσότερο τόν πόνο απ'
τους άντρες;
Όχι. Αυτό εξαρτάται απ' τό άτομον, κι' όχι απ' τό φύ-
λον. Μερικοί δηλαδή άντρωποι, άντρες και γυναίκες, έχουν
έκ φύσεως μεγαλύτερη ευαισθησία στον πόνο.

7. Οι γυναίκες άντέχουν στό κρύο περισσότερο απ' τους
άντρες;
Ναι, γιατί έχουν παχύτερο απομονωτικό στρώμα λίπους
κάτω απ' τό δέρμα τους, που τις προσφυλάσσει απ' τό κρύο.
Κρυώνουν όμως πιο πολύ, γιατί φορούν λιγότερα ρούχα.

8. Τό καλλίτερο φάρμακο κατά της νευρασθενείας είναι ό
γάμος;
Άπεναντίας, τό πρόβλημα α του γάμου τείνουν ν' α-
ξησουν τη νευρική άστάθεια που προϋπήρχε.

9. Η νευρασθένεια προέρχεται από υπερκόπωση;
Όχι. Ο άνθρωπος είναι ικανός για άπίστευτα τραχεία
και πολλή εργασία, άρκει μόνο να μη στενοχωρηται. Οι νευ-
ρώσεις είναι κυρίως άπτελέσεια των φόβων και των νευρω-
σικών διαταραχών, κι' όχι τού κόπου.

10. Η ηλικρανία προσβάλλει ιδίως τό ευαίσθητα άτομα
και τους διανοούμενους;
Ναι. Οι νωβροί κι' αδιάφοροι τύποι σπάνια υποφέρουν
απ' αυτό τόν ειδικό πονοκέφαλο.

11. Η σκληροειδίτις προέρχεται από μικρούς σπόρους
που καταπίνουμε;
Όχι. Είναι άγνωστη ή βασική αίτια της. Πάντως ή σκλη-
ροειδίτις άπόφους προσβάλλεται εύκολα από μικρόβια,
έπειδή είναι άχρηστο και άδρανές εξάρτημα τού έντερικού
σώλητος.

12. Όταν περάση κανείς τα 40, δεν πρέπει να τρέχη
να προφάση τό τράμ;
Όχι, γιατί στην ηλικία αυτή σπάνια ή καρδιά είναι σε
τόσο καλή κατάσταση ώστε ν' άνθξή σε μία άπτόμνη αύξηση
της ταχύτητας.

13. Η καλλίτερη θεραπεία της δυσκοιλιότητος είναι ή
τακτική χρησις ενός έλαφρού καθαρτικού;
Άπεναντίας, τό καθάρσια αύξάνουν τη δυσκοιλιότητα.
Τό καλλίτερο «φάρμακο» είναι μία δίαιτα με φρούτα και χορ-
ταρικά.

Πετήριχ με μουσική

Ένα ζυθοπωλείο στό Πρίντσετον της Αμερικής, λανσά-
ρισε τελευταία ένα νέο είδος ποτηριών μύρας, που... παί-
ζουν μουσική, όταν τα πιάνη κανείς στό χέρι του, για να τα
φέρη στα χείλη του. Για να συμβή αυτό χρειάζονται δυό προ-
πονήσεις. Η μία είναι, όπως είπαμε, να πιάνη κανείς τό πο-
τήρι στα χείρα του και ή άλλη να είναι τό ποτήρι γεμάτο.

Τό μικρό αυτό θαύμα οφείλεται σ' έναν ειδικό μηχανισμό
που είναι κρυμμένος στον πυθμένα τού ποτηριού. Η θερμότης
που προκαλείται από την έπαφή τού χεριού στό χερούλι του,
βέτει άμέσως αυτό τό μηχανισμό, σε κινήσι

Οι Πρωταίτες της Εστραλίας

Τό τραπεζάκι

Όπως ήταν διπλοκατοικίες ούλος ό
ανονισμός, πάνω απ' τό οπίτι της Ε-
στραλίας ήκατος μία γρηά μανίσα, ή
παιγνίστρια Μιμήκαινα, που κατέβαζε
τά πνεύματα, μάτζεσε οπίτι τον ούλο
τό μαχαλά κι' μιλούσε τάχα με τό τρα-
πεζάκι της. Κι' έτσι κι' εγώ τα ψευ-
τοντολानτάρτζιλια κερδίσε τού κό-
σμου τού παράδες κι' ήκοθε μονέδα ή
κατσεφρτζού.

— Ηδοί, καλέ,
Χρίστε μου, τί
τάντανα ήβαλα
πάνω απ' τό κε-
φάλι μου; Έλεγε ή
Έστραλίας. Αυτό δεν
θα τό νταγιαντή-
σω. Αν δεν πην
βγάλω στή φόρα,
και δεν τήν κάνω
ρεζίλι, στό μαχα-
λά να μη με πού-
νε Έστραλίας.

Κι' ή Μιμήκαινα
πάλι όσο τήν ά-
κουγε άρχισε τού
κατάρδε διαβάσε
την Σολωμονική.

καλούσε τα δαιμόνια και τα πνεύματα,
με τό τραπεζάκι της κι' άφριζε, και
ναυνίζε και ξεναυνίζε:

— Οι τούρκοι έχουνε τον Καραγκιό-
ζη, και τό Χατζή Αϊδάτη, οι Παππολα-
δίτηδες τον Φασουλή, οι Αραπαδες τον
Χαγιά, οι Ατζεμπδες τον Κετόε Μπε-
κλιδαν κι' ό μαχαλάς μας την Άλωλό Έ-
φταλίας!

Κι' ένα βράδυ πούχε ματζευτή πάλι
οπίτι τον ούλος ό συνοικισμός, θα τους
ήκανε ή κατεργάρα τό καλό με τό
τραπεζάκι της, ή Έστραλίας δεν βάστα-
ζε πιά. Άνοιξε από κάτω με τρόπο μία
τρύπα στό ταβάνι και ν' ένα χωνί στό
στόμα ήκατος καραούλι να βγάλη τ' ά-
χτι της.

Σε λίγο ή Μιμήκαινα ήκανε κάτι ση-
μεία στον αέρα, φύσηξε τρεις φορές
κι' ύστερα είπε στό Μίλο τό χωροφύλα-
κα, τόν πιο σοβαρό κι' επίσημο τόν
παρέα:

— Τώρα, Μιχάλη μου, ρώτησε ό τι
θέλεις απ' τό πνεύμα.

Κι' ό χωροφύλακας ήκούψε και ρώ-
τησε τό τραπεζάκι:

— Ποιός είναι, πνεύμα;
Και τό τραπεζάκι που αλτερνε και
χοροπρόδωσε και χτυπούσε τα ποδαρία
του σαν Ουγγαρέζικο άλογο απήντησε:

— Είναι ό Άλφ Πασόας!
Ξαφνικά όμως άκούστηκε μία βραχνή
φωνή κάτω απ' τό τραπεζάκι.

— Δεν είναι ό Άλφ Πασόας, ος κο-
γιοναρεί είναι ή... Κάστρου!... Μο-
σκέ, έλα κοντά μου!

— Όυλοι μείνανε κόκκαλο.
— Ηδοί, καλέ, είστε κιε μετληδες,
παρουσιασθήκανε δυό πνεύματα ματζί!
φώναζε ή Μιμήκαινα, κι' έτσι βγήκε
απ' τό αδιέξοδο.

Κατά βάθος όμως αυτό δεν μπορού-
σε να τό σωφρήση ούτε να τό χωνέ-
ψη. Πρώτη φορά άκουσε ζωντανή φωνή
απ' τό τραπεζάκι της.

— Σε ποιά απ' τα δυό πνεύματα μιλώ
τώρα, ξαναρώτησε ό χωροφύλακας.

— Σε κανένα!... Μ' έμένα μονάχο
θα ή λήθησε. Είμαι ό Δράκος της Καλο-
νρέζας! άκούστηκε πάλι κάτω απ' τό
τραπεζάκι.

— Ηδοί Χρίστο και Παναγία! ξεφω-
νισαν οι γυναίκοι, και τα παιδιά
τους, σαν τα κουνέλια, τρυπώνανε τού-
μανιμένα στα φουστάνια τους.

Όυλοι γύρω τρέμανε, πάθανε σαρλι-
κι και τριπνίτι. Η Μιμήκαινα πάει να
σκαρταδέψη. Τα πνεύματα ζακολου-
θούν ένα γεκεμένο να βρίζονται. Η
Κάστρου κυνηγά τόν Άλφ Πασόα και
γίννκε μεγάλη τοδούρι, και παντι-
νι. Τού γυναίκες τό ήπιασε λούζγκας
κι' ένα συνηκωπορήμα. Κι' αυτός ό
χωροφύλακας τάβαλε στό πόδια. Όπου
φύνη φωνή...

Κι' όταν τέλος ή Μιμήκαινα άπόμει-
νε μόνη, μπαλντισμένη κι' άπελπισμέ-
νη πήγε να σπύση τό τραπεζάκι της
κι' είδε την τρύπα με τό χωνί.

— Άκί ανάθεμα σε τί μούκανες Έ-
φταλίας με κατάρτεψες! φώναζε άπελ-
πισμένη.

— ΣΩΚΡ. ΡΩΝΑΣ

ΣΩΚΡ. ΡΩΝΑΣ

Τα ντέρτια του Κιρκόρ

ΑΠΑΘΗ

— Παράτυρο κλείνεις, Ισπίτι χαμάμ ένεται,
παράτυρο άνοίγεις, σκινίπες-μινίπες, μινίγες-
ξεμιγες, κουναπία - μουνυπία μπαίνουνε. Τα
σκάσω, γιάδρουμ!... φώναζε ό Κιρκόρ, και φού-
σκωνε, ξεφούσκωνε, φυσούσε και ξεφυσούσε. Δεν
μπορούσε να υποφέρει τη ζέστη και γι' αυτό
ήθελε, ό φουκαράς, να πάη για μπάνιο, να δρο-
σίση λίγο τό ξεροψημένο του κορμί.

— Ούλέν άδανάκ που τα πάς; τού φώναζε
άνησυχη ή Τακουίτσα. Άνοιξε μάτια σου, μην
πάτης καινούργια στραπάτσα. Γιατί ρεζίλι τό
ένομαι. Μαχαλάς μέσα κάτε μέρα σείρι, πανη-
γύρι έκούνε. Κόπανος άντρας σου τί κάνει! ρω-
τούνε έμένα. Παρέα σου, καφενέ μέσα, κάτε
βράντυ γελεί μεζι σου.

— Όκι, μπέ, κόρμα.
— Άμάν, άμάν μπάνια - μάνια κόσμο τουρ-
λου τουρλου τα έκη, φοβόμαι, γιάδρουμ.

— Έγκώ, μπέ, άντάμ άκίλι, προσέχω κου-
ζούμ. Άντε μπαμια χράμια, μαβλού χαβλού,
δέρ μπακαλούμ.

Κι' ή Τακουίτσα που έβλεπε την έπιμονή
του τούδωσε τέλος ένα πεστεμάλι κι' ένα πε-
σκήρι, και χαρούμενος, ό μεγάλος καταφερτζής
ό Κιρκόρ, που διψούσε περιπέτεια, τράβηξε για
τό Φάλλρο. Τό μεσημέρι όλοι οι νοικοκυρδες
γυρίσαν σπίτια τους και μόνον ό υπερμπάντης
ό Κιρκόρ δεν φάνηκε.

Η Τακουίτσα άνησυχούσε. Πέρασε ώρα πολ-
λή και τέλος άργά τ' άπόγευμα χτύπησε ή πόρ-
τα της.

Με την ψυχή τά δόντια ή Τακουίτσα έτρε-
ξε ν' άνοιξη Ένας αγαθος άνθρωπάκος ευγενέ-
στατος με μία όκο μαρίδες στό χέρι την ρώ-
τησε:

— Είστε ή μαντάμ Τούλουμουτζιάν; Μ' έστει-
λε ό Μουσιού Κιρκόρ να σας φέρω αυτές τις
μαρίδες και να σας πώ ό τι έπαθε...

— Τί έπατε, μπρέ; φώναζε άναφουρφουλια-
σμένη ή Τακουίτσα.

— Δεν έπαθε τίποτα, μην τρομάξης, μαν-
τάμ. Άλλά να... όπως γούθηκε να καλυμπή-
ση, κάποιος στην άκρογιαλιά, ίσως για άστείο,
τού πήρε τα ρούχα και τώρα περιμένει να τού
πάω τ' άλλο του κοστούμι, για να ντυθί νάρ-
θη σπίτι.

Τρέχε άμέσως στην ντουλάπα ή καύμενη ή
Τακουίτσα, παίρνε την καλή του φορεσιά και
την δίνει στάν αγαθό άνθρωπάκο.

— Ίστέ σκολιανό του ρούχα είναι, είπε. Άντε,
γιάδρουμ Σοϊλέ τσαμπουκ... τσαμπουκ νέρη

— Εξάσασ να σας πώ ότι θα φέρη ένα-δυό
μουσαφίρδες και θελει να τηγανισούν άμέσως
οι μαρίδες, προσέθεσε ό αγαθος άνθρωπάκος.

— Έπειτα πήρε με μεγάλη προσοχή τό σκολι-
ανό ρούχα τού Κιρκόρ, έκανε μία υπόκρισι,
χαμογέλασε κι' έφυγε.

Ευθύς ή Τακουίτσα μπήκε στην κουζίνα, τη-
γάνισε τις μαρίδες, έποίησε τό τραπέζι και
περίμενε.

Κατά τό βραδάκι γελαστός και κουνατός,
όπως είχε φύγει με τό καθημερινό του κοστού-
μι, άριθάρισε ό Κιρκόρ. Μόλις τόν είδε ή Τα-
κουίτσα, κάτι κυρίστηκε, γούρλωσε τα μάτια
και φώναζε:

— Σέν, γιάδρουμ;

— Μπέν κουζούμ;

— Πού είναι ικοστούμ σου;... Ιμαρίδες
φέρανε... ρούχα σκολιανά του μού πηρανε!...

— Ντινινί ιμανινί! ξεφώνισε ό πολυπαθής
Κιρκόρ, που κατάλαβε άμέσως την άπατη, κι'
έπεσε ξερός.

Τρέξαν οι φίλοι του με έπικεφαλής τόν Στο-
κλή, και γελοούν μαζί τόν πόρτες και παρα-
θύρια. Η Τακουίτσα, άναγκασμένη, τού ψέ-
νει τα σκολιανά, και τό καθημερινό του.

Κι' ό φουκαράς ό Κιρκόρ άπελπισμένος και
μπαλντισμένος μουρμουρίζει:

— Βαί! βαί! μαρίδες φέρανε... γαρίδες
τώρα μάτια μου τα γένουσε για κοστούμι!
Φταύ, αλλάχ μπελανιδερίσι! Ένώ τόπος άλάτι
— άπατη βγάζει!...

Σ. Ρ.

Οι Ιδιότητες του Πελοπιάδα

«Τζή Μπή»

Τί είπες νεαρέ μου; Για έπονάλαθε
τό, γιατί σε κάτι τέτοια είμαι λιγάκι θα-
ρούκος. Να σου δανείσω ένα εικασάρι;
Και ποιός σου είπε, νεαρέ μου, ότι έγω
είμαι πιστωτικό ίδρυμα; Έγώ έχω ως
άρχην να μη δανείζομαι. Και έφ' όσον
δεν δανείζομαι, ούτε και δανείζει. Και
πρά παντός σε νεαρό που έχει άκού-
ρετα μαλλιά μουντάκι. Χόλλυγουντ
ισακρύ σακκάκι και πεσμένες κάλτσες.
Κοιμένο τό γελέ-
κι. Πώς; Είπε με-
γάλη ανάγκη να
σου τό δώσω και
θα μου τό επι-
στρέψης όπωσδή-
ποτε στις όκτώ τό
βράδυ; Τέλος πάν-
των, σε κάνω μία
παράδοσι των άρ-
χών μου και των
πεποιθήσεών μου
και σε τού δανε-
ισω αυτό τό πενι-
χρό εικασάρι, τό
όποιον δεν προ-
βλέπω ότι θα λα-
βω πίσω. Άς υπο-
θέσουμε όμως ότι
έχεις τη διάθεσι να
μου επιστρέψης τό
εικασάρι, αλλά έχεις
και τό εικασάρι, πράγμα διό τό όποιον
πολύ αμφιβάλλω. Πού θα σε βώ νεαρέ
μου για να μου τό δώσης;

Πού; Στο «Τζή - Μπή»; Έλα Χρίστε
μου. Τι είναι αυτό τό «Τζή - Μπή» πάλι;
Πρώτη φορά τό άκούω. Πώς; Είναι τό
μπαρ της «Μεγάλης Βρετανίας»; Απ-
λάστη τό αρχικά της «Γκράν Μπρετανία»,
τό όποια άγγλιστί προφέρονται «Τζή -
Μπή»; Τι μου λές; Ρώτε εκεί θα σε
συναντήσω! Και θα με περιμένει από-
ξω βέβαια! Πώς; Μέσα θα είσαι; Και τί
θα κάνε μέσα παιδί μου; Τι, τί, τί, τί.
τι; Θα πίνης ούισκι; Και όποτε θέλω
να σε συναντήσω — άκού αναίδεια! —
έκει είσαι και παίρνεις τό ούισκι σου;

Ρώτε γι' αυτό θέλεις τό εικασάρι,
βρε παλαιοπαιδί; Για να τό βάλης στην
τοπέη, να εισβάλλης στό «Τζή - Μπή»;
να κωδής σ' ένα φωτέιν και να παραν-
γείλεις τό ούισκι; Για να μου κάνης
μεγάλη ζηή; Για να κάνης επίδειξι και
να διακρύψεις έπειτα ότι όποιος σε
θέλει σε βρίσκει στό «Τζή - Μπή»; Για
να φλομώνης τους άφελείς; Και δεν
μου λές παιδί μου. Πώς τό πίνεις τό
ουίσκι σου; Με ούδα ή άνευ; Στοιχη-
ματίζω, λοιπόν, ότι θα τό πίνης χωρίς
ούδα, γιατί αμφιβάλλω αν σου βγαίνει
τό χαρτζιλίκι για ούδα. Ρώτε έτσι,
λοιπόν! Το ιερό μου εικασάρι μου τό
ζητάς μεσημεριανάκι για να πάς να
παραστήσης τό λόρδο. Αυτή είναι ή με-
γάλη ανάγκη. Και ως τό βράδυ βέβαια,
θα έκνης βρή άλλον να τράκαρε ένα
σαρταρί, για να μου επιστρέψης έμέ-
να τό εικασάρι και ναχης άλλο ένα για
τό βράδυνο ούισκι. Και ύστερα ποδα-
ροδρομο για τό οπίτι!

«Αυ δε που θα στό δώσω!... Άν δεν
το οκίώ καλύτερα; Άν δεν τό πετάω
στον ύπόνομο; Άν δεν ανάω τό τσι-
γάρο μου με δαυτά, να τό βάλεις και
να καίγεται; Βρε αναίδεστατος σέφτη-
κας καλά σε πούαν έτόλμησες ότι να
ζητήσης τό εικασάρι, αλλά να τού πης
για ποιο σκοπό τό θέλεις; Άν δεν ρώ-
τηγες κανένα χριστιανό να σου άνοιξη
τό μάτι, χαμένο κορμί; Άκού πρσίω-
τα! Άκού και φριζε άνθρωπάκι! Να
δωθς εικασάρι ποιός; Ο Πελοπιάδα! Σε
ποιόν; Σε άκούρευτο νεαρό με πεσμέ-
νες κάλτσες, για να πάη να κάνη με-
γάλη ζηή στό «Τζή - Μπή»; Πώς; Πού
βλέπω τό περιέργο; Τι να σου πω παιδί
μου. Με καταπλάσσει με άφοπλίζει και
με άφηνει άναυδο τό θράσος σου και
ή αναίδεια σου. Άντι να ζητήσης συν-
νυμνη και να κωδής από τό μάτι μου,
τολμάς και με κυττάς κατάμουτρα. Και
με ρώτας πού βλέπω τό περιέργο. Άν
παιδί μου. Άν, να μη σε στείλω. Άς
κουβάλα κομμάτι βαλίτσα να βγάλης εν-
τιμώς τό εικασάρι. Κι' έχε υπ' όψιν σου
ότι θα σπώω καρτέρη μία βδομάδα α-
πόξω από τό «Τζή - Μπή». Κι' αν σε δώ
να μπαίνης, έχεις να φας μαγγούρα,
που θα συνταραχθί τό στήμαν. Τό «Τζή-
Μπή» σου λείπει! Θρασύμυ!

Πού; Στο «Τζή - Μπή»; Έλα Χρίστε
μου. Τι είναι αυτό τό «Τζή - Μπή» πάλι;
Πρώτη φορά τό άκούω. Πώς; Είναι τό
μπαρ της «Μεγάλης Βρετανίας»; Απ-
λάστη τό αρχικά της «Γκράν Μπρετανία»,
τό όποια άγγλιστί προφέρονται «Τζή -
Μπή»; Τι μου λές; Ρώτε εκεί θα σε
συναντήσω! Και θα με περιμένει από-
ξω βέβαια! Πώς; Μέσα θα είσαι; Και τί
θα κάνε μέσα παιδί μου; Τι, τί, τί, τί.
τι; Θα πίνης ούισκι; Και όποτε θέλω
να σε συναντήσω — άκού αναίδεια! —
έκει είσαι και παίρνεις τό ούισκι σου;

Ρώτε γι' αυτό θέλεις τό εικασάρι,
βρε παλαιοπαιδί; Για να τό βάλης στην
τοπέη, να εισβάλλης στό «Τζή - Μπή»;
να κωδής σ' ένα φωτέιν και να παραν-
γείλεις τό ούισκι; Για να μου κάνης
μεγάλη ζηή; Για να κάνης επίδειξι και
να διακρύψεις έπειτα ότι όποιος σε
θέλει σε βρίσκει στό «Τζή - Μπή»; Για
να φλομώνης τους άφελείς; Και δεν
μου λές παιδί μου. Πώς τό πίνεις τό
ουίσκι σου; Με ούδα ή άνευ; Στοιχη-
ματίζω, λοιπόν, ότι θα τό πίνης χωρίς
ούδα, γιατί αμφιβάλλω αν σου βγαίνει
τό χαρτζιλίκι για ούδα. Ρώτε έτσι,
λοιπόν! Το ιερό μου εικασάρι μου τό
ζητάς μεσημεριανάκι για να πάς να
παραστήσης τό λόρδο. Αυτή είναι ή με-
γάλη ανάγκη. Και ως τό βράδυ βέβαια,
θα έκνης βρή άλλον να τράκαρε ένα
σαρταρί, για να μου επιστρέψης έμέ-
να τό εικασάρι και ναχης άλλο ένα για
τό

Το 'Αμερικανικό ΠΟΔΟΣΦΑΙΡΟ

Το αμερικανικό ποδόσφαιρο είναι το πιο εθνικό σπόρ των 'Αμερικανών. Όταν ο ποδοσφαιρικός φανατισμός των Γιάνκηδων φτάνη στο σημείο να διακόπη και αυτό το Κουκρέσσο τις εργασίες του για να παρακολουθήσουν οι πατέρες του έθνους με τον πρόεδρο Τρούμαν επικεφαλής των άνω ποδοσφαιρικών Στρατού-Ναυτικού καταλαβαίνετε τη θέση που κατέχει το σπόρ αυτό στην ψυχή του 'Αμερικανικού λαού.

Αλλά το αμερικανικό «φουτμπόλ» δεν μοιάζει καθόλου με το ευρωπαϊκό. Έχει μάλλον ομοιότητες με το αγγλικό «ράγκμπι», αλλά παίζεται με μεγαλύτερη όρμη και περισσότερες διακοπές.

Η ιστορία του παιχνιδιού αυτού αρχίζει στην 'Αγγλία. Στο Κολέγιο του Ράγκμπι, επρωτοπαίχθηκε ποδόσφαιρο με χέρια και πόδια. Το 1860 διεδόθη στην Εύρωπη. Το 1872 εισηγάγετο το «ράγκμπι» στην 'Αμερική το Κολέγιο του Μοντρεάλ. Και απ' τη στιγμή που έγινε το 1874, το μάς Μοντρεάλ-Χάρβαρντ (0-0) το «ράγκμπι» κατέκτησε τις 'Ηνωμένες Πολιτείες της 'Αμερικής.

Δύο χρόνια αργότερα άπεφασίσθη στην 'Αμερική η συγχώνευση των δύο παιχνιδιών (φουτ-μπόλ και ράγκμπι) σε ένα, Ε-τροποποίηση τους κανονισμούς, γιατί είχαν οι 'Αμερικανοί την ιδέα πως το καθένα τους χωριστά δεν ήταν άρκετο... αθλητικό και έτσι γεννήθηκε το «αμερικανικό φουτμπόλ».

Οι κανόνες του σκληρού αυτού παιχνιδιού είναι πολύ υπερδεμένοι. Η κυρία αρχή του είναι πως δεν αγωνίζονται πια σ' αυτό για την κατοχή της μπάλλας, αλλά για να καταβάλουν τον αντίπαλο... προοδευτικά. Η μπάλλα δεν είναι παρά πρόσχημα.

Το αμερικανικό ποδόσφαιρο παρα τα φαινόμενα, είναι ένα ατομικόν άθλημα που παίζεται από ένα έναντιόν ενός. Όταν καταβάλετε τον αντίπαλό σας, υπάρχει πάντα ένας άλλος πού... πεοίμενει να πάρετε σειρά. Είναι λοιπόν το μόνο σπόρ, που μπορεί να συγκριθ

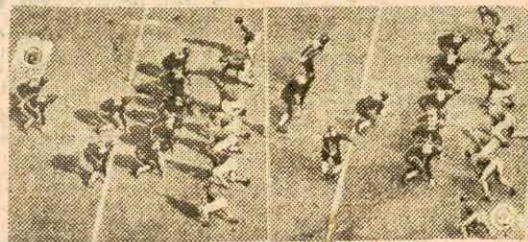
Ο Διεθνής ΣΥΜΒΟΥΛ

με το πόδι. 'Αλλωστε στην 'Αμερική προτιμούνται τα σπόρ που υποχρεώνουν τον άνθρωπο να παλεύει κατά του ανθρώπου.

Όλα αυτά φαίνονται παράδοξα. Για να τ' αντιληφθεί όμως πρέπει να παρακολουθήσετε μία τουλάχιστον προπόνηση αμερικανικού ποδοσφαίρου. 'Ας πάμε στο στάδιο Μπήκερ-Φλίντ, όπου γυμνάζονται οι ποδοσφαιριστές του Πανεπιστημίου Κολούμπια. Δεν παρίσταται όποιος κι όποιος στις προπονήσεις «φουτ-μπόλ» ενός πανεπιστημίου, γιατί η προπαρασκευή των τριακσίων (!) ιδιαίτερων συνδυασμών γίνεται μέσα σε τέτοιο μυστήριο όπως και η εργασία του σοφού μέσα στο εργαστήριό του. Έτσι χρειάζονται πολλές διατυπώσεις (εξήγησης του αόλου των προδσεων, υπόσχσεις να μη φωτογραφίσετε τους συνδυασμούς κλπ.) για να σας επιτραπεί η είσοδος. Σκεφθείτε πως μπορεί κανείς ξεσηκώνοντας ένα μυστικό συνδυασμό, λ. χ. το Νο 72, του Πανεπιστημίου Κολούμπια, να τον πουλήσει αντί σοβαρωτάτων χρηματικών ποσού στο Χάρβαρντ ή στο Στάνφορντ και αυτό θα ήταν για το Κολούμπια κυριολεκτικά καταστροφή.

Στην είσοδο του τεραίν των προπονήσεων μία συλλογή από παράξενα εργαλεία μαρτυρούν σ'ες φέρνει στο νου την 'Ιερά 'Εξέταση του Μεσαίωνα. Στον άμυλο, όλα αυτά προξενούν ζωηρή εντύπωση. Βλέπετε λ. χ. ένα κινητό σάκκο γεμάτο άμμο, με τον οποίον παλεύουν οι ποδοσφαιριστές. Άλλου υπάρχουν άδριέκελα με σούστες που εκτελούν αυτόματα ώριμνες επιθέσεις-κινήσεις, τις οποίες πρέπει να άσκήτε να τις άποφεύγετε.

Η προπόνησις στο αμερικανικό ποδόσφαιρο διαρκεί έξη μήνες, Μάρτιο, 'Απρίλιο, Μάιο, Ιούνιο, Ιούλιο και 'Αύγουστο. Άγώνες γίνονται μονάχα δύο μήνες. Τον υπόλοιπο χρόνο, επεξεργάζονται τους χίλιους δυο συνδυασμούς που μπορούν να παρουσιασθούν στο μαυροπίνακα. 'Ετσι είναι πιθανόν ένας παίκτης να προπονηται όλο το χρόνο και να παίξει 20-30 λεπτά όλη τη σαιζόν.

Μία χαρακτηριστική φάσις του «ράγκμπι».

Κοντά στο μεγάλο στάδιο του Κολούμπια, πάνω στα τεραίν των προπονήσεων, βασιλεύει μία ζωή έντατική. Όκτω «κόατς» (βοηθοί του άρχιπροπονητού) προπονούν τους παίκτες καθ' ομάδες. Ο γενικός προπονητής, μία δόξα του αμερικανικού φουτμπόλ, διευθύνει το πάν. Δύο παίκτες τρέχουν κοντά σ' έναν που κρατά τη μπάλλα. Πλάϊ άσκούνται στις εκκινήσεις με τα χέρια. Πιο πέρα προπονούνται στις άποκρούσεις. Όλα επαναλαμβάνονται 20, 30 και 50 φορές. Μονάχα ο προπονητής μιλάει. Γύρω του βασιλεύει σιωπή άπόλυτη και τυφή ύπακοή!

Οι ποδοσφαιριστές στην 'Αμερική, άποτελούν το άνθος του άσλητισμού των 'Ηνωμένων Πολιτειών. Και αυτός ο πρωταθλητής του κόσμου στη δισκοβολία, Μπόμπ Φίτς, προτίμησε να παίξει «φουτ-μπόλ» παρά να λάβη μέρος στους 'Ολυμπιακούς Άγώνες του Λονδίνου. 'Εξακόσια πανεπιστήμια ή κολλέγια καλλιεργούν το τόσο σκληρό αυτό σπόρ και κάθε πανεπιστήμιο διαθέτει 200-300 παίκτες καλά προπονημένους.

Για νάνε κανείς καλός ποδοσφαιριστής, πρέπει να είναι σιδιάρης, ταχύς, επιδέξις, ν' άντέχει σε μακρά και έπιπονη προπόνησι και να μη φοβάται τα χτυπήματα. Πρέπει φορές-φορές να σκύβη το κεφάλι στην έπίθεση του και... άποιον πάρη ο Χάρος. 'Εκείνος που δεν έχει τόσο γερή καρδιά, που μπορεί να δειλίαση, πρέπει να παρακωρήσει τη θέσι του σε άλλον. Είναι πραγματικά μία σκληρή σχολή άνδρισμού το αμερικανικό ποδόσφαιρο.

Όταν άρχισή η σαιζόν του φουτ-μπόλ, γίνονται 320 άγώνες την έβδομάδα και 2560 σ' όλη την περίοδο. 'Υπάρχουν 100.000 ποδοσφαιριστές στην 'Αμερική και όλοι σχεδόν είναι έρασιτέχνες. Τα θύματα του παιχνιδιού δεν είναι λίγα. Συμβαίνει να σημειώνονται και 30-50 θάνατοι κάθε χρόνο, έκτος άπ' τα τσακισμένα πόδια ή χέρια. Παρά τη σκληρότητα του σποτός, είναι μαζί με το μπέις-μπόλ, τα δημοφιλέστερα παιχνίδια. Η μανία για το φουτ-μπόλ, είναι τέτοια, που στους δύο μήνες που παίζεται, ο άριθμός των θανάτων άνέρχεται στα 18.000.000, δηλ. σε μία άναλογία 1:9 των κατοίκων των 'Ηνωμένων Πολιτειών.

Οι συναντήσεις μεταξύ περιφήμων ομάδων προκαλούν πάντα το γενικό ενδιαφέρον και συζητούνται με μεγάλο φανατισμό τόσο από τους άνδρες όσο και από τις γυναίκες.

Τι περισσότερο θέλετε για να πεισθήτε;

Τ.ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

ΛΥΣΕΙΣ ΠΑΙΧΝΙΔΙΩΝ του παρόντος τεύχους

Πρωτότυπο σταχυρόλεξο

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1) ΚΡΑΝΑΟΣ 2) ΒΟΥΣ-ΤΟΥΡ 3) ΡΕΥΜΑΤΙΣΜΟΣ 4) ΑΝΝΑΣ 5) ΚΟΑΣ-ΣΕΡ-ΑΕΡΑ 6) ΒΑΡ-ΙΕΡΟΝ-ΤΑΝ 7) ΙΤΙΑ-ΚΩΣ-ΟΡΟΙ 8) ΙΑΝΟΣ 9) ΜΕΤΑΔΟΤΙΚΟΣ 10) ΚΡΥΑ-ΑΓΟΣ 11) ΑΡΜΕΝΗΣ

ΚΑΘΕΤΩΣ

1) ΡΕΚΒΙΕΜ 2) ΒΕΤΟ-ΤΣΕΚ 3) ΚΟΥΒΑΡΙΣΤΡΑ 4) ΑΣΙΑΙ 5) ΑΣΑΝ-ΣΕΚ-ΑΔΑΜ 6) ΝΑΤ-ΝΕΡΟΝ-ΟΤΕ 7) ΑΤΙΑ-ΡΟΣ-ΟΤΑΝ 8) ΣΑΝΟΣ 9) ΣΥΜΜΕΤΡΙΚΟΣ 10) ΡΟΥΡ-ΟΠΟΣ 11) ΣΠΑΝΙΟΣ

Νέες λέξεις

1) ΛΑ + 3 = ΛΑΤΡΕΙΑ 2) 6 + ΑΨΙΣ = ΕΞΑΨΙΣ 3) ΙΣ + 3 = ΙΣΤΡΙΑ 4) 7 + ΛΟΦΟΣ = ΕΠΤΑΛΟΦΟΣ 5) ΕΙΣ + 2 = ΕΙΣΔΥΩ 6) ΑΠ - 8 = ΑΠΟΚΤΩ 7) 2 + ΚΩ = ΔΙΩΚΩ 8) 5 + ΛΗ = ΠΕΝΤΕΛΗ 9) 6 + ΑΡΜΑ = ΕΞΑΡΜΑ 10) Λ + ΕΠΤΑ = ΛΕΠΤΑ

Αυτές είναι οι δέκα νέες λέξεις που σχηματίζονται με την προσθήκη ενός αριθμού.

Άστυνερμικό πρόβλημα

Άν ο Μπόμπ έλεγε την άλήθεια ή σφαίρα που βγήκε άπ' το μάτι του θύματος έπρεπε να βρισκεται μέσα στο χρηματοκιβώτιο. Ο άστυνερμικός όμως δεν την βρήκε εκεί και αυτό είναι άπόδειξις ότι ο Μπόμπ του είπε ψέμματα. Και για να λείψ ψέμματα κάτι ύποπτο συμβαίνει.

Πόσα 9;

Είκοσι φορές.

Ποιά είναι μεγαλύτερη;

Έχουν κι' οι δυο το ίδιο μέγεθος. Η φαινομενική διαφορά όφείλεται σε οπτική άπάτη.

Άριθμητικές σειρές

α.) 15, β.) 9 γ.) 6 δ.) 27 ε.) 21 στ.) 54.

α.) 15 (γιατί ο δεύτερος αριθμός είναι μικρότερος άπ' τον πρώτο κατά 5, ο τρίτος κατά 10, ο τέταρτος κατά 15, κ.ο.κ.). β.) 9 (γιατί ο πρώτος τρίτος πέμπτος αριθμός διαφέρουν μετξύ τους κατά 3). γ.) 6 (γιατί ο πρώτος, τρίτος, πέμπτος διαφέρουν κατά 1). δ.) 27 (γιατί ο πρώτος, τρίτος, πέμπτος διαφέρουν κατά 3). ε.) 21 (γιατί ο δεύτερος αριθμός είναι μικρότερος άπ' τον πρώτο κατά 3 ο τρίτος κατά 6, ο τέταρτος κατά 12 κ.ο.κ.). στ.) 54 (γιατί ο πρώτος, τρίτος πέμπτος αριθμός είναι πολλαπλάσιο επί 3).

Συλλαβόγριφος

ΑΝ - ΘΩΣ = ΑΝΘΩΣ.

Άπρόσπτα

1) Όχι. Είθε ο σεις ή ίδιος 2) Όχι. Ο μεγαλύτερος αριθμός είναι 9 (9 εις την έννάτην δύναμιν). 3) Όχι. Γράφεται 12.111.

ΟΟΟ

Το βάρος του φέβου

Δύο Άγγλοι έπιστήμονες σκέφθηκαν να μετρήσουν το βάρος του φέβου στους παντικούς. Παρατήρησαν λοιπόν, ότι ο φέβος προκαλεί στα ζωα το σχηματισμό γαλακτικού όξέος σε ποσότητα υπερδιπλασία της κανονικής.

Το βάρος του γαλακτικού όξέος που περιέχεται στο σώμα ενός παντικού σε κατάσταση ηρεμίας άνέρχεται σε 18 χιλιοστόγραμμα. Ο φέβος προκαλεί την αύξηση αυτής της ποσότητας σε 40 και πλέον χιλιοστόγραμμα. Μετά την παρέλευσι του φέβου, το γαλακτικόν όξύ κατέρχεται και πάλι στα 18 χιλιοστόγραμμα.

Άκόμη όμως δεν έχει εξακριβωθεί αν συμβαίνει το ίδιο στους ανθρώπους.

ΜΙΑ ΑΓΑΠΗ στον πόλεμο

Το είδύλλιο του λοχαγού Έϋρ

Την ιστορική μέρα που έλευθερώθηκε το Παρίσι — 26 'Αυγούστου 1944 — ένας 'Αμερικανός μπήκε σ' ένα μικρό ξενοδοχείο της Μονμάρτης, άνέβηκε στο τρίτο πατώμα και χτύπησε μία πόρτα. Μία γυναίκα φωνή πρόφερε κουρασμένα: «Έμπρός!».

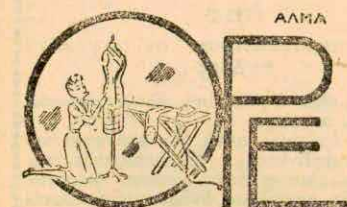
Ο επισκέπτης αυτός ήταν ο λοχαγός Πέτερ Έϋρ, άρχιτεκτων στην ιδιωτική του ζωή. Έμοιαζε σάν Γάλλος και μιλούσε περίφημα γαλλικά.

Την άνοιξη του 1943, προσφέρθηκε έθελοντικά για μία μυστική άποστολή στη Γαλλία και σπούδασε επί τρεις μήνες σε μία σχολή κατασκοπείας. Άποστήθηκε όλες τις λεπτομέρειες μιας ψεύτικης αυτοβιογραφίας του. Ένας όδοντοίατρός άντικατέστησε τα αμερικανικά σφραγίσματα των δοντιών του με γαλλικά. Ένας γιατρός του δίδαξε να υποκρίνεται τα συμπτώματα μιας άρρώστειας, για την οποία είχε δθεν άπαλλαγή άπ' το γαλλικό στρατό. Ντύθηκε σάν Γάλλος, έφοδισόθηκε με γαλλικά χρήματα και πιστοποιητικά κι' ένα ύποδρόχιο τον μετέφερε ως τις άκτες της Γαλλίας. Εκεί άρχισε τη δράσι του.

Μία νύχτα του 'Ιανουαρίου του 1944, ο Έϋρ περίμενε ένα μήνυμα άπ' το Παρίσι, για να το μεταδίδση στην Άγγλία. Του το πήγε πράγματι μία ξανθούλα, χαριτωμένη, 21 έτών. Λεγόταν Ζακελίν. Η άμορρη κι' ή άθώοτης της τούκαμαν εντύπωση. Θαύμασε τον πατριωτισμό και το θάρρος της κι' εξέτιμησε το μίσος της για τους Γερμανούς κατακτητές και τους Γάλλους προδότες.

Η νέα κρατούσε πάντα πάνω της, κρυμμένο στα ξανθά μαλλιά της, ένα μπουκαλάκι με δηλητήριο, που το άνόμαζε «Χαρά της Ζωής». Άν ποτέ τη συνελάμβαναν, σκόπευε να το πih προτού τη βρasanίσουν. — Δεν άντέχω στα μαρτύρια! έίπε στο λοχαγό Έϋρ. Άργότερα, τον ξαναεπισκέφθηκε κι' άλλες φορές. Δέκα μέρες πριν άπ' τη συμμαχική άπόβασι, κατά την έπιστροφή της στο Παρίσι, τη συνελάβε ένας επιθεωρητής της μυστικής ύπηρεσίας του Βισύ. Πρόλαβε τότε να καταστρέψει το μήνυμα που μετέφερε.

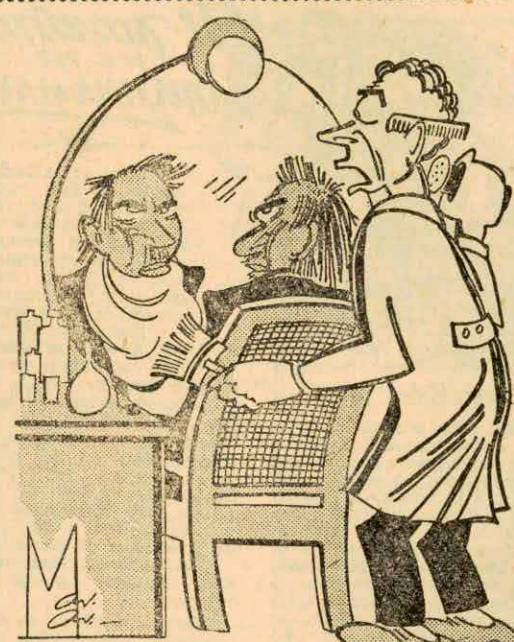
Άν είσθε Γάλλος, κι' όχι βρωμο-Γερμανός, δά μ' άφίνετε ελεύθερη! έίπε στον επιθεωρητή.

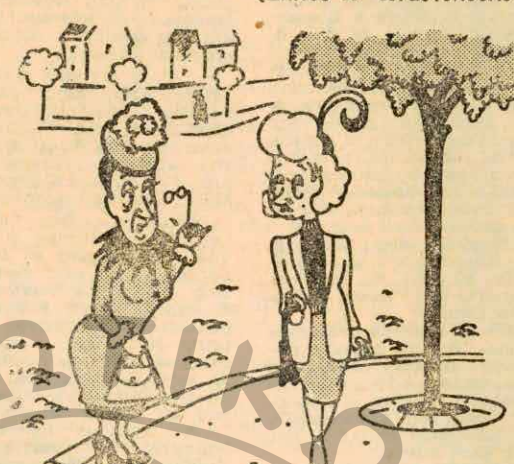
ΜΑΘΗΜΑΤΑ ΚΟΠΤΙΚΗΣ - ΡΑΠΤΙΚΗΣ

Ο μεγάλος άριθμός των τελειοφύτων μας, που ίδρυσαν άτομικές των έπιχειρήσεις, είναι ή έπισφράγισι των δετικών μας άποτελεσμάτων.

ΚΕΝΤΡΙΚΟΝ: ΠΕΡΙΚΛΕΟΥΣ 44-ΤΗΛ. 26-331 ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ: ΦΙΛΕΛΛΗΝΩΝ 1 (ΠΛΑΤΕΙΑ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΟΣ) ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ: ΖΩΣΙΜΑΔΩΝ 23 & 23*

— Πούδρα προτιμάτε ή... Ντι-Ντι-Τί;... (Σκίτσο Μ. Άναστοπούλου)

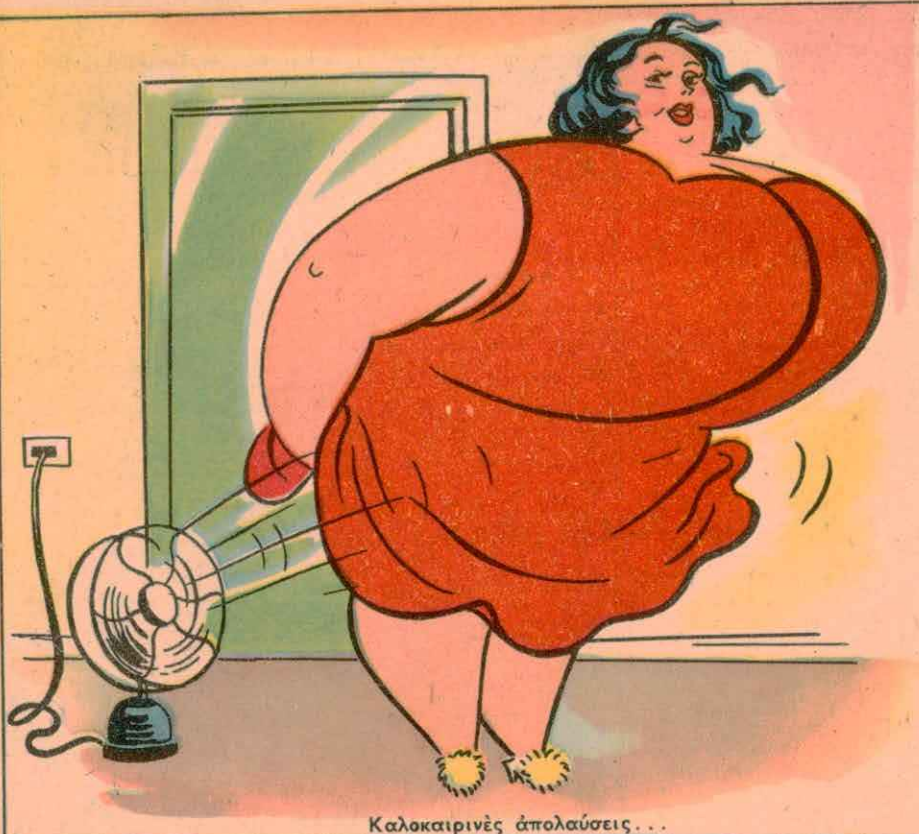

ΚΑΚΙΑ ΓΛΩΣΣΑ

Συγγνώμη που άργησα. Πήγα στο ίνατιού-το καλλονης! — Και θα το βρήκατε άσφαλώς κλειστό!...

— Με συγχωρείτε που δεν σας... παρουσίασα τον άντρα μου!

Καλοκαιρινές απολαύσεις...

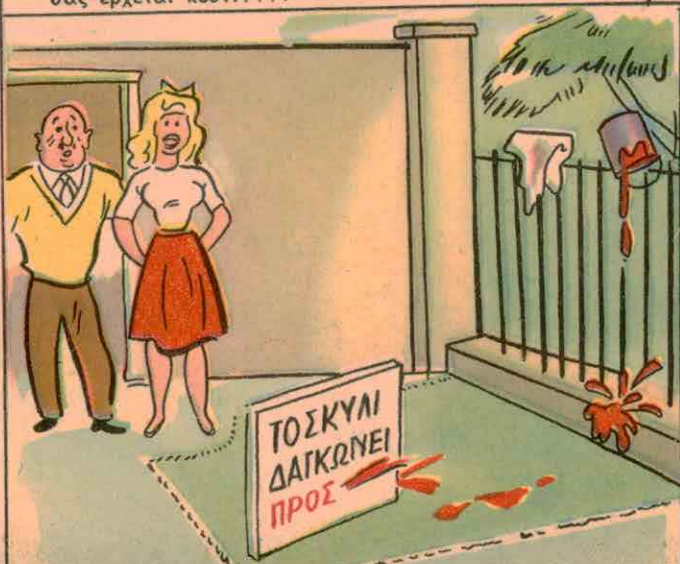
— Είπε μιά παληκοκούνεντα... Καί γι' αυτό τόν έδιωξαν από τόν Παράδεισο...

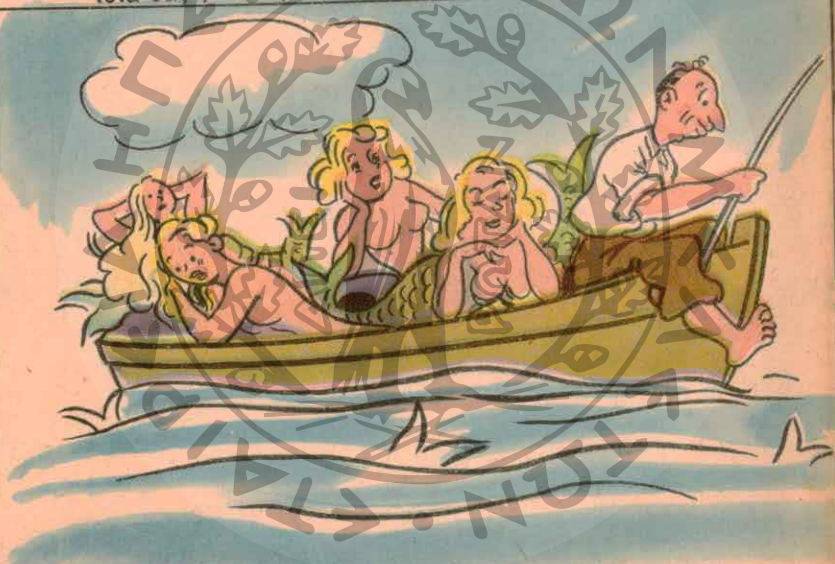
— Τò μπόρ είνε λίγο μεγάλο... Κατά τὰ άλλα σὰς έρχεται κουτί!...

— Καλώς ήρθατε στό πάρτυ μας... Αλλά βγάλτε τὰ παπούτσια σας γιά νά μήν ένοχλήσετε τούς γείτονες κάτω!...

— Φαίνεται πώς ό μάστορας δέν πρόλαβε νά γράψη τήν ταμπέλλα!...

Ένας τυχερός ψαράς!...